Benito Pérez Galdós

DEZMOȘTENITA

Dacia

COPERTA DE CĂLIN STEGEREAN

BENITO PÉREZ GALDÓS
LA DESHEREDADA
Alianza Editorial S.A.
Madrid

Toate drepturile acestei versiuni
sînt rezervate Editurii Dacia

BENITO PÉREZ GALDÓS

DEZMOŞTENITA

În românește de: DOINA LINCU
și
ALEXANDRU LINCU

EDITURA DACIA
CLUJ 1990

ISBN 973-35-0135-2

Capitolul 1

SFÎRŞITUL UNUI ALT ROMAN

1.

— S-au adunat toţi miniştrii?... Poate să înceapă Consiliul?... Trăsura, trăsura, că altfel întîrzii la Senat!... Viaţa asta e de nesuportat... Şi ţara, acest monstru binecuvîntat, care are cruzimea drept cap şi nerecunoştinţa drept coadă, nu ştie să aprecieze abnegaţia noastră, ne răsplăteşte sacrificiile cu insulte şi se bucură să ne vadă umiliţi! Dar o să te aranjez eu, ţară de maimuţoi. Cum te cheamă? Te cheamă *Invidiopolis*, oraşul fără culmi. Şi cum eşti doar pămînt îţi place tot ce cade... Cît valorezi? Zece milioane, douăzeci şi patru de milioane, o sută şaizeci şi şapte de milioane două sute treizeci şi trei de mii patru sute douăsprăzece pesetas şi şaptezeci şi cinci de centime..., asta valorezi. N-o să mă uiţi, ticăloaso; te-am prins acum, n-o să-mi mai scapi, oh, valoare instabilă, alunecoasă, greu accesibilă ca o picătură de mercur! Te am aici în pumn şi ca să nu mai fugi, să te ascunzi în haosul uitării, te pun în acest sertar al creierului unde scrie: *Subvenţie personală*... Să-mi permită domnia voastră să-mi exprim admiraţia faţă de indiferenţa cu care domnia voastră şi prietenii domniei voastre recunoaşteţi că aţi încălcat Constituţia... Nu mă interesează clevetirile. Voi da ordin să fie golite tribunele... La vot, la vot! Mă votaţi pe mine? Vreţi să ştiţi cu cu ce puteri guvernez? Iată-le: cu ele se încarcă puşca. Iată-mi voturile: mi le-a fabricat Krupp. Dar ce zgomot se aude?... Cine se zbenguie în creierul meu? Ah! Cine-mi umblă prin cap... Da, da, este picătura de mercur care a ieşit din sertar...

Cel care vorbeşte astfel - dacă merită numele de limbaj această exprimare stîlcită şi incoerentă în care crîmpeiele de discurs corespund înspăimîntătoarelor fracţionări de idei - este unul dintre acei oameni care au ajuns să-şi piardă

fizionomia obişnuită şi odată cu ea pecetea aproximativă a vîrstei. Se află la mijlocul vieţii sau în mizerabila decrepitudine? Mobilitatea trăsăturilor şi scînteierea ochilor denotă o minte exaltată sau o dezolantă imbecilitate? Nu e uşor de spus, iar spectatorul auzindu-l şi văzîndu-l nu se poate decide între compasiune sau rîs. Are capul aproape lipsit de păr, barbă rară, căruntă şi barbierită prost, ca o păşune cosită pe jumătate. Buza de sus e mare şi-i atîrnă, pare că i-a crescut şi i s-a înmuiat recent, şi nu încetează să se agite, tremurînd nervos, dînd gurii o oarecare asemănare cu botul delicat al iepurelui cînd roade varză. Faţa lui e palidă, pielea pergamentoasă, picioarele slabe, statura mică, cu spatele uşor curbat. Vocea-i sonoră ar încinta auzul dacă vorbele sale n-ar fi un amestec asurzitor de toate modurile posibile de a rîde, de toate felurile posibile de a dojeni cu asprime, de tonuri de emfatic discurs şi de predică plîngăcioasă.

De el se apropie un domn serios şi binevoitor, îi pune mîna pe umăr cu blîndeţe şi afecţiune, îi ia pulsul, examinează rapid fizionomia lui dezorientată, pupilele sale negre, buza căzută şi, adresîndu-se unui tînăr care îl însoţeşte, îi spune acestuia:

- Bromură de potasiu, doză dublă.

Medicul trece mai departe şi pacientul îşi reia discursul încercînd să convingă un pom, căci scena se petrece într-o mare curte interioară, dreptunghiulară, împrejmuită de ziduri înalte, netede, fără proeminenţe care să poată înlesni evadarea. Copaci nu prea înalţi, plantaţi în şir, trişti, deşi cu multe păsărele, şi nu prea viguroşi, lasă rotocoale uniforme de umbră pe nisipul de pe jos, fără o frunză, fără o piatră, neted şi drept ca un covor de praf. Vreo treizeci de indivizi hoinăresc prin acel spaţiu trist; unii lenţi şi rigizi, ca spectrele; alţii grăbiţi, gîfîind. Unul se învîrteşte în jurul a doi copaci descriind opturi nesfîrşite, mişcîndu-şi întruna braţele, mîinile şi degetele, extenuat, dar fără să transpire, şi bolborosind fără să spună nimic, încruntat, fugind cu o spaimă teribilă de un urmăritor imaginar. Altul, trîntit la pămînt, cu urechea în praf, pentru a-i auzi pe cei de la capătul celălalt al pămîntului, şi mutra lui de idiot tăvălită pe jos seamănă cu un pepene galben care rîde. Un al treilea cîntă în gura mare arătînd o hîrtie sau lista sinoptică a armatelor europene, împărţite pe arme, cu respectivii comandanţi, toate acestea trebuind să fie puse pe muzică.

Doctorul trece de la unul la altul punînd întrebări, le intră în voie glumind cu maniile lor, dar făcînd şi

observații directe fiecăruia. Cînd se oprește să discute cu acela cu o figură tîmpă, care poartă o mulțime de decorații pe piept, scapulari și amulete; cînd vorbește în treacăt cu un bătrînel rebegit și surîzător care plimbîndu-se singur și liniștit pe lîngă zid cu un *Kempis* slinos în mînă, pare filosof anahoret sau Diogene al creștinismului, prin neglijența hainelor și fața mieroasă plină de bunătate. Este un preot care a avut o minte luminată. Acum se gîndește la scrisoarea pe care trebuie s-o adreseze papei, astăzi, continuînd un obicei care se repetă fără greș în 365 de zile ale fiecărui an, avînd deja douăzeci de ani de cînd e închis. Strînge cu multă afecțiune mîna doctorului, îi aruncă vreo cîteva latinisme foarte bine plasate în conversație și la sfîrșit întreabă dacă a fost pusă la poștă scrisoarea sa din ziua anterioară, la care medicul răspunde afirmativ și că, forțat de împrejurări, Sanctitatea Sa e foarte ocupat la Roma de vreme ce nu răspunde unor persoane atît de importante.

Medicul se întoarce spre cel pe care l-am descris în primele rînduri, dar înainte de a ajunge la el, spune internului:

— Nefericitul ăsta de Rufete o să treacă la *Săraci*, căci familia sa încă de acum trei luni n-a plătit pensiunea. El nu-și va da seama de schimbare. Și dacă în seara asta i se accentuează criza va fi nevoie să-l închidem.

Punîndu-i mîna pe umăr doctorul îi spune lui Rufete:

— Gata, termină cu violența. Am stabilit că sîntem prieteni atîta timp cît dumneata nu întreci măsura... Țara îți va face dreptate... Calmează-te, fii liniștit! Dacă dumneata ai putea să renunți la Putere pentru cîteva luni, ce bine am duce-o amîndoi! Ne-am ocupa de vindecarea totală a acestei răceli...

— Nu e răceală — replică Rufete prompt, rotindu-și capul. E o picătură de mercur... Se învîrtește și alunecă... Acum e aici, în tîmpla dreaptă... Acum aleargă și trece în cea stîngă... Sînt 167 milioane, 200...

— Da, da știu... Aș vrea să nu te mai ocupi de suma asta odată ce este la loc sigur.

— Nu, nu e în siguranță — spune Rufete cu groază. Dumneata nu știi ce zile fripte îmi fac ticăloșii ăștia. Nu mă pot vedea în ochi. Dar eu profit de mîrșăviile lor. Cînd un adevărat geniu se obligă să obțină gloria, invidia îi facilitează ascensiunea. Dă-mi dumneata o invidie mare cît un munte și îți obțin o reputație mai mare decît lumea... Adio. Mă duc la Congres. Dumneata nu știi că s-au răsculat funcționarii?... Cu bine, la revedere.

Doctorul face spre însoțitorul său un gest ce semnifică *irecuperabil* și trece mai departe.

2.

Nu are importanță dacă l-au mutat pe săracul Rufeta în prima sau a doua zi din compartimentul pensiune în cel al săracilor. În primul avusese anumite avantaje alimentare, confort, lumină, recreere; în al doilea se bucura de o curte insalubră și strîmtă, de un pat prost, de un blid cu mîncare proastă. Dacă oricare dintre nebuni s-ar vindeca subit și s-ar trezi în compartimentul săracilor, în gloata jalnică de ființe cărora numai chipul le mai este omenesc, și s-ar vedea în curtea potrivită mai degrabă pentru găini decît pentru bolnavi, ar înnebuni din nou, crezîndu-se animal dăunător. În acele locale primitive de care administrația reformistă se ocupă prea puțin, pe coridorul lung format de șirul nesfîrșit al cuștilor, în curtea nepavată unde se tăvălesc îmbecilii și fac piruete exaltații, acolo se vede toată grozăvia acestei secțiuni înfricoșătoare a Filantropiei, în care se contopesc mila creștinească cu apărarea socială stabilind o lugubră fortăreață numită balamuc, care, în același timp, este și spital și închisoare. Acolo omul sănătos simte că-i îngheață sîngele în vine și că-și pierde mințile, văzînd acea parte a omenirii închisă din motive de boală, observînd cum nebunii își rafinează nebunia prin exemplu reciproc, cum își perfecționează maniile, cum se antrenează în acea artă oribilă de a face exact contrariul a ceea ce bunul simț ne poruncește!

Dacă la unii afazia exclude orice fel de durere, la alții tulburările prezintă chinuri indescriptibile... Și să considerî că acea tristă colonie nu reprezintă altceva decît exagerarea sau latura extremă supărătoare a multiplelor noastre particularități morale sau intelectuale..., că toți, mai mult sau mai puțin, avem inspirația, fantezia nebunilor și dacă nu ne îngrijim puțin intrăm complet în domeniile sumbre ale psihiatriei! Căci deosebirile nu sînt atît de mari. Ideile acestor nefericiți sînt ideile noastre, dar deslînate, disparate, scoase din misteriosul filon și pe care le împrăștie cu dărnicie. Acești sărmani nebuni sîntem chiar noi care seara ne adormim gîndirea în varietatea strălucitoare a tuturor ideilor posibile și dimineața ne-o deșteptăm în sterilitatea uneia singure. Oh, Leganés! Dacă ar dori cineva să te reprezinte într-un oraș teoretic, asemănător celor de odinioară

presentate de filosofi, sfinți și pictori, pentru a exprima un plan moral sau religios, nu ar exista arhitecți, nici fiziologi care să îndrăznească să traseze cu mînă sigură pereții tăi de spital. „Există mulți înțelepți care sînt nebuni raționali". Această maximă îi aparține lui Rufete, cel care nu și-a dat seama de căderea bruscă de la avantajele din pensiune la umilința din azil. Curtea e strîmtă. Bolnavii vorbesc prea mult unii cu alții, simulînd cîteodată existența unui binecuvîntat sentiment care este întîlnit foarte rar în cascle de nebuni: prietenia. Aceasta seamănă uneori cu o Bursă de contractat manii. Există cerere și ofertă de sminteli. Se privesc fără să se vadă. Fiecare este destul de ocupat de persoana lui pentru a se mai îngriji și de ceilalți. Egoismul atinge aici apogeul. Imbecilii zac pe jos. Parcă pasc. Cîțiva exaltați cîntă într-un colț. Există grupuri care se adună și se dezmembrează, căci, dacă nu există prietenie, există acolo misterioase simpatii sau antipatii care într-o clipă se nasc sau mor.

Doi paznici gravi, vînjoși, plictisiți de munca lor, se plimbă atenți ca polițiștii care spionează criminalul. Sînt inchizitorii nebuniei. Nu există compasiune pe fețele lor, nici blîndețe în gesturi, nici milă în suflet. Din cîți funcționari a putut inventa statul nici unul nu e atît de antipatic ca îmblînzitorul de nebuni. Paznicul-infirmier e o mașină cu mușchi care trebuie să strîngă în brațele sale de fier pe răzvrătit și pe furios; îi tutuiește pe bolnavi, le dă să mănînce fără afecțiune, îi lovește la nevoie, trăiește mereu cu ochii-n patru să nu fie atacat, îi cară în spate pe imbecili ca pe niște saci, îi îmbracă pe neputincioși; ar fi un sfînt dacă n-ar fi o brută. Ziua în care legea va face să dispară călăul, va fi o zi mare dacă în același timp mila va face să dispară paznicul de nebuni.

Rufete fugea automat de paznici ca și cum i-ar fi urît. Funcționarii reprezentau pentru el opoziția, minoritatea, Presa; reprezentau, de asemenea, țara care îl supraveghea, care îi cerea socoteală, îl întreba despre scăderea comerțului, despre industria de dantele, despre agricultura sărăcăcioasă și de rutină, despre creditul mort. Dar o să-i vină el de hac doamnei țări reprezentată de acei doi domni voinici, care doreau să se bage în toate, care doreau să știe de toate, ca și cum el, eminentul Rufete, s-ar afla pe o poziție atît de înaltă numai pentru a face pe plac unor astfel de sperietori. Îl priveau atenți și, cu ochii lor cercetători, îi spuneau: „Noi sîntem invidia care te sapă ca să te înalțe și care te smulge ca să te propulseze tot mai sus."

Toți locuitorii „țarcului" au locul lor preferat. Această atracție pentru o bucată de perete, pentru un colț, pentru o pată de umbră reprezintă un rest de simpatie locală pe care acei nefericiți îl duc pe tărîmul întunericului în care trăiește spiritul lor. Rufete se agita tot timpul într-un colț al curții, tribuna discursurilor sale, tronul puterii. Peretele imita picturile murale egiptene, căci, avînd tencuiala căzută și pete de la ploaie, părea o frescă cu mii de chipuri de faraoni.

Cînd Rufete obosea se așeza. Avea multe de făcut, să rezolve o mie de afaceri, să asculte o turmă de secretari, generali, arhiepiscopi, mari industriași și după aceea... ah! după aceea trebuie să dea mii de semnături, milioane, bilioane, catralioane de semnături. Se așeza pe jos, își încrucișa brațele pe genunchi, își ascundea fața în mîini și așa își petrecea cîteva ore ascultînd surda, necontenita alunecare a mercurului din capul său. În acea poziție nefericitul număra 167 milioane de pesetas. Dar era ușor, da, foarte ușor, dar îngrozitoare era fracția acelei sume. De ce scăpau cifrele fugind și dispărînd în mici particule de metal lichid prin interstițiile fileului minții? Era nevoie să gîndești profund și să îndeseși fileul pentru a culege acele 233.412 pesetas cu drăgălașii săi pui de 75 centime.

Îmbrăcămintea acestui tip bătut de soartă era pur teoretică. Avea pe mizerabilele și uscatele lui membre cîteva bucăți de pînză care corespundeau, în principiu, ideii de cămașă, redingotă, pantalon; dar aceasta era sugerată mai ales prin bucățile care lipseau decît prin cele care rămăseseră. De mult timp familia sa nu-i mai adusese îmbrăcăminte... Ultima oară îi dăduse o bluză albastră. Dar într-o dimineață o mîncă jumătate. Era cel mai nesupus și mai needucat dintre toți locuitorii compartimentului. Totuși, peste acele zdrențe își punea în fiecare zi o cravată deloc urîtă, legîndu-și-o cu artă și rafinament în fața peretelui transformat în oglindă printr-un puseu de imaginație. Zgarda aceea neagră pe pielea goală a gîtului lung îl incomoda uneori, suporta însă cu stoicism disconfortul de dragul de a arăta bine.

Cînd se înserа sau vremea era urîtă, Rufete era ultimul care pleca din curte. De obicei paznicii se vedeau puși în situația de a-l lua cu forța. Dormea într-o cameră joasă, umedă, cu ferestre care dădeau spre grădină. Din paturile sărăcăcioase se vedea hățișul copacilor, dar prin zăbrelele duble bucuria verdelui intens ajungea la ochii nebunilor diminuată sau aproape ștearsă, avînd efectul unui peisaj brodat pe canava. În dormitor, cîntecele și țipetele nu încetau

nici chiar la ore înaintate. Întunericul era pentru majoritatea dintre ei la fel ca lumina zilei. Cîţiva dormeau cu ochii deschişi. Din cameră se auzea cleveteala unei fîntîni care cu atîta perseverenţă stimula auzul încît Rufete petrecea ore întregi discutînd cu apa guralivă cam în aceşti termeni: „În tot ce mi-ai spus, domnule Şuvoi, există mult adevăr dar şi multe lucruri cu care nu pot fi de acord. Am preluat Puterea împins de ţara care mă chemase, care avea nevoie de mine. Am ajuns pe prima treaptă datorită meritului meu, pe a doua datorită îndrăznelii mele, pe a treia datorită linguşirii, pe a patra datorită invidiei... Dar ce-mi tot spui de convenţii secrete, de pacte mîrşave? Taci, fii bun şi taci; te rog, îţi cer să taci."

Şi furios se năpustea în zăbrele, asculta, dădea din cap aprobînd sau negînd, strîngea drugii de fier. Elocvenţa curgătoare a şuvoiului nu se termina niciodată. Era ca unul dintre acei oratori neobosiţi care vorbesc întruna despre ei înşişi. Zorii îl găseau adîncit în aceeaşi problemă, iar pe Rufete spunînd cu o jovialitate înspăimîntătoare: „Nu mă convingi, nu mă convingi, domnia ta."

Dimineaţa! E veselă chiar şi într-o casă de nebuni; chiar şi acolo zorii sînt surîzători şi încîntătoare e prima imagine pe care ţi-o oferă cerul şi pămîntul, copacii şi casele, munţii şi văile. Acolo păsările dimineţii ciripesc la fel ca pe aleile lui Cupidon deasupra perechilor de îndrăgostiţi; soarele, izvorul tuturor frumuseţilor, împrăştie aceleaşi minuni de forme şi culori, ca şi în sate şi oraşe, şi aceeaşi plăcută adiere care înfioară copacii, răsăreşte cîmpul şi îi stimulează pe oameni la muncă şi poartă peste tot bucuria, dorinţa, belşugul şi sănătatea; îşi împrăştie, de asemenea, prin toate colţurile aşezării suflul său dătător de viaţă. Florile se deschid, muştele bîzîie, porumbeii îşi încep călătoriile în înaltul cerului; în cer şi pe pămînt toţi cedează, cedează impulsului excitant după firea fiecăruia. Nebunii ies din dormitoare cu instinctele lor sălbatice puternic stimulate. La ora cînd toată lumea se trezeşte fac şi mai multe nerozii. vorbesc mai tare, rîd mai puternic, se îmbrîncesc şi se lovesc mai îndîrjit; unii se roagă, alţii se miră că soarele a răsărit noaptea, unul răspunde cîntecului îndepărtat al cocoşului. altul îl salută pe paznic foarte respectuos; cineva cere hîrtie şi cerneală ca să-şi scrie scrisoarea, nelipsita scrisoare a zilei!; altcineva o rupe la fugă să scape de un urmăritor care apare zilnic şi toată acea lume carnavalescă îşi începe cu hotărîre extraordinara sa existenţă.

Numeroşi servitori fac curăţenie şi zgomotul măturilor alergă prin săli şi coridoare contopindu-se cu scuturatul

lenjeriei, cu tîrîtul mobilierului. Clopotul capelei cheamă la slujbă, directorul administrativ iese din birou să inspecteze munca servitorilor, iar maicile surori, sufletul și sprijinul azilului, ocupîndu-se de treburile casei, se află într-un du-te-vino continuu ca niște adevărate mame. Fustele lor albastre, peste care atîrnă șiraguri enorme de mătănii; albele lor bonete cu aripi, respectabile și respectate, ca însemne ale păcii, se văd peste tot, prin verdele grădinii, printre rafturile farmaciei, în enorma bucătărie, ale cărei plite de fier varsă foc; în cămara plină de alimente; la spălătorie, unde țîșnesc deja șuvoaiele de apă; în podul de rufe care domină grădina și în curtea rezervată nebunelor, sectorul cu munca cea mai istovitoare și cu cele mai mari dificultăți.

Nebunele! Ne aflăm în locul cel mai înfiorător al acelui Limb izolat de lume. Bărbații inspiră milă și groază; fiicele Evei inspiră sentimente greu de definit. Nebunia lor este, în general, mai pașnică decît a noastră, exceptînd anumite cazuri patologice proprii exclusiv sexului lor. Curtea lor, protejată în partea de soare cu rogojini, este o poiată unde cotcodăcesc vreo douăzeci, treizeci de femei șușotind despre cochetărie și gelozie, flecăreală frivolă și discordantă care nu are nici cap nici coadă, nici cuvinte clare, nici pauză. Se aude din depărtare cîte o ceartă de coțofane în singurătatea pădurii. Există însă unele cu scaun la cap. Cîteva cliente ale pensiunii, tratate cu grijă, stau liniștite și tăcute în camere luminoase și curate cosînd sub supravegherea și îndrumarea a două surori de caritate. Altele se împodobesc cu ghirlande de zdrențe, flori uscate sau pene de găină. Surîd tîmp sau își pironesc privirile rătăcite în vreun vizitator.

De asemenea, *frumoasa jumătate* are cușca cu zăbrele duble. N-ar fi femeie dacă n-ar fi nevoie să stea cîteodată sub cheie. Vezi de multe ori două mîini slabe și nervoase strîngînd gratiile și auzi vocea răgușită a vreunei nefericite care cere să i se înapoieze fii pe care nu i-a avut niciodată. Există una care aleargă pe coridoare și prin săli căutîndu-și *propriu persoană*.

Să ne întoarcem în curtea bărbaților, la săraci. În acea zi Rufete lipsea. Se credea că avusese o criză. La puțin timp după răsăritul soarelui se adresă paznicului spunîndu-i:

— Azi nu sînt aici pentru nimeni, absolut pentru nimeni.

Apoi căzu într-un marasm profund. Amuți. Apa fîntînii întreba de el, dar nici unul dintre nebunii acolo prezenți nu știa să-i răspundă.

Îl duseră la infirmerie. Medicul porunci să i se facă un duș și fu dus pe brațe la Inchiziția apei, o mică baie inteli-

gent construită unde există diferite instrumente de tortură. Aici se dau lovituri de lance în coaste, bice pe spate, găuri cu burghiul în cap, toate cu tuburi și țevi de apă. Aceasta are o presiune formidabilă și loviturile și atacurile ei sînt într-adevăr feroce. Jeturile ascuțite ca niște lame, sau divizate în firicele pătrunzătoare ca acele de gheață, atacă înverșunate cu scîrțîitul aspru al oțelului. Rufete, care cunoștea deja locul și procedeele, se apără cu un instinct sălbatic. Îl luară în brațe și îl strînseră într-un puternic inel de fier fixat în perete și acolo, fără posibilitate de apărare, gol, își primi tratamentul. Puțin după aceea zăcea în letargie pe un pat dînd semne vizibile de revenire. În sfîrșit, adormi profund.

3.

La aceeași oră la care se petreceau aceste lucruri, o tînără sosi la ușa clădirii. Dorea să-l vadă pe domnul director, pe domnul doctor, pe un bolnav, pe tatăl ei, un oarecare don Tomás Rufete; dorea să intre chiar dacă era interzis; dorea să vorbească cu domnul capelan, cu surorile, cu nebunii; dorea să vadă instituția; dorea să dea ceva; dorea să spună altceva...

Aceste multiple dorințe, care se închideau într-una singură, au fost exprimate pe nerăsuflate și în dezordine de fată, care era frumoasă cu mult peste limita obișnuită, nu foarte bine îmbrăcată și nici cu mare eleganță încălțată. Tremura cînd își formula întrebările și punea mare înflăcărare în exprimarea dorinței sale. Ochii ei expresivi plînseseră și încă mai plîngeau. Mîinile cam grosolane, fără îndoială din cauza muncii, strîngeau o boccea cu lucruri uzate, prost înfășurate într-o basma roșie. Roșie era și basmaua de pe capul ei, legată neglijent sub barbă, în stilul madrilen. Cu ce haină era îmbrăcată? Sutană, manta, pardesiu bărbătesc? Nu; era o haină hibrid, o combinație între stilul rus și spaniol, o haină nu foarte conformă cu moda. Cert e că basmaua ei roșie, lacrimile tocmai zvîntate, pardesiul ei uzat și foarte greu de calificat drept îmbrăcăminte, figura ei plăcută, aerul ei de resemnare, cizmele mai mari decît picioarele și foarte uzate, inspirau milă.

Nu i-a fost greu să găsească biroul domnului director. Văzîndu-l și prezentîndu-se, cînd întrebă de domnul Rufete o podidiră lacrimile și i se puse un nod în gît încît a fost nevoită să tacă. Directorul, om milos, o invită să ia loc, rugînd-o să se liniștească.

— De trei luni nu s-a plătit pensiunea — spuse ea, în sfîrşit, ducîndu-şi mîna într-un loc al ciudatei sale îmbrăcăminţi.

Căci pardesiul avea un buzunar adînc. Croitoreasa fusese risipitoare în acest sens, presupunînd că va avea multe de băgat acolo. Din acel puţ de stofă scoase un pachet de hîrtie care părea să conţină bani.

— După aceea, o să vedem după aceea — spuse directorul. Ah! Aţi adus şi lucruri? Văd că nu-l neglijaţi... E bine, bine. Bietul don Tomás, are mare nevoie... Lăsaţi-o aici. După aceea... Staţi şi odihniţi-vă.

— Dar n-o să-l văd acum? — întrebă ea cu nerăbdare.

— Nu e uşor deloc. Dumneata ştii ce iritabil e cînd vede vreun membru al familiei. Mai precis, bietul domn Rufete suferă acum o criză destul de periculoasă.

Cea în palton lung îşi încrucişă braţele şi privi spre tavan.

— Domnul doctor e acum la vizită... O să-i vorbim, să vedem ce spune. Dacă e de acord... Dar nu va fi. Nu e bine ca dumneata să-ţi vezi acum tatăl. Mai tîrziu... Ia loc, linişteşte-te. Da, da, îmi amintesc cînd ai venit cu el mai demult. Te numeşti...

— Isidora, cu voia dumneavoastră... Sărmanul tata! Dacă nu mă lasă să-l văd, spune-i dumneata că sînt aici, că e aici Isidorita lui, că a venit să-l sărute, că mîine îl voi aduce pe Mariano, frăţiorul meu... Ah Doamne, Dumnezeule! Dar el n-o să înţeleagă, n-o să înţeleagă nimic. Bietul om! Şi nu sînt speranţe să-şi revină?

Directorul clătină din cap, dezamăgit. Părea însărcinat să răpească toată speranţa. Isidora, doborîtă de oboseală, se aşeză pe o banchetă. După ce i-a recomandat cu fraze convenţionale, chiar dacă generoase, resemnarea şi liniştea de care nici nu putea fi vorba, directorul ieşi.

Tînăra nu rămase singură în încăpere. Într-un colţ se afla un birou. La el, cu spatele la perete, scria un bărbat, cu privirea aţintită pe hîrtie, desenînd cu mînă sigură acele frumoase caractere rotunde şi clare ale caligrafiei spaniole. Biroul era plin de hîrtii care păreau liste de nume, socoteli cu nesfîrşite numere. O etajeră înaltă, arhiplină cu hîrtii şi registre liniate, arăta că bunul domn cu pană şi mînecuţe îl ajuta pe director, al cărui birou nu se deosebea prea mult, în greaua administrare a instituţiei. Era tipul de vechi funcţionar mărunt, deja dispărut, păstrat acolo ca mostră de metodic, rutinier şi foarte onorabil personal al primitivei noastre birocraţii. Era înaintat în vîrstă, mic, zbîrcit, destul de

oacheș și bine ras. Avea capul acoperit cu o beneț̦ică rotundă, nici foarte nouă, nici foarte veche, contemporană cu mînecuț̦ele verzi prinse de coate. Scria cu trăsături atît de sigure, de uniforme și de ordonate, încît părea scris de mașină. Fără să-și ridice ochii de pe hîrtie, își întindea din cînd în cînd toată pielea din jurul gurii, își arăta dinț̦ii albi, fini și strălucitori și prin golurile dintre ei sorbea o mare cantitate de aer. Isidora, fiind preocupată de durerea ei, nu-l băga în seamă pe bătrînul copist dar acesta nu înceta să arunce ocheade tinerei, căutînd un motiv pentru a intra cu ea în vorbă. În final, pofta de discuț̦ie înfrîngîndu-i timiditatea rupse tăcerea:

— Domnișoară, vă oboseș̦te aș̦teptarea?... Cum o vrea Dumnezeu. Nu există altă soluț̦ie decît să te conformezi cu voința divină.

Isidorei — de ce să ascundem? — îi plăcu că i se adresase cu domnișoară. Dar cum starea ei de spirt nu era înclinată spre vanități, își fixă toată atenț̦ia pe vorbele de consolare pe care le auzise, răspunzînd cu o privire și un suspin adînc.

— Această casă — adăugă funcț̦ionarul, dînd la iveală mai bine glasul melodios și dulce care-ț̦i mergea la suflet, nu e o casă de distracț̦ii; este un azil trist și funebru, domnișoară. Particip, da, domnișoară, la durerea dumneavoastră...

Și-și umplu corpul, aspirînd printre dinț̦i o altă mare cantitate de aer. Se juca graț̦ios cu pana și, înmuind-o și scuturînd-o cu lovituri mici și metodice, continuă astfel:

— Dar nu trebuie să te aș̦epț̦i de la șarlatana asta de lume la altceva decît la supărări și, vai!... la supărări și amărăciuni. Dumneata eș̦ti tînără, o copilă și încă... încă nu cunoș̦ti mai mult decît florile care împodobesc la început marginea drumului, dar cînd vei merge mai departe, mai departe...

Isidora suspină iar. Mare consolare îi insuflau cuvintele sincere și filosofice ale acelui om bun pe care de atunci l-a avut ca duhovnic.

— Dumneata... eș̦ti, din întîmplare, preot? — îl întrebă timidă.

— Nu, domnișoară — răspunse celălalt, mai scriind puț̦in. Sînt mirean. De treizeci și doi de ani muncesc în acest birou. Dar, revenind la problemă, lumea, domnișoară, e o vale a plîngerii. Să te obișnuieș̦ti cu această idee. Din nefericire, ne-am născut și trăim în sînul religiei adevărate și știm că există o lume de apoi, știm că în acea lume, domnișoară,

ne așteaptă răsplata trudei noastre; știm că-i vom revedea pe cei din pe care i-am pierdut.

Bătrînul se emoționă puțin, dar Isidora se emoționă într-atît încît o podidiră lacrimile. Ducîndu-și la ochi colțul baticului roșu, exclamă:

— Bietul meu bolnav!

— Ah!... Ce frumoasă e durerea unei fiice! - spune „băutorul" de aer, scoțînd hotărît pana. Ce meritoriu în ochii celui care le vede pe toate, care le cîntărește pe toate care dă fiecăruia ce i se cuvine!... Plîngi, plîngi; n-o să fiu eu cel care va încerca să-ți alunge durerea cu simple consolări. Singurul lucru pe care ți-l voi spune e că religia și timpul te vor vindeca de această durere: religia, înălțîndu-ți spiritul și făcîndu-l să vadă o a doua viață de recompensă și odihnă unde cei care au plîns vor fi mîngîiați, unde cei care au suferit de foame și sete, de dreptate vor fi săturați; timpul trecîndu-și mîna sa blîndă peste rănile noastre și vindecîndu-le încet, încet. Dumneata ești foarte tînără încă. Se poate ca Domnul să-ți rezerve aici, pe Pămînt, ceva pe care neavînd alt cuvînt, o numim fericire; dumneata vei fi soția vreunui om onorabil, mamă, bunică demnă...

Termină de făcut o țigară și cu multă delicatețe spuse:

— Te deranjează fumul?

— Oh! Nu, nu, domnule.

— O să stai mai comod pe fotoliu decît pe banca aceea. De ce nu te așezi dumneata acolo?

— Nu, domnule. Vă foarte mulțumesc. Stau bine aici.

Isidora era foarte încîntată. Înțeleapta cuvîntare a acelui domn binevoitor, nuanțată de timbrul unei voci foarte blînde, modul său civilizat și plăcut de a fi, un nu știu ce de blîndețe, părintesc și simpatic ce i se citea pe chip, o captivau pe îndurerata fată, inspirîndu-i atît admirație, cît și recunoștință. Bătrînelul o privea ca pentru a o inunda, ca să spunem așa, cu valuri de bunătate ce curgeau din ochii lui. Era în privirea sa atîta compasiune, un interes atît de curat și creștinesc, încît biata fată se felicita în sinea ei de acea prietenie pe care i-o trimitea Dumnezeu în momentele de tristețe. Gîndind astfel și mulțumind Domnului pentru un ajutor moral atît de prețios, se simți cuprinsă de dorința de a se confesa, de a-și deschide puțin inima pentru a-și exprima suferințele. Era firesc expansivă și împrejurările o puneau în situația de a fi și mai mult decît de obicei.

— Dumneavoastră îl cunoașteți pe tata?

— Da, fata mea, îl cunosc și mi-e foarte milă de el... S-au făcut destule aici pentru a-i alina suferințele și a-i combate nebunia... Dar Dumnezeu n-a vrut. Împotriva

voinței lui nu se poate nimic. Să ne consolăm cu toții gîndindu-ne că marea armonie a lumii constă în îndeplinirea voinței supreme.

Această sentință o afectă pe fata lui Rufete, făcînd-o să se gîndească la cît de scump o costa numai pe ea armonia tuturor. Ștergîndu-și din nou lacrimile, spuse:

— Și dacă ai fi văzut dumneata cît de bun a fost întotdeauna! Cît ne iubea! Nu avea decît un defect: acela că niciodată nu se mulțumea cu soarta lui, pentru că aspira la mai mult, mai mult. Pentru că sărmanul avea talent era mereu nemulțumit și se certa și avea discuții cu mama, și cum era cavaler și posibilitățile lui nu-i permiteau să se poarte ca un cavaler, suferea groaznic. Și nu pentru că n-ar fi muncit... Mergea la serviciu aproape în fiecare zi și-și petrecea acolo cel puțin două ore. A fost secretarul a trei guverne de provincie, dar n-a ajuns Guvernator datorită intrigilor celor din Partid. Mama îi spunea: „Ah! ți-ar fi prins mai bine să înveți o meserie în care să nu trăiești agățat de pulpana miniștrilor: cînd sus, cînd jos...“ Ei aș! El cunoștea problemele de serviciu mai mult decît *Gaceta* și cînd vorbea de rente, de buget și de chestiile astea de guvernare, toți cei care le auzeau erau înspăimîntați. Tatăl lui, bunicul, fusese și el în această slujbă. Sărmanul, a avut o moarte urîtă. L-ați cunoscut?...

— Nu. Fetițo. Continuă, că mă interesează...

— A fost, nu știu în ce perioadă, în Miliția Națională, a făcut baricade, vorbea mult și pentru el toți cei care guvernau erau hoți. Cînd eram mică mă jucam cu chivăra bunicului... Ce chestie!... Ziceți și dumneavoastră... Tatăl meu a fost mai deștept decît bunicul. Oh, da, era cavaler și avea talent. Îi știau de frică în partid. Cînd el spunea: „Eu trebuie să ajung acolo unde vreau, dacă nu o să înnebunesc...“ Sărăcuțul! Cînd era concediat îl apuca disperarea. Se ducea la sesiunile Congresului și făcea mult zgomot în tribună aplaudînd opoziția. Pleca din Madrid cu misiuni secrete. Nu vorbea decît că o să se înarmeze, despre lucruri groaznice... Mă înțelegeți?

Bătrînul după ce aspirase jumătate din aerul din încăpere, încuviință arcuindu-și sprîncenele și surîzînd, ca un om care cunoaște debilitățile semenilor.

— Ultima oară cînd l-au concediat a fost atît de rău, încît nu credeam c-o să mai găsească de lucru. Eu munceam, mama s-a îmbolnăvit; tata a intrat corector într-o tipografie unde se făcea un ziar mare, foarte mare... Lucra în fiecare noapte lîngă o lampă cu gaz care-i lumina fruntea. Înghițea mii de discursuri, articole de tot felul, decrete și

cînd se făcea dimineaţă — căci munca dura toată noaptea — şi se întorcea acasă, nu se odihnea, nu domnule. Ce credeţi că făcea? Se aşeza să scrie. În fiecare zi venea cu un top de hîrtie şi-l umplea de la cap la coadă. Ce credeţi că scria?

— Scrisori suveranului, Papei, ambasadorilor şi miniştrilor. Aici cu asta încep mulţi.

— Da de unde! Nu, domnule. Scria decrete, legi şi ordine regale. Cu toate că-şi închidea mereu camera după ce ieşea din ea, eu am reuşit într-o noapte s-o deschid şi am văzut totul. Mama şi cu mine ne-am spus: „Poate copiază ca să ne aducă ceva de mîncare.“ Ce păcăleală am tras! Totul era o amestecătură: *„Articolul 1,* cutare şi cutare; *Articolul 2,* cutare şi cutare. Şi apoi: *Mă însărcinez cu executarea prezentului decret.* Erau primele semne de nebunie. De îndată ce umplea foile, le ordona cu multă grijă şi la fiecare dosar punea cîte un titlu ca: *Datorie Publică sau Clase Pasive, Vamă, Bancă, Prejudicii.* De asemenea, punea pe anumite dosare etichete pe care nu le înţelegeam, căci erau deja nebunie curată: *Ruine* sau *Fanatism, Barbarie, Urbanizarea Invidiopolis*-ului, *Geamuri sparte, Corupţii, Subvenţie Personală* şi altele de genul acesta.

„Vai, Doamne Dumnezeule! — am spus mama şi cu mine — nu mai avem soţ, nu mai avem tată. Omul ăsta e nebun.“ Am plîns toată noaptea.

— Aşa a vrut Dumnezeu, spuse emoţionat bătrînul, văzînd că Isidora s-a întrerupt ca să plîngă. Dar ce înseamnă asta, fata mea, în comparaţie cu ceea ce a suferit Cristos pentru noi?

— Mama a murit în acele zile, continuă Isidora aproape sufocată de plîns. În ziua aceea, oh, Doamne Dumnezeule, în ziua aceea tata a făcut cele mai atroce nerozii; n-a plîns, nu l-a afectat deloc. Cînd mama a murit în braţele mele, el s-a plimbat de cîteva ori prin cameră privindu-mă cu nişte ochi... Doamne, ce ochi!... Şi mi-a spus: „I se vor face onorurile unui general mort în campanie...“ Nu-mi pot aminti aceste lucruri; mor de durere. Trebuia să-l aduc aici. O rudă destul de înstărită, pe care o aveam la Tomelloso, s-a îndurat de mine şi s-a oferit să plătească pensiunea de categoria a II-a. Eu am fost cu el în La Mancha şi frăţiorul meu a rămas aici cu o mătuşă a mamei. Trecînd ceva timp, unchiul meu, canonicul, a uitat să plătească pensiunea. E cel mai bun om, dar are nişte ciudăţenii...

— Cum o vrea Dumnezeu, spuse, răsucindu-şi nervos altă ţigară. Nobilă creatură, tinereţea dumitale a fost foarte tristă; te-ai născut într-o zodie...

— Şi toate cîte le-am pătimit au fost pe nedrept, adăugă ea promptă, sorbind, de asemenea, o porţie zdravănă de ac căci totul e contagios pe lume. Nu ştiu dacă voi fi destul de explicită; vreau să spun că nu mi-ar fi plăcut să împart suferinţele şi mizeria lui Tomás Rufete, căci chiar dacă îi spun tată şi soţiei lui mamă, o fac pentru că ei m-au crescut şi nu pentru că sînt într-adevăr fiica lor. Eu sînt...

Se opri brusc de teamă ca sinceritatea şi expansiunea ei naturală să n-o ducă, fără să se gîndească, la o destăinuire nepotrivită. Funcţionarul, cu acea rapacitate a gîndirii care îi caracterizează pe oamenii perspicace, se agăţă de ideea abia schiţată şi spuse:

— Da, înţeleg, înţeleg, Dumneata, prin naştere, aparţii altei clase mai elevate; numai împrejurările, prea lungi pentru a fi povestite, v-au făcut să decădeţi... Cum a vrut Tatăl Nostru care e în ceruri! El ştie de ce a făcut-o. Ne supunem graţiei divine că, la urma urmei, întotdeauna este spre binele nostru. Dumneata, domnişoară — continuă după o scurtă pauză, scoţîndu-şi politicos fesul — nu vezi, nu poţi vedea în nefericitul Rufete mai mult decît un tată putativ, la fel cum Sfîntul Patriarh San José era pentru Domnul Nostru Isus Cristos.

Cît de evident era reflectat orgoliul pe chipul Isidorei auzind aceste cuvinte! Roşeaţa ei uşoară trecu repede. Buzele-i oscilară între surîsul vanităţii şi infirmarea impusă de convenienţe.

— Eu n-aş fi vrut să vorbesc despre asta, spuse, luîndu-şi un ton emfatic de linişte şi demnitate care nu concorda cu haina ei lălîie. Îl respect atît de mult pe cel căruia îi spun tată, îl iubesc atît de mult, el ne iubeşte la fel de mult pe mine şi pe frăţiorul meu... Am fost atît de răsfăţaţi în copilărie!... Ne făcea toate gusturile şi cum pe atunci era în fruntea partidului şi avea o situaţie bună — căci era funcţionar de stat — am trăit foarte bine. În acea perioadă, Rufete şi-a pus casa la punct, era un lux... Doamne, Dumnezeule! Cum el nu avea altă idee decît să pară bogat şi să fie o persoană remarcabilă...

— Fata mea — spuse, vioi, bătrînul — una dintre bolile sufletului, care pe mulţi îi aduce în această casă, este ambiţia, setea de mărire, invidia pe care cei mici o au pentru cei mari şi dorinţa de a urca călcînd peste cei care sînt mai sus nu pe scara valorilor şi a muncii, ci pe scara lesnicioasă a intrigii sau a violenţei, adică îmbrîncind, înghiontînd...

Venerabila persoană nici nu termină bine de făcut această substanţială observaţie, care dovedea atît judecată cît şi experienţă, că se şi îndreptă cu mersul său cumpănit şi nu

foarte lent spre colțul opus al biroului. Isidora reflectă la acele înțelepte cuvinte cu ochii fixați pe franjurile covorașului; dar durerea ei în situația în care se afla o aduseră la realitate și suspină iar și fu uimită că directorul întîrzie atît. Cînd ridică privirea, bătrînul trecea prin fața ei în direcția mesei de lucru; apoi trecu iar spre colțul camerei. Fără a bănui că bunul domn era foarte agitat, fără îndoială, pentru că se făcuse, cu generozitate, părtaș la necazurile pe care le auzise, Isidora se distra puțin căci oricît de mare ar fi fost o nenorocire și oricît de mult te-ar implica și te-ar sufoca, sînt momente în care se lasă liber spiritul să dea o raită sau să se plimbe în cîmpul amuzamentului și să se fortifice înainte de a se întoarce la chinuri. O durere lungă, o mare perioadă de așteptare ajută acest fenomen al sufletului.

Cum în acel birou domnea tăcerea și calmul, cum acel du-te-vino al bătrînului scrib era ceva din oscilația pendulului, pe lîngă asta, din chiar interiorul Isidorei se răspîndea o somnolență dulce care-i amorțea durerea, tînăra se întreținu o clipă cu contemplarea încăperii. Ce frumoasă era harta Spaniei întesată de linii despărțitoare și compartimente, de coloane de numere care urcau, de mici referiri statistice, care coborau, de cercuri și stegulețe reprezentînd tîrguri, orașe și sate! În porțiunea albastră, care reprezenta marea mulțime de bărcuțe, precedate de săgeți, marcau liniile de navigație și pe vinieta detaliată erau enumerate locomotive, vapoare, faruri și pe lîngă asta diguri pline de baloturi, coșuri de fabrică, roți dințate, toate prezidate de un leu pletos și furios și de o doamnă mai dezbrăcată decît o cere pudoarea... Ce tăcere profundă și suavă domnea în încăpere și cum se simțea atmosfera pură a cîmpului! Numai cînd se deschidea ușa pătrundea un ecou îndepărtat și înfiorător de rîsete și țipete care parcă nu erau de pe lumea asta. Și ce multe și frumoase cărți erau închise în dulapul de mahon pe care trona un bust de gips! Acel domn alb fără lumina ochilor, cu umerii goi ca o damă decoltată, trebuie să fi fost vreunul dintre nenumăraților înțelepți care au existat în timpurile trecute și în el, în raftul cu cărți, și în harta graficostatistică se aduna toată înțelepciunea de secole.

Cu această recunoaștere a locului își irosi Isidora mai puțin de un minut. Deodată privi spre bătrînul care continua să-i treacă prin față cu o rapiditate crescîndă și fu uluită văzînd agitația mîinilor lui, tremurul buzelor și vioiciunea ochilor, aparițiii total diferite față de chipul său blajin și simpatic dinainte. Oprindu-se în fața Isidorei, exclamă stîngaci și foarte emoționat:

— Doamnă, niciodată n-aş fi crezut asta la o persoană ca dumneata.

— Eu! murmură Isidora înspăimîntată.

— Da! spuse ridicînd vocea. Dumneata m-ai insultat, m-ai insultat.

Judecata incoerentă, vocea alterată a bătrînului, agitaţia lui crescîndă au fost ca o rază de lumină pentru Isidora. Se ridică, uitîndu-se după uşă; alergă pînă la ea, înfricoşată. Groaza îi da aripi. Între timp bătrînul striga:

— M-a insultat, da, fără să-mi respecte părul alb, suferinţele de tată... Oh, Doamne! Iart-o, Doamne, că nu ştie ce spune.

Isidora ieşi pe coridor tocmai cînd sosi directorul, care înţelese pe loc cauza spaimei ei. Surîzînd, o luă de mînă ca s-o determine să intre.

— Bietul Canencia... spuse. Ciudat lucru. Mult timp a fost liniştit... Dar e un înger, e incapabil de cel mai mic rău.

Îi priviră amîndoi. Figura bătrînului nu exprima furie, ci emoţie şi două lacrimi i se rostogoliră pe obraji.

— Şi dumneata mă jigneşti, domnule director, spuse apărîndu-şi pieptul, cu intonaţia şi gesturile unui comic mediocru. Nu mai pot, nu mai pot... Adio, adio, ingraţilor!

Şi ieşi ca din puşcă.

— Îi trece repede, o lămuri directorul pe Isidora, care nu-şi revenise încă din spaimă. E un sfînt; de treizeci şi doi de ani e aici şi trec lungi perioade, cîteodată doi şi trei ani fără nici o criză. Accesele lui nu depăşesc ceea ce ai văzut dumneata. Începe prin a spune că are două maşini electrice în cap şi apoi zice că-l insult. O ia la fugă, se plimbă prin grădină şi după o vreme e iar liniştit. Lucrează bine, mă ajută mult şi, după cum ai văzut, dacă îl asculţi îi place să dea sfaturi. Pare un sfînt şi un filosof. Îl iubesc pe sărmanul Canencia. A venit aici datorită certurilor cu fiii lui... O poveste lungă şi tristă care nu-şi are rostul acum. Să revenim la povestea dumneavoastră, care nici ea nu e veselă şi azi mai mult ca niciodată.

Directorul oftă adînc, expresie oficială a sentimentelor sale de compasiune, dar Isidora rămase impasibilă, aşteptînd veşti cumplite. Cum îl mai privea pe bunul domn descifrîndu-i chipul şi ce bine îi spunea acesta să nu se aştepte la nimic bun!

— Eu aş vrea să-l văd... murmură Isidora.

— Imposibil. Să-l vezi! De ce?... Se simte rău, foarte rău se simte bietul Rufete, afirmă directorul, clătinînd capul. Înarmaţi-vă cu răbdare căci, într-adevăr, dacă această

boală e incurabilă, dacă nu încetează să-l tulbure pe cel care o suferă, mai bine să se odihnească în pace... Eu, îţi spun sincer, dacă aş avea pe cineva din familie în stadiul ăsta, aş dori...

Mult a costat-o pe Isidora să admită funestul adevăr, pe care dorea să i-l spună cu precauţii caritabile directorul şi, înghiţindu-şi saliva pentru a i se duce nodul din gît, vorbi cu voce scăzută:

— Cine ştie... Poate... Dar eu vreau să-l văd.

— Ei, nu se poate... Gata...

Bunul domn era impacientat. Trebuia să treacă şi peste asta.

— Ia loc, murmură, trăgînd un scaun. Vrei un pahar cu apă?

Isidora nu spuse nimic. Ochii ei înspăimîntaţi se pironiră pe bustul de gips. Îl examină în amănunţime, prostită, percepîndu-l cu claritate datorită acelei atracţii ciudate pe care, în momentul primirii unei veşti proaste, o exercită asupra simţurilor un obiect material oarecare ce rămîne apoi pentru un anumit timp asociat cu însăşi vestea...

4.

În acelaşi timp în care Isidora îşi povestea nenorocirile mult prea nevinovatului Canencia, nu departe de acolo se petrecea un fapt care, deşi foarte trist, nu afecta prea mult pe cei care asistau la el. Aceştia erau directorul adjunct, administratorul, un practicant, student la medicină, preotul şi un infirmier. Muribundul, căci de moartea unui om era vorba, era Rufete. Criza era puternică, dar liniştită, cu desfăşurare uşoară şi pe perioadă determinată. Bolnavul abia de mai avea viaţă în el; nu suferea deloc; mergea pe un povîrniş neted şi rapid, fără lovituri, fără bătăi, fără convulsii, fără apărare.

— Moare uşor, spuse cu voce scăzută medicul.

Pacientul suspină adînc, deschise ochii, îi privi pe toţi pe rînd dar nu cu furie, nu cu spasme de nebun, nici cu încriminări furibunde, ci cu vocea stinsă, cu sentimentul liniştit că mai mult ca orice avea o milă cumplită de el însuşi, şi pronunţă aceste cuvinte:

— Domnilor, e adevărat ceea ce îmi trece prin minte?... E adevărat că sînt în Leganés?

Doctorul vru să-l consoleze cu vorbe prietenoase.

— Omule, nu fi prost... eşti acasă... O să te faci bine.

Bolnavul clătină trist din cap. Rămase multă vreme mut.

Apoi luă mîna preotului, o sărută... Vru să vorbească, nu putu, se vedea că luptă cu vorbele. În sfîrşit, după un efort disperat de voinţă reuşi să spună cu voce stinsă:

— Copiii mei... marchiza...

Şi amuţi pentru totdeauna. Medicul şi asistentul observară cu atenţia şi răceala ştiinţei acel caz de tranziţie şi apoi plecară să întocmească certificatul. De ei se apropie directorul semnalîndu-le cu mai multă durere decît îngrijorare prezenţa în stabiliment a fiicei mortului. Asistentul vru imediat să o cunoască şi bucurîndu-se că era acolo dori să participe la momentul dificil cînd i se va da vestea, s-o consoleze şi să-i dea vreun ajutor, dacă ar fi avut nevoie.

Directorul se duse în birou în căutarea Isidorei şi acolo s-a întîmplat ceea ce am povestit mai înainte. Nenorocita femeie în palton lung începuse deja să înţeleagă certitudinea nefericirii sale, cînd în birou intră un băiat de vreo douăzeci şi patru de ani, care, apropiindu-se de ea cu familiaritate, îi spuse:

— Cu ce ocazie pe aici, Isidora?... Şi în ce momente triste!... Nu mă mai recunoşti? Ai o memorie atît de slabă, Isidora? Nu-ţi aminteşti de don Pedro Miquis, cel din Toboso, care venea deseori la Tomelloso, la unchiul dumitale, canonicul, pentru a pleca împreună de acasă? Păi eu sînt fiul lui Pedro Miquis. Nu-ţi mai aduci aminte nici de fratele meu, Alejandro? Nu-ţi aminteşti că, uneori, în vacanţe, veneam cu tata?... De cinci ani sînt student la medicină. Ce mai face unchiul tău? Ai plecat de mult din celebrul Tomelloso?...

Isidora îl privea printr-o crăpătură făcută în negura durerii sale; îl privea şi-l recunoştea. Da, memoria i se limpezise în faţa fizionomiei care era de neconfundat. Acel chip palid şi negricios, atît de palid şi atît de negricios încît părea o imensă măslină; acel nas scurt în contrast cu mărimea dizgraţioasă a gurii ai cărei dinţi foarte albi erau mereu la vedere; acele sprîncene groase atît de negre şi dese încît păreau un cordon de catifea şi acei ochi albaştri în care se cuibăreau trădătoare toate răutăţile şi toată ironia lumii; acea urîţenie simpatică, acea dezinvoltură a manierelor, acea neglijenţă în vestimentaţie şi, în sfîrşit, acel degajat mod de a se insinua dădeau în vileag, fără a lăsa loc la îndoieli, pe Augustito Miquis, fiul lui don Pedro Miquis, din Tomelloso. Dintr-o dată năvăliră în mintea Isidorei mii de amintiri dintr-o perioadă în care copilăria se confunda cu adolescenţa, perioadă plină de nerozii, de spaime, de nevinovate intimităţi şi întîmplări a căror amintire nu e întotdeauna plăcută. Nu reuşi să răspundă decît cu jumătate de gură. Miquis,

findu-şi seama de situaţie, şi devenind cît putea de serios, lucru dificil pentru el, spuse pe un ton grotesc îndurerat:

— Mai întîi trebuie să ieşi din această casă... Ah, ce casă... Ah, ce casă!... N-ai nimic de făcut aici. Dacă te duci la Madrid voi fi bucuros să te însoţesc. Isidora îşi manifestă dorinţa de a pleca imediat. Vru să lase banii pe care îi adusese pentru a plăti din urmă pensiunea lui Rufete, dar directorul nu consimţi. În ceea ce priveşte lucrurile aduse, insistă atît pe lîngă bunul domn pentru a le primi, încît acesta a trebuit să accepte, mulţumind în numele celorlalţi bolnavi săraci care aveau atîta nevoie de ele.

Isidora şi Augusto ieşiră din sălaşul nebuniei şi se îndepărtară în linişte de tristul loc în care aproape toate casele adăpostesc demenţi. Isidora nu vorbea şi limbutul Miquis, respectîndu-i durerea, spuse doar atît:

— În Carabanchel vom găsi trăsuri. Se zice că vor băga şi tramvaie.

Ajungînd la rîul Butarque, Miquis consideră oportun să-i distragă atenţia tovarăşei sale de drum, pentru că, într-adevăr, la ce ajuta plînsul acela continuu dacă nu se mai putea face nimic? Era nevoie să faci faţă durerii, duşman crud care se cuibăreşte în persoanele sensibile; trebuia să se stăpînească, să-şi dea seama că... După aceste consolări, care au avut ca de obicei un efect complet nul, Miquis îi vorbi despre frumuseţea zilei de primăvară — era o zi minunată de aprilie — pe malul înalt al rîului Butarque, pe care îl numi oază şi, în sfîrşit, o invită pe Isidora să se odihnească la umbra unui ulm des şi verde, căci soarele ardea şi ziua va fi puţin mai lungă.

Aşezaţi unul lîngă altul, tăcură mult timp: el contemplativ, ea îndurerată. Miquis fredona printre dinţi. Isidora avea grijă să-şi ascundă picioarele pentru ca Miquis să nu vadă cît de prost era încălţată.

— Isidora...

— Poftim.

— Nu-mi aduc bine aminte de ceva. Ajută-mă. E adevărat sau nu că în Tomelloso ne tutuiam?

Capitolul 2

DOFTOROAIA

La casa rudei şi naşului său, don José de Relimpio — despre care se va vorbi cînd va fi cazul - Isidora îşi petrecu noaptea acelei zile de aprilie, aşteptînd cu nerăbdare dimineaţa următoare pentru a-şi vizita mătuşa, Encarnación, şi frăţiorul, care locuiau într-unul din cartierele cele mai excentrice ale Madridului. Cea pe care o vom numi din respect pentru tradiţie fata lui Rufete, avea obiceiul de a-şi reprezenta în imaginaţie, într-o manieră foarte vioaie, întîmplările înainte ea acestea să se petreacă efectiv. Dacă aştepta la o oră fixă o întîmplare oarecare care o interesa, o vizită, o întîlnire, o distracţie, de la amiaza sau miezul nopţii anterioare întîmplarea lua în mintea ei forme de un relief şi o culoare extraordinare, desfăşurîndu-se pe tablouri, locuri, perspective, persoane, figuri, atitudini şi limbaj. Astfel, cu mult înainte de învierea zorilor, Isidora, trează şi nervoasă, se închipuia în casa mătuşii şi a fratelui ei; îi vedea ca şi cum i-ar fi avut în faţa ochilor; vorbea cu ei întrebînd şi răspunzînd cînd în glumă, cînd în serios, şi percepea inflexiunile vocii fiecăruia.

Era ora opt cînd plecă să transforme în realitate ceea ce îşi imaginase; dar cum trebuia să meargă din strada Hernán Cortés în Moratines, în cartierul Peñuelas, oprindu-se să întrebe, căci nu cunoştea prea bine Madridul, bătea de zece cînd a intrat în cunoscutul şi giganticul pasaj Embajadores. Nu i-a fost greu de acolo să ajungă la locuinţa mătuşii sale. Pe dreapta era o alee care se termina într-un oribil maidan, o văgăună, o groapă pentru lături sau o hazna pe marginile rupte şi ştirbite ale zonei urbane. Înainte de a intra pe acest drum, Isidora examină la iuţeală locul unde se afla şi care nu prea era pe placul ei. Avea, împreună cu darul puternic al imaginaţiei, şi calitatea de a-şi exagera impresiile, încărcîndu-le cîteodată pînă la extrem şi astfel, ceea ce simţurile sale declarau ca fiind mare, mintea îl schimba pe dată în ceva colosal, micul devenea minuscul, iar urîtul sau frumosul oribil sau divin.

Văzînd deci sărăcăcioasele prăvălii, faţadele prăpădite şi coşcovite, firmele mizere, scrise cu litere strîmbe, felinarele ameninţînd să cadă; văzînd, de asemenea, ce mulţime de copii aproape goi se jucau în noroi, frămîntîndu-l pentru a-şi face mingi şi alte jucării; auzind zgomot de vase, răcnete

ininteligibile, călcătura obosită a animalelor trăgînd căruțe împotmolite și murmurul trecătorilor, care la fiecare pas spuneau o grosolănie, crezu pentru o clipă că se află în caricatura unui oraș făcut din carton putred. Acela nu era sat, nici oraș, era o oază de castitate ca să nu corupă centrul.

Și continuînd în mania ei de a exagera lucrurile, cum curgeau pe drumul-șanț ape deloc limpezi ce reprezentau reziduurile diferitelor fabrici de coloranți, imediat i se păru că pe acolo se prăvăleau bulbuci de sînge, oțet și noroi, împreună cu o licoare verde care fără îndoială vor forma rîuri otrăvitoare. Își ridică curajoasă haina și înaintă învingîndu-și repulsia. N-a trebuit să meargă mult pentru a întîlni poarta pe care o căuta. Da, acolo era. Recunoaște bine firma care, cu ani în urmă, se afla pe strada Torrecilla și pe care scria clar cu litere albastre Prăvălie de strachini. Recunoscu, de asemenea, ca pe o prietenă veche, o altă firmă alburie unde cu hieroglife se anunța un negoț important. Cum își amintea Isidora că văzuse în copilăria ei acvariul pestriț în a cărei sferă apăreau înotînd niște șerpișori sau niște curbe negre de toate formele care foloseau drept firmă lui Encarnación Guillén, cunoscută în diferite cartiere sub numele de *Vînzătoarea de lipitori!*

Ușa avea un postament în partea de jos care părea că folosește ca tejghea, ca adăpost împotriva cîinilor și copiilor, și chiar ca balcon în caz că pe acolo, lucru foarte posibil, ar trece procesiuni civile sau religioase. Isidora și-a imaginat că mătușa ei — sau mai bine-zis mătușa presupusei sale mame — va fi la poartă; dar asta, ca multe alte lucruri dintre cele pe care și le închipuia, n-a fost conform cu realitatea. Intrînd în prăvălie își dădu seama dintr-o privire de situația precară, trăgînd concluzii puțin măgulitoare despre starea financiară a lui Encarnación Guillén. Cum coborîse nefericita din treaptă în treaptă, de la marele ei magazin de veselă și lipitori din vechea stradă Cofre, din vremuri necunoscute Isidorei, pînă la acel sărăcăcios interior cu hîrburi ordinare! Și lipitorile care constituiau scutul ei, unde erau? Oh! Nu puteau lipsi, le văzu acolo în sticle imense cu cleioasa lor gură sau ventuză lipită pe sticlă, încolăcite, plictisite, liniștite, ca și cum ar pîndi o victimă pe care o așteptau să intre pe ușă. Isidora admiră apoi ordinea și curățenia care domnea peste tot într-o prăvălie atît de puțin pretențioasă.

Oalele de Alcorcón, ulcioarele de Talavera și Andújar, vasele mari de lut și paharele de Cadalso, măturile, cutiile de nisip și pămînt pentru curățat metalele, dezvăluiau o mînă pe cît de harnică pe atît de pricepută. Și nu era lip-

sită de gust așezarea celor patru bibelouri pe patru policioare nu foarte egale. Dar ceea ce dezvăluia cel mai bine pasiunea pentru ordine a lui Encarnación era un raft care se afla cum intrai pe stînga și care conținea o diversitate de articole, tovarăși de nedespărțit ai comerțului cu oale. Într-un intrînd se aflau flori de nalbă; în altul din apropiere violete uscate; mai încolo gresie de curățat, mac de grădină, chibrite. Urma apoi boia de ardei pentru a colora mîncarea oamenilor din împrejurimi și semințele de cînepă cu care se hrănesc păsărelele din colivii. Levănțica făcea casă bună cu șervetele de bucătărie și nu lipseau nici cîteva topuri de hîrtie dantelată cu care gospodinele împodobesc blidarele. Printre atitea fleacuri Isidora întîlni alt vechi cunoscut, altă prietenie din copilărie. Era un afiș pe care scria:

Fiți cu ochii-n patru!
Aici încrederea a murit
și creditul a murit și el,
și asta s-a întîmplat pentru că
răul platnic i-a sprijinit.

Isidora știa pe dinafară această compoziție epigramatică a mătușii sale care se termina astfel:

Dacă am încredere
risc ce-mi aparține.
Iar dacă dau pe datorie
cînd plătesc, debitorii cîrîie.
Deci, ca să scap de așa ceva
n-am încredere, și nu dau pe datorie la nimenea.

Aceste observații și amintiri durară cîteva secunde nu mai mult. Isidora strigă:

— Mătușă, mătușă!

Atunci apăru *Vînzătoarea de lipitori* și, mătușă și nepoată, se îmbrățișară și se sărutară. Tînăra tăcea și plîngea, bătrîna începu să sporovăiască din prima clipă, căci nu exista situație în care ea să poată păstra tăcere și mai bine ar fi murit decît să tacă.

— Oh, păpușico! ... iată-te, în sfîrșit! Te așteptam. Azinoapte am aflat că Tomás a închis ochii ... Nu te necăji, porumbițo. Poate că-i mai bine așa ... La ce-ți folosesc regretele astea? Stai jos ... Așteaptă să dau la o parte ulcioarele astea ... Tomás nu mai trăiește, săracul! Bine am zis eu odată: „Asta o s-o sfîrșească în Leganés.“ Niciodată n-a fost zdravăn la cap, fetițo, și cu nebuniile lui i-a venit de hac

mamei tale care era o sfîntă, un înger, un juvaer de femeie. . . Sărmana Francisca!

— Şi Mariano? întrebă Isidora, părîndu-i-se straniu că nu-l vedea acolo pe fratele ei.

— Lucrează... L-am pus la treabă. Fetiţo, îmi mînca şi urechile! E mai rău ca o droaie de copii la un loc. Nu pot să-mi văd de treabă cu el. E o podoabă... Eu îi zic *Pecado**, căci parcă a venit pe lume din voinţa diavolului. Mi-a mîncat sufletu. Ştii unde e? L-am dat la atelieru de frînghii, la ăia de le zice *Diente*, pricepi, şi-mi aduce cîte opşpe reali pe săptămînă...

— Şi nu merge la şcoală? întrebă Isidora, arătîndu-se neplăcut surprinsă.

— Şcoală!... Ce pretenţie!!... Şi cine să-l ţină la şcoală? E bun copilu! L-am dat la ăia, la *Herejes*, unde se spune rugăciunea seara şi se fac mătănii dimineaţa. Dădeau cîte o chiflă fiecărui băiat şi asta mă ajuta. Da stai să vezi: o zi da şi una nu, mi-a tras chiulu haimanaua. Apoi l-am dat la *Católicos* mai la vale de-aici, dar fugea să se bată cu pietre... E un drac împieliţat. Nu, nu, să muncească. Ce dracu! nu mai sînt vremuri de răsfăţ. Îmi merge foarte prost, fetiţo. Vezi în ce condiţii trăiesc. Îţi aduci aminte de magazinul meu de pe strada Torrecilla? Alea chiar că erau timpuri grozave! Dar divina ta familie m-a ruinat; tăticuţu tău care e acum la Dumnezeu m-a adus în mizeria asta, mii de draci! Iată-mă ce tinerică sînt: şaizeci şi opt de ani, fetiţo, şaizeci şi opt de miercuri de cenuşă am în spate. Toată viaţa am muncit de pomană fără să pot pune un ban deoparte. Ce cîştigam azi, pierdeam mîine. Totul se duce pe apa sîmbetii. Da să ştii, sînt tare ca o piatră şi aşa cum mă vezi tocmai i-am jucat un renghi morţii, căci anu trecut am avut o răguşeală, da ce răguşeală... Da nu-i nimic că Dumnezeu şi floarea de nalbă mi-au dres vocea şi iată-mă! Sînt aceeaşi *Doftoroaie* mai folositoare decît cimbru, mai puternică decît poarta Alcalá, totdeauna sprintenă la toate, mereu curată lună, mai fioroasă decît leul din Retiro, la nevoie resemnată cu soarta, fără să datorez ceva cuiva, şi mai guralivă decît toţi artiştii din Madrid.

Encarnación Guillén era bătrîna cea mai uscăţivă, mai vioiasă, mai agilă şi mai veselă din cîte se pot imagina. Datorită unui fenomen comun persoanelor cu sînge curat şi sănătate excelentă, îşi păstra aproape toată dentiţia pe care nu înceta să şi-o arate printre buzele uscate şi subţiri în timpul acelei pălăvrăgeli continue, fără odihnă. Nasul ei rotund,

---

* — Păcat.

mic, rădat și tare ca o nucșoară nu stătea o clipă: atît îl mișcau mușchii feței sale pergamentoase, lustruită de frecția cu apă rece pe care și-o făcea în fiecare dimineață. Ochii ei care fuseseră mari și frumoși păstrau încă o scînteiere albastră ca flacăra ce dansează deasupra osuarului. Fruntea ei, brăzdată de riduri fine, curbe care se întindeau sau se contractau după cum îi ieșeau vorbele din gură, era împodobită de șuvițe albe. Cu aceste șuvițe se întrețesea cea mai grațioasă pieptănătură adusă pe lume de mumii, legată strîns și desăvîrșită într-un fel de ghem căruia nu i se putea da, propriu-zis, numele de coc. Două fuse căptușite prost, în prea multă piele, erau brațele care nu încetau să se miște amenințînd să bată toba pe fața ascultătorului și două palme scheletice, cu falangele atît de agile încît păreau dezarticulate, nu se opreau din învîrtirea lor fantastică în jurul frazei, ca un comentariu grafic al gîndurilor ei dezordonate. Purta o fustă din diverse bucăți bine înnădite, dar și mai bine cîrpite, arătînd o talie dreaptă, netedă, ca o scîndură care se bifurcă în două picioare. Avea atitudini de gropar și pas de poștaș.

Era o femeie bună din fire, deși cu un caracter agitat și cam cicălitoare, încît nimeni nu putea trăi în liniște alături de ea. Nu avusese copii, nici nu fusese căsătorită. Crescuse o nepoată pe care o iubise în felul ei, cu o dragoste presărată cu chelfăneli și nemulțumiri. Acea nepoată s-a căsătorit cu Rufete, rezultînd din această unire o familie nenorocită și o ură violentă pe care *Vînzătoarea de lipitori* o purta tuturor celor proveniți din familia Rufete. Acea căsătorie dintre o femeie bună, dar slabă de înger, și un bărbat care avea creierul cel mai zdruncinat din lume cheltuise de multe ori economiile și răbdarea lui Encarnación, care era muncitoare și făcea negoț și avea cont deschis la Muntele de Pietate. „Ți-a mîncat tot, nesocotitu ăsta de Rufete — spunea — trîntoru ăsta cu capu sec. Negoțu meu din strada Pez s-a prăpădit tot într-o noapte ca să-l scot pe el de la închisoare, cînd cu afacerea aia murdară cu biletele de loterie. Prăvălia de străchini din strada Torrecilla s-a ruinat după aia și toate, bucată cu bucată, le-a înghițit doctoru și farmacistu cînd Francisca a căzut la pat de boala de care a și murit. Am decăzut, am decăzut și iată-mă la dracu! în chichineața asta din care nu mai pot ieși. Cine s-a văzut în prăvăliile alea, cu rafturile alea și cu tejgheaua aia unde era o casă de bani care răsunau plăcut... să se vază acum în cuibu ăsta de coțofene, cu cîteva troace, cu clienți puțini și într-un cartier în care se trag clopotele cînd apare o pesetă... la dracu!...“

Francisca a murit; Rufete a fost înmormîntat în Leganés. Dintre cei doi copii, Encarnación îl luă pe cel mai mic, iar Isidora plecă la Tomelloso să trăiască din ajutorul unchiului său, canonicul. De restul cititorul mai știe cîte ceva, iar despre ce a rămas, care e mult și bun, va afla în continuare.

— Ai cam avea nevoie de multe spuse *Vinzătoarea de lipitori*, observînd îmbrăcămintea și cizmele Isidorei, lucruri care, într-adevăr, lăsau mult de dorit.

Isidora răspunse cu tristețe că unchiul ei, canonicul, nu era foarte larg la pungă. Apoi mătușa remarcă plină de maliție chipul și talia tinerei, spunîndu-i:

— În schimb ești frumoasă. N-ai fi zis... cînd erai mică aveai o mutră... Mi-aduc aminte că te-am văzut în casa aia... ce casă!... Era cușca leului... umblai pe-acolo în picioruşele goale, cu o cămăruță prăpădită. Păreai Cristos în fustanelă. Ce slăbănătură! Ce paloare! Eu ziceam că te-a înțărcat cu oțet și te-a hrănit cu muște... Haide, haide că te-ai îngrășat în La Mancha... Ce carne tare! adăugă, ciupind-o de diferite părți ale corpului. Și ai un obraz de înger. Nici ochii nu sînt urîți. Ce dinți frumoși ai! Să vedem dacă o să te țină cît ai mei. Uită-te în oglinda asta.

Și îi arătă șirurile ei de dinți foarte bine păstrați pentru vîrsta sa. Isidora se întristă puțin. Privind mîhnită în stradă, întrebă:

— Unde lucrează Marino? Vreau să-l văd.

— Dacă vecina n-are nimic de făcut și vrea să-mi păzească prăvălia o să mergem acolo. Nici nu dai colțul; dar eu alerg mai rău ca un ogar... Coană Agustina!...

Strigă din ușă; dar cum vecina nu răspundea chemării ei, ieși nerăbdătoare. Nu întîrzie nici cinci minute și se întoarse cu o femeie tînără și plăpîndă, ștearsă, cu ochii în lacrimi, îmbrăcată ca vai de lume, dar pieptănată cu multă eleganță. Acei oameni își au luxul lor, toaleta lor de capră riioasă și cu coada în sus, și cu toate că se acoperă cu zdrențe nu le lipsește cocul înăclăit în briantină, nici cîrlionții lăsați pe frunte ca o ghirlandă de pene negre lipită cu clei. Acea femeie tîra un halat soios de lînă roșie cu carouri negre ce părea că a fost folosit drept covor într-un salon de bal.

— Ai grijă o clipă de prăvălie, îi spuse *Vînzătoarea de lipitori*, că mă duc cu nepoata mea într-o vizită... N-ai cunoscut-o pe nepoată-mea? Vezi ce domnișoară e?... Isidora, doamna aceasta e o prietenă... stă ușă-n ușă cu mine. O cheamă doamna *Plîngăreața*, căci nu deschide gura decît să se lamenteze. Adevărul e că este bolnavă, bărbat-su e un

beţiv, taică-su orb şi casa, la dracu! nu e căptuşită cu bani...

Augustina scoase un suspin sfîşietor urmat de două expectorări. Prin acestea anunţa o poveste foarte mişcătoare a nenorocirilor sale. Dar *Vînzătoarea de lipitori*, tăindu-i vorba, îşi puse un palton pe umeri şi ieşi cu nepoata spre strada Amazoanelor, unde ajunseră imediat.

Capitolul 3

„PECADO"

— Ticălosu ăsta de *Pecadillo*, zise *Vînzătoarea de lipitori* intrînd într-un gang întunecos, nu bănuieşte că sora lui vine să-l vadă. Nici n-o să te recunoască. Era un ţînc cînd ai plecat. Dar ce... nu vezi? Ţine-te de mine că eu văd pe întuneric ca cucuveaua.

Străbătură un pasaj. Encarnación împinse o uşă. Se aflau într-un loc ciudat, cu tavanul atît de jos încît orice persoană de statură mijlocie îl putea atinge cu mîna fără dificultate. Prin stînga primea lumină dintr-un patio strîmt, foarte înalt, format din coridoare suprapuse, din care cobora o rumoare ca de stup, indicînd existenţa a numeroase locuinţe mici, chichineţe pentru săraci. Puţina lumină care venea prin acea deschizătură ajungea atît de slabă jos încît era necesar să-ţi obişnuieşti ochii pentru a distinge obiectele şi chiar după aceea nu se putea cuprinde toată încăperea, ci doar zona de lîngă uşă pentru că restul se pierdea în ignorate porţiuni de umbră. Era ca un mare tunel din care nu se distingea decît partea puţin luminată de la intrare. Cealaltă parte se pierdea în nedeterminata cavitate rece a unei fundături tenebroase. În partea luminoasă a acestui atît de ciudat local existau mari baloturi de cînepă, suluri de frînghii albe, materii prime şi produse finite, resturi, fragmente, bucăţi prost toarse şi pe jos şi în toate baloturile un puf aspru, mii de firicele care, după ce zboară prin aer, ca spectre ale insectelor sau suflete de fluturi morţi, se duc să se aşeze ici-colo pe haine, pe păr şi în nasul oamenilor.

Pe axa acelui tunel, care începea în lumină şi se pierdea în tenebre, exista o sfoară întinsă, albă, curată. Era munca zilei şi a clipei. Cînepa se răsucea cu un geamăt aspru, în-

vîrtindu-se încet în jurul ei însăşi. Firele urcau unele peste altele, plîngîndu-se de torsiunea violentă şi în toată măreţia ei dreaptă avea o tresărire de lucru dureros şi martirizat care irita nervii celui ce asista ca şi cum, prin carne, conductorii sensibilităţii fuseseră supuşi unei torsiuni asemănătoare. Isidora o simţea astfel căci era foarte nervoasă şi obişnuia să vadă în formele şi mişcările obiective, acţiuni şi tresăriri ale propriei sale persoane.

Privea fără să înţeleagă de unde primea oribila sa răsucire sfoara lucrată. Acolo în fundul acelei cisterne orizontale trebuia să se afle forţa care impulsiona, inima atelierului. Isidora îşi încordă atenţia şi într-adevăr din fundul invizibil venea o rumoare înfundată, dar persistentă, ca zumzetul aripilor unui colosal tăun, zumzet asemănător celui din urechile noastre dacă în loc de ţeastă am avea un clopot metalic.

— E roata, zise *Vînzătoarea de lipitori* ghicind curiozitatea nepoatei sale şi vrînd s-o iniţieze în misterele acelei importante activităţi.

— Roata! Şi Mariano, unde e?

Se uita în toate părţile şi nu vedea nici ţipenie de om. Dar deodată apăru din întuneric un bărbat care mergea foarte încet de-a îndărătelea, cu pasul măsurat şi uniform ca o maşină. În jurul mijlocului său era înfăşurat un mare scul de cînepă din care, trecînd prin mîna lui dreaptă, şi manevrată cu cea stîngă, ieşea o fibră care se transforma instantaneu în frînghie de bucsău, toarsă de mecanismul invizibil. Acel bărbat cu pasul greoi, ghem însufleţit şi fus cu picioare, era principalul muncitor al atelierului şi pregătea firele pentru o nouă frînghie.

— Don Juan nu e? îl întrebă *Vînzătoarea de lipitori*, mirînduse că nu-l vede acolo pe stăpînul atelierului.

Fusul viu mişcă brusc capul în semn că nu, fără a catadicsi s-o facă în alt mod.

— Unde e fratele meu? întrebă Isidora neliniştită.

Bătrîna arătă spre întuneric, spunînd cu un înspăimîntător laconism:

— La roată.

Isidora se avîntă înăuntru, dîndu-i mîna mătuşii sale. Din cauza denivelărilor planşeului şi a întunericului, aveau nevoie să se ajute reciproc. Merseră o bucată bună, poticnindu-se. Oh! Frînghia era lungă, taverna părea interminabilă. În întuneric încă se vedea coarda albă gemînd singură, întinsă, vibrînd. După ce mai merseră puţin, cele două femei nu mai văzură frînghia, dar auziră mai tare huruitul roţii însoţit de un uşor scîrţîit. Se ghicea frecarea axului de cuzi-

neţi neunşi şi vibraţia transmisiilor de unde scripeţii obţineau rotirea cu ajutorul curelelor. Dar nu se putea vedea nimic.

— Mariano, frăţiorule! exclamă Isidora, căreia i se părea că e strînsă de gît cu acele oribile funii. Unde eşti? Tu manevrezi roata? N-ai obosit?

Nu se auzi nici un răspuns. Dar maşinăria îşi încetini ritmul. Scripeţii, curelele de transmisie, roata, zăboveau ca şi cum ar fi ascultat.

— *Pecado*, cum te simţi? strigă într-un mod caraghios *Vînzătoarea de lipitori.*

Şi adăugă, întorcîndu-se spre nepoata ei:

— E un puturos. Aşa o să-şi facă bătături în palme şi o să ştie ce e munca şi cît costă bucăţica de pîine care o duce la gură... Ce crezi tu? E o slujbă bună... N-ar fi ieşit altceva din prăpăditu ăsta. Toată ziua să se joace la rîu şi pe islaz. Măcar să cîştige pentru o pereche de încălţări. E mai răutăcios decît un trădător.

De la începutul acestui discurs s-a dublat brusc ritmul mecanismului şi zgomotul a crescut într-atît încît părea că s-au multiplicat curelele de transmisie, scripeţii şi axurile.

— Mariano! strigă Isidora, întinzînd braţele în întuneric. Opreşte, opreşte o clipă şi vino încoa! Vreau să te îmbrăţişez. Sînt sora ta, Isidora. Nu mă mai cunoşti?

Zgomotul încetă din nou iar maşinăria căpătă o încetineală languroasă.

— Nu poate opri lucru, spuse Encarnación.

Dar cum de fapt se oprise, se auzi strigătul fusului viu care spuse:

— Fă-i vînt! Fă-i vînt roţii!

Şi, într-adevăr, roata îşi reluă impulsul iniţial, mersul său normal. Cele două femei tăcură, tînăra consternată, bătrîna supărată. Cum trecuse destul timp de la venirea lor în fundul cavernei, ochii amîndurora începură să distingă confuz silueta marelui disc de lemn care trasa o figură asemănătoare straniilor aberaţii optice de pe retină cînd închidem ochii orbiţi de o lumină foarte puternică.

— Vezi scînteioarele acelea ce strălucesc lîngă roată?... Sînt ochii lui *Pecado*...

Isidora văzu într-adevăr două mici bucăţi de jar. Fratele ei o privea.

— În curînd se face doişpe, zise bătrîna. Să aşteptăm să întrerupă lucru şi-o să mergem toţi trei să mîncăm.

Pauza nu se lăsă aşteptată. Muncitorul lăsă cînepa, roata se opri şi cel care o punea în mişcare ieşi încet din fundul întunecat, închizînd ochii pe măsură ce înainta spre lumină.

Era un băiat frumos şi robust de vreo treisprezece ani. Isidora îl îmbrăţişă şi îl sărută afectuos, mirîndu-se de dezvoltarea şi zvelteţea corpului, de forţa braţelor şi necăjindu-se mult observîndu-i oboseala, transpiraţia feţei îmbujorate, asprimea mîinilor, respiraţia greoaie.

— E un nepricopsit, spuse Encarnación, examinîndu-i hainele cu atîta severitate de parcă era un judecător ce-l interoga pe criminal în faţa corpului delict. Mi-a şi rupt pantalonii... O să vezi tu, Holofernes, o să vezi tu.

Tulburat de prezenţa şi mîngîierile surorii sale, pe care n-o cunoştea, Mariano nu deschise gura. O privea cu o atenţie vecină cu prostaţia. În sfîrşit, spuse cu duritate, maimuţărind vorbirea sinceră şi brutală a oamenilor din epoca de bronz:

— Fatăăă... nu mă mai pupa, că nu sînt sfînt.

— Acasă, spuse *Vînzătoarea de lipitori* sărind pe cînepă.

În acea zi Encarnación adăugă la mîncarea sa ceva extraordinar. Mîncară în camera din fundul prăvăliei, încăpere care mai degrabă era un coridor prin care prăvălia comunica cu un patio. În timpul festinului, care avu ca adaos piper şi desert de stafide, n-a fost uşor de explicat cum cu o singură gură *Vînzătoarea de lipitori* putea să înghită pe jumătate şi să vorbească mai mult decît paisprezece deputaţi la un loc. Isidora, tristă, încruntată, nici nu vorbea, nici nu făcea altceva decît să guste din mîncare. Observa din cînd în cînd, cu bucurie, lăcomia fratelui său.

— Acum vezi ce lup zdravăn mi-a dat Dumnezeu în casă, spuse Encarnación. E capabil să-mi mănînce şi urechile. El mănîncă şi eu mă satur, da, mă satur să muncesc pentru domnia sa. Ascultă, leule, o să spui vreodată: „Nu mai vreau?"

Pecado înfuleca cu pofta nestăvilită a unui animal legat la iesle după o zi de muncă istovitoare.

— Şi tu, frumoasă obrăznicătură, nu mănînci? adăugă bătrîna. Sau ai devenit atît de mîndră şi atît de mare doamnă încît nu-ţi mai plac mîncărurile obişnuite? Lasă că mîine o să-ţi dau limbi de canar... Se cunoaşte că acolo în Tomelloso sînt la modă delicatesele.

Isidora nu răspunse. Părea că e chinuită de o idee. Cînd masa se termină şi *Pecado* plecă să se joace puţin înainte de a se întoarce la muncă, Isidora, fără să se scoale şi uitîndu-se la mătuşa ei care, foarte grăbită, strîngea masa, îi spuse:

— Mătuşă Encarnación, trebuie să vorbesc ceva cu dumneata.

— Chiar şi mai multe.

Isidora își lăsă înfățișarea de blîndețe supusă și pe un ton hotărît pronunță aceste cuvinte:

— Nu vreau ca fratele meu să mai lucreze în acest atelier de frînghii; nu vreau și pace.

— Îi fixezi o rentă, replică bătrîna, ironică. Îi iei trăsură! Și pentru sărmanele mele oase n-ai niște perne?

— N-am chef de glumă. Fratele meu și cu mine sîntem niște persoane mai deosebite.

— Cred...

— E limpede.

— Ba e tulbure.

— Sîntem persoane mai deosebite.

— Și prinți de Asturias.

— Munca asta e pentru animale nu pentru copii. Eu vreau ca fratele meu să meargă la școală.

— Și la colegiu.

— Bineînțeles, la colegiu, replică Isidora, punctînd afirmațiile bătînd cu pumnul în masa șubredă. Așa vreau eu... și cu asta basta.

Ce tigroaică! Cum își umfla nările și ce greu răsufla și ce energică expresie de voință luase chipul ei! Toate acestea le-a putut observa *Vînzătoarea de lipitori* fără să-și părăsească îndeletnicirea. Înfuriindu-se, îi spuse:

— Știi că ești enervantă, nepoată, cu colegiile și ifosele tale? Ia să vedem, scoate aici tot ce ai în portofel. Crezi că oamenii își duc zilele cu semințe de cînepă? Crezi că există colegii care să te coste doi bani, ca gogoșile? La dracu!... Dă-mi bani și-o să vezi.

— N-am decît atît cît să nu cerșesc.

— Ți-a dat canonicul?

— Destul pentru a-l da pe Mariano la o școală și ca să mă îmbrac decent.

— Ah, procopsito... Tu o să plătești. Să vorbim limpede

Și se așează pe un hîrdău spart, pe post de scaun, cu cotul pe măsuță și bărbia spijinită în palma slabă, așteptînd explicațiile nepoatei.

— Mătușă..., murmură aceasta, fiindu-i foarte greu să înceapă problema gravă pe care i-o va spune, dumneata știi că eu și Mariano... dumneata nu știi?

— Nu știu decît că sînteți doi amărîți, ca vai de voi N-ar fi pierdut nimic lumea dacă ați fi rămas acolo... în Limbo. Sînteți ai lui Tomás Rufete și acum știu că din sămînță proastă nu pot ieși lăstari buni.

— Aici voiam să ajung, mătușă, aici voiam să ajung. Mai precis... Dumneata trebuie să știi, că eu... Mai precis că nici eu nici fratele meu nu sîntem ai lui Tomás Rufete.

— Aşa e, aşa e, Francisca mea, îngerul meu va făcut cu duhul sfînt sau cu diavolu.

— De ce să ne ascundem după deget? Nu sîntem copiii lui don Tomás Rufete, nici ai donei Francisca Guillén. Aceşti doi oameni, pe care eu îi iubesc mult, foarte mult, n-au fost părinţii noştri adevăraţi. Ne-au crescut prefăcîndu-se că sînt părinţii noştri şi numindu-ne copiii lor pentru că lumea... cum e lumea asta!

Vînzătoarea de lipitori îşi schimbă brusc dispoziţia şi tonul. Nu păli, căci acest lucru era impropriu substanţei neînsufleţite a pergamentului, dar deschise ochii larg şi înşfăcînd braţul nepoatei îi lovi cotul de masă şi-i spuse cu furie.

— De unde ai scos tertipurile astea? Cine ţi-a băgat prostia asta în cap?

— Unchiul meu canonicul.

— Mi se pare mie că unchiul tău canonicul...

— El mi-a povestit tot, afirmă Isidora pe un ton de profundă convingere. Dumneata te faci că nu ştii, mătuşă, dumneata îmi ascunzi ce ştii... Nu face pe proasta. E pentru prima oară cînd o doamnă din lumea bună are un copil, doi, trei şi văzîndu-se în situaţia de a-i ascunde din motive familiale îi dă spre creştere unui sărac oarecare şi ei cresc şi trăiesc neştiutori de obîrşia lor nobilă pînă cînd dintr-o dată, într-o zi, ziua în care te aştepţi cel mai puţin, se termină farsa şi apar adevăraţii părinţi?... Asta nu se întîmplă în fiecare zi?

— În şaizeci şi opt de ani, eu n-am văzut niciodată... Mi se pare că ţi-ai umplut mintea cu cărţuliile alea de le zice romane. Ce bine e să nu ştii să citeşti! Uită-te la mine. Nu ştiu o literă şi nici nu-mi trebuie. Pentru minciuni îmi intră destule pe urechi... Dar termină-mi povestea. Am ajuns acolo unde ziceai că sînteţi copii de nobili, pe care o doamnă din înalta societate va dat de crescut şi a dispărut.

— Dumneata ştii, dumneata ştii! exclamă tînăra, debordînd de bucurie.

— Nu ştiu decît că ai căzut de proastă. Eşti mai credulă decît un ţînc.

— Mama — declară Isidora, punîndu-şi mîna pe inimă, pentru a-şi reţine, fără îndoială, o mişcare afectuoasă prea violentă — mama mea... a fost fata unei marchize.

Ca o petardă care explodează tot astfel răbufni *Vînzătoarea de lipitori* într-un rîs zgomotos, ţinîndu-se de burtă şi arătîndu-şi două şiruri de dinţi nu prea sănătoşi. Se strică de rîs, apoi o podidi o tuse care o făcu să întrerupă dialogul pentru mai bine de un sfert de oră. Puţin confuză, Isi-

dora aştepta ca mătuşa ei să-şi vină în fire din acea sincopă burlescă pentru a continua să vorbească. În sfîrşit, îi spuse foarte indispusă:

— Ce bine te prefaci!

— Iertaţi-mă, Excelenţa Voastră, replică Encarnación pe tonul cel mai comic din lume. Iertaţi-mă, că nu v-am cunoscut... Dar Excelenţa Voastră trebuie să facă demersuri şi să caute acte.

— Am acte... şi încă ce acte!

— Excelenţa Voastră doreşte s-o împrumut cu doi reali?... Căci va trebui să-i ungă pe funcţionari.

— Nu cred că va fi nevoie, căci dreptul meu e dovedit.

— Majestatea Voastră serenisimă va avea moştenire, că fără moştenire totul ar fi de pomană, nu-i aşa, frumoaso?

— Mama mea nu mai trăieşte. Dar bunica mea da.

— Aa! Bunicuţa Excelenţei Voastre trăieşte? Şi cine e doamna cerşetoare?

— Nu-ţi bate joc, mătuşă. Asta e ceva foarte serios, zise Isidora, atinsă adînc în orgoliul său. Dumneata eşti cea mai crudă... şi eu care venisem să-mi dai amănunte şi un sfat.

— O să-ţi dau sfatul, scumpa mea, reluă *Vînzătoarea de lipitori*, ridicîndu-se. Tu ai vrut să-ţi dau amănunte... sărmane sufleţel...

În colţul coridorului se afla o trestie lungă care servea pentru a lua din cui oalele de lut. Encarnación îşi ridică privirea căutînd-o.

— Fără îndoială că a fost o ticăloşie să le ascunzi îngeraşilor ăştia că au ieşit din pîntecul unei marchize.

Şi luă trestia.

— Cine o fi balaurul care a vrut să-i sufle moştenirea?... Acestui ticălos i-aş scoate cu ochii!... Să înşele în halul ăsta pe copiii mei, făcîndu-i să treacă drept copiii lui Rufete... În lături, ticăloşilor, că fetiţa mea e ducesă şi băiatul meu e viconte... Mii de draci!

Onoarea şi cruzimea, simţul deosebit în aprecierea realităţii lucrurilor şi o rigoare exagerată şi brutală pentru a pedepsi lipsurile celor mici, fără a înceta pentru asta să iubească, formau cu o volubilitate nesfîrşită caracterul lui Encarnación, *Vînzătoarea de lipitori*. Mîna sa slabă, dar puternică, înşfăcă trestia şi izbi fără vreun anunţ prealabil în capul nepoatei sale, rupînd-o pe loc. Urlînd ca din gură de şarpe, victima ţipă:

— Mătuşă!...

Bătrîna culese şi uni cele două bucăţi de trestie cu care putea lovi mai pe placul său şi poc! începu o serie de lovituri atît de puternice, atît de bine plasate pe tot corpul Isi-

dorei încît aceasta, fără a se putea apăra, gesticula, se mișca, gemea, se lăsa să cadă pe jos, se tira, își ascundea capul, se răsucea. Și, între timp, sălbatica bătrînă incitată să pedepsească prin brutalitate se aprindea și mai mult de furie la fiecare lovitură pe care o însoțea cu aceste cuvinte:

— Na, na, ține, ducesă, marchiză, pumni, ghionturi! Cap plin cu tărîțe... O să trăiești în minciună ca peștele în apă... Blestemații de Rufete, blestemat neam de țicniți... Ah, la dracu! Dacă eu te-aș lua pe seama mea, cu o mamă de bătaie ți-aș scoate gărgăunii din cap. Ține vanitate, na glorie.

Și fiecare cuvînt era o lovitură și fiecare lovitură un cardinal ușor (adică, subdiacon), o zgîrietură sau un ghiont. Isidora, incapabilă să-și dezarmeze călăul, deși încercase înfuriindu-se tot mai tare, a trebuit să se supună, în sfîrșit, și se predă zicînd cu un geamăt:

— Pentru Dumnezeu, mătușă, nu mă mai bate.

La cei douăzeci de ani ai săi, Isidora avea mai puțină putere decît sexagenara Encarnación. Fără vlagă, victima își strînse fustele scuturîndu-le de praf, pipăindu-se să vadă dacă îi curgea sînge, dacă avea fracturi sau contuzii grave, în timp ce *Vînzătoarea de lipitori*, respirînd ca niște foale în plină activitate, aruncă învingătoarele bucăți de trestii și întinse mîna ei generoasă spre nepoată ca s-o ajute să se ridice.

— Cum se cunoaște, spuse, în sfîrșit, nepoata pe un ton de viu dispreț, că dumneata nu ești de neam ales!

— Mai mult decît tine, marchiză de rahat! strigă bătrîna mișcîndu-și în așa fel mîinile încît Isidora văzu cele zece degete ale ei pe punctul de a-i intra în ochi.

— Dumneata nu ești mătușa mea. Dumneata nu ai sîngele meu.

— Nici nu-mi trebuie... E o mare onoare... Glorie și odihnă să-ți dea ducatul tău plin de sărăcie. Fii atentă, cum te întorci aici, știi ce-o să fac?

— Ce? întrebă Isidora, simțindu-se mai în putere de a respinge un nou atac.

— Păi dacă te întorci aici, iau mătura... și te mătur. La dracu! te arunc pe stradă cum se aruncă gunoiul și cojile de fructe.

Isidora nu spuse nimic și ridicîndu-se se îndreptă spre ușă. Deschise cu mîna tremurîndă ușa, ieși și plecă în grabă în căutarea pieței Embajadores care trebuia s-o ducă spre civilizație. Îi era teamă că bătrîna va veni după ea s-o înjure și nu se înșelă. *Vînzătoarea de lipitori*, scoțînd capul pe ușă, se despărți de ea cu un hohot care produse sinistre ecouri de

rîs în toată strada. Apăreau capete curioase, trunchi împodobite cu cîrlionți, guri cu dinți galbeni dezveliți pînă la gingie de uimire prostească, umeri înfășurați în șaluri de diferite culori și mai mult de patru pușți zdrențăroși săriră în spatele Isidorei pentru a o sărbători cu strigăte și piruete.

Fără a se opri, tînăra aruncă din străfundul sufletului ei plin de durere și scîrbă aceste cuvinte:

— Ce odios, ce mîrșav, ce respingător e poporul!

Capitolul 4

CELEBRUL MIQUIS

1.

Cu excepția a cîteva ușoare dureri de cap, Isidora se bucura de o sănătate excelentă. Doar că era deranjată de frecvente și sîcîitoare insomnii care uneori o făceau să-și petreacă cîte o noapte albă. Cauza acestora se părea că este ca o sete a spiritului său care se alimenta, fără să se domolească, cu îndrăznețe previziuni, cu o perpetuă imaginație a faptelor care se vor petrece, care trebuiau să se petreacă, care nu puteau să nu-și ocupe locul în infailibila realitate. Era o a doua viață înăuntrul celei fiziologice care se desfășura viguroasă, construită de imaginație, fără să lipsească vreun element, nici vreun deznodămînt sau vreun accesoriu.

În acea a doua viață, Isidora găsea totul complet, întîmplări și persoane. Intervenea în primele, vorbea cu ultimele. Variatele funcții ale vieții se îndeplineau în amănunțime și exista maternitate, prieteni, societate, călătorii, totul desfășurîndu-se pe un fond de bunăstare, opulență și lux. Să treacă de la această viață apocrifă la cea autentică îi era mai greu decît se pare. Era nevoie ca membrii din familia Relimpio, cu care locuia, să-i vorbească de lucruri obișnuite, că au avut foarte mult de muncă și că a început de foarte devreme zgomotul mașinii de cusut, sau ca nașul ei, bunul don José de Relimpio, să-i povestească ceva din viața lui. Ca și cum ar fi fost singură, Isidora se lăsa pradă mecanic, fără să-și dea seama, fără să vrea, fără să se gîndească măcar la posibilitatea de a o evita, muncii bolnăvicioase a fabricării mentale a celei de-a doua ei vieți.

La cinci zile după sosirea ei la Madrid şi la patru după întîlnirea cu *Vînzătoarea de lipitori* Isidora se sculă mai tîrziu ca de obicei, pentru că adormise spre dimineaţă, şi se îmbrăcă cu repeziciune. În ziua aceea se încălţă cu nişte cizme noi. Ce frumoase erau şi ce bine îi veneau! La asta s-a gîndit ea cînd şi le-a pus şi bucurîndu-se de delicateţea şi forma graţioasă a picioarelor sale îşi spuse orgolioasă: „Azi, cel puţin, n-o să mă văd cu oribilele încălţări pe care le-am adus de la Tomelloso." Ruşinea pe care o simţea cînd privea cizmele vechi ce se aflau într-un colţ, şi ele moarte de ruşine, nu se poate descrie. Jură să dea acele mizerabile vechituri primului sărac ce va veni la uşă.

Îşi puse rochiţa sa neagră pe care şi-o făcuse în mare grabă în zilele acelea; îşi puse vălul pe cap şi pe umeri, privindu-se în oglindă cu mişcări de pasăre şi se hotărî să plece. Mai înainte deschise balconul şi, privind în stradă, spuse: „E deja acolo. Ce punctual şi ce elegant e!"

Ieşind, familia Relimpio o întrebă unde se ducea.

— Mă duc la mătuşa mea, răspunse ea.

Şi coborînd scara spuse în sinea ei: „A trebuit să mint. Cînd o să fiu pusă în drepturi, în adevăratele mele drepturi, nu voi mai rosti niciodată vreo minciună. Cît îmi repugnă tot ce nu e adevărat!... Dar ce ar fi gîndit ei dacă le-aş fi spus că mă duc la plimbare cu Miquis?... E duminică, azi n-are cursuri şi ascară mi-a spus că ar vrea să-mi arate tot ce e frumos în Madrid: Muzeul, Parcul, Arena."

Şi-şi privi din nou cizmuliţele. Documentele după care s-a alcătuit această istorie spun că erau din piele de viţel mătuită, cu carîmb de postav negru şi cu multe tighele.

„M-au costat trei duros, gîndi Isidora pe ultimele trepte. Cu cei şapte de pe rochie fac zece; şase pe care i-am dat doamnei Laura pentru pensiune sînt şaisprezece. Mai îmi rămîn încă să-l îmbrac pe Mariano şi să-l dau la şcoală. Apoi o să-mi mai trimită unchiul şi după aceea..."

Isidora locuia pe strada Hernán Cortés la numărul 23. Miquis se plimba de la lăptărie pînă la colţul străzii Hortaleza şi purta o mantie căptuşită cu roşu căci, deşi ziua era senină şi frumoasă, se simţea răcoare.

Se salutară şi-şi începură plimbarea spre Parc. Isidora, conform obiceiului ei de a anticipa ideile şi intenţiile celorlalţi, gîndea astfel în timpul primilor paşi: „Acum o să-mi spună că parcă sînt alta, că m-am schimbat de cînd sînt aici..."

Se înşelă însă şi de data asta ca de multe altele, căci Miquis îi vorbi de cu totul altceva.

— Mi se pare, spuse, că eu le cunosc pe fetele lui Re-

limpio. Le-am văzut în regiunile cereşti. Nu înţelegi? În paradisul teatrului Regal.

— Da, se duc acolo cîteodată. Sînt două fete, Emilia şi Leonor. Muncesc mult, cos la maşină: dar cîştigă atît de puţin... Mi-au cedat o cămăruţă cu balcon la stradă. Înainte cred că era ocupată de un preot. Săracii trebuie să se ajute. Sînt foarte cumsecade. Naşul meu, don José, e tipul cel mai renumit din lume.

Isidora izbucni în rîs dar apoi fălindu-se cu unul din talentele sale cele mai strălucitoare, cel de a descrie pe cineva din cîteva trăsături, se explică astfel:

— Nu-l cunoşti? Dacă l-ai vedea o dată nu l-ai mai uita. E un don juan bătrîn, cu faţa îmbujorată. Are o mustăcioară blondă ca spicul grîului şi gura înconjurată de riduri... Ochii sînt siropoşi sau cam aşa ceva... Par două boabe de struguri prea coapte. Poartă un guler tivit cu auriu şi e atît de fin, atît de manierat... A fost un crai, după cum se spune. Coase la maşină pentru a le ajuta pe fete; dar principala lui preocupare e ceea ce se cheamă partidă dublă. Trece toate cheltuielile într-un registru... Trebuie să ţi-l prezint.

— Au nevoie de un doctor?

— Sigur că da. Dona Laura se plînge de o durere... nu ştiu unde.

— O să merg cu tine. O să-ţi fac o vizită protocolară spunînd că m-a trimis unchiul tău din Tomelloso.

— O să vedem cum o să te introduc.

Continuară să vorbească despre altele şi înaintau puţin cîte puţin în plimbarea lor, căci Isidora se oprea în faţa vitrinelor pentru a admira varietatea şi multitudinea mărfurilor. Motivul opririlor sale mai era şi dorinţa ascunsă de a se privi în geamuri căci e obiceiul femeilor şi chiar al bărbaţilor să arunce ocheade în vitrine pentru a vedea dacă sînt atît de bine cum presupun sau pretind.

La Muzeu impresiile acelei tinere neobişnuite au fost foarte ciudate şi ideile ei luîndu-şi zborul au ajuns în zone mult mai înalte decît cea pe unde umblau ei pentru a-şi clăti privirea cu tot felul de nimicuri. Fără să-şi însuşească prin lecturi nici o noţiune despre arta adevărată şi fără să vadă vreodată altceva decît pictură de gang înţelegea superioritatea a ceea ce se prezenta ochilor săi; şi cu admiraţie tăcută privirea ei aluneca de la un tablou la altul găsindu-le pe toate sau aproape pe toate atît de desăvîrşite încît îşi făgădui să vină frecvent la El Prado pentru a savura mai mult acea plăcere inefabilă care pînă atunci i-a fost necunoscută. Îl întrebă pe Miquis dacă şi în acel loc destinat adăpostirii

sublimului era lăsat să intre poporul; cum studentul îi răspunse afirmativ se necăji destul de mult.

Ajunseră, în sfîrşit, la Buen Retiro al cărui frumos nume degeaba au vrut să-l schimbe cu insipidul *Parcul din Madrid*. Acolo emoţiile Isidorei au fost o bucurie aproape copilărească, o dorinţă puternică de a alerga, de a se despleti, de a intra desculţă în bălţile de la rigolă, de a se urca în copaci după cuiburi de păsărele, de a culege flori, de a dormi la umbră, de a cînta. Acea frumoasă Natură, deşi slăbită prin intervenţia omului, deşteptă în spiritul său impresionabil instincte de independenţă şi candidă sălbăticie. Dar imediat înţelese că acolo era un parc de oraş, un oraş de copaci şi arbuşti. Existau străzi, pieţe şi chiar locuinţe din frunziş. Pe acolo mergèau dame şi cavaleri, nu cu mutre de păstori, nu neglijenţi, nîci cu părul despletit, ci la fel cum mergeau pe stradă cu mănuşi, umbreluţă de soare, baston. Imediat îşi obişnui spiritul să considere parcul — pe care îl cunoştea numai din amintirile vagi ale copilăriei — ca pe o ingenioasă adaptare a Naturii la cultură; înţelese că omul care a domesticit animalele a ştiut, de asemenea, să civilizeze pădurea. Alungîndu-şi deci din suflet dorinţele acelea abia schiţate de a alerga şi de a se da în leagăn, gîndi cu gravitate astfel: „Data viitoare cînd voi veni o să-mi aduc şi eu mănuşile şi umbreluţa de soare."

După ce au admirat stratul aranjat de flori, s-au dus să dea o raită la eleşteu care este o mare de buzunar, cum spunea Miquis. Acesta o duse prin locuri ferite şi pe alei şi labirinte ce se aflau între heleşteu şi fîntîna chinezească. Miquis era vesel ca un copil căci şi în el, client constant al Parcului, se simţea influenţa vegetaţiei proaspete de primăvară, jocul razelor de soare printre ramuri, agitaţia frunzelor fremătînde şi acea atmosferă de răcoare şi moliciune care în acelaşi timp inundau corpul şi sufletul. Îi era cald cu pelerina. Şi-o scoase, aruncînd-o pe jos. Apoi făcu din ea o pernă şi se întinse pe pămînt. Isidora se aşeză în faţa lui.

— Auzi păsările? zise Miquis. Sînt privighetori.

Isidora auzise vorbindu-se despre privighetori ca de chintesenţa întregii poezii a Naturii; dar nu le ascultase. Aceste artiste nu veneau niciodată în La Mancha. Îşi încordă atenţia crezînd că aude ode şi cîntece şi chipul ei exprima un extaz melancolic, deşi, ca să spunem adevărul, ceea ce se auzea era o discuţie din mii de ciocuri, o galimatie parlamentară de pădure, unde muzica cea mai subtilă nu putea întîlni bocetele amoroase de care atît s-a abuzat în literatură. Miquis începu să rîdă şi, ca şi cum i-ar fi plăcut să depoetizeze în-

cîntătoarea atmosferă în care se aflau amîndoi, spuse pe nepusă masă:

— Isidora, ieri am lucrat în amfiteatru cu doctorul Martin Alonso de la două pînă le cinci. Eram trei studenţi. L-am ajutat să facă autopsia unui bătrîn care a murit de inimă. Dacă ai fi văzut, fetiţo! ...

Isidora îşi acoperi faţa cu mîinile într-un gest de groază.

— E munca cea mai frumoasă, adăugă Miquis. Broscuţo, de ce să nu vorbim despre asta? Dacă ştiinţa e realitate ... Ce ar fi viaţa dacă nu s-ar studia moartea? Nimic nu-mi place mai mult decît chirurgia, fetiţo. Ori devin un mare chirurg, ori nimic. O să vezi. Cînd doctorul nu era acolo am luat unul din braţele mortului şi poc! ne-am bătut cu el.

Isidora scoase un ţipăt.

— Eşti proastă ... Dacă ai vedea cît mă bucur cînd ridic un muşchi cu scapelul sau cînd scot un intestin ...

Isidora se ridică, o luă la fugă astupîndu-şi urechile.

— Aşteaptă, privighetoareo, n-o să mai vorbesc despre asta.

Apoi plecară în alt loc. Isidora aşezată lîngă un trunchi de copac medita, privind printre ramuri, albele îngrămădiri de nori care înaintau pe albastrul cerului cu suverană încetineală. Miquis culese o rămurică uscată şi, apropiindu-se încet prin spatele tinerei, o atinse pe faţă şi spuse cu voce lugubră: „Mîna mortului!"

Isidora scoase un ţipăt ascuţit; apoi rîseră amîndoi. Miquis cîntă fragmente din opere, după care alergară; el se ascundea în spatele arbuştilor deşi de aligustre* pentru ca ea să-l caute; se găseau cu uşurinţă; se luau de mînă; se aşezau din nou; pălăvrăgeau, atraşi de frumuseţea zilei şi a locului, unde totul părea recent născut, ca în acele prime zile ale facerii lumii.

2.

Augusto Miquis, despre care am aflat din amănuntele întîmplărilor anterioare, este astăzi un tînăr doctor de mare viitor. Pe atunci era un student sîrguincios, deşi neastîmpărat, la fel de fanatic pentru chirurgie cît şi pentru muzică, ce antiteză! două extreme care par că nu se ating niciodată şi totuşi se ating în regiunea imensă, eterogenă a creierului omenesc. Îşi amintea melodiile patetice, graţioasele *ritornellos* şi cadenţele sublime acolo în cavitatea taciturnă a amfi-

* -nume vulgar aplicat diferitelor plante din familia oleaceelor.

teatrului, printre resturile împrăştiate ale corpului semenilor noştri. El, în prezenţa lui Raoul şi a Valentinei, sau în faţa sublimei conjuraţii a lui Guillermo Tell sau în sala de concerte, se gîndea la aponevroza marelui învingător. El, aplecat asupra cărţilor ca o pasăre deasupra cuibului, visa la un monument colosal care să exprime eforturile genului uman în cucerirea idealului. Acel monument trebuia să se termine cu un grup sintetic: Beethoven îmbrăţişat cu Ambrosio Paré!

S-a născut într-un sat la fel de celebru ca Babilon sau Atena, deşi acolo nu s-a întîmplat niciodată nimic: în Toboso. Cerul i-a dăruit o inteligenţă superioară care la acea vîrstă era încă un dezordonat instinct de geniu. Sîrguinţa lui nu era constantă precum cea a mediocrilor, ci intermitentă şi capricioasă. Atît de repede devora cărţi, întreprindea studii anevoioase şi practica cu ardoare chirurgia la fel cum abandona totul pentru a descifra partituri la pian, atingînd clapele cu cîteva degete şi cu şi mai puţine noţiuni de muzică. Dar în aceste alternanţe de muncă şi repaos a pus stăpînire puţin cîte puţin pe ştiinţă şi fiecare idee care ajungea să fie a sa dădea pe dată în mintea lui roade minunate.

Toate teoriile noi îl captivau, mai ales cînd erau inamicele tradiţiei. Transformismul în ştiinţele naturale şi federalismul în politică îl cîştigară în întregime. Avea mare uşurinţă în a memora. Asimila ca prin minune ideile din cărţi şi cele orale ale profesorilor, frazele, stilul şi chiar timbrul vocii lor. Glumea, imita toţi profesorii de la facultate şi cum poseda o extraordinară memorie era acelaşi lucru pentru el să repete un allegro dificil sau să rostească două sau trei discursuri despre medicină sau filosofie naturalistă.

Caracterul său optimist presărat cu maliţii se manifesta în o mie de împunsături, în glume uneori deloc superficiale, în apropouri şi în discuţii elocvente formate cînd din hiperbole, cînd din pedanterii batjocortoare care în mod cert nu arătau că el ar fi pedant, ci că pentru a glumi glumea chiar cu ştiinţa. Adoptînd un ton bombastic îi ieşeau de pe buze toate cuvintele sforăitoare, toate frazele obscure din terminologia ştiinţifică şi le intercala în paradoxuri din capul lui graţioase şi originale.

Nici azi, că e un bărbat cu solide cunoştinţe, Miquis n-a pierdut acel obicei şi ne distrează cu poznaşa lui flecăreală. Uneori pare că vrea să jignească ceea ce adoră dar, în realitate, nu face altceva decît să-şi bată joc de ceea ce este într-adevăr pedanterie. Atunci nu, glumele sale nu iertau nici chiar adevărul, nici ştiinţa mult iubită. În camera dezordonată în care locuia şi care era o cavernă de dispute, se au-

zea vocea lui declamativă spunînd aceste sau asemănătoare lucruri: „... de ce, domnilor, vedem mereu că unite într-o fatală dominare bolile diatezice determină debiliatarea generală, propagarea viciilor herpetic şi tuberculos care sînt, domnilor, permiteţi-mi să spun astfel, cancerul rasei umane, molia cu ajutorul căreia se pare că merge spre ruinarea sa...“ Sau ridicîndu-se la teorie, striga: „Recunoscînd, domnilor, că revoluţia pe care ştiinţele naturale şi în special chimia au săvîrşit-o în domeniul medicinei moderne, nu trebuie să afirmăm că, domnilor, chimia formează un sistem medical prin ea însăşi, pentru că înaintea legilor chimico-organice se află legile vitale. Întoarceţi-vă privirea, domnilor, spre Paracelsus, Helmoncio şi Agrícola şi ce veţi observa, domnilor?...“

Isidora văzu un păianjen care cădea de pe un fir de iarbă, o păsărică ducînd paie în cioc, o pereche de fluturi albi care se plimbau prin aer cu acea elegantă dezinvoltură care atît de frumos a inspirat poezia, şi despre aceste întîmplări şi despre altele spuse lucruri care îl făcură pe Miquis să rîdă. Tot vorbind într-una, Augusto ajunse să spună:

— Domnilor, evoluţie după evoluţie, naşterea şi moartea înlănţuite, fiecare moarte e o viaţă, de unde rezultă armonia şi admirabila organizare a cosmosului.

Cosmosul! Ce frumos ecou a avut acest cuvînt în mintea Isidorei! Cît n-ar fi dat să afle ce este Cosmosul!... căci ea într-adevăr dorea şi avea nevoie să se instruiască.

— Vrei să ştii ce înseamnă asta, prostuţo? o întrebă Miquis. Haide, văd că eşti un munte de prostie.

— Nu ştiu decît să scriu şi să citesc; vreau să învăţ mai mult, pentru că ar fi foarte trist pentru mine să mă trezesc peste mai multă vreme la fel de neştiutoare ca acum. Învaţă-mă tu. Mă gîndesc ce o însemna moartea. Şi naşterea la fel.

— De asemenea, asta nu e un lucru uşor de făcut, adăugă Augusto pe un ton emfatic, deoarece, domnilor, trebuie să începem prin a declara că toată lumea se compune din aceleaşi substanţe necreate, indestructibile şi se susţine prin aceleaşi forţe nepieritoare care acţionează după aceleaşi legi, de la atomul invizibil pînă la imensa mulţime de corpuri cereşti, păstrîndu-se neschimbate în ansamblu efectul lor... Ai înţeles?

— Am înţeles pe dracu... Ce vorbăraie!

— Ce ochi frumoşi ai!

— Prostule... Hai să vedem animalele.

— N-am chef. Ce fiară e mai ceva ca tine?

— Leul.

— Leuți ca mine! . . . Aceste două gropițe pe care Natura ți le-a lăsat între mușchiul maseter și cel orbicular mă scot din minți . . . Nu-ți lua aerul ăsta serios că-ți dispar gropițele.

— Să plecăm de aici, zise Isidora, supărată.

— Ne aflăm în locul cel mai izolat din laboratorul Naturii. Domnilor, am fost admiși să fim martori la munc'le sale mistericase. Intrăm în pădurea deasă și vom surprinde prima palpitare a noilor vieți. Vedeți, domnilor, cum din infinitele oușoare mîngîiate de soare ies ființe nenumărate care învață prin crengi primii lor pași și primul zumzăit. N-auziți cum debutează cu trompețelele acești copii înaripați care vor trăi o zi și într-o zi vor tulbura vecinătatea acestui ulm? In regnul vegetal, domnilor, noua generație se anunță ca o puternică emanație de arome amețitoare dintre care unele ne afectează ca și cum esența vieți ar consta în miros. Valurile de fecunditate aleargă dintr-o parte în alta, căci atmosfera este mijlocitoare a nevăzute amoruri. Va fi afectat de aceste emanații cel mai intim colțișor al ființei noastre. Priviți acești gingași lăstari; priviți cum la influența acestei forțe misterioase minuscule flori își fac apariția, cum se gătesc margaretele privindu-se în oglinda acelui pîrîu, cum se dichisesc . . .

— Taci . . . N-ai stofă de profesor . . .

— Pentru profesor-poet care este o calamitate a amfiteatrelor. Uite: în ziua în care eu voi fi medic o să înființez o catedră pentru a explica . . .

— Ce?

— Armonia Naturii, spuse Miquis, privind-o în ochi, și să explic aceste raze de aur care se nasc în pupilele tale și care se extind în iris . . . Lasă-mă să le privesc de aproape . . .

— Ce plictisitor! Lasă-mă în pace . . . Arată-mi animalele.

— Hai, femeie, soția mea, să vedem aceste lighioane, spuse Augusto pe un ton răbdător. De cînd m-am căsătorit cu tine mă ții sub papuc. Erai atît de amabilă înainte iar acum, căsătorită, atît de cîrtitoare și de pretențioasă . . . Haide, haide că am să-ți arăt cîți tigri dorești . . . și mai ce? Dacă ai chef și o girafă. Isidora, Isidorilla!

Amîndoi se opriră privindu-se printre rîsete.

— Dacă nu mă săruți intru în cușca leului . . . Vreau să mă mănînce. Ori dragostea ta, ori moartea.

— Parcă ai fi nebun.

— Sinuciderea este deplina ta posesiune, căci aruncîndu-se bărbatul în brațele drăgăstoase ale neantului . . . dar hai să vedem pe aceste doamne mamifere.

— Ce înseamnă mamifere? întrebă Isidora, hotărîtă în intenţia sa de a se instrui.

— Mamiferele sînt nişte verze. Sufleţel, nu încerca să te instruieşti. Cel mai mare farmec al unei femei este ignoranţa. Spune-mi că soarele este un hîrdău plin cu lumina; spune-mi că lumea e o piaţă mare şi o să te iubesc mai mult. Fiecare prostie te va urca cu un grad pe scara frumuseţii. Susţinînd că doi plus trei fac opt o vei întrece pe Venus.

— Eu nu vreau să fiu deşteaptă, ci să ştiu ce e nevoie, ceea ce ştiu toate persoanele din lumea bună, puţin, o idee din toate..., pricepi?

— Ştii să coşi?

— Da.

— Ştii să calci?

— Potrivit.

— Ştii să cîrpeşti?

— Mă descurc.

— Dar cu gătitul cum stai?

— Aşa şi aşa.

— Îmi placi, fetiţo. Gata, gata ţi-am spus că-mi placi şi nu mai avem ce vorbi.

— Dar tu nu-mi placi.

— *Boa constrictor!*

— Ce e asta?

— Tu.

— E ceva din medicină?

— E un şarpe.

— O să-l vedem aici?... Să intrăm. Asta e casa fiarelor?

— Vrei să vezi ursul? Iată-mă.

— Chiar că eşti, spuse Isidora rîzînd din inimă.

Şi intrară. Puţin plictisit de rolul său de ghid, Miquis îi va arăta Isidorei cuşcă după cuşcă, lupi cenuşii, nelinştitele şi ferocele hiene, vulturul pleşuv, leoparzii pictaţi, maimuţele acrobate şi leul monomaniac şi foarte supărat, slăbit, mîncat de paraziţi, care pare un suveran detronat şi părăsit. Văzură şi gazelele, rivalele vîntului la alergare, nepoliticoasele lame, care scuipă vizitatorii, şi cangurii cu picioarele lungi ce-şi poartă puii în buzunar. Odată satisfăcută curiozitatea Isidorei, amărîta de colecţie zoologică nu i-a produs o impresie prea puternică. În loc de admiraţie nefericitele lighioane private de libertate i-au produs milă şi repulsie.

— Asta e un spectacol pentru vulg, spuse cu dispreţ. Să plecăm de aici.

— Deşi sînt îndrăgostit, zise Miquis la ieşire, sînt mort de foame. Divinul nu înlocuieşte omenescul. Să ne iubim şi să mîncăm.

Şi Isidora era istovită. Discutară puţin dacă să termine plimbarea acolo ducîndu-se fiecare la casa lui; dar la sfîrşit Miquis făcu să triumfe propunerea lui de a lua masa într-unul din birturile din apropierea Cîmpiilor Elisee. Nu era chiar ceea ce s-ar numi un model de eleganţă, nici de confort, cum Isidora a avut ocazia să observe luînd loc la o masă şchioapă, pe un scaun dărăpănat şi văzînd feţele de masă ordinare şi aspectul grosolan al femeii soioase care veni să-i servească.

Apăru pe masă o omletă fleşcăită care, după culoare, avea mai mult ceapă decît ouă, şi Miquis o împărţi pe dată. Vinul care sosi ca un valet al omletei era negru cu drojdie la fund, ca o josnică amestecătură de piper şi cerneală de scris. Al doilea fel, care urmă omletei, şi care era compus din carne tare ca farfuria nu-i plăcu Isidorei mai mult decît localul, vinul şi ospătăriţa. Cu un dispreţ amestecat cu repulsie, observă peretele birtului care părea un grajd prost întreţinut, interiorul prăvăliei sau tavernei, picturile grosolane cu becaţe, pămîntul de pe jos, mesele, tot mobilierul, hîrdaiele verzi cu lemn ciinesc, ale cărui frunze aveau o fructă de praf vechi, aspectul clienţilor cu pelerine şi mantale care încet, încet ocupau mesele vecine, chicotelile josnice, vederea dezagreabilă a butoaielor cu carne la saramură, care bolborosea întruna...

— Ce ordinar e localul ăsta! exclamă fără să se poată abţine. Mă duci în nişte localuri...

— Ei aş!... Nu-ţi place să cunoşti obiceiurile populare? Pe mine mă încîntă contactul cu vulgul... Data viitoare, marchiză, vom merge la unul dintre cele mai bune restaurante din Madrid... Iartă-mă pentru azi... Aveai o mutrişoară atît de înfometată!

— Aici nu-i de mine, spuse Isidora, alintîndu-se.

— Impertinenţă, numele tău e femeie! exclamă studentul rîzînd şi mestecînd în acelaşi timp. Mofturoasa, pretenţioasă! De unde fandoselile astea? Sîntem oameni din popor, ne-am născut la sînul nobilului popor, mîini bătătorite neau legănat în coşurile de răchită, am crescut fără îngrijiri, mucoşi, desculţi; şi în ceea ce mă priveşte nu mă ruşinez că mi-am făcut siesta pe o brazdă reavănă, lîngă burta unui porc. Dumneata, doamnă ducesă, ai, desigur, origine aleasă şi ai mers de-a buşilea pe covoare şi ai stricat jucărelele de argint; dar ţi-ai supt degetul ca şi mine şi acum sîntem egali şi ne aflăm amîndoi într-un birt, printre onorabile veste şi şi mai onorabile mantale. Omenirea e ca apa; mereu

își caută nivelul. Rîurile mai orgolioase se vor vărsa în mare, care este poporul; și din această mare imensă, din acest popor ies ploile care la rîndul lor formează rîurile. Din toate acestea se deduce, marchiză, că te iubesc ca pe lumina ochilor.

— Hai să mergem, spuse Isidora supărată.

— Să mergem la Porto Rico, replică Miquis după ce plăti nota. Să mergem încetișor spre Castellana, ca să te saturi de trăsuri și de aristocrați, lipitoarea poporului... Și cînd zic că trebuie să-ți tai capul...

Cu ce inocentă încredere și nepăsare mergeau cei doi ca o pereche obișnuită pe aleile întortocheate care duc din șoseaua Aragón spre Pajarillos! Coborau pante semănate cu plante mici, urcau movilele de pămînt unde încet, încet, după ce căruțele municipiului vor căra pămîntul, se vor schița viitoarele străzi; treceau pe lîngă colibele săracilor făcute din scînduri, cu ușile rupte sau înlocuite cu rogojini și blindate cu tabla de la bidoanele de gaz; apoi se opreau să-vadă copii și găini scurmînd în paie; dădeau tircoale țiglăriilor, se opreau, se așezau, mai mergeau puțin fără grabă, fără oboseală.

Din cînd în cînd Miquis făcea descrieri hazlii ale peisajului.

— Acolo, spunea, piramidele Egiptului pe care le numim olane; aici știrbitul amfiteatru de chirpici. Ce vegetație! Privește acești scaieți seculari care umbresc soarele cu ramurile lor; aceste nalbe virgine în a căror impenetrabilă desime se ascunde formidabila șopîrlă. Privește aceste edificii: San Marcos din Veneția, Sfînta Sofia, El Escorial... Ah! Isidora, eu te iubesc, te divinizez. Ce frumoasă e lumea! Ce frumoasă e înserarea! Cum luminează soarele! Ce frumoasă ești și eu cît sînt de fericit!

Treceau alte perechi ca și ei; treceau cîini, cîte un soldat din garda civilă însoțit de cîte o servitoare decentă; păstori cu capre; treceau de asemenea furnici și, din cînd în cînd, trecea rapid pe pămînt umbra vreunei păsări care zbura deasupra capetelor lor. Și ei trăncăneau întruna. Miquis începu să-i povestească viața lui de student, toate peripețiile hazlii. Fratele lui mai mare, Alejandro Miquis, care studia dreptul, murise mai demult de o boală cumplită. De mic copil Augusto era hotărît să urmeze medicina și niciodată nu și-a pus problema alegerii meseriei. Tatăl său îi trimitea treizeci și cinci de duros pe lună și el știa să se descurce. Avusese șaptesprezece gazde! Primea banii de la un bărbat de condiție umilă, dar cu principii sănătoase, destul de bătrîn, prieten și întrucîtva rudă cu familia Miquis din Toboso

care avea pe lîngă asta şi sarcina de a-l supraveghea şi ai da sfaturi. Acest destoinic bărbat din la Mancha se numea Matías Alonso şi era portar la casa Aransis.

Auzind acest nume Isidora păli, inima îi tresălta în piept. În mod spontan vru să spună ceva dar se stăpîni, speriată de indiscreţiile pe care ar fi putut să le comită. Apoi reveniră la subiectul obişnuit plimbărilor în doi. Vorbiră despre aspiraţii, despre viitor, despre ceea ce fiecare spera să devină. Miquis vorbi serios, fără să-şi piardă tonul ironic, căci ironia mai mult decît tonul era însăşi chipul său. El spera să devină un medic renumit şi un chirurg priceput. Va da un sens fiecărei operaţii şi va trăi în lux fără a-l uita pe bunul şi onorabilul său tată, agricultor cu o avere mijlocie, care făcuse atîtea sacrificii ca el să înveţe o meserie. După terminarea facultăţii bunul Miquis se gîndea să dea examen pentru un post la spital.

În spital, spunea, în acel loc dureros, acolo se învaţă. Acolo găseşti teoria împletită cu practica prin intermediul durerii. Spitalul este un muzeu de simptome, un bogat atlas de cazuri, totul palpitant, totul viu. Ceea ce îi lipseşte unui bolnav găseşti din plin la altul şi de la toţi se formează o doctrină unitară. Acolo se studiază mii de specii de viaţă ameninţată şi mii de categorii de morţi. Nesfîrşitele feluri de a suferi dezvăluie infinitele moduri de boli şi acestea infinite categorii de leziuni care chinuiesc organismul omenesc; de unde rezultă că binele suprem, Ştiinţa, se hrăneşte din toate bolile şi se naşte din ele aşa cum planta cu flori frumoase şi parfumate este pur şi simplu o transformare a substanţelor obişnuite sau respingătoare conţinute în pămînt şi bălegar.

Miquis se gîndea să muncească şi să înveţe multe fără a dispreţui însă spectacolul trist, nici durerea respingătoare, nici agonia cumplită, căci din toate aceste mizerii trebuia să se hrănească ştiinţa sa. Apoi vor veni vizitele bine remunerate, consultaţiile frecvente.

El se va dedica unei specialităţi. Îşi va completa, în sfîrşit, satisfacţiile abonîndu-se la operă pentru ca spiritul său, obosit de contactul excesiv cu omenescul, să se refacă în adierea proaspătă a unei arte divine.

Apoi veni rîndul Isidorei să-şi expună aspiriţiile. Dar îi era atît de greu s-o facă!... Idealurile ei erau confuze şi poziţia ei deosebită, delicateţea ei nu-i permiteau să vorbească mult despre ele. Oh! Dacă ar fi putut să spună tot ce ar fi dorît, Miquis ar fi rămas uluit, ar fi înmărmurit. Dar nu, nu se putea explica limpede! Situaţia e gravă. Poate între prezentul trist şi viitorul strălucitor vor trebui să mijlo-

cească neplăcerile vreunui proces, chestiuni de familie, scandaluri, dezvăluiri, declarații de fapte pînă atunci secrete și care ar umple de uimire societatea aleasă, aleasa societate, să fie bine înțeles, a Madridului. Totuși, se putea spune numai că ea nu era ceea ce părea, că ea nu era Isidora Rufete, doar Isidora... Se vor coace strugurii la timpul lor; la vremea cuvenită se va afla numele, casa, titlul de noblețe... Om trăi și om vedea. Aceste lucruri nu se întîmplă în fiecare zi, dar cîteodată... Trecu un vînzător de portocale.

— Au coaja subțire? întrebă Miquis, cumpărînd patru portocale. Ia, mănîncă asta ca să ți se răcorească sîngele. Fluiditatea sîngelui limpezește mintea, dă claritate ideilor...

— Așa e, continuă Isidora cu o oarecare infatuare prost disimulată, dacă mă întrebi lucruri care nu au legătură cu ce se întîmplă acum, poate n-o să-ți pot răspunde. Ce știu eu ce se va alege de mine? Voi reuși să obțin ce doresc, ceea ce mi se cuvine? E atîta ticăloșie pe lume!

— Într-adevăr așa este, spuse Augusto pe tonul cel mai emfatic zeflemitor posibil. Lumea e o hazna, o cloacă de vicii, unde nu găsești altceva decît durere și prefăcătorie. Rea e lumea, rea, rea, rea. E greu să trăiești pe lume! În schimb, noi sîntem foarte buni, sîntem îngeri. Toată vina o poartă ticăloasa de lume, haimanaua asta. Escroaca, fetițo, escroaca, autoarea tuturor ticăloșiilor care se petrec în Cosmos. Ah, lume vicleană, dacă te-aș prinde!... Dar spune, scumpete, presupunînd că o să faci un salt atît de spectaculos pe scara socială... spune-mi, acolo, în acel Olimp, îți vei aminti de bietul Miquis?

— Și n-o să trebuiască să-mi amintesc? Vei fi atunci un medic renumit.

— Atît de renumit!... Să revenim la ce ne interesează. Și te vei mulțumi să fii doar nevasta unui medic?

— A unui ce?... A unei notabilități?... Oh, nu! Nu prea mă pricep la lucrurile astea, dar mi se pare că doctorii renumiți se pot căsători cu...

— Cu regine, cu împărătese.

— Dar mai ales, băiete, adăugă Isidora, trebuie să-mi fie de vreun folos că ne-am cunoscut acum. În ceea ce mă privește...

Cîtă drăgălășenie străluci în ochii ei care îl priveau pe Miquis ce o devora cu ai săi!

— În ceea ce mă privește... nu-mi vor impune un soț care să nu fie pe gustul meu chiar dacă ar fi mai frumos decît soarele.

— Binecuvîntate să-ți fie cuvintele! exclamă Augusto, luîndu-i mîinile. Ah, odorule, ce reci îți sînt mîinile!

— Şi ale tale, ce calde!

Isidora se gîndi iar că niciodată nu va mai pleca fără mănuşi.

— Îl vei iubi mereu pe sărmanul Miquis care te iubeşte din ce în ce mai mult?... De cînd te-am văzut în Leganés îmi vine să mor, nu ştiu ce e cu mine, nu învăţ, nu dorm, nu-mi ies din minte aceşti ochi, acest profil divin şi tot ce-ţi aparţine.

Ea începu să mănînce altă portocală şi el o privea îmbătat de dragoste. Niciodată nu i se păruse mai frumoasă ca atunci. Buzele ei umezite de sucul fructului erau de un roşu aprins, într-atît încît puteau fi adevărate rubine cîntate în versuri şi de care atît au abuzat poeţii. Dinţii ei albi, perfect egali şi cu un smalţ foarte fin, muşcau coaja dulce ca Eva mărul căci de atunci încoace lumea nu s-a schimbat în ceea ce priveşte modul de mîncare al fructelor. Savurînd portocala, Isidora îşi punea în mişcare cele două gropiţe din obraji care, cînd se adînceau, cînd dispăreau jucîndu-se pe piele. Nasul era drept. Ochii limpezi, senini şi ca voalaţi erau, după cum spunea Miquis, din aceeaşi substanţă din care Dumnezeu făcuse amurgul.

Miquis încercă s-a îmbrăţişeze. Isidora desfăcuse o bucăţică de portocală. Schimbîndu-şi gîndul, văzînd trăsăturile prietenului său atît de aproape de ea, întinse puţin mîna şi puse bucăţica de portocală între buzele lui Miquis. El mîncă fructul şi reţinu o clipă, între buze, buricul acelor degete înroşite de frig.

Isidora se ridică brusc şi porni să alerge pe alee.

Alergară, alergară...

— Te-am prins! exclamă Augusto, extenuat şi de-abia trăgîndu-şi sufletul, îmbrăţişînd-o. Perlă a mărilor, înainte de a te culege cineva se sufoacă.

— Formalisme, formalisme, domnule doctoraş, spuse Isidora devenind foarte serioasă.

— Dragostea nu-i formalism! Dragostea e viaţă, sînge, tinereţe, în acelaşi timp idee şi distracţie. Nu e tabla de logaritmi, nici tribunal, nici legile vamale.

— Judecată, multă judecată, domnule Miquis.

— Judecata mi-e clară, domnişoară. Eu ştiu ce spun. Ascultă-mă bine. Pe tatăl meu, care este fiinţa pe care o iubesc cel mai mult, jur că mă însor cu tine.

— Vai, cîtă grabă!...

— Am zis.

— Uită-te la el!

— Un Miquis nu dă înapoi; *un re non mente;* cuvîntul unui Miquis e sfînt.

— Ei aș!

— Sînt din Toboso, din acest neam ilustru între neamurile ilustre. Un tobosin nu poate fi mincinos.

— Dar poate fi panglicar.

— Nu rîde; e un lucru serios. Discutăm despre lucrul cel mai grav, cel mai transcedental.

Și într-adevăr era serios.

— Să nu ne oprim aici, spuse Isidora, văzînd că studentul căuta un loc să se așeze. E răcoare.

— Să mergem. În altă parte vom vorbi mai în tihnă.

— Unde vrei să mă duci? Nu merg decît la mine acasă.

— Deocamdată coborîm la Castellana ca să vezi ceva frumos.

— Da, da, la Castellana. Unchiul meu, canonicul, îmi spunea că e ceva neasemuit Castellana.

— O să-i scriu mîine unchiului tău, canonicul.

— De ce?

— Ca să te cer. Ia-mă de braț. Să mergem repede... Cînd zic că mă căsătoresc... Da, și student și... Tata o să urle ca un apucat; dar cînd te va cunoaște, cînd va vedea acest giuvaier... desprins din coroana Atotputernicului...

Rîsetele Isidorei se auzeau de departe. Ajungînd în cartierul Salamanca, păstrară mai multă decență și nu se mai ținură de mînă. Coborau pe strada Ese cînd Isidora se opri speriată de un zgomot continuu care venea din vale.

4

— E vreun torent pe aici? îl întrebă pe Miquis.

— Da, există un torent... de vanitate.

— Ah! Trăsuri!...

— Da, trăsuri... Mult lux, mult fast... Asta e o glorie nenorocită.

Isidora nu-și revenea din uluială. Era momentul în care aglomerația trăsurilor ajungea la limită neputîndu-se circula. Întreruperea plimbării neliniștea pe birjari, dînd astfel puțin răgaz cailor. Miquis vedea ceea ce vedea toată lumea; multe trăsuri, unele foarte luxoase, altele afișînd limpede acel *vreau dar nu pot* prin slăbiciunea cailor, vechimea harnașamentelor și prin tristețea deosebită care se ghicea pe fețele birjarilor oamenilor săraci; vedea elegantele doamne, domnii leneși tolăniți în moliciunea berlinei, tineri veseli conducînd faetoane și multe surîsuri, strălucitor amestec de culori și linii. Dar Isidora pentru care acel spectacol, pe lîngă că era nou cu desăvîrșire, prezenta o seducție ne-

obișnuită, văzu mai mult decît vedeau ceilalți. Era realizarea subită a unui presentiment. Atîta grandoare nu îi era necunoscută. Visase, o văzuse, cum văd misticii cerul înainte de a muri. Astfel, realitatea devenise fantezie în ochii săi fermecați, luînd dimensiuni și forme proprii frigurilor și delirului. Frumusețea cailor și pasul lor grav și mișcarea elegantă a capului erau în ochii ei ca în cei ai artiștilor, neverosimila figură a cailor înaripați. Bustul damelor apărînd prin defilarea birjarilor țepeni și printre atîtea capete de cai, variatele nuanțe ale umbreluțelor, livrelele, blănurile produceau în ochii ei un efect egal cu cel pe care l-ar produce în ochii oricăruia dintre noi contemplarea unei minunate fresce a apoteozei cu nimfe, pegași, nori, care triumfale și eșarfe fluturînde.

Ce oameni fericiți! Ce lucru de invidiat acel du-te-vino de trăsuri cu oamenii care se văd, se salută și discută! Părea o mare recepție într-un salon cu copaci sau un fel de dans pe roți. Ce plăcută amețeală cea produsă de două șiruri care se întîlnesc și încrucișarea de profiluri ce merg în direcții diferite! Călăreții și amazoanele înveseleau cu scurta lor apariție frumosul tumult, dar din cînd în cînd prezența unei ridicole birje o descompunea.

— Ar fi trebuit să interzică, spuse Isidora din tot sufletul, să treacă pe aici aceste oribile trăsuri.

— Lasă-le... În ele sînt poate niște creditori care vin să se bucure de fețele mohorîte ale debitorilor, cei din berline. Birja de azi este trăsura de mîine... Asta e ca o roată hidraulică: cînd o cupă se golește alta se umple.

Apăru o trăsură foarte luxoasă, cu lacheul și birjarul îmbrăcați în roșu.

— Regele Amadeo, spuse Miquis. Regele. Uită-te, uită-te, Isidora... N-o să-mi scot eu pălăria ca proștii ăștia.

— Dar abia îl salută..., observă Isidora cu părere de rău. Cînd o să treacă iar o să-i fac o mare plecăciune. Unchiul meu canonicul zice că e excomunicat acest bun domn; dar regele e rege.

Trecîndu-i extazul, Isidora începu să privească cu ochi de femeie, oprindu-se la amănuntele rochiilor, pălăriilor, podoabelor.

— Ce de pălării? Uite-o pe asta, și pe aia, Miquis!... Uite ce rochiță! Și tu de ce nu mergi călare ca să semeni cu tînărul acela?...

— E un filfizon.

— Și tu un veterinar... Ce frumoase sînt șalurile de dantelă! E o nouă modă, vreau să spun o modă veche pe care au dezgropat-o acum... Cred că asta ține de politică...

— Fă-mi hatîrul şi nu-l mai pomeni pe unchiul tău canonicul, vreau să zic pe iubitul tău unchi... Şalurile astea albe sînt o demonstraţie, un protest împotriva regelui străin.

— Ce spiritual! Dacă aş avea un şal alb mi l-aş pune şi eu.

— Iar eu te-aş sugruma cu el.

— Grosolanule!

— Proasto.

— Lumea asta, afirmă Isidora cu multă dîrzenie, ştie ce face. E lumea cea mai importantă din ţară, lumea fină, aleasă, bogată; cea care are, cea care poate, cea care ştie.

— Înşelăciune, fanatism, ignoranţă, înfumurare.

— Dar tu?... Grosolan, sălbatic, tipicar.

— Isidora, vezi că eşti nevasta mea.

— Eu, nevasta unui felcer?...

— Isidora, vezi că te bat... şi nici unchiul tău canonicul nu te mai scoate din mîinile mele.

— Gata cu glumele. Îţi permiţi cam multe... Gusturile noastre sînt diferite.

— Gustul dumneavoastră, doamnă, se va modela după gustul meu. Asta vă va învăţa secretarul meu, care este un ciomag de frasin.

— Asta-i bună! exclamă ea cu graţie, oprindu-se şi privindu-l.

— Nu face caz... Te iubesc ca pe medicină... Fă cu mine ce vrei..

— Asta e altceva...

— Cînd ne vom căsători, cum eu voi cîştiga atîţia bani, vei avea trei trăsuri, paisprezece pălării şi o mulţime de costume...

— Dar eu nu mă căsătoresc cu tine!... declară tînăra într-un moment de spontaneitate.

Era în expresia ei o nuanţă de milă impertinentă care vroia să spună mai mult sau mai puţin astfel: „Eu nu sînt de nasul tău!“

— N-am ştiut. Te vei căsători cu forţa. Te voi obliga. Nu mă cunoşti. Sînt un tiran, un monstru, un Han de Islanda; îţi voi bea sîngele.

— Ce înseamnă Han de Islanda? întrebă ea într-o dorinţă aprinsă de a se remarca.

— Han de Islanda înseamnă vinete. Lasă-te de erudiţie. Să coşi, să calci şi să iei spuma la ciorbă.

— N-o să gătesc eu pentru tine, ţopîrlanule.

— Marchiză de trei lulele!

— Infirmierule!

Amîndoi se puseră pe rîs.

— Nu te iubesc, murmură Isidora.

— Mă faci să plîng.

— Nu te iubesc nici un pic.

— În schimb eu te ador. Cu cît mă disprețuiești mai mult cu atît îmi placi mai mult. Cînd mă gîndesc că în curînd va veni vremea despărțirii, nu știu ce-mi vine... Îmi vine să te fur.

— Și cîtă lume merge pe jos! exclamă ea fără să țină seamă de glumele lui Augusto.

— Aici, în zilele de sărbătoare, vei vedea toate clasele sociale. Vin să se observe, să se măsoare și să vadă respectivele distanțe care există între ele pentru a se ataca. Important e să urci imediat treapta. Vei vedea multe familii elegante care nu au ce să mănînce. Vei vedea lumea de duminică, lume care este crema fină a prostului gust, străduindu-se să pară altceva. Vei vedea, de asemenea, nonconformiști care se îmbracă după moda de acum cincisprezece ani. Vei vedea chiar și jupînese deghizate în cucoane și croitorese vrînd să fie luate drept domnișoare din lumea bună. Toți vorbesc de la egal la egal și se tolerează reciproc căci domnește egalitatea. Nu mai există invidia pentru oamenii ilustri, ci pentru profituri. Cum fiecare dorește cu înverșunare să atingă o poziție superioară, începe prin a o simula. Improvizațiile stimulează pofta. Cer ceea ce n-au și nu există un singur număr unu care să nu vrea să se ridice la categoria de doi. Doiul vrea să fie luat drept trei; treiul te face să crezi că e patru, patru zice: „Eu sînt cinci" și așa mai departe.

— Pleacă deja trăsurile, spuse Isidora, care de-abia auzise ceea ce perorase prietenul ei.

Era tîrziu. Venise momentul în care, parcă supuse unui consemn, trăsurile rupeau rîndurile și se îndreptau spre El Prado. Este atît de reglementată plimbarea încît toți vin și pleacă la aceeași oră. Isidora observă confuzia defilării la galop, întrecîndu-se unul pe altul, cei mai îndrăzneți strecurînduse prin tumult; și auzi cu plăcere plescăitul biciului, plici-ul!... birjarilor și acel profund duruit al atîtor și atîtor roți, brăzdînd pămîntul jilav în scrîșnetul pietrișului. Și ea ar fi dorit să alerge. Inima, gîndul îi plecau cu acea tălăzuire. Acolo, departe, străluceau acum destule lumini de gaz în praful din El Prado. Ceața aceea care se for-

meazã din rãsuflarea oamenilor, evaporarea stropitului şi mãturatul continuu (care se face cu trenele rochiilor în chip de mãturi) începeau sã se lumineze pînã cînd formau o limpezime fantasticã, ca o iradiere strãlucitoare a pãmîntului însuşi. Vãzînd cum trãsurile se pierdeau pe acel fond, Isidora grãbi pasul.

— Sã mergem pe aici, spuse Miquis, deviind-o de la drumul principal pentru a urca spre Saladero şi a scurta distanţa.

— Doamne! Mereu mã duci pe unde e mai urît, pe unde nu întîlneşti decît bãtrîni. Sînt şi pe aici birturi?

— Vrei sã mîncãm împreunã? Sã mergem la un restaurant.

— Nu, nu, nu. Gata cu plimbãrile. Asta nu e bine... Ce-or sã zicã despre mine! Gata cu nesãbuinţa.

— Blestemat sã fie ceasul în care m-am nãscut! mormãi studentul. Sã te las acum, sã ne despãrţim?... Te duci la tine acasã?

— Da, bãiete. Ce-or sã zicã!

— Oh, da, ce-or sã zicã marchizii de Relimpio!

— Nu sînt marchizi, dar sînt persoane onorabile.

— Vrei sã mergi disearã la teatrul Regal?

Teatrul Regal! Altã tentaţie a vrajei în inima şi în mintea nepoatei canonicului.

— Dar acolo unde zici cã e paradisul se duc şi oameni...?

— Din lumea bunã?.. Cea mai bunã din Madrid, crema oraşului.

Cum nu se fãcea sã iasã singurã cu Miquis seara, stabilirã ca el sã le invite şi pe surorile Relimpio. Pentru aceasta, era nevoie, în prealabil, de prezentarea oficialã a lui Augusto în casa donei Laura, fapt pentru care cãzurã de acord, dupã scurte şovãieli, asupra unei minciuni convenţionale. Isidora va spune cã, întorcîndu-se acasã de la mãtuşa ei îl întîlnise pe tînãr, prieten apropiat, rudã mai de departe cu domnul canonic. Era, nu student, ci medic adevãrat şi putea îndeplini serviciii folositoare şi gratuite pentru o familie care nu se bucura de o sãnãtate perfectã.

Se despãrţirã cu puternice strîngeri de mînã, dar care lui Miquis nu i se pãrurã destul de puternice. Isidora urcã foarte obositã. Familia Relimpio îi spuse cã venise s-o viziteze un tînãr ce arãta foarte bine. Fata intrã în camera ei unde o aştepta o surprizã imensã. Pe comodã se afla o carte de vizitã cu colţul îndoit.

Capitolul 5

O CARTE DE VIZITĂ

Inima parcă vroia să-i sară din piept la vederea frumoaselor caractere care spuneau: *Marchizul văduv de Saldeoro.*

Rămase mult timp perplexă, cu cartonașul în mînă, fără să-și dezlipească ochii de vraja pe care, fără îndoială, o conțineau literele negre ale numelui și cele mici ale adresei: *Jorge Juan, nr. 13.* Emoțiile variate prin care trecuse succesiv Isidora, gîndurile ce i-au sfredelit rapid mintea nu se pot descrie. Toate se rezumau la bucuria din care se trăgea, ca dintr-un izvor abundent, mulțimea de sentimente expansive, adică o profundă recunoștință pentru distinsul cavaler care o vizitase și o dorință arzătoare să vină repede, foarte repede, cît se poate de repede ziua următoare.

Bunul său unchi scrisese unor domni de vază din Madrid, tată și fiu, ca s-o sprijine, s-o apere și s-o sfătuiască în chestiunea serioasă a revendicării poziției și moștenirii. Lucru ciudat și demn de recunoștință! Una dintre persoanele căreia îi fusese recomandată, fiul, marchizul de Saldeoro, despre ale cărui eleganță și isprăvi galante i se dusese vestea pînă la Tomelloso, n-a așteptat să fie vizitat de ea, ci mai mult, dînd încă o dovadă a respectului ce-l purta sexului frumos, se grăbise el s-o viziteze într-o locuință atît de umilă . . .

Și cum tînăra ușor impresionabilă, cînd se amăgea să privească lucrurile prin latura lor bună și să facă combinații fericite ajungea la limite incalculabile, începu să vadă neted și deschis drumul care înainte i se păruse foarte dificil, se gîndi că i s-au deschis de la sine porțile pe care le crezuse închise și că totul va merge bine, cît se poate de bine. Folosindu-se atunci de acea calitate a ei pe care acum o cunoaștem, îl plăsmui în mintea sa pe marchizul de Saldeoro, favoritul femeilor, după cum spuneau mii de guri; îl avu înaintea ochilor, plină de recunoștință îl auzi vorbind, îl întrebă îmbujorată; imaginâ, dacă se poate spune astfel, pe bază de presupuneri și elemente fantastice, vizita pe care personal trebuia să i-o facă a doua zi și care era iminentă.

Consecințele imediate ale acestei coexistențe febrile cu un personaj pe care îl presupunea înzestrat cu calități seducătoare au fost un puternic dispreț pentru bietul Miquis și o rușine de neînfrînt față de întîmplările din acea zi. Plimbarea cu studentul, scena din birt, omleta proastă și plină de

ceapă, portocalele mîncate pe stradă, confidențele, hîrjonelile se reproduseră în imaginația sa cu un gust amar și nesănătos, făcînd-o să roșească. Acele mici aventuri fuseseră atît de contrarii demnității și poziției sale viitoare încît ar fi dat orice ca să nu se fi întîmplat.

Atît de cufundată era în această rușine și în acele bucurii încît de-abia mîncă. Cum la masă își aminti că trebuie să vorbească ceva despre Augusto pentru a-i pregăti prezentarea, spuse că era un student sărac, un băiat bun, fiu de țăran, puțin sărit de pe fix, mai mult muzician decît medic și mai mult medic decît distins. Cînd veni Augusto, Isidora refuză să meargă la teatru căci o apucase migrena. Nici Emilia și Leonor n-au vrut să meargă și bunul student se văzu într-o situație îngrozitoare. Dar cum era atît de isteț, încît reușea să se descurce oricînd, și chiar să domine situațiile cele mai dificile, captivă imediat familia cu calitățile sale. Doña Laura propuse să joace cărți; don José aduse din camera sa o pereche de cărți slinoase și în sufragerie, sub flacăra mică a gazului pestilențial, formară cel mai vesel grup pe care l-au văzut vreodată casele de oaspeți.

Fugind de atîta vulgaritate, Isidora se retrase în camera sa unde se încuie.

— Bietul Miquis, spunea, e băiat bun, dar atît de necioplit... Sărmanul de el! mi se face și milă; dar ce pot să fac? Pot să fac eu ca lucrurile să fie altfel decît a vrut Dumnezeu?... E ca făcut pentru Emilia sau Leonor. Mă bucur mult că o să fie un om folositor. Va avea nevoie de protecția persoanelor bogate și în ceea ce mă privește...

Se întinse pe pat nu pentru a dormi, ci pentru a continua să dea viață fictivă, în cuptorul mereu aprins al imaginației sale, zilei de mîine și consecințelor vizitei. Marchizul de Saldeoro intra; ea îl primea aproape moartă de emoție și îi vorbea tremurînd, el îi răspundea foarte elegant. Și ce bine îl vedea! Ea căuta cuvintele cele mai potrivite, avînd grijă să nu spună vreo prostie cu care s-ar fi dat de gol că tocmai sosise dintr-un sat din Mancha. El era cel mai desăvîrșit cavaler de pe lume... Ea se arătă foarte recunoscătoare... El își lăsă pălăria pe un fotoliu... Ea avea grijă ca nu cumva să fie vreun scaun șubred, că altfel vizita s-ar fi transformat într-o catastrofă... El trebuia să-i adreseze vreo galanterie discretă... Ea trebuia să prevadă toate frazele lui pentru a se pregăti cu răspunsuri inteligente...Cerule! Și mai era încă o noapte lungă și o jumătate de zi foarte lungă pentru ca acea nălucire să devină realitate...

Trebuia să aranjeze camera cît mai frumos posibil... Ce ar gîndi cavalerul văzînd acele troace mizerabile!... Isidora

nu putea să privească, fără să nu sufere, cele trei stampe care împodobeau pereţii tapetaţi din camera ei. Ici, o veche stampă sentimentală o înfăţişa pe prinţesa Poniantowsky în momentul cînd primea ştirea morţii soţului ei, colo tabloul Foametei; în faţă doi îndrăgostiţi palizi, vlăguiţi, de condiţie destul te modestă, el în bluză, ea cu o pălărie cît toate zilele, îşi jurau credinţă lîngă un rîu... Dacă doña Laura nu s-ar supăra, Isidora ar arunca în stradă cele trei porcării... Dar comoda acoperită cu muşamaua ei pătată? Mai bine să n-o vezi... Dar ea se va scula devreme şi va freca bine comoda, lavaboul cu trei picioare şi va face minuni de ordine şi curăţenie... Apoi va cumpăra un şervet frumos... O va ruga pe doña Laura să aducă din salon două scaune de damasc cu perne de percal... În sfîrşit... Nemulţumită de cum gîndise că se va întîmpla a doua zi, trecu la evenimentele zilei următoare şi apoi la celelalte şi la cele din luna viitoare şi din anul viitor şi din ceilalţi trei, patru ani care vor veni.

S-o lăsăm nedormită, îmbrăţişîndu-se în orele înaintate ale nopţii cînd toate zgomotele din casă încetează. Aceea era fericire sau chin? Zice Miquis, şi poate zice bine, că n-ar exista nici măcar numele fericirii dacă nu i-ar fi dat omului, cum se dă copilului jucăria, să se consoleze cu speranţa de a fi fericit.

Capitolul 6

OAMENI!

1.

Acea femeie cumsecade, care locuia uşă în uşă cu *Vînzătoarea de lipitori*, avea drept consort un rico* negustor american. Să se înţeleagă bine, i se spunea rico pentru că aşa îl chema (se numea Modesto Rico) americanul, pentru că avea o dugheană, dar nu în America, care se află de partea cealaltă a oceanului, ci într-o zonă mai puţin mănoasă şi îndepărtată, care se întinde pe malul numit Rivera de Curtidores, trece furtunosul drum prin Toledo şi se pierde între gunoaie, dărîmături şi reziduuri de căr-

* — bogat.

bune în Las Pampas de la Arganzuela, lîngă care, prin murdare guri, Madridul scuipă în El Manzanares ceea ce n-are nevoie.

Modesto Rico avea o magazie cu cuie vechi, pinteni rupţi, catarame, broaşte ruginite, colivii de papagal rupte, plase de sîrmă şi călimări de aramă. Era, pe lîngă asta, reparator de vase şi repara bine. Cîştiga puţin şi acest puţin îl cheltuia cu pasiunea sa pentru rachiu.

Alt animal mai demn de milă şi dispreţ nu s-a văzut şi nici nu se va vedea vreodată. De multe ori, în cursul săptămînii şi mai ales duminica şi lunea, îşi încheia socotelile pe spinarea prăpădită a nevestei sale cu un băţ de mălin sălbatic sau pur şi simplu cu pumnul mai greu decît granitul.

Din această legătură se născuse un copil frumos, cel mai drăgălaş, cel mai zvelt, cel mai neastîmpărat şi hazliu din mahala. Avea zece ani dar părea de doisprezece după cum era băiatul de răsărit şi de îndeminatic. Chipul lui era delicat şi îmbujorat, forma capului perfectă; ochii luceferi, gura de înger; ştrengărească; obrajii doi trandafiri cu rouă iar fruntea senină, înaltă şi luminoasă, înconjurată de cîrlionţi graţioşi te îmbia să depozitezi mii de sărutări pe ea. Pentru aceste daruri, pentru agilitatea mîinilor şi picioarelor şi pentru graţia corpului său înalt şi delicat, mama sa era atît de mîndră de el de parcă ar fi făcut un prinţ. Folosea limbajul vîrstei sale, cu drăgălaşe solecisme, mîncînd pe jumătate cuvintele şi recompunînd cealaltă jumătate. Dacă în Cer există vreo limbă sau dialect, auzindu-l cum îl stîlcesc îngerii, va fi cea mai mare bucurie şi distracţie pentru Atotputernic.

Angustias, căreia i se mai spunea şi *Palocono jos**, făcea mari eforturi ca să pună pe carnea aceea fragedă haine potrivite cu chipul drăgălaş şi corpul frumos al fiului său. Sărăcia nu-i permitea luxul rîvnit de inima ei. Dar Dumnezeu o consola şi cu boarfele de la hala de vechituri şi cu altele făcute de ea reuşea să-l îmbrace după gustul ei, se recreea în el, se uita în acea oglindă care era viaţa şi dragostea ei; se umplea de satisfacţie auzind laudele pe care vecinele i le aduceau băiatului. Duminica purta un pantalon albastru mai bine spus tăiat decît scurt, nişte ghete uzate, luate la a doua mînă sau mai bine-zis la a doua pereche de picioare şi o cămaşă pe care mama lui avea grijă s-o calce sîmbăta. Dar cea mai frumoasă era hăinuţa de pluş roşu, pe cît de uzată pe atît de strîmtă, peste care Angustias lega un brîu

---

* Băţ cu ochi.

din două, trei panglici colorate cusute perfect între ele cu care băiatul părea mai mult decît un soare, decît un principe, ceva supranatural în frumuseţe şi purtări, ca Isus copil îmbrăcat în toreador. Cînd apăru pentru prima oară pe strada Moratines îl porecliră *Majito** şi aşa se numi toată viaţa. Vecinii spuneau că toate acele haine de gală fuseseră ale copiilor morţi şi ale cadavrelor rudelor apropiate şi scoase, Dumnezeu ştie cum, din marginea întunecată a mormîntului. Nu ne interesează să lămurim acest lucru şi dacă or avea sau nu dreptate bîrfitorii, cert e că *Majito* era superb cu acele lucruri.

Ceea ce vom povesti s-au întîmplat într-o duminică. *Majito* ieşi sărind din casa lui pentru a face o tură prin cele ale vecinilor. *Paloconojos* îl privi bucuroasă cum pleacă; dar nu era uşor ca bucuria să i se aştearnă pe faţă pentru că era acoperită aproape în întregime cu o basma, din cauza durerii de măsele şi a abcesului de care suferea în acea zi. Dar chiar astfel, nu lipseau de pe fruntea ei cîrlionţii lipiţi cu adragant, nici coşuleţul şi pieptănul. Era masca cea mai grotescă din cîte se pot imagina, căci una din părţile capului părea un bostan şi era atît de mare durerea încît nu-şi lua mîna din acea parte.

Majito intră dintr-un salt în prăvălia *Vînzătoarei de lipitori*. Aceasta obişnuia să-l alinte şi-l cadorisea cîteodată cu seminţe de coconar, altădată cu palme.

— Bună, zvîrlugă, ai şi venit?... Nu da prăvălia peste cap că o iei pe coajă.

— Unde e *Pecado?*

— La atelier... De-ar da Dumnezeu să nu plece...

În ziua aceea, deşi era sărbătoare, frînghierul avea de lucru pînă la 12. Marian n-ar fi vrut să se ducă; dar severa lui mătuşă îl luase de-o ureche şi... Strașnic puturos!

— Şi *Pecado?* întrebă din nou *Majito*.

— Ţi-am spus că e la muncă... Nu te urca pe ulcior. Dacă o să-l spargi e vai de tine. Eh, eh! Nu te cocoţa, sau pleci de aici mai repede ca gîndul.

— Unde e *Pecado?*

Cine întreabă? Înţelepţii şi copiii. *Vînzătoarea de lipitori*, obosită să tot răspundă la aceeaşi întrebare, îl prinse de amîndoi obrajii şi îl strînse astfel încît gura lui *Majito* semăna cu o cireaşă. Îl sărută, spunîndu-i:

— Cît de obositor eşti... Dar şi ce frumuşel!

— Lasă-mă, babo! exclamă Rafael, ştergîndu-se la gură.

— Aşa e, freacă-te, prostule... că m-ai umplut de bale.

---

* Majito — prinţişor.

— Şi *Pecado?*
— Na *Pecado!*

Şi îi trase două la fund. *Majito* sări ca un sticlete şi dintr-un salt era pe coridor, iar din altul în patio. Din al treilea salt ajunse în camera unde locuia Encarnación, încăpere ce nu excela nici prin confort, nici prin luminozitate. Cu greu se putea distinge, dacă nu aveai obiceiul să umbli printr-un aşa labirint, ceea ce se afla acolo; dar *Majito,* care cunoştea încăperea ca un şoarece care cunoştea intrările şi ieşirile casei în care locuieşte, urcă pe ridicăturile ce păreau paturi; coborî în negre abisuri, care păreau lădoaie deschise, se căţără pe scările tocite ale unei etajere vechi; se tîrî pe suprafeţe prăfuite; îşi băgă braţul prin întortocheate spaţii formate de baloturi informe rezemate de perete. Fără îndoială căuta ceva. Trupuşorul lui flexibil se strecura şi aluneca în tăcere din gaură în gaură pînă cînd, în sfîrşit, sprijinindu-se de un cufăr se întoarse, agitîndu-şi picioruşele în aer şi se scufundă ca înotătorul în căutarea perlei.

Într-un colţ întunecat, prăfuit, plin de troace, mai degrabă apreciabil cu pipăitul decît cu văzul, obiecte de carton, din piele, din metal, ceva ca o raniţă, baionete, cartuşiere, rămăşiţe de accesorii militare aruncate ca nefolositoare la lichidarea unui bazar de jucării. *Majito* privi şi rămase liniştit, atent. Ochii lui de şoricel vedeau în întuneric acel morman de lucruri. Era un tablou din adîncul mării, cu un scafandru nerăbdător şi cu splendoarea scoicilor în verdele palid al apei. Păianjenii se plimbau peste obiecte, dar Rafael nu se temea de ei. Gîndacii intrau şi ieşeau prin crăpături, fugind, speriaţi de zgomot, dar lui *Majito* nici de ei nu-i era frică.

Stătu un timp la pîndă, bănuitor, privind şi cîntărind. Îi era foarte greu să se decidă ce lucruri să ia. În sfîrşit, hotărît trase de un strălucitor mîner şi scoase o sabie. Apoi mai răscoli puţin şi zări o strălucire seducătoare de fireturi. Inima de hoţ îi tresări şi luă ceea ce strălucea. Era o pălărie care părea o strachină, un chipiu de carton turtit, rupt, dar cu trei benzi de hîrtie aurită lipite în jur. *Majito,* deşi cunoştea atît de puţine despre lume, ştia că cele trei trese sînt însemnele unui general-căpitan şi că ăsta e gradul cel mai înalt în Armată. Cine să mai înţeleagă unde învaţă dracii ăştia de copii asemenea lucruri!

Îşi puse chipiul şi văzu că i se potriveşte. Luă sabia. Era o lamă ascuţită legată de un mîner de metal care la origine lui părea că fusese toarta unui vas de aramă. Accesoriile militare erau fabricate grosolan, dar, în acelaşi timp, ingenios. Autorul şi stăpînul acelor podoabe era, după cum

v-ați dat seama, faimosul *Pecado*, mare amator de obiecte de război și care, din fragedă copilărie, se arătase foarte priceput la meșterit. El șterpelea, nu se știe de unde, cu toate că e de presupus că din călătoriile sale prin Americi, resturi de jucării, bucăți de tablă, de lemn, de fier; și cu un cui vechi, un arc, un brici rupt și un enorm pietroi care îi servea drept ciocan și tocilă, făcea minuni.

În ceea ce privește chipiul, trebuie să menționăm că n-a ajuns în mîinile sale din furtișag, ci l-a găsit pe stradă, după ce căzuse de la un balcon, aruncat de niște copii. Arăta jalnic dar cum s-a mai transformat în mîinile lui abile! I-a pus cozoroc, căci nu avea, folosind o jumătate de talpă de pantof; la modelat și i-a dat forma pe care aproape și-o pierduse împodobindu-l cu o plăcuță arătoasă pe care o scosese de la un capac al unei cutii de cremă de ghete și, în sfîrșit, cu cîteva fîșii de hîrtie aurită, desfăcută cu grijă de la o cutie de marțipan, îi puse cele trei trese. Foarte bine! Așa se face treaba! Chipiul a avut la origine argint și aur, însemnele comandantului. *Pecado* îl făcu să cîștige dintr-un salt cea mai înaltă treaptă în ierarhia militară cu o promptitudine pe care ar fi invidiat-o însăși *Gaceta*... Ehei!

Să-l lăsăm pe *Majito* cu chipiul pe cap, cu sabia în mîna dreaptă, într-o atitudine atît de războinică încît dacă l-ar vedea sultanul marocanilor și-ar convoca oamenii la sfîntul război. Cu mîna stîngă scutură praful și păianjenii care nu vroiau să se desprindă de pe plușul hăinuței sale și apoi din două, trei salturi ajunse în stradă, strigînd cu toată puterea plămînilor săi de copil: „Sînt *Plim*!"

Să fii Plim! Speranța fiilor din popor, în primii zori ai ambiției, cînd instinctele de glorie izbucnesc în inimă, în stîngaciul bolborosit al limbii și repetarea aproape insensibilă a pasiunilor! Această iluzie, care era pe atunci comună în cetele de copii, în ciuda recentei morți tragice a eroului, se va stinge precum s-a stins acea energică figură. Dar azi încă mai persistă ceva dintr-o atît de frumoasă iluzie: încă se mai văd mucoși de cinci ani, cu un băț pe umăr și o beretă de hîrtie pe cap, care vor să fie Prim sau O'Donnell. Mare păcat ca asta să se sfîrșească și ca puștii, care se joacă de-a vitejii, să nu poată invoca alte nume decît sforăitoarele porecle ale toreadorilor!

— Te-ai gătit, spune Encarnación, văzîndu-l pe *Majito*. Ai șterpelit boarfele și cînd o să vină ălălalt o să ai de furcă dacă nu te grăbești.

Majito o luă în jos, cu pas grav, pe strada Moratines. Bătea un vînt rece și uscat, era o zi răcoroasă, fiică blestemată a și mai blestematei primăveri a Madridului. Pana

chipiului lui *Majito*, căci avea o pană de păun, se îndoia în bătaia vîntului. Cozile găinilor care mergeau pe drum se îndoiau şi ele obligîndu-le să facă tumbe în noroi. Tot ceea ce atîrna de pereţi: haine, cîrpe, sfori cădeau la pămînt; se legănau lighienaşele de aramă agăţate la uşa bărbierului, fustele femeilor se învolburau; geamurile se spărgeau; oamenii mergeau ţinîndu-şi cu mîna băştile şi pălăriile; precţii de-abia puteau merge; tot ce plutea tindea să se lungească la pămînt şi în mijlocul acestei dezolări relative, *Majito* înainta dîrz şi mîndru ca un bărbat convins de importanţa rangului său.

Pe strada Ercilla se afla acum o ceată de şase băieţi; pe Labrador i se mai adaugă un grup de şaptesprezece fete şi băieţi din care primele, lucru ciudat! făceau cea mai mare gălăgie. Cei trei băieţi ai şefului de echipă de la topitorie ieşiră bătînd tactul într-o placă de alamă şi imediat li se alipiră, pentru a mări orchestra atît de simpatică, cei doi puşti ai negustorului de mărunţişuri, acompaniind aceste delicate colinde de Crăciun cu lovituri ritmice într-un bidon de gaz. Aceştia erau duşmanii speţei umane mititei şi murdari. Purtau cizme nedefinite, căci nu se ştia unde se termina pielea lor şi unde începe căputa. Dacă gunoiul ar fi fost o decoraţie numele acelor mici cavaleri s-ar fi găsit în toate *ghidurile pentru străini*. Deja marea armată ieşind în Piaţa Peñuelas, centrul cartierului, i se adăugă o droaie de copii. Erau cei doi nepoţi ai lui *Tia Gordita*, cei patru fii ai lui Ponce simigiul, fetele felcerului şi mulţi alţii. Mare varietate de aspecte şi de mutre în unitatea inocenţei strengăreşti! Erau feţe livide şi chipuri sinistre printre mulţimea de feţe vesele. Rahitismul moştenit marca cu pecetea lui galbenă mulţime de capete predestinate pentru crimă. Craniile turtite, pometii acoperiţi de coşuri şi părul rar puneau o mască de antipatie pe interesantele trăsături ale copilăriei. Într-o clipă ceata se văzu aprovizionîndu-se cu cozi de mături, trestii, beţe, cu acea repeziciune pur spaniolă care nu e altceva decît instinctul de a se înarma, şi fără să ştim cum, se iviră coifuri de hîrtie cu boruri plutitoare care înfruntau vîntul, făcute după bunul plac al fiecăruia. Era o pagină din istoria contemporană căreia i se aducea osanale într-un uitat colţ al capitalei. Dacă puştii ar fi fost bărbaţi iar străzile provincii, tabloul ar fi fost o pagină serioasă, prea serioasă. Şi era demn de remarcat cum mica armată se coordona încet, încet, cum fără să se audă ordine se formau coloane; cum se eliminau fetele, deşi cîte una era atît de băieţoasă încît îşi apăra cu pumnii poziţia şi ierarhia.

Zgomotul creştea, grupul se îngroşa. De unde ieşise toată lumea aceea? Era discordia viitorului, o mare parte a Spaniei viitoare, în aşa fel încît dacă nu-i vor omorî pojarul, variola, frigurile şi rahitismul, ne vor da o statistică considerabilă în cîţiva ani. Erau veselia şi obstacolul mahalalei, stimulentul şi sărăcia părinţilor lor, mai degrabă dezertori decît elevi, o rebeliune din care vor ieşi poate oameni folositori, dar, fără îndoială, vagabonzi şi criminali. De vîrsta lor afecţivă nu se poate spune prea mult. Erau copii, şi aveau fizionomia comună tuturor copiilor care, ca cea a păsărilor, nu defineşte bine vîrsta. Varietatea de staturi indica mai degrabă gradele de robusteţe sau slăbiciune decît anii scurşi de cînd au venit pe lume. Mîncarea proastă şi îmbrăcămintea precară le imprimase tuturor o înfăţişare pricăjită. Cîţîva ţineau între buze în chip de ţigară, un ciubuc lung de zahăr, dintre cele care par cilindre de sticlă stacojie şi cu o mişcare uşoară de sugere îl făceau să intre sau să iasă din gură, repetînd această graţioasă mişcare cu o vioiciune de necrezut.

Mersul soldăţesc avea ca fanfară, pe lîngă zgomotul cutiilor de tablă, rîsul impetuos al cîrdului, piuitul amestecat cu vocile prematur guturale şi presărat cu acele glume de mahala care, fiind scuipate de gura unui copil, ne amintesc urîtul trîntor cînd iese bîzîind din caliciul unui crin. Existau printre ei mormoloci de doi coţi, cu picioarele strîmbe şi mucoşi care înjurau ca birjarii; avea, fiind la vîrsta cînd schimba dinţii, cine să facă pe grozavul; avea cine să ţină un chiştoc de ţigară după ureche şi o cutie de chibrituri într-un pliu şi nu în buzunarul hainei. Erau picioare albe goale care se iveau din rupturile pantalonilor făcuţi zdrenţe; erau picioare rahitice, mijloace subţiri strînse în cordoane murdare sau în şnururi nedefinite; haine largi care fuseseră ale bunicilor şi pantaloni pînă la genunchi care fuseseră mîneci, bluze care mai aminteau că au fost veste şi căciuli năpîrlite care fuseseră vai! manşoane pentru elegante doamne. Dar principala animaţie a acelui tablou o reprezenta o scînteiere de ochi şi o fulgerare de veselie foarte amuzante. Cu acel limbaj mut armata infantilă declara limpede: „Sîntem deja bărbaţi!“ Cîte pupile negre străluceau în puzderia cu licăriri de geniu şi scînteieri de iniţiative! În cîte atitudini nu se observau începuturile cruzimii! Aici invidia, dincolo generozitatea, nu departe porunca, mai încolo servilismul, peste tot evidenţi embrioni de egoism! În acel murmur se distingeau glasurile piţigăiate ce parcă spuneau: „Sîntem haimanale; încă nu sîntem Omenirea, dar o schiţă a ei da.

Spanie, sîntem bobocii tăi şi obosiţi să ne jucăm de-a luptele cu tauri, ne jucăm de-a războiul civil".

2.

Ajunseră la calea ferată de centură, care taie cartierul, fără obstacole, fără probleme. Mizeria se familiarizează cu pericolul, ca două rude. Au auzit locomotiva fluierînd şi blestemaţii au început să danseze pe şine, sfidînd trenul mugitor care venea. Îl aţiţau, îşi băteau joc de el pînă cînd la curbă apăru locomotiva şi, văzînd-o aproape, se împrăştiară ca un stol de vrăbii. Trenul de marfă trecu, enorm, greoi, făcînd să se cutremure pămîntul şi ei, de-o parte şi de alta a căii ferate, îl salutau cu ţipete îngrozitoare, îl ameninţau cu beţe şi cu pumnii, îl înjurau, imitau cu insolentă batjocură pufăitul locomotivei, mişcarea obositoare a bielelor şi la sfîrşit puseră ca frînă un capac de tablă. Trenul îi băgă în seamă ca pe un nor de ţînţari şi dispăru lăsînd în urmă fum şi zgomot.

Se întoarseră să-şi regrupeze oştirea şi continuară să meargă, cu *Majito* în frunte. Ah! Încă mai conducea. Bucură-te, bucură-te de strălucirea înaltei tale poziţii, căci va veni timpul în care puterea se va umili şi înaltele castele se vor dărîma. Înaintau pe suprafaţa plană care se întinde între spitalul Niño Jesús şi dealurile aride care înconjoară o groapă. Acolo încă nu există case, adică nu există sărăcie. Cine credeţi că a ieşit să-i primească? Un curcan care locuia pe maidanul cu gunoi din apropiere şi care în fiecare dimineaţă se plimbă pe cîmp, cu gravitatea emfatică ce-l aseamănă cu anumite personaje, curcanul îl privi, îl priviră şi ei şi se opriră. El dădu roată şi le ţinu un logos, adică, după ce slobozi două sau trei „strănuturi", care reprezintă interjecţia naturală a curcanului, dădu drumul la o cascadă de glu-glu-uri ce semănau cu un lătrat. Puştii începură să rîdă iar pasărea, după ce dădu iar roată le mai ţinu un logos, spunîndu-le: „Iubiţii mei compatrioţi..." cu gîtul roşu ca esenţa de chinovar, cu moţul tare, ochii injectaţi ca la un orator bolnav de herpes. Cu cît ţipau ei mai tare, cu atît se înfuria şi el mai mult. La fiecare sunet răspundea cu „strănuturi" şi glu-glu-uri. Păreau aclamaţii aduse patriei, urale la care se răspundea cu urale. Apoi se întoarse şi plecă. Acesta era caricatura militară de odinioară care se numea tambur major. Vîntul îi respira penele şi cînd îşi tîra aripile şi „strănuta" era imaginea vie a vani-

tăţii. Nu le mai lipseau decît crucile, cuvîntul şi vîrsta înaintată pentru a fi ştiu eu cine.

Sosise clipa în care ceata trebuia să facă ceva pentru a-şi justifica existenţa. Ce să facă? O simplă defilare militară sau să se împartă în două cete pentru a se bate în toată regula? Murmurul şi confuzia arătau că gloata îşi punea ei însăşi acea întrebare. În scurt timp nu se mai înţelese nimic. Discordia destrămă rîndurile şi peste tot îşi dădeau brînci, se loveau şi ţipau. Nu era unul care să nu dorească să fie Prim, chiar şi mormolocul cu picioarele strîmbe. Păi cum, *Majito* nu comandase destul? Chiar şi curcanul cu acel hohot care părea o vomitare a sunetelor exclama: „Hooo, *Majito!*"

— E rîndul meu, spuse unul din puştii cărbunarului, lovindu-l pe şef cu cotul, aşa cum puii împing cu aripa. Zice că stau la coadă... Dacă nu taci, mucosule, îţi dau una de vezi stele verzi.

— Loveşte, bătrîne, loveşte, chiţăi Rafael, pregătindu-se să-l înfrunte, curajos, impunător, cu pumnii strînşi şi ţinînd braţul îndoit ca pe un scut. Hai, bătrîne...

— Potoliţi-vă, băieţi, potoliţi-vă, interveni, pe un ton conciliator, puştiul fierarului.

— Pleacă de aici, mişcă-te! strigă *Majito*. Mişcă-te! Dacă nu pleci, o să vezi tu...

— Şi dacă n-am chef?...

— Arde-l, arde-l, ziseră cîţiva care doreau să-l vadă pe *Majito* bătîndu-se cu băiatul cărbunarului.

— Potoliţi-vă, băieţi, spuse din nou celălalt, fără a slobozi din gură acadeaua lungă şi murdară.

— Arde-l, arde-l! cîrîiră mai mulţi, bulucindu-se.

*Majito şi Colilla**, căci aşa se numea băiatul cărbunarului, schimbară primele lovituri.

— Dă!

— Loveşte!

Îi trînti chipiul. Cît ai clipi din ochi îl luă Gaspar, cel cu picioarele crăcănate, şi-l puse pe cap şi o rupse la fugă în jos, spre Yeserías. Acolo îl opriră doi băieţi ce veneau de la rîu; îi luară mult rîvnita podoabă şi unul dintre ei şi-o puse pe cap. Se privi într-o băltoacă verde şi izbucni în rîs. În acest timp încăierarea încetase şi *Majito*, suflînd din greu, cu ochii injectaţi, cu inima fierbînd de furie, se urcase pe o colină şi din apropierea gropii şi de acolo striga ameninţînd în stînga şi-n dreapta ca să-i dea înapoi chipiul.

---

* — Chiştoc.

Cei care urcau de la rîu erau cam de doisprezece ani, desculți, negricioși, îmbrăcați în zdrențe. Unul dintre ei ducea un coș cu nisip. Amîndoi aveau smocuri mari dintr-o plantă ce creștea prin acele locuri. Era o liliacee căreia unii îi zic mucarniță, iar alții zambilă sălbatică sau ceapa-ciorii. Are o tulpină sau o măduvă dulce care se suge.

— Mucarnițe! țipară mai mulți aruncîndu-și armele și alergînd să-i primească pe cei doi, cunoscuți în țara năzdrăvăniilor sub numele de *Zarapicos și Gonzalete*.

— Cum le dai? se auzi o voce.

— Cu cinci.

— Nici vorbă! ... Cu patru.

— Cu cinci! Ala care nu dă cinci nu suge.

— Fir-ai al dracului cu mă-ta ... cu patru!

Și începu o tocmeală febrilă, o dispută comercială care întîrzia vînzarea. Dar ce se vindea și ce se cumpăra acolo? Mucarnițele, care în după-amiezele de primăvară prilejuiau un animat comerț infantil, se schimbau pe bani? Nu, pentru că lipsa banilor îl împiedica. Totuși, nu se poate spune că nu era metalic cel de al doilea termen al schimbului, căci mucarnițele se schimbau pe ace.

Zarapicos și Gonzalete erau negustori. Nu făceau un pas prin acele maidane locuite, nici măcar pe străzile Madridului, fără să scoată din el vreun profit. Ce bine-i de oamenii descurcăreți! Trăiau din munca lor; casa lor era capitala Spaniei, spațioasă și aerisită; patul lor, pragul unei uși sau orice colțișor unde se putea dormi, îmbrăcămintea lor o serie de găuri prinse unele de altele cu petice de pînză; pălăria lor aerul și soarele; pantofii lor, pietrele de pavaj și dalele de pe stradă. Nu erau frați, erau prieteni. Sosiseră la Madrid fiecare venind din altă parte: *Zarapicos* din Nord, *Gonzalete* din Sud. Aveau părinți, dar nu-și mai aduceau aminte de ei. Au venit cerînd de pomană. Apoi văzură că Madridul era un cîmp imens pentru activitatea omenească și la cerșetorie au adăugat alte vicleșuguri.

Zarapicos a fost o vreme însoțitorul unui orb; *Gonzalete* a slujit-o pe o femeie care, cerșind la ușa bisericii, îl dădea drept fiul ei. Și unul și celălalt obosiră să ducă o viață de mercenar, prea puțin independentă și, doritori de libertate, se apucară să lucreze pe cont propriu. Atunci s-au cunoscut și s-au împrietenit la cataramă. Amîndoi aspirau să vîndă *La Correspondencia* sau *El Imparcial*; dar vai! anumite poziții, cît de umile ar părea, nu se află la îndemîna tuturor. Erau încă prea amărîți, prea novice, prea săraci și nu aveau capital pentru început. Unul dintre ei reuși să vîndă lunea *El Cencerro*; celălalt fura contramărci pe la

ușile teatrelor. Erau doi milionari în fașă. *Zarapicos* îi spunea lui *Gonzalete:* „O să vezi c-o să ajungem cineva."

Înainte de a atinge înalte poziții comerciale, trebuiau să treacă printr-o umilitoare ucenicie și printr-un dificil noviciat. Să culegi mucuri de țigară! Iată o muncă destul de rentabilă. Dar un asemenea comerț necesită ceva efort și cere să străbați anumite străzi, să te instalezi la ușile cafenelelor, să te consacri comerțului cu o anumită seriozitate. Erau copii, aveau nevoie de joacă cum peștele are nevoie de apă, și de aceea după-amiezile se duceau la rîu să culeagă mucarnițe. Acolo apărea, pe neașteptate, cîte un prilej de amuzament, ceva ca tăiatul funiei unei capre care era legată de un gard pustiu și cîteodată și afaceri avantajoase. Se întîmpla frecvent să dea peste o potcoavă pe șoseaua sudului și, de cîte ori treceau pe lîngă fabrici, puteau aduna bucăți de tablă, cuie și alte mărunțișuri pe care le vindeau la grămadă în hala de vechituri! Cu aceste flecușteițe rezultă că atît *Zarapicos,* cît și *Gonzalete* puteau să-și atingă așa zisul pantalon pentru a simți ceva ce seamănă cu clinchetul monezilor. Erau bogați, dar nu cheltuiau un stanț pe mîncare. De două ori pe zi garnizoana Palatului oferea puștanilor ceea ce rămînea de la masă iar aceștia le spălau în schimb farfuriile de tablă. Supa aceea proastă, căreia golanii îi ziceau lături atrăgea mulți oameni de rînd în jurul corpului de gardă și și-o disputau cu violență.

După ce-și umpleau bine burdihanul, cei doi prieteni coborau la rîu. Dacă aveau chef să muncească le ajutau pe spălătorese să care rufele sus, dacă nu, se duceau spre Yeserías. În acea zi culeseseră atîtea mucarnițe încît de-abia le puteau duce. Datorită abundenței, *Zarapicos* fixă prețul la cinci ace duzina de mucarnițe. A fost o vreme cînd le ofereau la prețul de zece sau unsprezece ace, menținîndu-se acest preț o săptămînă întreagă.

Zarapicos, ca și *Gonzalete,* avea buzunarele deformatelor sale haine pline ochi cu ace de păr. Marginea grosolanei pînze părea țintuită ca o mobilă... Tranzacțiile începură imediat. Unii ofereau tulpinele, alții sugeau și plăteau. Mulți aveau plata asupra lor; alții alergau acasă, le găseau pe mamele lor pieptănîndu-se la soare, în poarta casei si le luau „moneda de schimb" sau o furau.

În acest timp, *Majito* pe un morman de moloz dojenea cu asprime mulțimea de copii de jos amenințîndu-i că-i va lua la șuturi pe toți dacă nu-i înapoiau chipiul. Ce rușine! *Zarapicos* îl avea pe cap și era atît de mulțumit de achiziția sa încît îl ameninta pe *Majito* că se urcă la el și-l face praf dacă nu tace. Datorită vîntului și gălăgiei pe care o fă-

cea curcanul, de-abia se mai auzeau țipetele gîlcevitoare. *Majito*, obosit să parlamenteze fără nici un rezultat, aruncă o piatră în mijlocul cetei de comercianți. Rostogolindu-se, își învîrti brațul său elastic ce părea o giruetă și împins mai mult de vînt decît de curaj, *Gonzalete* primind piatra în umăr, strigă:

— Blestematule! Blestemat să-ți fie sîngele!

Atunci *Zarapicos* îl ochi pe *Majito;* piatra șuieră prin aer dar nu-l lovi pe băiat care, pe loc, aruncă o a doua piatră. Instantaneu, fără să se dea ordine și fără să se hotărască ceva, bătaia se generalizează. Mulți trecură de partea lui *Majito*, fără să-și dea seama de asta; alții rămaseră jos și toți aruncau, soldați viteji, ieșind în primele rînduri și sfidînd proiectilul care venea. Se aplecau, alegeau piatra, își lua avînt, aruncau. Acestea erau mișcările care se făceau cu o repeziciune de neînchipuit.

Pentru a nu-i vedea adulții cartierului, nici oamenii Ordinii Publice, alergară la groapa Ambasadorilor, loc tainic și lugubru. Nu se dădu nici un ordin pentru această mișcare abilă, născută, ca însăși bătălia, dintr-un instinct superior. *Majito* și ai lui ocupară partea de sus. *Zarapicos* și ceata sa partea de jos. Pietrele se succedau într-un du-te-vino continuu; apoi începură să apară nasuri sparte, fălci tumefiate și cucuie cît pumnul. Cu cît mai mare era vînătaia, cu atît mai mare era semeția: lovește-l! Arde-l! Dă-i! Ce înflăcărate strigăte de război! Nici mușchii nu îndrăzneau să treacă prin spațiul în care se încrucișau pietrele zburătoare. Una dintre acestea ajunse o femeie și o opri din drumul ei, obligînd-o să se retragă cu mîna la ochi. Mulți pici se retraseră și ei zbierînd ca din gură de șarpe, căci durerea le stăvilea înflăcărarea venindu-le de hac, pe loc, cu tot curajul lor.

Groapa Ambasadorilor, care coboară din Salitre, este astăzi, la începutul ei, o stradă onorabilă. Traversează la Ronda și se transformă în groapă înconjurată de cocioabe, care par făcute din cenușă. Apoi nu se află altceva decît o succesiune de cocioabe, formă intermediară între locuință și hazna. Colibe, magazii, construcții care, imitînd împreună porumbarul și cocina, își au temelia pe coastă. Acolo se văd pereți făcuți din firmele unor prăvălii sau din tablele de scris de la școală; acoperișuri din cutii bătute în cuie, uși care au fost uși de autobuz și ferestre fără geamuri de la străvechi balcoane. Totul aici e vechi și putred; totul e pe punctul de a se dărîma. Este un oraș mișcător format din ruine. La marginea acestui cartier se află ceea ce a mai rămas din vechea Arganzuela: un teren denivelat

mărginit spre Madrid de „spălătorii“ iar spre cîmp de rîul propriu-zis. Acesta își repede apele sale tulburi printre movile de pămînt care par mormane de dărîmături și haznale.

Linia de centură traversează această solitudine. O parte din teren este un loc strategic, plin de gropi, dîmburi, ascunzători și refugii din care cauză se pretează pentru jocul copiilor și crimele oamenilor mari. Deși deschis pe toate părțile, este un loc ascuns. De pe el se văd înaltele coșuri și gazometrele pîntecoase ale fabricilor din apropiere, dar abia se vede Madridul. Există o cotitură nuanțată în verde prin două sau trei loturi de varză care face legătura între Piața Peñuelas și Arganzuela. La această cotitură călătorul crede că se găsește departe de orice locuință omenească. Aici se află însă o colibă păzită de un cîine, în care un țigan îngrijește de varză.

Prin această trecătoare, care se numește Casa Albă, curajoșii băieți alergară de la Peñuelas la Arganzuela, loc care nici făcut special n-ar fi fost mai bun pentru a se încăiera în bună voie.

Poc, poc! Se duceau și veneau pietrele din tabăra lui *Majito* în tabăra lui *Zarapicos* și invers. Primul ocupase, ca un abil căpitan, înălțimile sinuoase, iar durii cetei adverse se împrăștiaseră pe cîmp, pe marginea băltoacelor verzi. Curcanul îi urmase și punîndu-se la loc sigur, de unde putea să domine perspectiva cîmpului de bătaie, îi însuflețea cu strigătele lui războinice. Cu cît era mai mare numărul celor care se retrăgeau loviți, cu atît cei rămași se atacau mai înfuriați. Erau îmbujorați. Brațele lor, pe cît se pare dislocate, elastice, flexibile ca o curea de piele, funcționau cu o îngrozitoare promptitudine. Nici *Zarapicos* nu-și mai amintea acum de mucarnițe, nici *Gonzalete* de acele de păr. Să mori omorînd era iluzia lor. Erau amețiți, și cei mai întreprizi rîdeau de cei fandosiți, lipsiți de curaj...

Pe neașteptate între combatanții celor două armate se produse o mișcare surprinzătoare. Se auzi o voce, două, douăzeci care strigau: „*Pecado!*“ și o sută de ochi se întoarseră spre groapă. Văzură venind, coborînd în salturi, un băiat vînjos, îndesat, tot atît de prost îmbrăcat ca și ceilalți, care la fiecare pas arunca cîte o interjecție și amenința cu pumnul. Era cocoșul cartierului, răzbunătorul cetei, căpitan de oști, cel mai mare „bandit“ al acelei șleahte de haimanale, bondoc respectat și temut pentru forța sa aproape bărbătească, pentru obrăznicia sa, pentru îndemînarea sa în arta războiului și a jocului. Astfel, nu exista în toată mahalaua unul singur care să nu tremure cînd îl auzea strigînd:

— Liniştiţi-vă! . . . O să vă nimicesc! . . .

3.

Mîinile arzătoare care strîngeau pietrele se opriră şi toţi îl priviră. Superioritatea lui *Pecado* se întemeiase pe forţă de unde venea dreptatea, adică obişnuia să pună capăt încăierărilor între copii, cîteodată cu cîte un pumn zdravăn, altădată cu oportune şi politicoase motivaţii, deşi totul te face să crezi că primul argument era cel de care uza mai mereu.

— De ce vă bateţi? întrebă încruntat, fioros.

Majito îi ieşi în întîmpinare. *Pecado* era pentru el mai mult decît un prieten, era un protector, un profesor iubit. Cînd îl văzu tot acel curaj homeric de care dăduse dovadă pe înălţimi se schimbă în plînsul deznădăjduit, lucrul firesc la copii, a căror furie se destramă în lacrimi, şi sclifosindu-se, desfigurîndu-şi drăgălăşenia, exclamă:

— *Picos* . . . pălăria mea . . . *eu* sînt *Plim*.

În loc să plîngă, nerușinatul de *Zarapicos* începu să rîdă ca un satir. Cu ochii injectaţi, *Pecado* îşi văzu dragul său chipiu pe capul acelui monstru de rapacitate şi punîndu-şi mîinile în şold spuse:

— Ştii ce? . . . Dacă nu-mi dai chipiul te zvînt în bătaie.

— Hoţule! urlă *Majito*, simţindu-se iar foarte viteaz prin prezenţa lui Mariano.

Auzindu-se strigat cu un apelativ atît de imfam, *Zarapicos*, care era un băiat cinstit, deşi sărac, nu-şi putu stăpîni impetuozitatea furiei şi, punînd mîna în gîtul obraznicului de *Majito*, îl trînti la pămînt, zicîndu-i:

— Figuerero! . . . Mucosule! Te omor!

Dar *Majito* reuşi să se scoale, să se scuture şi odată aflat în picioare mîinile sale înhăţară un pietroi.

— Dă-i drumu, îi spuse pe loc *Pecado*, cu prudenţă în gesturi şi voce.

Majito aruncă piatra, bombănind ameninţări feroce. Întorcîndu-se la nerușinaţii de negustori, *Pecado* le zise cu un gest imperios în care pusese atît forţă cît şi orgoliu:

— Potoliţi-vă.

— N-avem chef.

— Potoliţi-vă, şi daţi-mi chipiul.

— Nu vrei să taci? . . . Chipiul e al meu.

Auzind *Pecado* o afirmaţie atît de împotriva sfintelor drepturi de proprietate, nu se mai putu abţine. Generozitatea îi fugi din inimă, prudenţa din minte şi se năpusti asu-

pra lui *Zarapicos* dîndu-i brînci încît acesta făcu cîțiva pași îndărăt și ar fi căzut dacă nu ar fi fost și el un băiețandru robust. Se luptară vai, cu cruzime bărbătească. Loviturile se succedau cu o viteză amețitoare, căzăturile la fel. După fiecare lovitură se umfla cîte o falcă. În sfîrșit, încleștați, căzură rostogolindu-se. *Zarapicos* dedesubt, *Pecado* deasupra. *Pecado* îi era superior și-și bumbăcea victima cu ferocitate. Copilul furios îl întrece pe bărbatul aflat în aceeași situație în barbarie. Ați văzut vreodată încăierîndu-se doi cocoși? Tigrul este un animal blînd în comparație cu ei.

Zarapicos era ciomăgit zdravăn cînd încercă să-l muște de deget pe *Pecado*. Oh! Cu ce inefabil deliciu strînse fălcile! Mariano scoase un strigăt strident și sări precum cocoșul rănit. Celălalt se ridică. Fața lui exprimă un amestec de durere, de rușine și era mînjită în întregime cu noroi și lacrimi. Rîdea și plîngea în același timp. *Pecado* orbise, nu mai vedea nimic; duse mîna la sfoara care îi ținea pantalonii. Ultimele înjurături pe care le schimbară au fost la adresa respectivelor lor mame. Cînd nimic urît nu le-a mai rămas să-și spună, își aruncară acel ultim scuipat de rușine, dezonoare și ticăloșie asupra celei care i-a născut.

— Mă-ta e o stricată.

— Mă-ta e o tîrfă.

Pecado nu mai spuse și nu mai auzi nimic; scoase de la brîu un brici, briceag sau ceva asemănător, o bucată de oțel care pînă atunci fusese o jucărie și cu ea îl atacă pe *Zarapicos*. Datorită loviturii nefericitul puști căzu mort pe loc.

Bărbați, ce mai!

O tăcere înspăimîntătoare. Toți copiii rămaseră neclintiți de frică. La început nu înțeleseră realitatea abominabilului fapt. Cînd au înțeles, unii o rupseră la fugă, mînați de o groază amestecată cu milă; alții izbucniră în plîns cu acea tînguire intensă, sonoră, dureroasă, care arăta în ei intuiția marilor nenorociri.

Acel fapt nu era o poznă; era ceva mai mult. Cu ceea ce era mînjit *Zarapicos* nu era vopsea roșie cu care se mîzgăleau cîteodată ca să se joace; era sînge, sînge! *Zarapicos* nu făcea pe mortul, nu gesticula pentru a-i face să rîdă pe tovarășii săi, nu spunea, cu voce îndurerată, „mamă!“ pentru a juca o comedie; murise de-adevăratelea... Tremurînd, palid și sinistru, cu ochii goi, fără să aibă o idee clară despre ceea ce făcuse, *Pecado* aruncă arma care înainte fusese o jucărie. Instinctul îi cerea să fugă și fugi.

Într-o clipă se făcu zarvă în cartierul Peñuelas. Toate femeile ieșiră pe stradă, strigînd, unele chiar nepieptănate. Alergau și bărbații. Garda Civilă, care își are postul pe

strada Labrador se puse în mișcare; pînă și un doma consilier municipal și un funcționar de la Asistența publică, care trecea din întîmplare prin cartier, să aleagă un loc pentru amplasarea unei școli, alergară la locul atentatului. Groază și scandal!

Femeile implorau ridicîndu-și mîinile spre cer; bărbații bombăneau; chiar *Vînzătoarea de lipitori* ieși din prăvălie în mare grabă, pe jumătate moartă de groază și de rușine, iar peste tot nu se auzea decît: „*Pecado, Pecado*".

Arganzuela se umplu de lume. Unii alergau în căutarea judecătorului; alții spuneau că judecătorul nu-l va mai găsi în viață, cei mai mulți vorbeau să-l ducă la Casa de corecție și toți strigau: „*Pecado!*"

Veni în fugă farmacistul cu tinctură de arnică și pansamente spunînd, de asemenea; „*Pecado*"! Consilierul municipal, urmat de funcționarul de la Asistența publică —, care, fiind un om foarte gras, nu putea să meargă atît de repede —, făcea; urmînd mulțimea, considerații mai substanțiale asupra acestui fapt care, deși era foarte grav nu reprezenta ceva nou în analele criminalității din Madrid.

— Au fost șapte cazuri asemănătoare în zece ani, spuse funcționarul de la Asistența publică, sufocat, căci grăsimea nu era compatibilă cu sprinteneala pasului.

— Bărbatul criminal e înfiorător; dar copilul criminal ce nume merită?... Se zice că ăsta are treisprezece ani.

— Ce țară!

— Ce mai țară!

— În Málagu sînt frecvente asemenea cazuri.

— Și în Madrid se întîmplă la fel.

— Și noi ne ocupăm de școli! De închisori avem nevoie!

— Închisori școli, sau carcere școlare... e tema mea.

Cînd ajunseră la locul catastrofei, cei doi domni, foarte demni reprezentanți dintre cei mai meritorii și venerabili care există în localitățile moderne, își aruncară unul asupra celuilalt aceste dramatice exclamații:

— E îngrozitor!

— Îți frînge inima!

— Școli, domnule Lamagorza.

— Închisori, domnule Jacinto.

— Eu zic grădini, Froebel.

— Eu zic profesori de fier care să nu folosească nuiaua, ci pușțile Remington.

— Dar ce, îl și iau?

— Nu e mort; dar pare grav rănit.

— O lovitură de maestru! murmură un derbedeu. Pușțiul ăsta e dat naibii.

— Vai de mama care a făcut o asemenea pramatie! trînti una dintre femei.

— Asasinul, unde e asasinul? strigă consilierul municipal, dîndu-şi mare importanţă şi căutînd prin mulţime cu ochi fioroşi. Poliţişti, căutaţi-l voi pe criminal... Ce ţară!... Dar poliţiştii de la Ordinea Publică unde sînt?

Dar Garda civilă îşi începuse investigaţiile. Copiii, care în aceste situaţii sînt, de obicei, mai perspicace decît adulţii, arătau pe unde a luat-o *Pecado* cînd a fugit. Părerile erau împărţite. Unii spuneau că se refugiase în Quinta de la Esperanza; alţii că o luase înainte pe calea ferată. Un vînzător de portocale care, cu negoţul său ambulant de portocale, arahide şi ciubuce de zahăr, se apropiase de locul bătăii, îi asigură că-l văzuse pe criminal sărind îngrăditura unei curţi din apropierea grădinii de varză şi sfeclă de zahăr care mărgineşte rîul. Fondată era declaraţia vînzătorului de portocale. Femei şi bărbaţi se apropiară de curte; unii înălţîndu-se pe vîrful picioarelor, alţii suindu-se pe cîte o piatră, priviră pe deasupra îngrăditurii şi îl văzură pe teribilul puşti încercînd să se ascundă într-un colţ. *Pecado*, privi cu o groază bănuitoare şirul de capete care apăruse la marginea gardului şi în faţa acelei viziuni de coşmar se simţi zdrobit, deşi nu era fricos. Groaznicul cor de ameninţări şi injurii izbucni din această mulţime de guri şi peste cincizeci de braţe se întinseră rigide pe deasupra gardului. Dar sufletul lui *Pecado* era format din orgolii şi revoltă. Fapta sa rea era încă o formă specială a curajului puterii, a acelei aroganţe prosteşti care consta în dorinţa de a fi învingător. Starea aproape sălbatică în care acea aroganţă crescuse l-a dus la o asemenea faptă. Astfel, un manechin abandonat instinctelor sale ajunge să dovedească licoarea amară a răutăţii şi s-o savureze cu deliciu infernal. Pe *Pecado* îl cucereai uşor cu mîngîieri abile. Era atît de primitiv încît chiar *Majito* cu puţin răsfăţ şi încă puţin din acea linguşire pe care unii copii o mînuiesc ca nimeni altul îl putea atrage de partea lui. Dar cu nici un chip nu-l puteau cuceri prin forţă.

Astfel, cînd văzu cercul acela de figuri fioroase, cînd se văzu ameninţat de atîtea mîini şi înjurat de atîtea guri, de la provocările femeiuştilor pînă la severa şi politicoasa comportare a gărzii civile, cînd observă îndîrjirea cu care îl urmărea mulţimea, în care într-o manieră confuză întrevedea imaginea societăţii jignite, simţi că mii de şerpi se năşteau în pieptul lui, se consideră mai puţin copil, mai bărbat şi chiar ajunse să se bucure de fapta săvîrşită. Lucruri atît de groaznice şi necunoscute de el pînă atunci, răz-

bunarea, protestul, revolta, încăpățînarea de a nu recunoaşte că e vinovat îi pătrunseră în suflet. Pentru scurt timp puseră stăpînire pe el frica şi lacrimile fierbinţi care îi scăldau obrajii; dar imediat fu stăpînit în întregime de instinctul de apărare. Întrevăzu, ca un ideal glorios, posibilitatea de a-şi bate joc de toată lumea aceea fugind şi adăugînd la răul făcut înainte alte rele mai mari.

Aceasta era starea morală a lui *Pecado* cînd funcţionarul de la Asistenţa publică, purtat de un zel care niciodată nu va fi elogiat îndeajuns, se sui cum putu pe o piatră şi arătîndu-şi chipul şi umerii pe deasupra gardului îi adresă criminalului autorizatul şi, într-un anumit fel, paternul cuvînt, spunîndu-i:

— Secătură, ieşi repede de acolo, dacă nu vrei să ai de-a face cu mine.

Cît ar fi dat criminalul ca fiecare privire a sa să fie o săgeată! Ar fi vrut să răspîndească moarte cu ajutorul ochilor. Luă o cărămidă şi ţintind prea respectabilul cap al apostolului asistenţei publice, o aruncă cu o atît de funestă precizie încît bunul domn gras strigă: „Carástolis!“ şi fu pe punctul de a cădea ameţit. Martori demni de încredere spun că într-adevăr a căzut.

Victimă respectabilă, desigur!

Noi îndrăznim să spunem că agresiunea nedreaptă şi aproape sacrilegă al cărei obiect a fost domnul comisar a provocat cîteva surîsuri şi chiar rîsete printre acei oameni de rînd şi că a fost cineva care printre dinţi a spus că puştiul era foarte simpatizat? O spunem, da, pentru eterna insultă adusă clasei derbedeilor.

Zarapicos a fost dus în stare foarte gravă la spital, iar noua victimă lovea cu picioarele şi turba de furie, simţind durerea de la frunte şi ochi văzîndu-şi murdărită de sînge acea mînă benefică, mînă care numai pentru alintarea acelor nevoiaşi exista.

— Poliţia, poliţia, nimiciţi-l pe mizerabilul ăsta!... E un monstru!... Carástolis! Vai, vai! Domnule Lamagorza acest vagabond m-a omorît... Ce ţară! Ce ţară!

Cineva susţinea pe acolo, pe aproape, aceste motive întemeiate cu altele la fel de energice care dezvăluiau o indignare fulminantă. Era curcanul care înainta făcînd roată şi tîrîndu-şi aripile spre funcţionarul rănit. În acest timp, *Pecado* iute ca gîndul se urcă pe şopron şi sări în rîu de la mai mult de cinci metri scăpînd de primejdia care îl păştea pe uscat. Gardienii dădură ocol pe partea cealaltă, împreună cu mulţimea, pentru a-l prinde; dar el o şterse pe malul

rîului, bägă picioarele în apă cînd pierdu teren şi căută refugiu în gaura întunecată a canalului de scurgere.

— Acum o să-l prindă, spuse o femeie din mulţime care, după rana de la cap a funcţionarului, simpatiza, Oh, ce nerușinare! cu criminalul.

— Să vină paznicul podului, exclamă consilierul municipal, plin de curaj.

Paza civilă şi cei de la Ordinea Publică încercară să treacă rîul, dar acesta era foarte umflat. Îşi puneau în pericol lustrul cizmelor şi chiar cizmele însăşi.

— Cine îl pescuieşte acum pe acest blestemat?

— Există un grătar care nu-l va lăsa să treacă. Trebuie să fie la vreo trei, patru metri de la gura canalului.

Se uitau toţi dar nu-l vedeau. Un paznic riscînd să-şi strice cizmele se apropie de gura canalului. Avea puşcă.

— E acolo, strigă. Îi văd ochii.

Paznicul distingea două luminiţe în întuneric. De acolo *Pecado* îi pîndea pe urmăritori cu o anumită seninătate provocatoare.

— Ticălosule! strigă paznicul, ieşi de acolo sau trag.

— Trage, trage! se auzi de departe vocea funcţionarului pe care niște derbedei miloşi îl pansau.

Pecado intrase hotărît să nu se oprească pînă cînd n-o să se vadă în siguranţă, chiar dacă va trebui să intre în măruntaiele pămîntului. Dar întunericul şi spaima de acel loc îi chinuiau inima lui încă nu destul de bărbătească pentru a se încumeta în anumite locuri. Se opri; se văzu între două feluri de moarte şi ezită... Îl consola gîndul că poliţaii nu puteau intra să-l prindă. Dar dacă trăgeau?... Atunci se chirci într-atît încît deveni iar copil şi-i reveni groaza. Îşi îndreptă gîndul spre diferite idei confuze din frageda lui copilărie; dar acele idei erau atît de şterse, atît de îndepărtate încît n-a găsit în ele aproape nici o alinare. Din Dumnezeu nu mai rămăsese în el mai mult decît un nume. Era ca un afiş scris pe o arcă goală din care bucată cu bucată au scos bogate comori. Nu ştia nimic; mătuşa lui îi vorbise prea puţin despre Dumnezeu, iar învăţătorul îi spusese despe acelaşi subiect o mie de lucruri bombastice pe care niciodată nu le-a putut înţelege bine. Spusele mătuşii lui şi vorbele învăţătorului le uitase datorită muncii chinuite de la atelierul de frînghii şi acelei vieţi de pribeag, de pungăşii şi mizerii.

Fără să ştie cum, aceste idei l-au făcut să-şi recunoască vinovăţia. Ceva scîncea în el ca s-o spună. Era criminal şi urmăritorii săi aveau motive să-l urmărească şi chiar să-l omoare legîndu-l de un par şi strangulîndu-l. Acest lucru

îl făcu să se cutremure de groază pe el care văzuse cîteva execuţii la închisoarea poliţiei fără să se emoţioneze! ... Dar deşi îşi dădea seama că nu are scăpare, orgoliul său era acolo pentru a-l sfătui să nu se predea ... Fără teamă! ... Din nefericire pentru el, aceste gînduri temerare slăbeau odată cu epuizarea forţelor fizice. Era obosit; toată ziua nu mîncase decît o bucată de pîine uscată pe care i-o dăduse mătuşă-sa cînd plecase la lucru. Şi învîrtise de atîtea ori roata în încăperea întunecată a frînghierului! ... Şi alergase atît după aceea pentru a ajunge din strada Amazoanelor acasă la el! ... Şi-i era o foame atît de cumplită şi o sete! ... O sete chinuitoare. La aceste neplăceri de nesuportat se adăuga şi frigul ... Picioarele îi dispăruseră în apă şi din interiorul canalului venea un curent îngheţat care îl împingea în afară. Ce să facă?

Se născu atunci în el acel fenomen de observaţie retrospectivă care obişnuieşte să însoţească situaţiile limită. Spiritul tulburat părăseşte terenul îndoielii şi se refugiază în faptele care s-au petrecut imediat înaintea faptei îngrozitoare. Se înspăimînta că nu prevăzuse ceea ce i se întîmpla şi compara seninătatea dimineţii cu tristeţea şi tulburarea serii. Ce păcat că a trăit acea zi! ... Cît era de departe de a comite o asemenea barbarie! Nu se dusese cu plăcere la lucru pentru că era duminică. Niciodată nu se ducea cu plăcere, căci el învîrtea roata, iar mătuşa lui încasa banii. Dar, în sfîrşit, cu sau fără chef, acolo a fost liniştit, gîndindu-se că după-amiaza se va distra la Canal sau la Arganzuela. Aşteptase toată dimineaţa cu multă nerăbdare ora cînd va înceta lucru. Număra secundele prin rotirile odioasei roţi. Îşi crease un motor al misteriosului ceas al timpului. Tot învîrtind întruna, sosise în sfîrşit ceasul şi manivela, care pentru el era o parte din mîinile sale, rămase singură în atelier, liniştită şi tăcută.

Fără să-şi ia rămas bun de la maistru, căci maistrul nu-l saluta pe el niciodată, *Pecado* ieşise şi coborîse în salturi pe la Ribera de Curtidores.

Încă i se mai părea că-i vede pe văcari mînînd taurii şi mîinile care îi admonestau pe recalcitranţi. Era zi de coridă. Acele cartiere erau foarte însufleţite. Îşi aducea aminte totul cu precizie; vedea totul ca şi cum l-ar fi avut înaintea ochilor, retrăind acum în întunecimea ascunzătorii sale. Îşi amintea că ajungînd la Ronda, îl oprise un leneş car cu două roţi tras de cinci catîri, din cele care nu se mai termină niciodată. Băiatul, nerăbdător şi îndrăzneţ, trecu pe sub burta unui catîr care după toate aparenţele era vînăt-rotat. Apoi văzu o înmormîntare; după aceea se întîlni cu două fete din mahala

care îi dădură o alună şi el... el le administrase cîte o palmă la fund fiecăreia, căci erau foarte drăguţe... I se arătase apoi sosirea acasă; îşi amintea că mătuşa lui, înainte să-i dea să mănînce, îi anunţase furtul chipiului şi că el, fără să se poată abţine, auzind o veste atît de cumplită, lăsă mîncarea şi, urcînd o dată la Ronda, o porni spre „groapă" în căutarea bandei. Restul, pentru că era mai recent şi mai neplăcut, şi-l reprezenta în culori şi mai vii. Corpul însîngerat al lui *Zarapicos* nu-i dispărea din faţa ochilor... Orgoliul şi instinctele lui rele scotoceau toate sofismele egoismului pentru a produce o reacţie; dar pentru că acestea luau ceva timp pe loc o pierdeau. Sofismele făceau mari eforturi pentru a distruge frumoasa floare a remuşcării; dar cu cît îi smulgeau mai multe petale, cu atît înmugurea mai repede.

— Predă-te, predă-te, ticălosule! strigă un poliţist, sau te omor pe loc.

Pecado privi spre poliţai. Nu, nu se va preda. Mai bine să moară decît să se predea. Faptul că-l făcuseră ticălos îl scotea din minţi... Îşi închipuia închisoarea cum altădată în visele sale copilăreşti îşi închipuia cerul... Dar dacă foamea şi setea îl devorau, ce putea să facă altceva decît să se predea? Şi poliţaiul acela era un bărbat pe care îl admira mult pentru curajul şi înfăţişarea sa simpatică. Se numea Mateo Gonzáles şi lucra la postul de pe strada Labrador. *Pecado* îi imita mersul. În visele sale ambiţioase nu i se întîmpla niciodată să fie general, nici episcop, nici bancher, nici comerciant faimos, ci Mateo Gonzáles.

Acesta fiind viclean, avu o idee salvatoare. *Pecado* îl văzu dispărînd şi pentru o clipă tresări de bucurie. Dar poliţaiul nu-i dădu timp să se bucure căci apăru din nou, mai jos pe rîu. În loc de puşcă în mîna dreaptă avea două portocale.

— Ei, Marianin! strigă, aplecîndu-se să-l vadă mai bine şi să-i arate ce-i aduce, ieşi, nu fi prost. N-o să-ţi facem nimic... Vezi? Dacă ieşi îţi dau portocalele astea.

Pecado făcu un salt şi se agăţă de braţele poliţaiului.

— Ah, pungaşule!... spuse acesta vesel punîndu-i gheara în gît şi lăsîndu-l să înşface portocalele.

4

Să ne amintim, cu consideraţie şi regret, în ultima parte a acestei tragedii, de demnul funcţionar al Asistenţei publice, autor a atîtor frumoase dosare. El singur ar fi în stare,

dacă l-ar lăsa, să ridice în cîţiva ani la o înălţime incredibilă, în cadrul arhivelor naţionale, aceste grandioase monumente de hîrtie în care se cifrează succesul nostru. Ar trebui să ai inimă de stuc ca să nu te doară văzîndu-l rănit, cu mîna la frunte şi aceasta bandajată cu o batistă, alergînd în birjă spre spitalul din strada Ambasadorilor, unde noaptea bietul *Zarapicos* s-a îmbrăcat în lumina serafinilor.

La Correspondencia culese de la Procuratură o notiţă despre întîmplarea din acea zi şi o dădu cititorilor săi într-un scurt articol scris într-o manieră dură. Cînd au citit-o prietenii, care îl însoţeau pe domnul Lamagorza acasă la el, şi cînd acesta le relată amănuntele întîmplării, se auziră cele mai înflăcărate exclamaţii privitoare la stadiul moral şi intelectual al ţării; îşi amintiră alte fapte analoage petrecute înainte în Madrid, Valencia şi Málaga şi, în încheiere, se declară în unanimitate că era nevoie să se facă ceva, ceva, da! şi să se consacre mult timp şi destui bani vindecării corpului social. Cum presa se alarmase, se dezbătu cazul cîteva zile la rînd, se ţinură şedinţe, se numiră comisii care la rîndul lor creară diferite tipuri de subcomisii şi avură loc discursuri urmate de aplauze... iar oratorii s-au făcut remarcaţi; alţii care erau avizi de publicitate căpătară acea celebritate săptămînală care pe atîţia îi măgulеşte.

Atîta activitate, atîta vorbăraie, atîtea proiecte de şcoli, de penitenciare, de sisteme teoretice, practice, mixte, simple şi complexe, celulare şi pluricelulare, didactice şi corecţionale căzură în uitare ca jucăriile copilului, abandonate şi rupte în faţa speranţei noii jucării. Noua jucărie a acelor zile era un proiect urban mai practic şi pe lîngă asta profund lucrativ. Se ocupară de el comitete şi comisii, care lucrau atît de bine cu atîta spirit al realităţii încît în scurt timp se înălţă grandioasă, provocativ de frumoasă şi monumentală, toată roşie şi înspăimîntătoare, noua arenă pentru tauri.

Capitolul 7

PUNÎND STĂPÎNÎRE PE MADRID

Vestea despre nenorocirea fratelui său a fost pentru Isidora o lovitură teribilă. Exact cînd află despre fapta neobişnuită se găsea în cea mai bună stare de spirit la care un

suflet tînăr poate rîvni. Toate ideile ei erau parcă aureolate; dincolo de ceea ce gîndea credea că observă o strălucire superbă care, prea puternică pentru a se opri în sufletul ei, ieșea prin simțuri afară și poleia cu ciudate strălucîri toate obiectele. Nu vedea nimic de care să nu aibă nevoie, seducător, minunat sau interesant prin ceva și chiar un cortegiu funerar cu care se întîlni cînd plecă deacasă o impresionă mai mult prin somptuozitate decît prin nenorocirea propriu-zisă.

Plecase devreme să cumpere diverse mărunțișuri sau, dacă vreți, plecase ca să plece, să vadă acel Madrid, atît de zgomotos, atît de agitat, oglindă a atîtor bucurii, cu străzile sale pline de lumină, cu miile lui de magazine, fire liberă care e un du-te-vino ca într-o perpetuă plimbare. Duminica dimineață, dacă e în aprilie sau mai, farmecele Madridului se multiplică: crește animația și veselia; e o zarvă care nu zăpăcește și o mișcare care nu ametește. Multă lume se duce la misă și la fiecare pas pietonul întîlnește stoluri de frumoase puicuțe cu cordoane bine strînse și voalete, care ies de la biserică ținînd cartea de rugăciuni în mînă, cochetînd jovial.

Clopotele îi atraseră atenția Isidorei, care intră să asculte misa la San Luis, pe a cărei scară se înghesuia lumea. Înăuntru slujbele se țineau lanț iar credincioșii se împărțeau pe rînduri. Unii plecau cînd alții îngenuncheau. Acolo se închina un rînd întreg, aici se ridica altul în picioare iar clopotele anunțau diferitele faze ale misei răsunînd fără întrerupere.

„Ce bun e Domnul, gîndea Isidora în fața ostiei, că-mi netezește drumul și mă protejează de la primul pas pe care l-am făcut pentru a ajunge la locul meu adevărat! ... Nu se putea altfel, căci așa e drept și Dumnezeu nu poate să vrea lucruri nedrepte, iar dacă eu n-aș fi în fața lumii ceea ce trebuie să fiu sau mai bine-zis ceea ce sînt în fața mea, ar rezulta o nedreptate, o barbarie ...“

Și imediat cînd preotul se apropia de sfîrșitul slujbei:

„Binecuvîntat fie Domnul care mi-a hărăzit ajutorul marchizului de Saldeoro, acest cavaler fără seamăn, fin și atent cum nu e altul ... Și ce frumoși ochi are, ce frumos e și cu cîtă eleganță se îmbracă! Asta înseamnă să te îmbraci, ceilalți doar se acoperă. Ce frumos și cît se interesează de mine! Are dreptate cînd îmi spune: Oh! Stai dumneata liniștită, că dacă asta nu se termină cu bine, cum sper, atunci ... mai există și tribunalul. E o cauză cîștigată! Oh! Da, tribunalul. Ce frumoase sînt tribunalele! ... E chestie de cîteva luni. După aceea ...“

Prin mintea Isidorei trecea o imagine atît de splendidă încît singură şi în prezenţa preotului, a băiatului care cîntă în cor şi a credincioşilor, norocoasa surîdea.

„Nu e un caz neobişnuit şi nici prea nou, spunea. Cărţile sînt pline cu astfel de cazuri. Eu mi-am citit propria poveste de atîtea ori!... Şi ce e mai frumos decît atunci cînd ni se prezintă o tînără săracă, foarte săracă, care trăieşte într-o mansardă şi munceşte ca să se întreţină; şi această tînără care este frumoasă ca un înger şi, desigur, cinstită, mai cinstită decît îngerii, plînge mult şi suferă căci nişte şarlatani vor s-o defăimeze; şi apoi, într-o anumită zi, o caleaşcă superbă se opreşte la poarta ei şi din ea coboară o doamnă marchiză foarte frumoasă care se duce la tînără şi vorbesc, şi se destăinuie, şi plîng mult amîndouă, descoperind că fata este fiica marchizei pe care a avut-o cu un oarecare conte aventurier? După care fata îşi schimbă dintr-o dată poziţia socială şi se mută într-un palat şi se căsătoreşte cu un tînăr care o ceruse deja pe cînd era săracă şi pe care ea îl iubea... Dar misa s-a terminat. De ce îl iubesc?"

Şi cu atîta grabă şi cu o asemenea neglijenţă schiţă semnul crucii pe frunte, pe faţă şi pe piept şi atît de repede bolborosi un tatăl nostru, la despărţirea de altarul sfînt, încît părea să spună: „Cu bine, Doamne."

La intrare, florăresele ajineau calea oamenilor şi întindeau buchete de trandafiri şi alte floricele strigînd: „Un buchețel cu miros de..." „Vînd ieftin trandafirii" Isidora cumpără trandafiri pentru a fi însoţită de aroma lor delicată pe tot drumul pe care se gîndea să-l parcurgă. Imediat începu să privească vitrinele, atrasă de atîtea lucruri minunate, luxoase, somptuoase. Aceasta era cea mai mare plăcere a ei cînd ieşea pe stradă şi izvorul unor pofte arzătoare care-i mişcau inima, dîndu-i în acelaşi timp o bucurie intensă şi un chin sfîşietor. Fără să renunţe să-şi contemple chipul în vitrină, ca să vadă cum arăta, devora cu ochii infinitele varietăţi şi forme ale luxului şi modei.

Cîte invenţii ale capriciului, cîte lucruri desăvîrşite într-adevăr sau fleacuri atractive! Ici, materialele fastuoase, atît de diferite şi minunate încît Natura însăşi n-ar oferi mai multă bogăţie şi varietate; colo bijuteriile care strălucesc, umbrite de propriul lor merit, în cutiuţele lor negre...; dincolo superbele blănuri, nenumărate haine, cravate, fleacuri care subjugă privirea prin insolitul lor, obiecte în care se adună arta meşterului şi dibăcia de maestru, punînd la contribuţie aurul, argintul, nichelul, pielea, celuloidul, cornalina, jeul, chihlimbarul, alama, cauciucul,

coralul, oţelul, satinul, sticla, paietele, sideful, pielea şagrinată, porţelanul, chiar şi cornul; apoi delicatesele, mistreţ colţos, sitar şi fazan fript acoperit chiar de penajul său, cu alte mii şi mii de aperitive pe care Isidora nu le cunoştea şi cea mai mare parte a trecătorilor de asemenea...; mai departe mobile rare, tapiserii deosebite, abanos încrustat cu fildeş, stejar sculptat în stil feudal, nuc dantelat, maiestuoasele paturi de nuntă, şi, în sfîrşit, bronzurile, ceramica, ceasurile, amforele, candelabrele şi alte minuni fără nume care păreau din vis după cît de rare şi de frumoase erau.

Vraja pe care aceste strălucitoare apariţii o exercitau în sufletul Isidorei era cu totul specială. Mai mult decît obiecte cu desăvîrşire noi pentru ea, le vedea ca şi cum ar fi fost răscumpărate după un lung exil. Entuziasmul şi speranţa care îi umpleau sufletul îi îndemnau să privească totul ca şi cum ar fi fost ale ei, cel puţin ca pe ceva creat pentru ea, spunînd:

— Cu aceste blănuri mă voi îmbrăca eu în trăsura mea; şi în casa mea nu vor exista alte mobile decît acestea; voi călca pe aceste covoare; guvernantele copiilor mei vor purta aceşti corali, soţul meu..., căci trebuie să am un soţ..., va folosi aceste genţi, bastoane, birouri, chibritelniţe, ace de cravată, iar cînd cineva din casă se va îmbolnăvi va lua aceste medicamente atît de bune, păstrate în cutiuţe şi sticluţe atît de frumuşele.

Ca să privească tot se opri, de asemenea, să contemple gingiile cu care dentiştii îşi etalau meşteşugul, caricaturile politice din periodice atîrnate în vitrinele cafenelelor; cărţile, ţigările, scobitorile, păsările împăiate, perucile, decoraţiile, fotografiile, dulciurile, pînă cînd şi vînzătorii ambulanţi la care totul era minunat.

Trebuia să cumpere ceva, un fleac... Dar cu vremea..., cînd va ieşi din exilul social, ce plăcere va fi să meargă dintr-o prăvălie în alta, să privească totul, să aleagă, asta iau, asta nu, să plătească, să poruncească să fie dus acasă obiectul cumpărat, să revină a doua zi...! Intră într-un magazin de umbrele să-şi cumpere o umbreluţă de soare. I se păru atît de ieftină...! Totul era ieftin. Apoi cumpără mănuşi. Cum o să iasă fără mănuşi cînd toată lumea purta? Doar cerşetorii îşi privau mîinile de onoarea şevro-ului. Isidora îşi propuse să le folosească mereu după care şi datorită abstinenţei de la orice muncă grea mîinile îi vor deveni catifelate pînă vor rivaliza chiar cu mătasea. După ce îşi procură un evantai, nu

putu rezista tentației să nu cumpere un ac de siguranță. Se convinse că-i trebuia atît de mult...! Incapabilă să calculeze ce pierderi suferise modestul ei buget, văzu la „Diamante americane" niște cercei care puși vor părea născuți odată cu urechile. Îi cumpără dar nu întîrzie să se îndrăgostească de un portofel. Cum a putut să trăiască fără acel obiect folositor, atît de necesar cînd ai ceva bani? Nu era lucru mai rău, după ea, decît să porți bani mărunți în buzunar, în pericol să-i pierzi și să cadă în mîinile borfașilor. După ce puse comoara în strălucitorul portofel continuă să vadă lucruri și în fiecare clipă emigrau din el pesete și duros cînd pentru a cumpăra ceva de la parfumerie, cînd pentru a cumpăra agrafe de care avea atîta nevoie; cînd pentru un pieptene modest, cînd pentru hîrtie de scrisori cu elegantul său antet cu inițiale. Într-adevăr, nu se putea trăi fără hîrtie de scrisori, nici nu aveai la ce să folosești o hîrtie care nu avea antet...

„Mi-a mai rămas destul, își spuse la întoarcerea acasă, pentru a-l da pe Mariano la o școală și pentru a-i cumpăra ceva de îmbrăcat..."

Făcea socoteli în gînd; dar cifrele erau atît de rebele în mintea ei, încît nici nu--și amintea bine de ele, nici nu știa, dacă își amintea, să le acorde valoarea adevărată. Ca toți risipitorii — a căror organizare mentală pentru aritmetică îi face să formeze un grup aparte în specia umană — vedea mereu crescînd cifrele activului și cumplit de scăzute și nesemnificative cele ale pasivului. Acest grup al cheltuitorilor ar tîrî Omenirea în mari catastrofe, dacă nu ar avea contragreutate grupul avarilor, creat pentru legile echilibrului.

Isidora își lăsase mărunțișul în buzunar ca pe un lucru nedemn de a ocupa un loc în despărțiturile de satin ale portofelului și pe stradă dădu de pomană tuturor săracilor pe care îi întîlnea, care nu erau tocmai puțini. Asta da, inimă mai bună, nici care să se înduioșeze mai puțin de mila și nefericirea altora, n-a existat vreodată. Mîna sa constituia poate un viciu fiziologic și spunem viciu pentru că această nobilă parte a corpului nostru pare făcută pentru actul de aprehensiune sau pentru aprehensiunea formată — în privința asta există mari contradicții între doctori — a sa părea făcută pentru actul contrar și nu ar fi avut rațiunea de a fi dacă n-ar fi existat acțiunea de a da.

Ajunse acasă tîrziu, încărcată de cumpărături, căci adăugase la cele menționate mai sus și două cornete cu fructe uscate și biscuiți pentru a le face cadou lui don José Relim-

pio. Cu atîtea pachete în mîini i se ofiliră trandafirii. Îi puse într-un vas cu apă proaspătă, mîncă și scrise două scrisori consumînd cu ele, datorită stîngăciei sale caligrafice, opt foi de hîrtie cu antet și ar fi prăpădit mai multe dacă n-ar fi primit la vreme vestea despre crima fratelui ei. Lăsă totul și plecă agitată pentru a se interesa la tribunal, să-l viziteze la închisoare pe Mariano și să vadă ce e de făcut. Atunci își dădu seama că trebuie să cheltuie ceva bani și sigură că avea destui controlă despărțiturile roșii ale pormoneului, numără, revizui, trecu hîrtiile dintr-o parte în alta, dar oricît se învîrtea și oricîte manevre făcea îi ieșea mereu că mai avea doar douăzeci și patru de pesetas. Unde era restul? Fusese jefuită?

Pentru o clipă Isidora se crezu victimă a mulțimii de șarlatani care mișunau în Madrid, dar revizuind cumpărăturile și stabilind prin forța incontestabilă a aritmeticii, care cîteodată se impune celor mai mari dușmani ai săi, realitatea cifrelor, nici nu ajunse la sfîrșitul socotelilor că se și declară propriul ei hoț. Mereu vie ei imaginație vedea monedele pe care le avusese, o jumătate de uncie, o hîrtie de un sfert, cei trei duros vechi și tocmai de aceea mai valoroși. Unde erau? Încet, încet, și-a amintit că prima rămăsese în cutare magazin, a doua în altul, și ca să ocupe locul ei veneau pesetele cheltuite și vreun duro strălucitor care părea de tablă. Cînd mînă spartă pierde monedele, îi rămîne în suflet, un fel de sfîrșit numismatic, o anumită credință de care nu a scăpat, și păstrează ideea sau imaginea lor, dar nu se convinge de eroarea lui, pînă cînd nevoia îl împinge să facă socoteala. Atunci intervin anostele cifre încărcate de logică și pun lucrurile la punct.

Nimic nu a realizat Isidora din graba acelei după-amieze, decît o nouă cheltuială pe trăsuri și tramvaie. O însoțise don José Relimpio care își exprimase dorința de a fuma atît de insistent încît Isidora, sensibilă la această necesitate, ca și la altele, îi dărui un pachet cu trabuce de o jumătate de real. Cînd se întoarseră: ea cu răsuflarea tăiată și mîhnită, el țeapăn și fumegînd, doña Laura îl primi pe domnul ei soț plină de draci și îi spuse:

— Aruncă-le, viciatule... Am aprins deja soba. Crezi că-mi convine! Tu dacă te privești în oglindă și tragi din blestematul ăsta de trabuc puturos, crezi că nu ne mai lipsește nimic. Mai bine ai pune mîna să muncești...

Capitolul 8

DON JOSÉ ŞI FAMILIA SA.

1.

Vine acum la rînd, reclamîndu-şi locul, una dintre principalele figuri ale acestei poveşti adevărate. Veţi recunoaşte imediat originalul după tabloul exact schiţat pe scurt cu atîta măiestrie de Isidora. Mustăcioara ca spicul grîului, aurie şi mătăsoasă; ochii ca două boabe de struguri, blînzi şi drăgăstoşi; faţa îmbujorată, proaspătă şi surîzătoare, cu doi pomeţi coloraţi în roz, cu privirea îndatoritoare, cu atitudine îndatoritoare şi în întregime modelat din amabilitate (argilă omenească de care nu se mai foloseşte prea mult Creatorul), formau acel complex de inutilitate şi blîndeţe, un cornet de cofetărie care se numea José de Relimpio y Sastre, de fel din Muchamiel, provincia Alicante. Terminăm acest tablou cu două trăsături de penel. Era cel mai bun om din lume. Era un om care nu era bun de nimic.

Avea şaizeci de ani. Provenea dintr-o onorabilă şi foarte decentă familie. În tinereţe fusese militar, dar pentru că n-a fost bun în miliţie se văzu nevoit să lase povara şi zgomotul armelor. A lucrat în Finanţe, dar s-a achitat atît de prost de obligaţii şi lipsea atît de des de la serviciu încît l-au concediat. A fost contabil la un teatru care a dat faliment. A lucrat la un birou de accize, dar din cauza blestematei sale de amabilităţi cea mai mare parte a mărfurilor intrau fără a le taxa. A fost soţul doñei Laura şi a cheltuit mica zestre a acesteia fiind amabil în stînga şi-n dreapta.

Doña Laura, femeie cu un caracter aspru, acrită de bătrîneţe şi de oboseala acelei vieţi de încercări chinuitoare şi fără rezultat, îi zicea cu accent dramatic:

— Om de nimic, om de paie... în ziua în care m-am căsătorit cu tine mai bine mă lua Dumnezeu de pe acest pămînt. La ce eşti bun în afară de a mînca?

— Sînt contabil, răspundea don José mulţumit de acest lucru care, după părerea lui, scuză toate celelalte defecte; şi considera în sinea lui că mintea omului de rînd e foarte departe de acel preţios meşteşug sau ştiinţă în care era maestru. Fie că prin lunga sa experienţă de birou, fie pentru că s-a dedicat cu hotărîre acestei îndeletniciri, cert era că don José cunoştea partida dublă cum cunoştea Newton matematicile şi Columb legile navigaţiei. Există afinităţi cu adevărat neobişnuite în spiritul uman şi diferitele moduri de ştiinţă

și cel care prin structura sa pare a nu se îndrăgosti de lucrurile ideale și atrăgătoare găsește în ariditatea contabilității cele mai mari plăceri. Dominînd această știință, se ocupă de un tratat despre ea în momentele sale de răgaz, care erau cele mai numeroase din an, și dacă nu l-ar fi părăsit la jumătate ar fi fost un monument al științei omenești. Asupra fiecărei părți a contabilității scrisese tratate substanțiale și era de remarcat cu ce inspirată sagacitate explica el *Comisioanele bancare, Conturile de decontare, Încasările la vînzările cu ridicata, Garanții și avaluri, Depozite și Mărfuri.* Suspendă lucru cînd ajunse să se ocupe de prețioasa temă *Contul meu, Contul lui* și *Contul comun* și e păcat că l-a abandonat într-un punct atît de interesant.

Este ciudat că fiind don José posesorul celor mai ascunse secrete ale contabilității nu avea nimic de socotit. Mișcarea fondurilor sale și cheltuielile casei nu meritau să se folosească pentru ele nici măcar o picătură de cerneală; dar don José din dorința de a scrie cifre mergea mereu dincolo de necesități, avea în camera sa *Cartea mare, Registrul de cheltuieli zilnice, Registrul cu cheltuieli provizorii, Cartea mare pentru mărfuri, Registrul de casă, de conturi curente, de încasări, de facturi* și alte voluminoase registre în ale căror file scria mai multe cifre decît nisip are marea fără ca familia să știe la ce-i foloseau.

Dar ceea ce o înfuria mai mult pe doña Laura era faptul că deși era bătrîn și hodorog se uita atîta în oglindă. Într-adevăr: după ce că în camera lui, singur, își petrecea ore în șir privindu-se, nu intra în vreo încăpere unde să fie vreo oglinjoară fără, cînd pe furiș, cînd fățiș, să nu arunce o ocheadă pentru a-și examina înfățișarea și a-și aranja mustața sau fără să-și treacă degetele prin firele de păr numărate care, fragile și lipicioase, veneau de la ceafă să acopere ceasta pleșuvă ca o lună.

— Păi sigur, privește-te bine, îi spunea doña Laura, ca să nu-ți uiți mutra aia drăgălașă. Păcat că nu sînt pictor ca să-ți fac portretul figurii tale de vrăbioi ploat!

Don José rîdea de asta. Era atît de bun! ... Dacă pîinea caldă este superlativul bunătății, atunci don José era un cozonac mergător. Rîzînd, îi spunea scumpei sale consoarte:

— Nu toți avem nocorul să ne păstrăm ca tine, care ești atît de frumoasă și proaspătă ca atunci cînd te-am cunoscut.

— Taci, Sardanapal.

— Adevărul înainte de toate. Totuși ... Cred că greșești.

— Taci, taci, îl implora doamna cu o expresie de scîrbă. Nu mă lua cu astea ...

Don José fusese un mare curtezan. Nu l-a putut schimba;

era în firea lui, în dubla sa condiţie de contabil şi june prim şi astfel, căsătorit şi bătrîn, nu întîlnea vreo femeie frumoasă pe stradă fără să n-o urmărească şi chiar s-o ajungă şi să-i facă vreun compliment. Între prieteni obişnuia să aducă discuţia de la subiecte banale la cele de dragoste şi aventuri şi totul devenea siropos vorbind despre picioare mici, despre ce pulpă frumoasă văzuse urcîndu-se într-o trăsură, de o privire, de un gest. Aventurile nu depăşeau, în general, acest stadiu şi erau doar vorbe goale, căci timiditatea lui îl împiedica să treacă la lucruri mai grave.

Dar chiar acum, cînd era un bătrîn decăzut, cînd ieşea să se încălzească la soare, ascuns în mantia sa uzată, se ducea în locurile frecventate de fete frumoase. Dacă se întîlnea cu vreuna care ar fi fost singură se aventura s-o urmărească cu mersul său şovăitor, fără vreun gînd rău, numai datorită *rutinei, slujbei,* cum obişnuia să spună, şi întotdeauna în ocazii şi în locuri aglomerate ca parada militară sau procesiunea pentru joia-verde, cînd se afla în contact direct cu vreo frumuseţe, sufletul îi era pe buze mieros şi pus pe glumă pentru a-i zice:

— Cît de mult îmi plăceţi, doamnă! . . . Iată o adevărată femeie! . . . Fericit muritorul care are parte de aşa ceva.

Acest libertin platonic era unchiul Isidorei de gradul trei, fiind văr de-al doilea cu Tomás Rufete, şi, pe lîngă asta, o şi botezase. O văzuse născîndu-se şi crescînd şi din acele vremuri profeţise, cu siguranţa unui cunoscător profund al contabilităţii destinelor umane, că fetiţa va fi o femeie frumoasă, poate o elegantă şi renumită doamnă. Cît de mult s-a bucurat cînd revăzut-o atît de mare şi ce milă i-a fost de necazurile ei şi cu cît dezinteres s-a oferit s-o ajute oriunde ar avea nevoie!

Familia Relimpio ducea un trai sărăcăcios, căci don José, deşi atît de priceput la cifre, nu se alesese cu nimic de pe urma lor. Doña Laura mai avea o casă şi o vie în Dolores care-i furnizau o mie de reali pe an. Fetele lucrau croitorie. Aveau maşină de cusut şi lucrînd zi şi noapte, veghind mult şi rămînînd fără vedere, cîştigau între cinci şi şapte reali pe zi. Melchor, băiatul, nu adusese pînă atunci nici un ban în casă, decît o cantitate imensă de iluzii şi proiecte; dar familia îşi pusese mari speranţe în el. Melchor, recent ieşit din pîntecul mamei Universitate, pe cît de gol de ştiinţă pe atît de plin de înfumurare, avea să fie, în curînd, un personaj, o personalitate. Alţii nu erau? Acesta era un punct incontestabil, axioma familiei, căci nu există familie care să nu aibă vreo axiomă.

Pentru a-şi uşura plata cheltuielilor casei, familia a trebuit să cedeze o cameră vreunui tînăr respectabil, preot sau doamnă văduvă fără copii. Camera a fost neocupată două luni pînă la venirea Isidoarei şi, în acest timp, au dispărut cei patru reali zilnici şi, mai mult, cei opt pentru mîncare. Fără acest ajutor gospodăria lui Relimpio s-ar fi resimţit zdravăn.

Dar lucrurile se petrec după cum vrea Dumnezeu şi nu după cum ne place sau ne convine nouă şi Dumnezeu a vrut ca Isidorei să i se termine banii, care i-au inspirat acea poftă nepotolită de cumpărături pe care am menţionat-o mai înainte. Ştia el motivele acestui lucru. Doña Laura, căreia îi plăcea să se bage şi să descifreze gîndurile Celui care pune ordine în toate, spunea că acesta i-a hărăzit risipa pentru a-i pune răbdarea la încercare.

In fine, fata lui Rufete rămase fără un chior şi unchiul ei canonicul se arăta foarte nepăsător cînd trebuia s-o finanţeze. Ah! Oamenii ăştia din provincie cred că o uncie reprezintă un milion. O lună trăise sărmana în mari lipsuri făcînd demersuri pentru fratele ei, care continua să fie închis, privată de toate, trecînd pe lîngă atîtea lucruri frumoase fără să le poată cumpăra . . . ! Venind scadenţa chiriei, nu nu mai că n-a putut să plătească banii pentru cameră şi cei opt reali pentru mîncare, dar, pe deasupra, a trebuit să se împrumute cu o anumită sumă la doña Laura. Aceasta i-o dădu fără nici o plăcere; dar speranţa primirii unei noi sume de bani de la canonic o consolă pentru toate. Delăsător era bunul domn şi trecu o altă lună fără ca pe uşă să intre mult rîvnita eliberare. Aspră şi bănuitoare, doña Laura o îndemnă pe Isidora, cu argumente bine alese, să muncească. N-avea mîini? Nu ştia să coasă? Nu munceau ca nişte sclave acele două domnişoare onorabile, Emilia şi Leonor?

Leonor era foarte pricepută la croitorie dar nu ştia să tragă la maşina de cusut. La aşa ceva era maestră desăvîrşită Emilia, cea mai inteligentă şi muncitoare dintre cele două surori. Ajunsese să iubească maşina de cusut aşa cum iubeşti un animal drag; cunoştea secretele minunatului său meşteşug şi-şi făcuse din aceasta un sclav supus. Săptămînal o ungea cu duioşie, o verifica cu un interes fratern, ca să vadă dacă vreun mecanism avea nevoie de reparaţie şi, în fiecare zi, trăgea la ea cu o vioiciune de necrezut. Cînd se odihnea, o acoperea bine să nu se umple de praf. Cele două croitorese, una de fier şi cealaltă din carne, realizau cele mai frumoase tighele late sau înguste, după cum era nevoie. Pe lîngă asta, Emilia, pe care o inspira fără îndoială spiritul aventuros al lui Elias Howe, domina două mecanisme auxi-

liare cu care făcea tivuri, băga elastic, dădea semne și surfila.

Don José cunoștea bine mașina, care era o *Canadiană* marca Raymond, și știa să coasă la ea, dar deși fetele și soția sa îl sîciiau mereu ca să tragă la mașină, ca să le ajute, el nu se lăsa convins, fie că munca aceea i se părea nepotrivită pentru un bărbat, fie că socotea — și asta mai degrabă — că un cont bine ținut era mai de folos familiei decît toate cusăturile din lume. Lui să nu-i fi interzis să scrie numere, să citească *La Correspondencia*, să facă țigări și să pălăvrăgească. Restul erau ocupații denigrante. Într-o noapte de vară, totuși, cînd toată familia era adunată în sufragerie, ca de obicei, don José începu să tragă la mașină.

— Tăticle, îi spuse Emilia, dacă tot nu ne ajuți, măcar învață-o pe Isidora să tragă la mașină.

Don José o iubea atît de mult pe fina lui și îi plăcea atît de mult să fie în preajma ei încît acceptă bucuros. Primele explicații n-au avut mare succes. Isidora nu putea înțelege acel blestemat du-te-vino al firului de deasupra pe care trebuie să-l treci prin atîtea orificii pînă cînd să-l prindă în vîrful său onorabilul ac și să înceapă, sub plăcuță, duelul rapid cu firul interior. Se atacă cu înverșunare, se încrucișează, se înlănțuie, se înnoadă și se retrag întinse pentru a se ataca apoi din nou într-o zecime de secundă.

Păcat că în acea seară Isidorei nu i-a fost mintea la înțeleptele sfaturi ale nașului ei. Era foarte supărată. Trecuseră trei luni fără ca situația sa să se schimbe simțitor. Canonicul îi trimisese bani; dar erau atît de puțini încît, după ce acoperise unele nevoi urgente, reveniră lipsurile și necazurile. Mariano se afla tot la închisoare și procesul continua. Interesul pe care publicul și presa îl arătaseră pentru acea faptă gravă îi răpise Isidorei toate speranțele de a rezolva în mod favorabil cazul său. La aceste motive de supărare se mai adăuga faptul că în atîtea zile nu intervenise nici o schimbare în principala și cea mai interesantă problemă din viața ei și multe alte necazuri despre care, pentru că ea le ținea în delicat secret, nu îndrăznim să spunem nici o vorbă. Era atît de distrată, în așa fel nu se mai gîndea să se dedea vicioasei ei manii de a reproduce scene și fapte trecute, prezente și viitoare, vorba și chipul diferitelor persoane, încît nu era atentă la lecții decît cu ochii și cu o muțenie respectuoasă pe care Relimpio o lua drept cea mai concentrată atenție.

Era vară. Sufrageria ce dădea spre apus era înfierbîntată ca un cuptor. Emilia și Leonor însăilau la masa descoperită, cînd tăcînd, cînd discutînd încet lucruri care le făceau să

rîdă. Doña Laura deschisese fereastra care da spre un patio întunecat de unde se înălța aburul infect al unui grajd de cai de lux instalat în spate; și stînd într-un solid fotoliu pe care, ca o doamnă grasă ce era, îl folosea numai ea, adormi. La aceeași masă, dar de partea cealaltă, în fața mașinii de cusut, sta Relimpio cu eleva sa și deasupra acelui cerc intim, plin de încredere și hărnicie, o lampă ce atîrna din tavan își împrăștia lumina ei scăzută, atît de sărăcăcioasă și tristă încît cei care se foloseau de ea nu încetau s-o incrimineze dînd vina pentru lipsa ei de lumină pe lipsa de gaz și fitile sau mai degrabă pe fata care nu o reglase cum trebuie. Totul era să răsucească rotița ca să urce fitilul, cu care se afuma sticla, sau să-l coboare după care răspîndea o lumină uniformă. Dar fără a se intimida din cauza mirosului pestilențial al gazului, nici a penumbrei avarei sale flăcări, acele biete fete continuau să lucreze, supuse legii necesității, care te obligă să cumperi pîinea de azi cu ochii de mîine.

— Acum o să te învăț să pui ață pe mosorel, spuse don José. Vezi rotorul ăsta de oțel pe care îl scot din suveică? Trebuie să-l umpli cu ață și apoi să-l pui aici și tot cu roata mașinii să-l faci să se învîrtească și...

Isidora se uita fix la mașină; dar cît de departe îi rătăcea gîndul! „Ce viață tristă! își spunea. Dezonoarea pe care Mariano a aruncat-o asupra mea mă împiedică deocamdată să-mi reclam drepturile... Parcă ne-a părăsit Dumnezeu... Un om mi-a arătat interes. De ce nu mai vine să mă vadă? Ce s-a întîmplat? Ce crede despre mine?“

— Acum, că avem mosorelul plin cu ață îl punem în suveică. Foarte bine. Fii atentă la felul în care trebuie să-l montezi. Clic, e gata. Acum vine partea cea mai delicată. De asta depinde dacă o să coși bine sau prost. Fii atentă, fetițo, fii numai ochi și urechi. Trebuie să treci vîrful aței prin aceste cîrlige, vezi?

„Va trebui să-i scriu. Nu m-a recomandat unchiul meu lui și tatălui său?... Atunci o să-i scriu. Așa nu pot să mai trăiesc. Ce tristă e vara pe aceste meleaguri! Toată lumea bună pleacă și eu rămîn singură fără prieteni, fără ajutor...“

— Prind vîrful aței, îl scot prin stînga mosorului, o bag cu multă grijă prin gaură și gata. Uite... Acum domnul fir trebuie să intre prin a doua gaură. Foarte bine, și apoi să intre prin a treia. Apoi... să nu uiți chestia asta... firul trece pe sub picior și gata. Acum pun mosorelul la locul lui, agăț firul de jos cu cel de sus pentru care e de ajuns să învîrtești o dată de roată, și... cu Dumnezeu înainte. Fetelor, materialul.

„Au trecut aproape douăzeci de zile de cînd nu a venit să mă vadă. S-o fi dus în vacanţă fără să-şi ia rămas bun de la mine?... O crede că sînt vreo impostoare? Ideea asta mă ucide..."

— Acum cobor piciorul, micşorez pasul învîrtind de buton... fii atentă, şi după ce slăbesc puţin firul de deasupra, încep. Hai, maşinuţo, porneşte la drum...

„Ce idee îmi trece prin minte! O să mă duc la el acasă... Nu, nu trebuie să fac asta.... O să-i scriu sub un pretext oarecare... Poate n-o să fie nevoie... Inima-mi spune că mîine va veni... Oh! Doamne, Dumnezeule, dacă ar veni..."

2.

Doña Laura dădu din cap de cîteva ori şi, pe jumătate adormită, exclamă cu furie:

— Mereu te uiţi în oglindă.

— Auzi măi femeie, spuse rîzînd don José fără să-şi părăsească ocupaţia, nu mă uit în oglindă, cos...

Copilele surîseră. Puţin speriată, doña Laura se trezi de-a binelea şi zise:

— Nu, nu dormeam. Ştiu ce mi-a răspuns.

În sufragerie se afla un ceas de perete care era Matusalem al ceasurilor. Mecanismul lui scotea, cînd mergea, un sunet asemănător ciocnirii oaselor sau unui dans de schelete. Pendulul lui descoperit părea că nu are altă misiune decît să alunge muştele care se grăbeau să se aşeze pe greutăţile ceasului. Cadranul lui galben era împodobit cu o ghirlandă pictată cu pere şi mere. Deodată, pe cînd familia era foarte nepăsătoare, se auzi un zgomot ameninţător. Acolo înăuntru se petrecea ceva înspăimîntător. Dar tot tapajul roţilor învechite se reduse numai la a anunţa ora. Răsunară unsprezece lovituri de talangă.

Doña Laura se ridică iar fetele îşi lăsară lucrul. Servitoarea luă banii de cumpărături. Isidora dispăru, în timp ce Emilia punea maşina la loc. Don José avea obiceiul să se culce cu o oră mai tîrziu decît soţia şi fiicele sale şi această oră o folosea citind *La Correspondencia*, plăcere fără de care nu putea trăi, şi făcînd ţigarete folosindu-se de un aparat cunoscut, un cilindru de lemn în care se introduce foiţa care se umple cu tutun. Luă ziarul, citi cu atenţie mărită discursurile oamenilor politici, după care parcurse anunţurile mortuare şi celelalte anunţuri. Apoi, în timp ce închise maşina de ţigarete, medită asupra întîmplărilor zilei şi asupra

politicii în general. Nu ducea lipsă de convingeri împătimite în materie de guvernare a Regatului. Se declarase dușmanul tuturor partidelor; susținea că spaniolii trebuiau să se unească spre binele patriei și atunci se vor sfîrși scandalurile și revoluțiile. Pentru gloria țării sale se simțea stăpînit de un entuziasm înflăcărat. Trei lucruri îl indignau. Primul: că englezii nu ne înapoiau Gibraltarul. Al doilea; că miniștrii aveau treizeci de mii de reali salariu. Al treilea; că nu se ridicase un monument în cinstea lui Méndez Núñez. Pe timpul acela repertoriul ideilor sale se îmbogățise cu una mai deosebită care nu înceta să se manifeste în orice ocazie.

— Nu, nu, spunea, don Amadeo ăsta este un om cumsecade.

Cînd ceasul bătu ora doisprezece don José se retrase lăsînd *La Correspondencia* pe masă ca să-l citească Melchor, care apărea mereu pe la două noaptea. Relimpio rămase foarte surprins cînd, apropiindu-se de patul conjugal, își văzu jumătatea lui dragă încă trează.

— Stai de veghe, fetițo? o întrebă scoțindu-și fesul. Am citit ziarul... Cîte se mai petrec! Cum îl mai defăimează pe bietul domn! Eu rămîn la părerea mea: susțin că don Amadeo e un om cumsecade.

— Lasă-mă în pace. Am eu destule pe cap! Sînt neliniștită cînd mă gîndesc la asta... Mucoasa asta obraznică a picat pe capul nostru.

— Ei, lasă, femeie. E orfană.

— Casa mea e orfelinat? Asta o să ne ruineze... Dumnezeu să mă ierte dacă judec greșit; dar cred că va sfîrși rău amărîta de fină-ta. Nu-i place să muncească, nu face altceva decît să se împopoțoneze, să scrie scrisori, să se plimbe și să se spele... Asta da; ea consumă mai multă apă într-o zi decît noi toți în trei luni.

— Da de unde! Las-o să se spele că muncește și ea. In seara asta a fost atît de atentă și zeloasă la lecția de croitorie, încît peste puțin timp va trage la mașină mai bine decît mine.

— Ești nerod, Relimpio. Fata asta o s-o sfîrșească prost și ce fumuri, sfinte Dumnezeule, ce pretenții! Și ce bosumflată e cîteodată, după ce că o întreținem! O să trebuiască să-i cerem audiență cîteva zile în șir ca să-i putem vorbi.

— E o orfană. Crezi tu că o va lăsa canonicul în voia soartei? Nu, eu nu cred.

— Încrede-te în canonic și las-o să facă ce vrea!... Ce-i mai caraghios... nu știu cum de mai rîd, e că ea face spume la gură că nu poate cheltui pe fleacuri... Haida de, că dacă

asta ar avea bani ar purta un lux nebun şi ar avea lachei îmbrăcaţi în roşu ca acest rege...

— Care, adevărul înainte de toate, e omul cel mai cumsecade...

— Ah, Isidorita, Isidorita! Mi se pare că tu eşti o bună bucăţică şi cînd nici nu te gîndeşti o să te arunc în stradă.

— Laura! exclamă timid don José, care se culcase şi el.

— Haide, haide! Taci, vicleanule. N-o să ducem lipsă de chiriaşi. Nu vreau încurcături în casa mea.

— Încurcături...? Da de unde!

— Încurcături, da; că ce vrea să însemne vizitele marchizului Saldeoro? Ştii cine e şmecherul ăsta?

— Un om foarte cumsecade, un cavaler, un tînăr... murmură Relimpio, aproape adormit.

— Fie ce-o vrea, aceste vizite mă deranjează. Casa mea nu e pentru aşa ceva, domnişoară Isidora. Tu, Relimpio, cum eşti pîinea lui Dumnezeu, nu bagi de seamă; eu da. Marchizelul ăsta sau ce-o fi a venit aici într-o zi şi a stat de vorbă cu ea un sfert de oră. A revenit săptămîna următoare şi au stat închişi şi mai mult, ştii? Apoi a continuat să vină la fiecare trei, patru zile. Ah, cum i se cunoaşte pe faţa acestei ticăloase, cînd îl aşteaptă, cînd întîrzie, cînd nu trebuie să vină! Tu eşti mai din topor şi nu observi nimic. Eu am stat după uşă şi i-am auzit că vorbesc foarte însufleţit, dar n-am putut să înţeleg nici măcar un cuvîntel. I-am auzit rîzînd, da, rîzînd mult, dar de ce...? Aici se petrece ceva, Relimpio; se petrece ceva.

Don José, care era dacă nu pe deplin adormit atunci pe punctul de a adormi, murmură aceste cuvinte mîngîietoare care îi ieşiră de pe buze învăluite într-un surîs:

— Şi ce frumoasă e...!

— Fugi de-acolo, momîie, lasă-mă în pace cu prostiile tale!

— Mofturi, femeie; spuneam că don Amadeo e un om...

— Ei aş...!

— Da de unde...!

3.

Relaţiile Isidorei cu fetele naşului ei, dacă fuseseră cordiale la începutul vieţii în comun, se răciră încet, încet. Isidora nu-şi ascundea cum trebuie ideea inferiorităţii Emiliei şi a lui Leonor, ca poziţie socială, ca frumuseţe, bun gust şi maniera de a se prezenta. Se credea atît de deasupra verişoarelor sale în aceste privinţe, încît atunci cînd era vorba

de obiecte de îmbrăcăminte, de alegere a unei culori, flori sau vreunei podoabe oarecare, fata lui Rufete manifesta față de cele ale lui Relimpio un dispreț plin de compasiune. „Aceste biete țoape, își spunea, se screm să mă imite dar nu reușesc."

Ceva adevăr era în asta. Isidora avea un talent înnăscut și nu dobîndit pentru a se găti. Se născuse cu el așa cum se naște odată cu poetul și inspirația. Ochii ei aveau acea calitate de a vedea mereu ceea ce este mai frumos, de a surprinde ce este mai armonios și de a alege întotdeauna într-un mod magistral iar mîinile aveau acea îndemînare de a potrivi pe ea orice podoabă. Poseda foarte rara pasiune pentru simplitate, care în mod obișnuit nu se întîlnește la clasele medii ale societății și este o calitate specială a civilizației primitive sau a celei mai rafinate culturi. Fetele lui don José, recunoscîndu-i această superioritate, se foloseau de ea consultînd-o asupra tuturor îmbinărilor de materiale pe care le făceau. Sărăcia lor le interzicea în mod sigur luxul; dar cum e lege că toate clasele societății, cu excepția celei a muncitorilor, se îmbracă la fel și cum există un adevărat delir la cei umili de a imita modul de a se îmbrăca al celor sus-puși — de unde rezultă că fata unui funcționar de douăsprezece mii de reali de-abia se deosebește pe stradă de fata unui grangur — fiicele lui Relimpio se găteau atît de bine cu rămășițe de materiale, cu cîrpe și lucruri vechi modificate, încît de multe ori păcăleau pe cei mai puțin versați în fizionomii și tipuri madrilene.

Amîndouă erau agreabile și Emilia destul de frumoasă, aparținînd acelui gen fin, delicat și zvelt care se întîlnește atît de des în Madrid. Mult timp se îmbrăcară cu o singură rochie bună amîndouă, o pereche de ghete obișnuite și o șubă albă de iarnă, de unde rezultă că în fiecare zi îi venea rîndul numai unei fete să meargă la plimbare cu doña Laura. Dar datorită muncii lor, nopților albe și aproape neverosimilelor economii reușiră să se îmbrace și să se încalțe amîndouă la fel și chiar să aibă fiecare pălării la modă, cusute de ele sub îndrumarea Isidorei, din resturi și relicve de la alte pălării pe care le obținuseră pe degeaba dintr-un magazin pentru care lucrau. Ce femeie nu poartă pălărie în vremurile de azi? Doar cerșetoarele care cer de pomană se văd private de acea podoabă; dar va veni și ziua, după cum progresăm de repede, în care și ele să o poarte. Umanitatea va ajunge să fie, odată cu progresul industriei și cu ieftinirea confecțiilor, ori toată elegantă, ori toată țoapă.

Fiind tipuri perfecte ale sărăciei disimulate, fetele lui don José ar fi fost îngrozite dacă li s-ar fi propus să se căsă-

torească cu un mecanic priceput, cu un negustor bogat, sau cu un fermier. Chiar doña Laura, făcută să trălască în mizerie, lustruită şi cumpătată pentru a nu părea ceea ce este, nu se gîndea la alianţe înjositoare. Spera că Emilia se va căsători cu un medic din acei tineri învăţaţi care termină acum, din care cauză nu privea cu ochi răi vizitele lui Miquis. În ceea ce o priveşte pe Leonor, pe care mama ei o presupunea dotată cu un talent ieşit din comun, i-ar fi picat bine un ofiţer de stat major, de geniu sau ceva asemănător.

În paradisul teatrului Regal, unde se duceau de cîteva ori pe săptămînă, aceste două fete finuţe aveau cercul lor de tineri curtenitori şi studioşi şi funcţionari din acele infime categorii care reuşeau să se remarce prin ceva. Ele îşi dădeau o importanţă deosebită, simulînd, în special Leonor, ceea ce nici în vis nu ar putea să aibă; şi cum erau plăcute la înfăţişare şi cu limba slobodă, mulţi inocenţi cădeau în laţ şi le priveau ca pe crema societăţii. Confundarea claselor în moneda falsă a egalităţii...

Să vorbim acum despre Melchor, onoarea şi mîndria familiei, orgoliul mamei sale şi speranţa tuturor, căci mai degrabă s-ar îndoi de cele patru evanghelii decît de ascensiunea viitoare a tînărului Relimpio într-o poziţie strălucitoare. Cum să nu, dacă Melchor era, după părerea doñei Laura, cel mai deosebit din urbe ca frumuseţe, talent şi sociabilitate? Şi într-adevăr dacă figura şi înfăţişarea e scara pe care oamenii trebuie să urce spre glorie sau bogăţie, Melchor trebuia să se înalţe mai mult ca oricine căci avea cea mai distinsă înfăţişare din cîte şi-ar putea dori un bărbat. Era primul fruct al căsătoriei lui don José cu doña Laura, dar gurile rele spuneau că ar fi fost din flori, lucru însă pe care nu ne interesează să-l cercetăm. N-avea mai mult de douăzeci şi şase de ani. Avea barbă neagră, ochii şi părul la fel; minte întunecată; dar semnalmentele lui erau greu de stabilit în ceea ce priveşte, mai ales, primul dintre aceste trăsături particulare, căci podoaba păroasă a feţei sale varia foarte mult, astfel încît dacă luna aceasta îl vedeai cu o barbă ce îi acoperea în întregime faţa, în cea următoare purta favoriţi; anul viitor apărea numai cu mustaţă; apoi cu mustaţă şi cioc, ca şi cum ar fi vrut să înscrie pe chipul lui cu briciul capricioasa inconstanţă a gîndurilor sale.

Fiind băiat şi primul născut era copilul răsfăţat al familiei. Toate sacrificiile păreau neînsemnate şi-l obişnuiseră cu umilinţa părinţilor în faţa măreţiei capriciilor lui. Don José şi doña Laura îl priveau ca pe o fiinţă superioară, sfîntă, care din întîmplare sau dintr-un scop misterios al providenţei se născuse din pîntecul acelei umile femei. În discuţiile

cu surorile sale, Melchor avea întotdeauna dreptate și fetele se puteau lipsi de ceea ce aveau mai multă nevoie pentru ca Melchor să se bucure de toate din belșug. Doña Laura mînca prost sau nu mînca deloc pentru ca fiul ei să fumeze cel mai fin tutun. Lui don José îi interziceau vinul la masă pentru ca Melchor să poată bea cafea și să nu se simtă prost printre prietenii lui. În familiile sărmane se obișnuiește să se îmbrace copiii cu lucrurile transformate ale părinților. La ei, dimpotrivă, lui don José îi făceau sacouri din pardesiile vechi ale lui Melchor și toate cravatele acestuia după ce se uzau treceau să împodobească gîtul patern.

Buzunarele lui don José erau întotdeauna gol-goluțe, căci era un bărbat atît de risipitor încît dacă strîngea vreun bănuț comitea fapta mîrșavă de a cumpăra castane și se așeza să le mănînce pe o bancă în parc. În schimb, în buzunarele lui Melchor mereu zornăia cîte ceva, fie chiar și cîteva pesete strînse de doña Laura, Dumnezeu știe cum, cu mii de sacrificii, cu nesănătoasele nopți albe ale fetelor și cu economia dusă la limite incredibile.

Melchor urmase Dreptul. Un băiat atît de deosebit, atît de extraordinar dotat de Dumnezeu cu talent și finețe, nu se putea degrada lucrînd ca muncitor cu unelte meschine. Oferirea unei cariere prea puțin elegante ar fi contrariat înaltul său destin. Doña Laura avea un frate care era un faimos ortoped în Madrid, un om care cîștigase o avere cu atelierul său. Acest laborios meseriaș imediat ce Melchor, al cărui nas era, împlini cincisprezece ani, vru să-l ia cu el și să-l învețe acea onorabilă meserie; dar atît doña Laura, cît și don José, considerară asta o insultă. Melchor ortoped, să îndrepte cocoașe, să corecteze hernii, să mestereasă proteze și cîrje atît de urîte!... Haida de, asta era monstruos. Doña Laura ascultă propunerile fratelui său nu numai cu indignare, ci și cu scîrbă. Însuși tînărul, după ce se mai luminase la Universitate și căpătase o spoială de cultură, rîsese de unchiul său ortopedul. Numai ideea de a merge să lucreze cu el în acea prăvălie odioasă și îl revolta. Cum s-ar fi putut înțelege el cu unchiul său, el, atît de deștept, atît de inteligent, chemat pentru un destin sublim, și unchiul lui, un om grosolan și necioplit care știa să facă doar suspensoare și proteze, un sălbatic care zice clauze în loc de capsule și care cînd s-a pus în funcțiune primul tramvai vorbea de stipulația vagoanelor în loc de trepidație?

Melchor termină Universitatea și ieși, după cum spunea Miquis, *un munte de prostie*. Între toate științele studiate nici una nu trebuia să se plîngă că fusese mai puțin favorizată; adică din nici una nu știa nimic.

A fost vorba atunci de *a-l lansa*. Era o frumoasă navă proaspăt construită și vopsită, căreia nu-i lipsea altceva decît s-o faci să plutească pe marea fără sfîrșit a ambițiilor. Deputatul de Monóvar îi obținuse o slujbă la Direcția Monopolului, slujbă la care Melchor se pricepea ca musca la făcut miere. Ce mai, călcase cu dreptul! Din nenorocire trecură cîțiva ani alternînd posturile mizere cu nefericite concedieri. Tînărul dispera văzînd marea disproporție între poziția sa reală și cea artificială care se crease prin prieteniile cu tineri bogați, cu nevoia de a se îmbrăca bine și cu veșnicile sale pretenții alimentate întruna de întreaga familie.

Nu-i plăcea să învețe, căci auzea spunîndu-se mereu că studiul îți folosește prea puțin. Dar contactul cu tineri deștepți îi furniza un debit mediocru de fraze gata făcute și de idei din care cauză nu era dintre cei mai tăcuți din cafenele. Întreținea dispute pe teme politice și chiar se băga pe sub pielea unora reușind să scrie la cîte un periodic de mîna a șaptea. Este de remarcat că întotdeauna o făcea pe un ton atît de indignat și arătînd atîta furie împotriva guvernului încît însăilările lui plăceau redactorilor și chiar îi aduseseră ceva bănuți.

Își găsise o slujbă și pentru scurtă vreme se dedicase spiritismului. Îl puteai vedea în adunări nocturne ale sectei care este antecamera levitației și ajunse să capete acele convingeri tenace care se întîlnesc numai la prozeliții sistemelor celor mai absurde. Multe ore din noapte și le petrecea acasă în discuții melancolice cu picioarele mesei sau scrîind cu mîna tremurîndă ceea ce după el îi spunea vreun spirit sau altul; și deși asemenea aiureli nu-i erau pe plac doñei Laura, fiind o catolică convinsă, binecuvîntata doamnă nu-i zicea o vorbă, nici nu încerca să-i smulgă din minte fiului ei pînzele de păianjen ale acelei ridicole doctrine.

Dar vremea trecu și cu ea și spiritismul lui Melchor, lăsînd loc altor idealuri mai practice. Vedea scurgîndu-se anii fără ca mijloacele sale pecuniare să fie în armonie cu pretențiile sale, nici cu acel viitor strălucit pe care mama sa i-l prevestise. Nu era bogat, dar trebuia să pară astfel; adică să se îmbrace ca cei avuți, să aibă de-a face cu ei. E crud faptul că toți sîntem deosebiți prin avere și că trebuie să fim egali prin îmbrăcăminte. Inventatorul redingotei semănase disperarea în spița omenească.

Din această cauză Melchor suferea cumplit și în fiecare zi suporta o nouă umilință. Luxul celorlalți îi biciuia obrazul. Se plimba. De ce el avea parte de oboseală iar ceilalți de trăsură? De ce el iubea dar altul se bucura de iubită? Se ducea la teatru. De ce era a lui pasiunea pentru muzică iar

loja a altcuiva? Aceste întrebări izbucneau întruna în mintea lui ca scînteile în forjă. Suferința sa atingea apogeul cînd asculta povești despre îmbogățiri neașteptate. La cafenea, în toate cercurile, se istoriseau povești minunate ca în basme. Cînd un sărăntoc curajos își rotunjise o avere formidabilă în cîteva luni; cînd o idee fericită, generînd cea mai rentabilă afacere, îl făcuse puternic pe cel care cu numai un an în urmă fusese cerșetor. Mii de agenți mișunau prin Madrid realizînd, cu beneficii substanțiale, acele combinații obscure între bancă și cămătari, între servicii și moravuri, de unde decurgeau singurele minuni ale secolului al XIX-lea.

De cînd îl asaltaseră aceste gînduri, Melchor medita în fiecare săptămînă la un alt plan. Îl cocea în minte, îl comunica mamei transpus deja în cifre, doña Laura îl găsea minunat; el încerca să-l pună în aplicare și atunci, datorită greutăților, murea un plan și se năștea altul.

Prima oară fusese vorba de un lucru foarte simplu: „Este ceva garantat, mamă", spunea el. Consta în a combina un sistem de anunțuri cu un sistem de cadouri oferite de prăvălii tuturor clienților acetora. Planul era măreț. Ar fi produs milioane cu condiția ca toți negustorii din Madrid să accepte propunerea și ca toți industriașii să faciliteze anunțurile. El se și înțelesese cu un litograf care urma să-i facă primele cartonașe.

Acestui „lucru garantat" i-au urmat altele. Era vorba de o rețea de tramvaie aeriene. În ceea ce privește capitalul avea certitudinea că îl va găsi cînd bancherii îi vor cunoaște planul. Dar aceștia n-au știut să vadă imensitatea milioanelor pe care putea să le furnizeze afacerea și tramvaiele aeriene au rămas în aer. Apoi era vorba... tot despre un „lucru garantat"... de a obține de la guvern privilegiul de a vinde chibrituri, apoi de a deschide o agenție pentru plasarea forței de muncă și, succesiv, de alte nebunii și extravaganțe.

Între atîtea combinații nu-i trecuse prin minte tînărului Relimpio cea mai simplă dintre toate, adică să muncească indiferent ce și unde, de unde ar fi putut cîștiga, de la o pesetă în sus, orice sumă. Dar el, fanatizat de ceea ce auzise despre îmbogățiri rapide și colosale, dorea să facă avere imediat, nu cîștigată, nici cucerită prin muncă, ci obținută printr-un noroc asemănător cu al chilipirgiilor de la minele de aur sau cu al celor care descoperă comori de diamante. În zilele la care se referă povestea noastră, Melchor era cam descurajat și în mintea lui domnea o confuzie totală. În mintea sa neverosimilul lupta în umbră boxînd cu posibilul. Va ieși din această bătălie vreo idee măreață, vreun plan niciodată

visat de altcineva? Viziunile bogăției reale se războiau în el cu imaginile bunăstării altora, în zgomotul poftelor rebele, cu cît mai răzvrătite cu atît mai departe de a fi satisfăcut.

Se întorcea acasă în fiecare noapte între unu și două, obosit, trist, gînditor; își arunca haina, punea coatele pe masa din sufragerie, își sprijinea bărbia în palme și rămînea așa jumătate de oră sau mai mult în tihnită meditație. Dacă intra fumînd, așa cum se întîmpla mai mereu, își concentra atenția curățirii, înnegririi sau desfundării unei pipe din spumă de mare, ocupație care îi răpea multe ore din zi. Își continua îndeletnicirile cu atîta conștiinciozitate și răbdare, încît la cafenea i se aduceau elogii pentru perfecțiunea și consecvența sa. Există orgolii foarte ciudate. Cel manifestat de Melchor în legătură cu pipa sa era scuzabil căci pipa semăna cu abanosul cel mai curat și mai strălucitor iar artistul, după ce arunca uniform trombe de fum gros, o lustruia cu o cîrpă și se privea apoi în acea oglindă de jeu... Cînd termina de fumat, punea pipa în cutia ei și se ducea în pat de unde nu mai ieșea pînă la unu a doua zi.

Isidora nu-l simpatiza pe răsfățatul băiat al familiei Relimpio. Acea frumusețe atît de exagerată de doña Laura ei i se părea obișnuită iar manierele și modul de a se îmbrăca al tînărului afectate și de prost gust. În ceea ce privește înaltele calități morale și intelectuale, cu care, după părerea familiei, era înzestrat de Dumnezeu, Isidora nu înțelegea nimic. Îl socotea cel mai nerușinat leneș, cel mai sălbatic egoist din lume.

Capitolul 9.

BEETHOVEN

1.

Palatul Aransis, situat în zona parohiei San Pedro, este o clădire cu înfățișare comună, ca toate locuințele senioriale construite în secolul al XVII-lea, care par să răspundă ideii că Madridul ar fi o curte provizorie. Nobilii, siguri că mai devreme sau mai tîrziu regele se va stabili în altă parte, își făceau, în loc de case, enorme pavilioane sau corturi de campanie, folosind în loc de pînză și scînduri cărămidă și ipsos.

Importanța artistică a unor asemenea construcții e nulă; trăinicia precară, iar în ceea ce privește confortul interior se putea folosi numai ceea ce a fost modificat căci vechii seniori se pare că se obișnuiseră să trăiască fără lumină și fără acoperiș, cînd în largi incinte goale, cînd în întunecate cămăruțe.

Casa familiei Aransis este dintre cele modificate în secolul trecut. La exterior, în afară de poarta scoasă în relief, prin care ar fi intrat fără să se aplece los gigantones del Corpus[1], nu avea absolut nimic deosebit. În interior se păstrau destule opere de artă, precum covoare, mobile și tablouri, fără ca nici una dintre ele să iasă cu ceva în evidență, nici să fie extraordinară. Părăsirea în care stăpînii ei o lăsaseră se observă de la ușă pînă la acoperiș căci, deși totul e în ordine și bine apărat de paraziți, persistă acolo mirosul singurătății și presentimentul ruinei. Să zică ce-or vrea cei care se înverșunează să creadă că trebuie să fie bun numai ce e vechi, interesul artistic al saloanelor familiei Aransis nu trece de mediocru.

Din 1863 aici totul fusese închis; se deschidea numai în zilele de curățenie. Casa avea ca locuitori tăcerea, care se odihnea în dormitoare printre lungi draperii închise la culoare, și întunericul ce se răsfăța în spațioase încăperi. Prin cîteva crăpături lumina își vîra degetele sale trandafirii, zgîriind tapiseriile. Noaptea nici zgomotul, nici lumina, nici spiritul viu nu locuiau aici.

Într-o zi de toamnă a anului 1872 palatul se însuflețí dintr-o dată; se deschiseră ușile și ferestrele; aerul și lumina intrară în torente și penele a șase servitori expulzară praful care dormea liniștit pe mobile. Apoi interveniră mutatul mobilei, spălatul geamurilor și pregătirea candelabrelor. În mijlocul acestei zarve se auzeau sunetele sprintene ale pianului chinuit de mîinile acordorului. A doua zi răsună zgomot de cufere descărcate, activitatea febrilă a lacheilor, scurgerea tumultoasă a trăsurilor pe drum și în imensul portal gol, pustiu. O doamnă cu părul aproape cărunt și cu o statură grațioasă, învăluită în blănuri, acoperită la gură ce tremura de frig, urcă scara oferind brațul unui domn melancolic și trecu din cameră în cameră, fără să se oprească, pînă nu ajunse în încăperea în care trebuia să se odihnească după călătorie. O însoțeau, pe lîngă domnul melancolic, un băiat de vreo paisprezece ani care ducea după el, legat de un lanț, un enorm ciine negru, alaiul fiind înche-

---

[1] Uriași de carton purtați în Spania la procesiuni religioase în Joia Verde.

iat de două servitoare tinere și drăguțe, care nu aveau mutre de spaniole.

Marchiza de Aransis, văduvă din 1854, trăia la Paris sau Londra o bună parte din an, o parte din vară într-un port din Bretania și cîteodată, iarna, obișnuia să vină în Spania pentru a-și îngriji sănătatea, nu foarte robustă, în clima Córdobei unde avea casa și pămînturile. La Madrid nu stătea decît patru sau cinci zile în trecere spre Córdoba sau Granada. În acel an își făcea călătoria la sfîrșitul lui septembrie și arătîndu-se, fără să se știe de ce, mai puțin drăgăstoasă ca altădată cu țara ei, spusese cînd intrase în casă: „De data asta nu voi rămîne decît trei zile". Era într-o luni.

Se odihni pînă la ora două, oră la care băiețelul care o însoțea se așeză la pian pentru a executa exerciții foarte grele și nu-l părăsi pînă la ora mesei. Apoi doamna primi multe vizite, luă masa cu domnul melancolic, cu micul pianist, cu marchiza de San Salomó, cu administratorul casei și cu încă două persoane, iar apoi se retrase în dormitorul ei, după ce se rugă mult.

Își folosi aproape toată ziua următoare întorcînd vizitele și se retrase la ora patru. Nu vroia să primească pe nimeni. Dorea să fie singură. Casa aceea îi repugna aruncînd asupra sufletului ei o umbră tristă și lugubră dar, în același timp, o atrăgea și o rețineau amintiri dragi. Seara se lăsă repede. Marchiza hotărîse să deschidă camera fiicei sale defuncte, care fusese închisă de la moartea acesteia, survenită cu nouă ani în urmă. În această lungă perioadă, mama nu permisese nimănui să deschidă funebrul dormitor; nu dorise să-l deschidă nici chiar ea, căci îl privea ca pe un mormînt și mormintele nu se deschid. Dar cu acel prilej se decisese să-și calce hotărîrea. Încă de la Paris îi încolțise ideea să realizeze acest act cumplit de trist. Dorința ei provenea dintr-o pietate afectuoasă, chiar din teamă, care uneori ne stimulează îndemnîndu-ne din curiozitate. „O să-l deschid în seara asta", se gîndi, suspinînd adînc și după cină se mută într-un frumos salon, cea mai bună și mai plăcută încăpere a casei. Pe un perete se afla marele pian Erard, la care cînta dimineața și după-amiaza tînărul care venise cu doamna; pe un altul, oglinda marelui șemineu reflecta cu misterioasă nehotărîre camera împodobită. În fața oglinzii deschiderea perdelelor trase cu greu lăsa să se vadă o ușă albă, simplă, ușă pe care simțea lipsa unui epitaf.

Pe pereți atîrnau tablouri moderne de un gust îndoielnic și cîteva portrete ale seniorilor de odinioară dintre aceia îmbrăcați în armură de ceremonie măiestrit lucrată, cu brațul țeapăn ținînd în mînă un sceptru, însemn al puterii.

Mobilele nu erau dintre cele mai moderne. Aparţineau vre murilor brocartului şi ale lemnului aurit, iar bronzurile proclamau cu afectata lor structură greacă dizolvarea Sfatului celor Cinci sute şi a *senatus consultus* al lui Bonaparte. Deşi nu era frig, umiditatea casei în părăsire era atît de mare încît a fost nevoie să se aprindă focul în şemineu.

Tînărul, mai bine-zis băieţaşul, intră jucîndu-se cu ciinele pe care îl chema Saúl.

— Nu face gălăgie, copile, îi atrase atenţia doamna, deranjată de zgomot. Lasă-l în pace pe Sául.

Puţin după aceea, animalul se aşezase ca un rege în mijlocul salonului şi părea un leu de abanos. Frumosul său cap se distingea mindru, inteligent, drăgăstos şi sălbatic în acelaşi timp, pe florile colorate ale covorului şi ochii lui întorceau în scîntei vii flăcările din cămin.

Marchiza încerca să deschidă uşa, dar o făcea cu o mînă atît de nesigură încît cheia bîjbîia în broască fără să reuşească s-o descuie. În sfîrşit, răsună clicul limbii metalice. Împinsă, uşa cedă cu un jalnic suspin de rugină şi lăsă să se vadă spaţiul întunecat de unde ieşea un miros de umezeală stătută hrănită din tenebre, din linişte, din singurătate.

Marchiza, care se oprise în prag, paralizată de groaza şi respectul pe care acel interior (nedeschis de nouă ani) i le inspira, se dădu înapoi; luă una dintre cele două lămpi care se aflau în salon şi hotărîtă, cu evlavie şi însufleţire, pătrunse în cameră.

— Scumpa mea fiică, te-am iertat, murmură ca pe o rugăciune, făcînd primii paşi.

În mijloc se afla o masă pe care doamna puse lampa. Se aşeză pe un scaun din faţa mesei şi împreunîndu-şi mîinile începu să plîngă şi să se roage scăldînd cu privirea toate obiectele din încăpere, mobilele şi perdelele şi fixîndu-şi-o pe cîteva cu îndîrjirea pe care uneori o foloseşte împotriva ei însuşi sufletul îndurerat. Setea de a vedea se hrănea din teama de a vedea, contopindu-se una în alta, frica şi dorinţa, pentru ca sufletul să nu ştie să deosebească bucuria de suferinţă. Atunci se auziră sunetele moderate ale pianului acordate de suav înfăţişînd un motiv lent şi simplu de slab interes muzical, dar care amintea de *a fost odată* al unei poveşti minunate.

Marchiza nu luă în seamă acea muzică pe care obosise să o tot audă. Nepotul ei era un pianist precoce, un monstru sacru, un fenomen de agilitate şi de bun gust. Fusese discipolul şi era deja emulul celor mai de seamă pianişti francezi. Orgolioasă de această aptitudine, marchiza îl obliga pe băiat să studieze zece ore pe zi. Fără să-i acorde vreo atenţie

în seara aceea, nici chiar să-şi dea seama de ceea ce cînta copilul, ilustra doamnă, solicitată de alte gînduri şi emoţii mai crude şi mai reale decît cele pe care le produce muzica, continuă să privească în jurul ei. Nu văzuse acele obiecte din ziua în care fiica ei nu mai era în viaţă. Moartea îşi pusese pecetea sa tristă pe toate. Lipsa de lumină dăduse stofei de mobilă tonuri decadente. Praful mătuise frumoasele lacuri şi învăluise totul într-o ceaţă aspră şi cenuşie care nu putea fi atinsă fără ca nervii să nu se înfioare. Pe şemineu rămăsese un vas cu flori care fuseseră naturale şi proaspete cu nouă ani în urmă.

Arătau ca o zdreanţă vineţie de nedescris care atinsă cădea în particule reci şi foşnitoare, ca rămăşiţele pămînteşti după o mie de ani. Dintre mobilele foarte delicate, de o construcţie foarte capricioasă, cele aurite deveniseră negre. Un dulap de haine cu oglindă triplă avea uşile întredeschise şi din pîntecul său de cedru se vedeau ieşind rochii în dezordine, atlazuri şi grenadine, fai-uri şi minunate mătăsuri, învechite şi decolorate, toate atît de invadate de moarte încît păreau gata să cadă, dacă le atingeai, în particule minuscule ca florile de altădată. Miros de mucegai şi de flori veştejite şi de parfumuri putrezite şi descompuse ieşea din acele rămăşiţe. Se vedeau, de asemenea, pe jos, lîngă dulap, pantofi şi cizmuliţe puţin folosite şi un corset al cărui şnur ce atîrna descria arabescuri pe podea.

Privind acestea, marchiza îşi aminti cel mai trist amănunt din acea tristă zi. Cu puţine ore înainte de a muri, fiicei ei, crezînd că se simte bine printr-una din acele rare halucinaţii ale temperamentului, care sînt cele mai cumplite ironii ale morţii, îi venise chef să se gătească. Simţind în acele clipe o putere înşelătoare, se îmbrăcase cu o neliniște febrilă, zicînd că nu mai era bolnavă şi că ea se va duce la teatru în seara aceea. Apoi simţise dintr-o dată un cuţit în inimă şi căzu ca fulgerată. Îi scoaseră hainele de gală, o descălţară, îi smulseră una cîte una frumoasele podoabe, profanatoare ale mormîntului şi, puţin după aceea, încetă să mai trăiască.

Această amintire, care întotdeauna o îngrozea, o făcu pe marchiză să contemple frumosul tablou agăţat deasupra şemineului. Era un portret de femeie pe al cărei graţios chip surîsul buzelor proaspete contrasta cu melancolia ochilor cenuşii, sub genele cele mai mătăsoase care s-au putut vedea vreodată. Rezulta o dublă expresie, îndrăgostită şi batjocoritoare şi acolo se întrevedea sentimentul adînc şi puternic prost disimulat prin ipocrizia unui caracter superficial nestatornic.

Marchiza nu se sătura să privească portretul. Semăna atît de bine; parcă era de Madrazo, atît de fină, atît de conformă cu distincţia, eleganţa şi graţia originalului! Ce admirabilă era acea coafură a părului abundent ce-i împodobea chipul nu chiar foarte oval, mai degrabă tinzînd către o rotunjime voluptuoasă! Ce paloare încîntătoare! Ce armonie între paloarea bolii şi seducţia inexplicabilă! Şi acea mînă albă ţinînd mantia neagră, ce elegantă, ce vie în admirabila ei modelare! ... Mamei îi scăpară într-un murmur de durere aceste cuvinte:

— Biata mea fată! Sărmană păcătoasă!

Şi spunînd acestea, se ridică de pe clapele pianului din apropiere un murmur însufleţit, care imediat deveni o tînguire, expresie a pasiunii furioase. Era elegia durerilor omeneşti care, uneori, printr-un capriciu misterios de stil, foloseşte limbajul sarcasmului. Apoi expresiile festive se schimbau în accente mai patetice care puteau reda chiar vocea disperării. O singură idee, pe cît de simplă pe atît de sfîşietoare, apărea în tumultul a mii de idei secundare şi se pierdea apoi în cea mai capricioasă varietate de planuri pe care le poate zămisli fantezia pentru a reapărea pe loc transformată. Dacă în tonul minor era acea idee îmbrăcată în tenebre, acum, în cel major, se prezintă scăldată în lumină strălucitoare. Ziua urma nopţii şi lumina umbrelor în acea expresie a sentimentului prin intermediul instrumentului muzical, cu cît mai intens, cu atît mai confuz.

Din modulaţie în modulaţie, ideea unică se denatura fără să înceteze de a fi ea însăşi, la fel ca un histrion care îşi schimbă costumul. Corpul se păstra, aspectul varia. Uneori purta în sunetele lui nuanţa dură a constanţei; alteori, în tremolourile sale, ezitarea şi îndoiala. Cînd se prezenta profundă în octavele grave, ca sentimentul urmărit care se refugia în conştiinţă; cînd impetuos şi războinic în înaltele octave duble, proclamîndu-se învingătoare şi rebelă. Se simţea apoi hăituită de un năvalnic tumult de arpegii, scări cromatice şi imitaţii, şi se auzea coborînd cu paşi gigantici, fugind, descompunîndu-şi şi făcîndu-se bucăţi ... S-ar fi crezut că totul se va termina; dar un suflu de reacţiune străbătea întreaga clavitaură a pianului; fragmentele disparate se adunau, se recunoşteau aşa cum se vor recunoaşte şi se vor aduna oasele aceluiaşi schelet la judecata de apoi, şi ideea se prezenta din nou triumfătoare ca un lucru reînviat şi izbăvit. Fără nici o îndoială o voce de pe altă lume se tînguia în armonioasa zarvă a clapelor: „Am fost pasiune, îndoială, luptă, păcat, dezonoare, dar am fost şi remuşcare, izbăvire, mîntuire, lumină şi paradis."

2.

Marchiza, care nu încetase să privească portretul fiicei sale pînă cînd lacrimile nu aşternuseră un văl pe ochii ei, se rugă din nou, şi în timp ce rostea o rugăciune pentru sufletele morţilor gîndea astfel: „Dumnezeu te va ierta, biet suflet drag, cum te-am iertat şi eu."

Şi începu să-şi cheme în amintire mii de întîmplări, unele triste ca o reflectare a dragostei rănite, altele sfîşietoare şi groaznice ca imaginea durerii vătămate. Îşi aminti că dacă defectele fiicei sale fuseseră dintre acelea care în societate nu au scuză, severitatea mamei fusese implacabilă. Cu aceste amintiri dureroase, marchiza simţi ceva care se putea numi remuşcarea datoriei. Fusese crudă cu fiica ei? Descoperirea purtărilor uşuratice care imediat deveniseră publice, o adusese pe doamnă pe punctul de a muri de indignare şi de ruşine. Ce bine îşi amintea asta şi cum îi revenea furia odată cu amintirile, înfierbîntîndu-i sîngele! Atunci ea o închise pe fiica ei cu toată rigoarea posibilă. O pusese la recluziune în acea cameră de unde nu ieşea niciodată, neavînd nici o cale de comunicare cu exteriorul. Trăi ca zidită şase luni. De ce a murit? Nu se ştia bine. A murit pentru că a fost închisă şi a fost victima inchiziţiei onoarei.

O rigoare exagerată! Marchiza era o femeie de pe alte timpuri. Era forjată pe nicovala cazanului cu ciocanul demnităţii sociale, de mîinile aspre ale religiei. Nu încăpeau în ea atitudini condescendente josnice care reprezintă fructul amar al uneia dintre manierele civilizaţiei. În timp ce fata fusese prizonieră, îi dădea voie să se gătească, dar să nu iasă din cameră. Marchiza nu vorbea cu ea decît strictul necesar, fără a folosi niciodată cuvinte drăgăstoase, nici vorbe amabile. Buna doamnă îşi amintea, cum îţi aminteşti de urma unei arsuri, aceste cuvinte de foc rostite de fiica ei, cu o zi înainte de a se îmbolnăvi: „Mamă, omoară-mă cu cuţitul, dar nu mă omorî cu privirile tale."

Dintr-o dată boala, care îşi făcuse lent incubaţia, izbucni, dezvoltîndu-se cu repeziciune în şase zile. Din prima zi se anunţa un sfîrşit cumplit. Toată severitatea mamei ceda pe loc ca gheaţa care se topeşte. Ce bine îşi amintea după nouă ani expresia chipului medicului, doctoriile, micile pofte ale bolnavei, născute din cumplite tulburări nervoase! Cînd cerea flori, cînd îngheţată pe care nu trebuia s-o mănînce. Bruse cerea toate libretele de operă care se puteau obţine. Altădată ceru să fie adusă acasă o mare parte din magazinul de muzică al lui Romero. „Păsări, păsări..." Îi aduseră aproape toată piaţa Santa Ana. „Oh! Trebuie să răspund la

atîtea scrisori . . . !" Şi se apuca de scris. Din aceste dorinţe nebune, care erau ca nişte zguduituri pe care i le dădea moartea pentru a o smulge mai repede din rădăcină, se alimenta febra ei galopantă.

„Ai murit ca o biată martiră, gîndi marchiza, rugîndu-se din nou. Ai murit împăcată cu Dumnezeu, făcînd rugăciuni şi sărutînd sfînta imagine a Mîntuitorului nostru."

Se auzi din nou sunetul pianului cu trisa elocvenţă a psalmodiei. Fraza avea un al doilea membru. Se putea crede foarte bine că un suflet îndurerat întreba despre destinul său din groapa unui mormînt şi că o voce celestă îi răspundea din nori cu accente de pace şi speranţă. Motivul se odihnea în blînde acorduri şi acest fond armonic avea o anumită elasticitate care cîntărea suav fraza melodică. Acesteia îi urmau îngînări cînd palide, cînd pregnante, umbre diferite care vor proiecta ideea pe toate laturile în desfăşurarea sa gravă. Înţeleptele forme labirintice ale canonului urmară simplităţii suverane de unde rezultă că frumoasa idee se multiplica şi că din atîtea exemplare ale aceluiaşi lucru se forma o splendidă împletitură de un efect ciudat, căci se adresa mult sentimentului şi puţin raţiunii, îmbinînd farmecele misticii pure cu jocurile de cuvinte ale erudiţiei teologice. Deodată, o modulaţie asemănătoare unei lovituri de topor varia ca ton, ca număr, ca limbaj, înţeles. Strofa de dragoste, impregnată cu candoare pastorală, apăru imediat şi apoi festivul rondou plin de dificultate cu extravaganţe de scamator şi eforturi de gimnast. Costumîndu-se festiv, agita clopoţeii. Urca, cu gesturi vizibile, la cele mai acute note ale gamei cum urcă maimuţa pe o prăjină; cobora dintr-o săritură în fîntîna acordurilor grave unde simula bombăneli de moşneag şi grosolănii de călugăr. Se tîra bolnav pe la mijloc imitînd gemetele caraghioase de băieţel rănit şi sărea brusc proclamînd plăcerea, dansul, beţia şi uitarea chinurilor şi eforturilor.

Deschizînd pupitrul unui birou de abanos, marchiza răscolea hîrtii, scrisori, diverse obiecte. Ochii ei doreau şi se temeau să găsească anumite lucruri; se fixară pe un pachet de scrisori, străbătură cîteva unghere şi se îndepărtară cu groază ca de la un spectacol demn de oprobiu. „Toate acestea se vor arde", spuse, punînd deoparte pachetul îngrozitor. Apoi găsi un plic în care se afla o scrisoare începută. Bolnava avusese nebunia de a scrie scrisori; dar numai începute le abandona. Pe cîteva se vedeau doar mîzgăleli fără rost, făcute din zgîriatul penei tremurătoare; pe altele literele clare exprimau idei dezlînate, cuvinte afectuoase grupate fără nici o noimă. Pe hîrtie melancolia repetase de

multe ori un același cuvînt, scriindu-l mai întîi cu majuscule, pentru ca apoi să descrească pînă cînd literele deveneau niște puncte. „Toate se vor arde", spuse din nou marchiza, făcînd o grămadă din ceea ce destinase focului.

Răscolind iar dădu peste un portret. Doamna se schimbă la față cînd îi văzu. Îi provoca oroare; dar tocmai de aceea privi din nou imaginea odioasă, căci ura are, de asemenea, extazul său. Nu era de ajuns să ardă portretul. Era nevoie mai întîi să-l sfîșie pe vinovat. Marchiza rupse portretul în bucățele mici.

Cum mai rîdea atunci Beethoven! Veselia lui era ca a lui Mefisto transformat în student. Imediat intonă o grațioasă serenadă compusă din lacrimi de crocodil și cu uguit de porumbei. Dar marchiza nu dădea atenție și continua să răscolească „Ce-o fi asta?", se gîndi, luînd un pachețel legat cu panglică roșie.

Desfăcu pachetul și văzu un colier de perle, cu un bilețel pe care scria: „Pentru fata mea. O rog să fie bună și să se roage pentru mine."

Marchiza plînse din nou. Mîna sa găsi imediat un pachet mai mititel. Îl desfăcu. Înăuntru văzu un inel mic cu o hîrtiuță pe care scria: „Pentru fiul meu, care azi împlinește cinci ani. 12 aprilie 1863. Doresc să fie bun și să se gîndească la mine."

Marchiza plîngea acum gemînd zgomotos. Cîinele cel negru veni în grabă și își puse frumosul său cap pe genunchii doamnei, privind-o țintă cu ochii lui negri și drăgăstoși, a căror blîndețe nu se putea compara cu nimic. Nu se mai auzi sunetul inefabil al pianului și Beethoven, cu lumea lui de sentimente și forme, dispăru în liniște ca o lumină vie atrasă de tenebre. Copilul muzician veni în grabă și speriindu-se cînd o văzu pe doamnă atît de mîhnită o întrebă cauza durerii sale. Marchiza îl sărută pe frunte, îi luă apoi mîna, îi căută un deget...

— Pentru mine e inelul ăsta? întrebă băiețelul.

— Pentru tine. Poate e prea mic... Dar, în degetul cel mic îți vine bine. Gata. Să nu-l pierzi.

— E cadou de la tine?

— Da.

Și puțin după aceea se închise din nou tristul dormitor și, retrăgîndu-se persoanele și luminile, totul rămase în tăcere și singurătate. A doua zi se făcu un foc bun în șemineu unde arseră cu trosnete, ce păreau un protest împotriva inchiziției, diverse hîrtii, amintiri, flori, șuvițe de păr, cartoane. Așezat maiestuos pe cele patru labe, dulăul cel negru asista cu solemnă atenție la acel act reflectînd în pupilele lui

galbene flacăra mișcătoare care înghițea cu nesaț filele dramei necunoscute. Cînd flacăra se stinse, lingînd ultima cenușă, Saúl căscă precum un suveran plictisit.

Și nu mai rămase nimic. Pianul răsună toată ziua aceea iar a doua zi doamna marchiză, însoțită de cavalerul melancolic, de copilul muzician și de cele două servitoare străine, plecă spre Córdoba; iar casa Aransis rămase din nou singură, rece, întunecată, mută ca o nesecată arcă de triști care, după ce fusese jefuită, păstra încă nenumărate triști.

Capitolul 10

TOT BEETHOVEN

Totuși palatul avea nota sa de veselie. Ca vocea greierului într-o crăpătură a mormintului, așa era vocea portarului Alonso cîntînd peteneras[1] în camera sa de lîngă portal și în patio. Era un om aproape bătrîn, cu o fire bună, cinstit și cumpătat. Locuia acolo cu soția lui bolnavă de la care nu avea copii și jumătate din zi și-o petrecea lucrînd tîmplărie, din pură pasiune, cînd făcînd pervaze pentru care avea aptitudini deosebite, cînd reparînd mobile vechi pentru a le vinde amatorilor. Nu se știe ce funcție îndeplinise în casă în tinerețe. Credem că a fost vînător, căci întotdeauna îl însoțea pe marchizul de Aransis în incursiunile sale cinegetice. Cert e că într-una din acestea Alonso, din nenorocire, își pierduse un picior, de unde i se trăgea acea viață sedentară. Deși era un om avut — căci la salariul și la economiile sale adăugase o moștenire bunicică —, niciodată n-a vrut să părăsească postul de portar. De fel era din Toboso și era ceva rudă cu Miquis. Manevra micile capitaluri ale cîtorva persoane din La Mancha care doreau să își investească banii în fonduri publice. Și puteai vedea aici un bancher care își petrecea ore în șir curățind metale, ștergînd praful, reparînd acoperișuri și șeminee, cerînd, pentru că îl ajuta pe administrator, chitanțele de chirie de la nenumăratele case pe care marchizul de Aransis le avea în Madrid.

Într-o dimineață, acest om cumsecade se afla în patio

[1] Cîntece populare din Andaluzia.

cînd se deschise poarta și apărură trei persoane. Una dintre ele îl salută foarte afabil pe Alonso, care i se adresă astfel:

— Ce bine îmi pare că te văd, Augusto, zăpăcitule...! Ieri am primit o scrisoare de la taică-tu. Zice că îi scrii rar și că umbli cu capul în nori.

— Bietul bătrîn!... Îi scriu în fiecare săptămînă... Rafaela ce face? Cum se simte după tratament?

— Nu se simte rău. Azi, cum a fost o zi frumoasă, i-am spus: — „Hai, femeie, hai să iei puțin aer". Și într-adevăr a ieșit. După cum știi un frate de-al ei a venit să se stabilească la Madrid. O să facă bani, căci catalanii ăștia știu să-i cîștige. N-ai auzit de el? E Juan Bou, litograful. E văduv; are nevoie de cineva ca să-și pună casa la punct..., și, într-adevăr, Rafaela a fost acolo... Pe strada Juanelo. Și eu trebuia să mă duc, și într-adevăr...

— Într-adevăr, zise Miquis, repetînd ticul verbal al prietenului său, am venit... Mi se pare că ți-am vorbit despre asta săptămîna trecută. Acești doi prieteni, această domnișoară și acest cavaler doresc să vadă palatul Aransis. Se spune că e foarte frumos...

Alonso era amabil. Intră în locuința sa, scoase o legătură de chei și arătîndu-le scara, spuse plin de respect:

— Pe aici, domnilor. Veți vedea despre ce e vorba.

Miquis, prezentîndu-i pe cei care îl însoțeau, nu-și putu stăpîni instinctele sale de maliție zeflemitoare și vorbi în felul următor, cu afectată eleganță:

— Domnul don José de Relimpio y Sastre, consilier de Stat.

Don José se înclină tulburat, fără să îndrăznească să răspundă.

— Și nepoata sa, domnișoara Rufete, care tocmai a sosit de la Paris.

Isidora îi aruncă lui Miquis o privire atît de indignată încît studentul nu îndrăzni să continue. Portarul trase cu ochiul la vechea redingotă a lui don José și la îmbrăcămintea modestă a Isidorei, fără a afla o armonie deplină între haine și persoanele respective. Sau poate obișnuit cu glumele lui Miquis, n-a vrut să-și continue investigațiile. Urcară.

— Aceasta este în stil Ludovic al XV-lea, spuse cu ifose de ghid instruit, arătîndu-le prima sală. Stăpînul a aranjat-o. Aici sînt numai antichități.

Cum în epoca noastră modernă, atît de repede prea infatuată ca și nemulțumită de ea însăși, s-a convenit ca numai ceea ce este antic să fie de valoare, Miquis, care știa magistral să joace teatru, începu să manifeste acea admira-

ţie nătîngă a turistului entuziasmat şi să lanseze exclamaţii şi să-şi sucească gîtul pentru a privi tavanul rămînînd o bună bucată de vreme cu gura deschisă.

— Asta e minunat, spuse. Se potriveşte cu picioarele consolelor... Ce curbe elegante! Şi aceste perdele cu amoraşi şi ghirlande? Şi cît de înalt e tavanul...! Doamne, Dumnezeule! Eu aş sta toată viaţa şi aş privi aceste păstoriţe care zburdă şi aceşti copii care călăresc pe o lebădă. Trebuie să fii de acord cu mine, don José, că în ziua de azi nu se mai fac decît porcării. Iată un salon pe care dumneata ar trebui să-l iei ca model pentru palatul pe care ţi-l construieşti în Castellana. E adevărat că nu ai acolo o cameră atît de mare; dar încă se mai poate face ceva cerînd să fie dărîmat un perete.

Don José îi dădea pe furiş coate ca să înceteze cu glumele. Şi Relimpio credea de datoria sa să onoreze casa pe care o vizitau arătîndu-se plin de admiraţie şi aruncînd interjecţii ori de dîte ori bunul Alonso îi arăta o oglindă, un tablou sau paravanul cu cinci plăci, atît de plin de păstori că nici chiar Mesta nu l-ar fi egalat.

— Şi tu, Isidora, ce zici de minunăţiile astea? continuă Augusto cînd trecură în altă sală. Probabil că nu ţi-au atras foarte mult atenţia căci tu vii chiar din mijlocul eleganţei şi luxului al acelui Paris... Uite, uite aceste portrete de cavaleri şi doamne din secolele XVI şi XVII... Ce fizionomii nobile! Acel care ţine în mînă un sceptru, asemănător cu al acelor ofiţeri din armată, trebuie să fie vreun luptător ilustru. Iată şi nişte copilaşi! Acea doamnă cu părul pudrat ce frumoasă e şi ce bine îi stă în rochia sa scurtă! Şi călugăriţa aceea?

— E portretul călugăriţei Teodora de Aransis, explică Alonso cu respect, maica superioară de la mănăstirea San Salomó, unde a şi murit foarte bătrînă, în acel lăcaş sfînt, acum zece ani.

— Frumoasă călugăriţă! Ce zici, don José?

Don José îi spuse la ureche lui Miquis:

— Parcă ar clipi!...

Trecură din sală în sală, tot mai uluiţi: Miquis, emfatic şi grandilocvent; don José, repetînd ca un ecou exclamaţiile prietenului său; Isidora mută, preocupată, împovărată de sentimente străine emoţiilor provocate de artă; privi totul cu o anumită neliniştе amestecată cu respect, care părea mai degrabă devotatul extaz ce-l inspiră relicvele sfinte.

Ajunseră în camera unde se afla pianul. Lăsîndu-i să treacă înainte pe Alonso şi Isidora, don José se apropie de Miquis şi îi spuse în şoaptă:

— Uite ce cred eu, dragă don Augusto; așa e lumea! ... Unii să aibă foarte mult, iar alții deloc! ... E o jignire adusă umanității existența acestor palate atît de bogate și faptul că atîția săraci trebuie să doarmă pe stradă ... Să știi, ți-o spun limpede, că trebuie să izbucnească o mare revoluție, cumplită.

— Asta o spun și eu, don José. De ce toate acestea nu trebuie să fie ale noastre? Ia să vedem, care sînt motivele? Ce păcate am săvîrșit dumneata și cu mine pentru a nu trăi aici?

— Chiar așa. Asta mă roade și pe mine.

— Trebuie să spunem lucrurilor pe nume.

— Să vină această revoluție, să vină odată. Sîntem egali, da sau nu?

— Da, afirmă Miquis cu accentul lui Mirabeau.

— Asta nu înțeleg eu ...

Mintea lui don José cădea într-o mare de confuzii, afundîndu-se mai mult pe măsură ce vedea tot mai multe obiecte de lux sau de confort. Continua să emită judecăți foarte filozofice asupra acelei apropiate revoluții cînd Miquis reuși să vadă pianul și, văzîndu-l să alerge la el, să-l deschidă, să frunzărească partiturile și să execute cu mîna sa greoaie un acord, în octava centrală, totul nedurînd decît o clipă.

Beethoven se afla în acea carte enormă, care prin măreție, prin tulburare, prin întunecime, avea ceva din mare: acolo se afla turbulentul său geniu ascuns sub mii de linii, puncte, semne, tilde și bastonașe care păreau să oscileze, crispîndu-se și confundîndu-se cu creșterea ritmică a valurilor. Pe suprafața agitată a unei partituri cu sonate dificile, îi este dat să navigheze numai muzicianului expert. Se afla acolo și nava, admirabilă construcție a lui Erard. Nu lipsea decît pilotul, muzicianul, interpretul destul de abil pentru a se arunca în abis cu inima curajoasă și cu mîini sigure. Miquis simțea inspirația în mintea sa; dar degetele atît de îndemînatice în chirurgie de-abia reușeau să atingă cu stîngăcie cîteva clape, neputîndu-se îndepărta pe țărm.

Dar cîntă. De-abia putea să citească încîlcita partitură a autorului lui *Prometeu*. Sunetele greșite, care erau cele mai multe, le zgîrîia auzul. Tonul era greoi și-și anunța asprimea un șir de bemoli infami atîrnați împreună la cele două chei ca sperietori pentru a îndepărta pe profani. Totuși, ajutat de voința sa fermă, de dorința sa arzătoare, de neînfrînata sa patimă muzicală Miquis cîntă. Dar ce sunete răgușite, ce acorduri supărătoare, ce fraze trunchiate, ce încetineală, ce tatonări! Rezulta o caricatură jalnică la fel ca o poezie sublimă coborîtă la un pueril aleluia.

În acest timp Alonso deschise ușa dormitorului și fără a-i trece pragul, cu voce joasă și pe un ton respectuos, povesti despre o persoană moartă acolo cu nouă ani în urmă, despre ușa încuiată, despre tablou, despre arderea hîrtiilor, despre pietatea doamnei marchize...

— Și, într-adevăr, adăugă atingîndu-și vîrful nasului cu vîrful degetului arătător, se spune, și eu cred, că la anul se va face aici o capelă... Ce frumoasă era domnișoara! Nu-i așa?

Toți trei contemplară în liniște portretul: Alonso cu părere de rău; Relimpio cu curiozitatea mondenă a celui care se crede expert în materie de femei; Isidora cu o dureroasă uimire în suflet, care creștea provocîndu-i atîtea chinuri încît renunță să mai privească tabloul și se îndepărtă pentru a nu da în vileag ceea ce simțea.

Nici unul dintre cei prezenți nu cunoștea secretul vieții sale. Nu dorea să-l încredințeze lui don José pentru că era din cale afară de naiv, nici lui Miquis, pentru că era prea răutăcios. Săptămîna trecută aflase cu strîngere de inimă de la Saldeoro că marchiza de Aransis stătuse în Madrid trei zile și că ea, fiindcă nu știuse, nu se prezentase nobilei doamne. Ce ghinion! După cîteva zile, simțind o dorință tot mai arzătoare de a vedea palatul familiei de Aransis nu renunță a-și satisface acest capriciu și se folosi de Miquis, a cărui prietenie cu portarul casei îi era cunoscută. Ce zi a fost aceea! Tot ceea ce văzuse acolo îi provocase emoții profunde; dar portretul, o, cerule!, o umpluse de spaimă și dragoste.

„Parcă ar clipi! își spuse acel crai incorigibil de don José Relimpio. Eu am văzut chipul ăsta undeva; fizionomia asta mi-e cunoscută."

Alonso continua să dea amănunte discrete și să arate cîte o minunăție la care nasul Isidorei răspundea foarte civilizat. Dar aceasta nu vedea și nu auzea nimic, căpătase paloarea cerii și tremura de frig. Pentru o clipă se simți pe punctul de a-și pierde cunoștința și tulburării sale i se desconspira în mod ridicol. Se așeză; își propuse hotărîtă să se liniștească. Îndrăcita, gîngava și groaznica muzică a lui Augusto îi sfîșia creierul. Nu acela era cîntecul armonios, nici expresivul plînset al Muzelor, ci behăitul insuportabil al unui copil răsfățat și pedepsit de curînd.

— Muzică nemțească, nu? întrebă Relimpio cu un aer de suficiență. Domnule Miquis, asta seamănă cu un solo la buhai...

— Bietul meu Beethoven! exclamă studentul încetînd să mai cînte și făcînd un gest de disperare. Ce departe ești de degetele mele!

— Cred că trebuie să plecăm, spuse contabilul, oferind o ţigară lui Alonso, care răspunse:

— N-o aprind acum.

— Mergem, Augusto?

— Să ne grăbim. Uitasem că trebuie să luaţi masa la ambasada engleză.

Ieşiră pe acelaşi drum, străbătînd încăperile nu fără a contempla din nou, în treacăt, ceea ce admiraseră pe îndelete. Isidora rămase în urmă. Ce priviri neliniştite! Fără îndoială, vroiau să adune şi să păstreze preţiozităţile şi splendorile palatului... Cînd ajunse în ultimul salon, îşi apăsă inima dilatată de o dorinţă arzătoare, şi nu prin cuvinte, ci prin vocea adîncă, tumultuoasă a ambiţiei sale delirante, exclamă:

— Toate astea sînt ale mele!

Capitolul 11

INSOMNIA NUMARUL CINCIZECI ŞI CEVA

Ce palat superb, doamne, Dumnezeule! Cît trebuie să fi costat! Şi cînd te gîndeşti că e al meu prin natura lucrurilor, prin lege, în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor şi că nu pot să-l am!... Asta mă înnebuneşte. Dumnezeu nu vrea să mă apere sau vrea să mă chinuie pentru ca după aceea să apreciez mai bine fericirea ce mi-a hărăzit-o. Dacă n-ar fi aşa ar fi făcut în aşa fel încît eu să aflu că marchiza era la Madrid. Inima nu poate să mă înşele, inima-mi spune că atunci cînd voi apărea în faţa ei, cînd mă va vedea... Nu, nu vreau ceartă; vreau să intru în noua, în adevărata mea familie cu pace nu cu război, primind un sărut de la bunica mea şi simţind cum faţa mi se udă de lacrimile ei. E atît de bună bunicuţa!...

Şi acel Alonso şchiop, ce credincios şi cinstit pare!... Întotdeauna, întotdeauna va rămîne în casă cu piciorul lui de lemn cu care va mărşălui pe scări... Actele mele sînt în regulă. Trebuie să iau trenul şi să plec la Córdoba. Cu ce bani, Sfîntă Fecioară? Uite cum se poartă unchiul meu!... Atîtea promisiuni şi atît de puţine fapte. Ah! Domnule canonic, cum se cunoaşte zgîrcenia! Mi-e frică să mă prezint bunicii mele cu această înfăţişare jalnică. Cizmele nu mai

arată atît de bine, iar rochia a ieșit de mult la pensie, cum zice *Vînzătoarea de lipitori*. Mi-e atît de rușine de mine încît aș vrea să nu mai existe oglinzi pe lume... Îl aud venind pe gînsacul ăsta frumos de Melchor: e ora unu. Acum ar fi trebuit să dorm. Dacă ar vrea Dumnezeu să-mi dea puțin somn!... O să mă întorc pe partea cealaltă.

Mi-e puțin somn. Ochii îmi sînt grei... Dacă n-ar fi gîndurile astea neîntrerupte și dacă nu aș vedea întruna ceea ce a fost și ceea ce va fi... Vino, somnule, vino... Dar, cum să dorm? Îmi vine în minte fratele meu care stă la închisoare și capul mi se limpezește, durîndu-mă. E clar, n-o să dorm pînă la două. Sărmanul meu frate! Ce jignire cumplită pentru mine și pentru el! Nu, atîta timp cît nu se rezolvă această situație și Mariano nu iese din închisoare n-o să spun o vorbă, n-o să fac nici o mișcare, n-o s-o văd pe bunica... Ah, nefericită Isidora, nefericită femeie, nefericită de o mie de ori! Cum vrei să dormi cu atîția șerpi în minte? Aici, sub această carcasă de os, există un cuib în care o mamă enormă și încolăcită naște întruna... Palatul, bunica mea, criminalul meu frate, eu fără cizme, eu plină de îndoieli și apoi acela, acela, acela, care a venit să mă zăpăcească și mai mult... Ce frumoși, ce divini ochi avea mama mea! Cînd am văzut-o pictată mi s-a părut c-o văd vie, că mă privește și rîde spunîndu-mi lucruri dintre acelea pe care le spui copiilor. Scumpă mamă trimite-mi o sărutare și cu ea puțin somn. Vreau să dorm; dar nu se doarme fără să uiți, și eu nu pot să-mi scot din cap atîtea și atîtea lucruri. Dacă s-ar putea adormi strîngînd puternic ochii; dacă s-ar putea uita apăsîndu-ți tîmplele!... O să mă întorc pe partea cealaltă. La ce bun, dacă imediat va trebui să obosesc din nou? Dar mai bine să deschid ochii, să-mi distrag atenția rugîndu-mă sau spunîndu-mi povești. Doamne, ce neagră e camera mea! Dacă nu dorm, mai bine să aprind lumina și să mă scol, să deschid balconul și să ies afară... Dar nu, o să-mi fie frig, o să răcesc, o să mă umflu, o să fac erizipel. Ah, ce groaznic! O să arăt atît de urît... Și e păcat, căci sînt atît de frumoasă, ba chiar... superbă! Aici, izolată în singurătatea gîndurilor, cum trăiești la o sută de mii de leghe de lume, se pot spune anumite lucruri pe care nici celei mai bune prietene, nici la spovedanie nu se spun niciodată. Ce frumoasă sînt! Pe zi ce trece mă fac și mai frumoasă. Sînt nemaipomenită, toată lumea o spune și e adevărat... Doamne, Dumnezeule, e ora două! Clic-ul pe care îl aud e de la cutia în care Melchor își ține pipa. Măgarul ăsta frumos se culcă... E două și eu sînt trează!

Ce liniște e în casă! O să mă întorc pe partea cealaltă... Oh, ce cald îmi e. Mă duc în partea ailaltă, că e mai rece. Am un corp superb. O spun eu și e suficient... Haida de, doar nu-mi arde de glumă! Sfîntă Fecioară, somn, somn, uitare... Alta acum! De ce-mi bate inima? La fel mi s-a întîmplat și acum două nopți. Am ceva, sînt bolnavă. Palpitațiile astea, tremurul ăsta nu e normal. Parcă-mi iese din piept... Doamne, Dumnezeule! Ce aud! Pași prin cameră! A intrat cineva!... Ah, nu, nu, nu e nimic: e ca într-un coșmar... Cum mai transpir și ce transpirație rece! Dacă cel puțin aș adormi! Dar cum să adorm dacă inima continuă să bată atît de tare?... Să fim calmi. Isidora, potolește-te. Nu mai sări atît, că mă doare... Ai grijă, că te spargi, te spargi!... Ce-mi trece prin minte! Cînd sînt trează și-mi petrec toată noaptea desăvîrșind gîndul pînă cînd îmi imaginez că am talent... Și hai să vedem de ce nu trebuie să am eu talent? Chiar îl am. Asta înaintea celorlalți o află chiar persoana în cauză. Nu, mama nu ne-a adus proști pe lume. Eu, vezi cum sînt; iar în ceea ce-l privește pe Mariano, lasă să iasă din blestemata asta de închisoare, să se cizeleze, să se șlefuiască, să învețe... Doamne ferește! E trei!

Orele s-au transformat oare în minute? Noaptea zboară și eu nu dorm. O să mă întorc și o să închid ochii; o să-i strîng chiar dacă o să mă doară... De ce nu pot sta liniștită un timp mai îndelungat? Ce se zbate așa în mine? Ah, sînt nervii, ticăloșii de nervi, care atunci cînd îmi bate inima se invită la dans unii pe alții. Ce chin! Mor de insomnie... Un bal în saloanele acelea, cerule sfînt, ce frumos ar fi! Cînd o să vezi pe tine, gîtule, înlănțuit un șarpe de diamante iar tu, corpule, tîrînd o trenă de mătase grea!... Îmi plac cel mai mult culorile stinse, roșul fanat, galbenul pai, cenușiul, gri-perle. Aici are cui să-i placă culorile țipătoare, acestor țoape de Emilia și Leonor... Cît îmi plac catifelele și plușurile în tonuri schimbătoare! O rochie neagră cu garnitură sclipitoare sau una albă cu frunze ruginii sînt superbe... Bunul gust se naște odată cu omul...

Slavă domnului că adorm. Încet, încet somnul va pune stăpînire pe mine. În sfîrșit, mă voi odihni; am mare nevoie... Sosesc deja invitații, bunicuța mă trimite să-i întîmpin. Sînt încîntătoare în seara asta... Au și intrat... Cîte surîsuri, cîtă strălucire, ce varietate de rochii, ce zarvă minunată! și... în sfîrșit, ce bine e! E o răcoare în jur care mă ametește; îmi vîjîie urechile și în oglinzi văd o mulțime de figuri tremurătoare care mă zăpăcesc. Dar asta e sublim, și dacă cineva trebuie să moară neavînd altă scăpare, atunci

să moară aici. Doamne, ce bine e! Rochia mea e în centrul atenției. Asta se vede clar. Tocmai a intrat și Joaquín și se îndreaptă spre mine... Ce sunete sînt astea? E ora patru! Sînt trează, n-am dormit deloc, mă aflu în camera mea mizerabilă... Dumnezeu nu vrea ca eu să mă odihnesc în noaptea asta. O să mă întorc pe partea cealaltă...

Marchizul ăla văduv de Saldeoro e nebun după mine; dar n-o să fiu proastă, n-o să-i dau de înțeles că-mi place. Și cum îmi mai place!... În sfîrșit, să suspinăm și să așteptăm. Trebuie să fiu demnă. Sînt oare ca aceste țoape care se îndrăgostesc de primul venit? Nu, în clasa mea inima nu se predă fără să se apere. Fii fermă, femeie. Dacă Miquis îți este indiferent și văduvul marchiz te încîntă nu-ți da de înțeles preferința... Bărbații! Ah!... să se supere. Se spune că sînt foarte răi și eu cred asta... Dar tînărul marchiz îmi place atît de mult... E ceea ce mi-aș dori ca soț... Și el îmi jură că așa va fi... Doamne, ce bine e! Ce chip frumos, ce purtări, ce mod de a se îmbrăca atît de personal...! Dar eu mă întreb un lucru: Va spune că mă iubește știind c-o să fiu bogată?... Ai mare grijă, fetițo; să n-ai încredere, să n-ai încredere... Căci fără să stau pe gînduri îi mulțumesc pentru argumentele lui delicate de a-mi oferi bani și de a mă obliga să-i accept... Pentru nimic în lume n-o să-i accept... Să mă umilesc eu?... Mai bine mor.., E cinci, Sfinte Dumnezeule, și eu sînt trează!

Nu vreau să mă gîndesc la Joaquín, nici la bunica mea, nici la fratele meu, nici la cizmele mele rupte, să văd dacă în felul acesta uit și adorm. O să-mi bag capul sub pernă. Ah! asta mă mai odihnește puțin... Au trecut două săptămîni de cînd nu l-am văzut pe Joaquín și mi se pare că au trecut mii de ani. Am fost atît de puternică în acea zi! M-am prefăcut atît de jignită. Adevărul e că el a fost îndrăzneț, foarte îndrăzneț... E atît de pasionat încît nici nu știe ce face... Își ieșise din minți. Ce ochi, ce mîini puternice! Dar ce serioasă am fost eu! Cu cîtă răceală l-am respins..., și acum mor să se întoarcă... Doamne, a bătut de cinci și în curînd va fi șase! Nu se poate, ceasul ăsta e beat... Să fim calmi. Mi-e foarte somn. În sfîrșit, oboseala mă va adormi. Dacă nu m-aș gîndi... Ce fericiți trebuie să fie alții!... Fii tare, fetițo! Cu cît mai pasionat va fi Joaquín, cu atît mai rece și mai dîrză să fii tu... O aud deja pe doña Laura hodorogind prin casă. În cameră a pătruns deja lumina soarelui. E ziuă și eu sînt trează! Toate, toate talentele pe care le am le dau, Doamne, pentru un pic de somn, Doamne, dă-mi somn și lasă-mă proastă...

Aud deja gălăgie pe stradă. Trec căruțe pe Hortaleza; îndată negustorii vor începe să-și strige marfa. Mîine, ce zic eu mîine? azi e miercuri, 17. O să primesc vreo scrisoare și bani de la unchiul meu? Nu e unchiul meu dar așa îi zic eu. Sărmanul, e atît de bun dar atît de zgîrcit!... Doña Laura se ceartă cu servitoarea... Blestemată să fie Doña Laura! Ziua în care voi avea cu ce să-i plătesc acestei femei feroce va fi cea mai fericită din viața mea... Deja e șapte! Vreau să dorm chiar dacă n-o să mă mai trezesc niciodată. Patul ăsta e un instrument de tortură, un supliciu. Dacă nu adorm într-o clipă o să mă scol. Nu pot să stau așa. În capul meu ceva nu e în regulă. Asta e o boală. Dacă oamenii ar muri din asta, că nu dorm?... Atunci moartea ar fi o eliberare teribilă. Sincer le invidiez pe stridii. Cum mai pătrunde soarele în camera mea! Vicleanul, îmi bate drept pe bietele mele cizme, care nu mai sînt bune de nimic. Și îmi bate din plin pe rochia mea ca s-o facă cu atîta lumină mai urîtă decît este. Ce amărîtă sînt, doamne, Dumnezeule! Asta nu poate continua așa și nu va continua. O să-i scriu unchiului meu, marchizei, lui don Manuel Pez, lui Joaquin... E opt, Sfinte Dumnezeule! Mă scol. O să dorm la noapte.

Capitolul 12

PEȘTII (PREDICA)

I.

„Și a mai zis Dumnezeu: Să mișune apele de viețuitoare....

Și Dumnezeu a făcut peștii cei mari și toate viețuitoarele care se mișcă și care mișună prin ape, după soiurile lor... Și Dumnezeu a văzut că erau bune.

Și Dumnezeu le-a binecuvîntat și a zis: Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți apele mărilor..."

(Facerea lumii, cap. I, versetele 20, 21 și 22)

Iubiții mei frați: Fericită de o mie de ori, *ultimul dintre pămînturile unde apune soarele*, această Spanie a noastră care a zămislit la sînul ei și a crescut la pieptul ei pe don

Manuel José Ramón del Pez*, geniul Administrației, soarele funcționarilor, astru de a doua mărime în politică, părinte al expedientelor, fiu al faptelor sale, frate a două asociații profesionale, ginere al socrului său domnul don Juan de Pipaón, de neînlocuit în comisii, necesar în adunări, șeful urbei pentru a accelera sau a încetini o afacere, cea mai bună mînă pentru a trasa planul unui împrumut, nasul cel mai fin pentru a mirosi un negoț, servitor al lui însuși și al celorlalți, enciclopedie de bancuri politice, apostol neobosit al acelor venerabile rutine pe care se odihnește nobilul edificiu al glorioasei noastre apatii naționale, mașinuță de făcut legi, de tăiat regulamente, de tocat ordonanțe și de golit instrucțiuni, cel mai mare mulgător, printr-un drept moștenit pe veci, al bugetelor orașelor, bărbat, în sfîrșit, pe care voi și eu îl cunoaștem ca pe degetele de la propria mînă, căci mai mult decît un om e o generație, și mai mult decît un personaj e o castă, un trib, o jumătate de Madrid, prescurtare și compendiu a unei jumătăți din Spania.

Don Manuel José Ramón del Pez avea, în perioada la care se referă panegiricul nostru, între cincizeci și șaizeci de ani. De la o vîrstă fragedă slujea în această maternă Administrație spaniolă. De copil avusese ajutorul altor pești mai mari și al familiei Pipaones, care era și ea Pez după ramura maternă. În continuare, s-a condus singur și aproape întotdeauna a îndeplinit înalte și avantajoase slujbe cu perioade de concedieri; că nimic nu e stabil și complet pe lumea asta. Se bucura de o reputație de om onorabil, ceea ce predicatorul declară cu plăcere, deși chestia cu onorabilitatea știm foarte bine cu toții că a ajuns să fie o idee pur relativă. Despre principiile sale politice nu putem vorbi, căci n-avem de ce. Nici nu are prea mare importanță pentru a stabili că acele principii, presupunînd că nu i-ar fi fost străine, ar avea ca atribut principal o adaptare atît de minunată precum cea a lichidelor care iau forma și culoarea vasului în care sînt puse. Erau, deci, principii lichide, ceea ce nu este chiar culmea lipsei de coeziune, căci există și principii gazoase. Dacă un caracter trebuie să se formeze dintr-o singură piesă și dintr-o singură substanță, înlăturîndu-le pe celelalte, ca fiind pur ornamentale, caracterul lui don Manuel era compus dintr-o singură și omogenă calitate, cea de a servi pe toată lumea, preferînd mereu, prin legea gravitației sociale, pe cei puternici.

Lumea vorbește că nu există lucru, sub jurisdicția omenescului, care să nu se obțină prin intermediul lui Pez, și

---

* — pește.

de aici că Pez ar fi în acele zile de vîrf atît de copleşit de recomandaţiile care i se cer precum un sfînt făcător de minuni de odoare. Recomandaţia este la noi o a doua Providenţă; echivalează cu ceea ce alte popoare, cu mai puţină corupţie, numesc noroc, bogăţie. Prin ea se poate ajunge la culmi ameţitoare, prin ea se deschid drumuri pe care le găsesc închise munca şi talentul. Datorăm misticismului această formă administrativă a răbdării care se numeşte tertip; datorăm favoritismului această formă guvernamentală de subordonare care se numeşte recomandare.

Nu ca o a doua faţă a caracterului său servabil, ci ca o amplificare a lui avea don Manuel virtutea filogeniei sau protecţia hotărîtă, necondiţionată, o protecţie frenetică şi delirantă, în abundenta, interminabila, infinita familie a Peştilor. În zilele acelea, iubiţii mei fraţi, deţinea una din principalele funcţii în Ministerul de Finanţe şi chiar este recomandat pentru a fi ministru. Tot în aceleaşi zile vedeai răspîndit prin toată rotunjimea Peninsulei un număr considerabil de funcţionari care, pentru că purtau curatul nume de Pez, susţineau că sînt nepoţi, veri de gradul doi, patru sau şapte, sau măcar rude îndepărtate ale lui don Manuel. Existau patru sau cinci Peşti printre generalii de armată, toţi cu funcţii înalte. Magistraţii şi judecătorii şi promotorii fiscali din neamul Pez se numărau cu sutele, împrăştiaţi în toată Spania. Pentru ca în toate ierarhiile să fie cîte un membru al acestei omnisciente familii binecuvîntate exista, de asemenea, şi un episcop pisciform şi chiar doisprezece canonici şi clerici care dădeau din coadă în Departamentul Cultelor. În Domeniul public, în rîndul vătafilor, perceptorilor, funcţionarilor de la Ministerul Sănătăţii, revizorilor vamali, inspectorilor financiari, şefilor din Ministerul Economiei Naţionale, ofiţerilor, deputaţilor pentru Guvernele din provincie, numărul Peştilor era atît de mare încît nu se putea exprima. Invocăm textul divin: *Crescite et multiplicamini, et replete aguas maris.*

Despre Mancha, fericitul cuib al acelei familii, n-avem ce spune, căci acolo Peştii erau pînă la cele mai de jos categorii. Fără să-i numărăm pe primari, pe secretarii primăriilor, a căror înrudire cu don Manuel era evidentă, deşi foarte îndepărtată, dădeau din coadă mii şi mii de peştişori, legaţi de ilustrul şef doar prin servicii reciproce şi prin nume şi care îşi aveau partea lor de linguşeală, care de la salahori, care de la învăţător, care de la ţîrcovnic. Pentru a spune totul dintr-o dată referindu-ne la aria nelimitată de acţiune a lui don Manuel, e de ajuns să spunem că aceasta reprezenta un ocean. Iubiţii mei fraţi, să ne amintim pă-

rerea pe care a formulat-o în legătură cu acești oameni *Apostolul Școlilor*, Augusto Miquis junior. Din profundele sale studii ihtiologice a extras următoarea clasificare: Ordinul *malacopterigios abdominales*. Familia *barbus voracissimus*. Specia *remora vastatrix*.

2.

Iubiții mei frați: Dacă trecem din Mancha, că tot Spania e, la Direcția unde era șef don Manuel, vom găsi un spectacol nu mai puțin patriarhal. Din căsătoria sa cu una dintre fiicele lui don Juan de Pipaón (Dumnezeu să-l ierte!), don Manuel a avut șapte copii. Nepunîndu-l la socoteală pe fiul cel mare, Joaquín Pez, despre care se va vorbi cînd va veni momentul, nesocotindu-le de asemenea nici pe cele două domnișoare Pez, deja de măritat, rămîneau patru flăcăi. Luis, de douăzeci și șase de ani, avea treizeci de mii de reali la Secretariatul Ministerului; Antoñito de douăzeci și două de primăveri se bucura de douăzeci și patru de mii de reali într-o Direcție limitrofă; Federico, de nouăsprezece ani, binevoiește să-și îndeplinească sarcinile pe lîngă tatăl său, pentru remunerația de paisprezece mii de reali; Adolfito, de cincisprezece ani, se mulțumește cu un mizilic de opt mii de reali, printre funcționarii mărunți; iar mezinul... nu, mezinul nu primise încă ordinul de numire dar îl va primi ca o răsplată meritată pentru rîvna cu care urmărea șoriceii ce rodeau hîrtiile din birou.

Nu vom trece mai departe din respect pentru domnul de Pez, fără să facem o scurtă incursiune pe tărîmul aritmeticii. Există o observație sau o problemă pe care oamenii și-au pus-o de multe ori în fața unor certe antiteze care, după ce se repetaseră, au ajuns să ne fie familiare. Cînd don Manuel era director, luxul familiei sale îl egala pe cel al unei familii de proprietari cu cincisprezece sau douăzeci de mii de duros rentă. El nu avea bunuri imobiliare de nici un fel, nu era înscris în marea carte a contabilității, nu trebuia să aibă nici economii. Adunînd venitul lui cu venitul peștișorilor, totalul nu atingea șase mii de duros. Problemă: prin ce alchimie misterioasă reușea această sumă să acopere următoarele sectoare: casă de optsprezece mii de reali, mîncare bună, îmbrăcăminte nouă tot timpul pentru toți membrii familiei, rochii elegante de bal pentru fete, trăsură, lojă în primul rînd la teatrul Regal, locuri la alte teatre, călătorii de agrement vara, cheltuieli neprevăzute etc...? Chiar presupunînd că don Manuel ar fi primit de

două ori mai mult de la cîteva companii de cale ferată, jumătate din cheltuieli rămîneau neacoperite. Dar aceste probleme care pe vremuri preocupau pe cei fără ocupație, amatori de a cerceta viețile altora, acum întîlnindu-se la tot pasul, au ajuns să fie un lucru natural și frecvent. Societatea, familiarizată cu acest flagel, nici măcar nu se mai sinchisea de asta.

Să ne introducem în căminul familiei Pez; să înotăm o clipă în apa acestui ocean de fericire unde strălucesc solzii de argint și de aur ai acestei perechi fericite și ale acestor progenituri foarte fericite. Timpurile erau prospere. Era momentul atunci să fii în vîrf. Fecundul copac al puterii proteja placida sa umbră familia. Era de ajuns să întinzi mîna pentru a culege savuroasele lui fructe. Parfumul florilor sale îmbăta. Din situația atît de prosperă se năștea în toți acea dorință febrilă de bucurie și delirul de a atrage atenția, de a părea mult mai bogați decît erau în realitate. Doamna de Pez nu mai aspira pur și simplu ca fetele ei să se căsătorească cu oameni bogați și cinstiți. Nu, ginerii ei trebuiau să fie milionari, și, mai mult chiar, duci sau cel puțin marchizi; ele însele (ca inocentele lor sufletele deja damnate din cauza îngîmfării) și-au însușit ideile divinizatei lor mame și au mers și mai departe dorindu-și prinți, și, de ce nu, regi?

Erau două fete plăcute, de o frumusețe delicată și fragilă, din aceea care strălucește cînd ești tînăr, ca frumusețea bolnăvicioasă a unei flori de seră, care apoi se scutură în primul an de căsătorie; blonde, subțiri, fragile ca de porțelan. Ochii lor limpezi străluceau prea mari în delicatețea fețelor lor ascuțite și ca de ceară. Datorită faptului că erau duse de mama lor din salon în salon, din teatru în teatru, din petrecere în petrecere, păreau obosite, dar nu sătule de distracții frivole și plăcere. Nu fuseseră crescute în modestie de unde reieșea că aceste copile de-abia puteau ascunde, sub lustrul civilizației, disprețul pe care îl simțeau față de tot ceea ce era sau părea inferior societății din care ele făceau parte. Nu le lipsea din vocabular cuvîntul *toapă*, aplicîndu-l tuturor celor care nu trăiau scufundate în marea de fericire a familiei Pez; și vorbind astfel nu înțelegeau prostuțele că ele cădeau, de asemenea, sub incidența *topismului*, căci acesta este un mod social propriu tuturor claselor, care care se naște din dorința arzătoare de competiție cu clasa imediat superioară. Acele fete, de o mie de ori fericite, nu văzuseră lumea decît în latura ei frivolă; nu cunoșteau societatea, nici mecanismul ei, nici sferele și gravitația lor admirabilă. Învățătura lor se rezuma la puțin Catehism, la o

spoială de Istorie și ce Istorie! cîteva vorbe în franceză și puțină Aritmetică. Dar la ce foloseau rudimentele acestei științe-mamă prețioaselor Josefa și Rosita, dacă nu concepeau că lor le lipseau cunoștințe pe care fata ducelui cutare le poseda din abundență? În acele minți atît de lipsite de răutate ca și de o judecată clară, minți ticsite cu petale de trandafir pentru a pune pe fugă ideile ca și cum acestea ar fi gîndaci, nu putea intra comparația între cele zece milioane rentă a ducelui cutare cu cei cincizeci de mii de reali ai directorului de la Finanțe, chiar presupunîndu-l Pez și chiar un Pez enorm. *Creavit Deus Cete grandia* (marile cetacee).

Să le lăsăm în pace. Sînt fericite. De ce să le tulburăm fericirea cu cifre? Să se bucure de viață, de anii tinereții. Să ne ocupăm de Adolfito, precocele funcționar care se ducea la serviciu numai cînd avea chef; care își comandase o bicicletă la Londra și care el însuși dăduse ordin șefului vămii din Irun s-o lase să treacă fără vamă; ce dovadă de genialitate! „Tu o să ajungi departe, băiete!", îi spunea șeful de birou. Și într-adevăr acea trăsătură valora cît un portofoliu. Geniul infantil care anunța embrionul unui om de stat spaniol!

Să ne mai ocupăm, iubiții mei frați, și de Federico și Antoñito Pez, care erau pe punctul de a deveni avocați și care erau unul filosof (mulți filosofi de azi au șaptesprezece primăveri) iar celălalt economist. Ah! Economia politică e o iluzie care se pierde întotdeauna la douăzeci de ani. Federico se distinsese în acele cercuri ale înțelepciunii precoce unde sute de îngeri se joacă de-a discursul. Era un mic orator. Acolo se puteau auzi următoarele: „Așa cum a spus și antevorbitorul meu . . . " Și preopinentul acela nu purta boneță, fiindcă azi e la modă, pentru copiii de țîță, pălăria. Controversele micilor filosofi și economiști căpătau mereu un ton de înflăcărare și personalitate, care deranja nobilele caractere. Expunerea scrisă de Federico despre nu știu ce problemă trecu de la tribună în presă, apăru într-o revistă: copilul creșcu, înscriindu-se într-un cerc mai numeros; se făcu auzit; fu aplaudat. La început vorbea, apoi urla. Asurzea coridoarele. Ajunse să se împăuneze cu ușurința lui în vorbire și să se creadă un Moret, un Gabriel Rodríguez. Era să înnebunească după ce i-au spus că încă mai suge de la maică-sa. Prostii! El nu sugea decît de la buget.

Antoñito, care era filosof, își folosea orele de serviciu făcînd reviste muzicale pentru un periodic teatral. Filosofia și Muzica au un suflet de nouăsprezece ani, o afinitate care pare părintească. Sînt două corzi distincte ale lăutei prostiei.

Antoñito, care făcuse în capul său un fel de terci filosofic, amestecîndu-l pe părintele Toparelli cu Auguste Comte, era, pe lîngă asta, un Wagnerian furibund, deşi, adevărul înainte de toate, neam de neamul lui nu ascultase muzică de Wagner. În articolele sale le numea pe toate cîntăreţele *dive* şi toate operele partituri. Era foarte sever cu artiştii cînd nu-i ofereau lojă.

Să ne ocupăm, în sfîrşit, de Luis Pez, cel care nu era nici filosof, nici economist, nici muzician; era călăreţ. Începuse o carieră militară, dar a trebuit s-o abandoneze din lipsă de cultură. Pasiunea sa o constituiau caii. Se ocupa de ai lui ca şi de ai altora şi deplîngea faptul că nu avem un hipodrom (1872). Ca şi cel al surorilor sale, creierul lui era atît de departe de aritmetică încît nu reuşea să înţeleagă de ce el avea numai un cal, în timp ce prietenul său, fiul ducelui Cutarc, călărea alternativ cinci cai, fără a-i număra şi pe cei douăzeci care ocupau grajdul din strada San Dámaso. Există aici o contradicţie economică în faţa căreia Federico Pez, un Bastiat în stadiul de larvă, ar fi avut poate ceva de spus. Fercheşul nostru centaur se ducea la serviciu cît se putea de rar. Făcea parte din Comisia care redacta noile legi vamale. De ce s-ar fi deranjat acest demn funcţionar să asiste la munca lui, dacă el nu ştia ce este comerţul; dacă nu ştia ce e un port; dacă nu văzuse altă mare decît marea fără vapoare de la Biarritz; dacă nu ştia ce e o navă, un transport, ce înseamnă taxe, valori, liste de mărfuri, tarife, scară alcoolică şi alte lucruri care se referă la traficul şi desfăşurarea schimburilor? Căsca în birou, îşi încasa leafa, aştepta cu nerăbdare ora plecării. Iubiţii mei fraţi, e timpul să spunem împreună cu îngerii: „Ave, Maria!"

3.

Să-l surprindem pe don Manuel José Ramón Pez (sau del Pez) cînd, după ce-şi abandonase de curînd inutilele pene, intra în biroul său să se intereseze de diverse probleme străine de funcţia sa, deşi multe dintre ele aveau legături misterioase cu el, numai de el cunoscute. Înfăşurat în călduroşul său halat, cu ochelarii sau prince-nez-ul la ochi, cu bărbia sa violacee bine rasă, cu perciunii săi grizonaţi, bine pieptănaţi şi parfumaţi, frunzărea hîrtii, consulta note, răsfoia memorandumul, îşi ordona *in mente* lucrările, făcea calcule, schiţa proiecte, concepea planuri. Cuvintele şi cifrele se amestecau în creierul lui marcîndu-i un rid fin, delicat, pe fruntea sa, care părea trasat cu linia; se cufunda în me-

ditații; apoi, fredonînd o melodie, trecea în revistă periodicele de dimineață, dădea cîteva ordine funcționarilor săi și se ocupa puțin de teatre și distracții.

În fiecare clipă biroul său era vizitat de un înger care intra zbenguindu-se. Ce flecăreală plictisitoare și ce cerșetorie amestecată cu bucurie! „Papa, dă-i bani lui Francisco ca să se ducă la spectacolul de la Comedia... Papa, nu uita că azi trebuie reînnoit abonamentul de la Real... Tăticuțule, plătește-mi concertul de Bach... Papa, croitorul... Papa, modista... Papa, florăreasa... Papa, nota pentru Arias... Papa, evantaiele noastre... Papa, calul... Papa, Papa, Papa..." Era un piuit care nu se mai termina. Din fericire, don Manuel José Ramón era imaginea vie a Providenței, după cum dădea cu generozitate în stînga și-n dreapta fără să se plîngă, fără să crîcnească; mai degrabă delectîndu-se văzînd atîtea plăceri și pofte satisfăcute. Își adora familia și se recrea în ea. Și el era fericit, căci dacă există vreun bine pe lume, este acela cînd se bucură pe deplin dînd ceva.

Și în acest timp, în salonul de primire, dădea năvală o gloată întunecată, o turmă curioasă și exigentă, care dorea să vorbească cu stăpînul, să-l vadă pe stăpîn, să-i spună două vorbulițe stăpînului. În fiecare clipă suna clopoțelul și mai intra unul. Erau dezmoșteniții soartei, pretendenți, șomeri din diverse perioade, din perioada lui Pez și din cea de dinaintea lui Pez. Cîteva guri înfometate cereau pîine, alții nu cereau decît dreptate; cei sufocați de nevoi cereau rezolvarea pe loc a problemelor, ceilalți pentru luna viitoare, iar alții slăbiți și fără putere de a mai pretinde cereau pentru cînd se va ivi un loc vacant. Cu această gloată înfometată se amestecau postulanți din altă sferă, personaje și oameni din lumea bună, care intrau în birou de cum soseau. Servitorul nu putea stăvili gloata nerăbdătoare, disperată, uneori turbată, care avea în manierele ei impetuozitatea asaltului. O femeie prost îmbrăcată lovi odată pe servitor, se strecură pe coridor înainte, intră fără să fie anunțată în birou și înfundîndu-l pe don Manuel, spuse cu lacrimi și gesturi teatrale: „Domnule, sînt văduva unui Pez."

Don Manuel împărțea promisiuni, dădea de pomană, cîteodată dădea scrisori de recomandare de mică importanță și pentru toți avea o consolare, un cuvînt bun ca un sfanț. Era bun și foarte bine educat. Avea în mintea lui, pe lîngă ideea dreptului său la buget, ideea anumitor datorii ineluctabile față de oamenii săraci și fără slujbă.

Pentru a încheia panegiricul nostru cu un fapt concret din viața sfîntului, vom spune că, într-o dimineață, don

Manuel porunci să nu intre nimeni. Era obosit. Vroia să se ducă numaidecît la birou unde avea întîlnire cu marchizul de Fúcar şi cu ministrul pentru a trata salvarea Tezauruiui cerîndu-le un împrumut.

— Ah! Uitasem... murmură, aruncindu-şi ochii pe o scrisoare. Francisco, spunei domnişorului Joaquin să urce.

Joaquin Pez, cel mai mare peştişor, avea treizeci şi patru de ani. Se căsătorise din dragoste cu singura fiică a marchizei de Saldeoro. Rămăsese văduv după opt ani de căsătorie, fără a fi prea tulburat, şi cînd se petrec cele povestite era pe deplin consolat cu singurătatea lui. Se distingea prin două calităţi de valoare: una fizică, cealaltă morală. Chipul său era dintre cele mai frumoase şi nobile din cîte se pot imagina. Avea toată frumuseţea care este compatibilă cu demnitatea de bărbat şi unei asemenea perfecţiuni se adăuga un aer de sinceritate, o plăcută nepăsare sau dacă vreţi mai clar o lîncezeală morală foarte simpatică la anumite persoane, o flecăreală frivolă, dar plină de seducţii şi, în sfîrşit, maniere foarte distinse, un umor ales, gust la îmbrăcat, marcat de o pronunţată personalitate şi tot ceea ce corespunde unui tip de dandi al secolului al XIX-lea, care este un secol special pentru asemenea persoane.

Să vorbim acum, iubiţii mei fraţi, despre defectul lui Joaquín Pez, defect enorm, colosal, reprobat de filosofie, de biserică, de Sfinţii Părinţi şi chiar, într-o anumită măsură, de pleava societăţii. Acest defect era debilitatea, deplorabila neglijenţă de a se apăra de rău, lipsa de curaj şi absenţa totală a vigorii morale. Fiind cunoscute condiţiile fizice şi sociale ale lui Pez, se va înţelege bine că acest viciu al sufletului va avea ca expresie simptomatică neînfrînarea pasiunilor amoroase.

Să-l iertăm. Era atît de frumos, atît de atractiv, mai mult decît tipul seducătorului legendar, fiind în multe ocazii un sedus incorigibil. Femeile îi absorbeau atenţia, tot timpul şi toţi banii, foarte mulţi proveniţi din zestrea soţiei sale, dar împuţinaţi considerabil opt ani după aceea. Cînd l-am cunoscut, Joaquín se afla în apogeul triumfului său, şi pe toate tărîmurile sociale se prezenta cu tolba şi săgeţile sale; adică nu dispreţuia nimic ce se putea vîna fie că se afla într-un palat, într-o colibă sau în norol.

Am auzit spunîndu-se, dragii mei, că aceste vînători, departe de a-l întări pe bărbat îl ruinează şi abrutizează. E limpede ca apa; dar viguroşul nostru Pez nu ajunsese încă, cînd l-am cunoscut, la gradul de înrăire care reprezintă sfîrşitul pasiunilor nebune. Viciul lui era încă unul al inimii, amestecat cu fantezia. Încă mai persistau în el ilu-

ziile juvenile, cu delicateţea şi entuziasmul lor, cu me lancoliile lor, cu extazul şi neliniştile lor. Corpul începea s îmbătrînească înaintea sufletului, căci acesta îşi întîrzia ex tenuarea cu fantasmagoriile şi eforturile iluminismului, dit care se năşteau, deşi într-un mod artificial, afecţiuni ase mănătoare duioşiei.

Trăia singur acest tînăr la parterul casei al cărei etaj era ocupat de părinţi săi. Se scula tîrziu, prînzea cu fami lia şi după ora unu rareori îl mai vedeau părinţii pînă a doua zi dimineaţa.

— Ai văzut, băiete? îl întrebă Papa Pez cu tonul său glumeţ avînd o părere preconcepută despre problema pe care vroia s-o discute. Altă scrisoare a canonicului în care ne scrie aceleaşi poveşti... Ni-i recomandă pe Isidora asta şi pe fratele ei ca să-i sfătuim şi să-i îndrumăm... Ce pros tie! Ce pretenţie are!... Zice că sînt nepoţii marchizei de Aransis; că el o va dovedi în faţa tribunalului. Tu crezi asta?

— Eu... Eu, să fiu sincer... se bîlbîi Joaquín cu acea indolenţă care se extindea din corp în mintea sa. Nu zic nici da, nici ba.

— Elucubraţii, băiete, spuse don Manuel, îndepărtînd cu dispreţ scrisoarea prietenului său canonicul, reprezentantul familiei Pez, în mare parte, din Mancha. Astea-s basme... Nepoţi ai marchizei de Aransis!... Adevărul e că sărmana Virginia... Tu o cunoşti pe Isidora asta?

— Da.

— Şi ea susţine acelaşi lucru...?

— Sus şi tare.

— Elucubraţii. Poveştile astea ale unor copii amărîţi, care vin cu asemenea aiureli că au taţi duci sau prinţi nu mai ţin în zilele noastre, mai bine-zis cred că nu s-au pe trecut niciodată. Le admitem în romane; dar în realitate...! În sfîrşit, fie ce-o fi, trebuie să-l ajutăm pe canonic ca să ne slujească bine. Interesează-te. Zice să punem la dispoziţia fetei nişte bani. Dar, deocamdată, n-o să-i fac pe plac în privinţa discuţiei cu marchiza de Aransis. O să vorbim cu împuternicitul ei, marchizul de Onésimo... Elucubraţii, băiete...

— O să mă ocup eu de asta, replică hotărît Joaquín. Am şi văzut-o pe prinţesa asta. E o fată simpatică, discretă şi bună care merită, da, merită, fără îndoială, ceva mai mult decît are.

Cînd Isidora a sosit la Madrid don Manuel a primit o scrisoare de la canonic în care i-o recomanda pe nepoata lui, atingînd pe departe problema care l-a amuzat atît pe

domnul director. La îndemnul acestuia Joaquín a vizitat-o; din prima zi a socotit-o drăguță, a doua zi foarte frumoasă, iar a treia superbă, după care s-a gîndit s-o păstreze pentru el. A făcut primele tentative: întîmpină rezistență; încercă din nou și întîmpină și mai multă rezistență, o tenacitate care anunța eroismul. De aici veni acea retragere abilă care a deconcertat-o, cum am spus mai înainte, pe tînăra neînfrîntă de atac, ci de supărarea că nu se vedea atacată. Cît de adevărat este că răgazul enervează și supune cea mai călită armată înaintea focului și gloanțelor!

Însușirile militare ale lui Joaquín le depășeau pe ale unui general de trupe regulate, fiind un războinic abil în atacuri. Asta se datora caracterului epocii căreia îi repugna epopeea. Iubirile nu se puteau sustrage acestei legi generale ale prozaicului secol... Îndrăzneț cățitan de cete, de cînd vorbise cu tatăl său, plănui ambuscada cea mai abilă pe care o realizaseră vreodată războinicii. Nu va ataca direct. Va trimite un parlamentar la inamic pentru a-l face să iasă din bîrlog. Dacă inamicul va cădea în laț, dacă va trece fluviul Prudenței și va ajunge sub focurile din strîmtoarea Îndrăznelii...

În capitolul următor veți vedea, dragi cititori, ceea ce s-a întîmplat.

Capitolul 13

FANDOSITA!

Era ora patru cînd Isidora, însoțită de nașul ei, ajunse în portalul casei lui Joaquín Pez. Nerăbdarea ei era mare căci primise o elegantă scrisorică în care văduviorul de Saldeoro, după ce se declarase în imposibilitatea de a ieși din casă, o invita pe domnișoara Rufete la dumnealui, unde i se va aduce la cunoștință o comunicare a canonicului, prin care îi trimitea bani, și o problemă foarte importantă și aducătoare de bucurii. Comentariile pe care le-a făcut Isidora din strada Hernán Cortés pînă în strada Jorge Juan n-ar încăpea în acest volum, chiar dacă ar fi dublu. În ce fel și cu ce fecunditate a imaginației dădu viață în mintea ei întîlnirii ce urma să aibă loc imediat! Ajungînd în por-

tal şi spunîndu-i lui don José: „Dă şi dumneata o raită prin cartier şi întoarce-te aici peste o jumătate de oră“ deja desfăşurase în mintea ei o sută de versiuni diferite de ceea ce avea să se întîmple. Cînd intră, ieşeau cele două fete ale lui Pez cu mama lor pentru a urca într-o trăsură, care le aştepta în faţa casei. Ce elegante erau! Isidora se uită mai bine la ele; după părerea ei arăta atît de rău, cu înfăţişarea aceea jalnică încît de bunăvoie s-ar fi ascuns pentru a nu fi văzută de celelalte. Căci fata lui Rufete, săracă şi prost îmbrăcată, nu se simţea în largul ei. Pofta ei de mărire nu era numai o dorinţă, ci şi o reclamaţie. Sărăcia ei nu i se părea nenorocire, ci nedreptate şi luxul celorlalţi îl privea ca pe un lucru care îi fusese furat şi care, mai devreme sau mai tîrziu, trebuia să se întoarcă în mîinile sale.

Fetele lui Pez de-abia se uitară la fata care intra. Dar aceasta le analiză bine, le făcu o critică acerbă, le dezbrăcă, le luă pălăriile, le cenzură acele talii de viespe şi conchise prin a considera în mintea ei ceea ce ar rezulta dacă cea mai frumoasă dintre fetele lui Pez s-ar îmbrăca cu boarfele Isidorei iar aceasta şi le-ar pune pe cele ale fetelor lui Pez.

Intră în casa lui Joaquín şi servitorul o închise într-un salon în timp ce o anunţa domnişorului. Ce mobile frumoase şi fine, ce canapele comode, ce oglinzi strălucitoare, ce covor moale, ce figurine graţioase de bronz, cîtă solemnitate are acel ceas ţinut pe braţe de o nimfă cu figură severă şi mai ales ce minunate tablouri înfăţişînd femei încîntătoare! Puţina erudiţie a Isidorei nu-i permitea să ştie dacă acele doamne erau din mitologie sau din altă parte; dar faptul că unele din ele erau destul de sumar îmbrăcate o duse cu gîndul la zeiţe sau la ceva semănător. Şi ce frumoasă era biblioteca de stejar, sculptată, plină cu cărţi de aceeaşi dimensiune, aurite, care arătau prin netezimea pielii lor roşii şi negre că nu fuseseră citite niciodată! „Dar ce-or face în colţuri acei doi domni slabi? Ah! Perechea asta am văzut-o de mai multe ori. Sînt Mefisto şi Don Quijote, după cum zicea Miquis. Eu nu voi face niciodată prostia să ţin în casă ceva ce se găseşte pe toate drumurile. Hai, că pot chiar să le dau lecţii ăstora.“ Privind şi tot privind ochii Isidorei dădură peste *Cristo* al lui Velazquez, şi era foarte gînditoare, încercînd să ghicească ce făcea Mîntuitorul nostru printre atîtea zeiţe, cînd intră Joaquín.

— Veşti bune! îi spuse, veşti bune pe toate fronturile. Îi luă mîinile şi i le strînse mult, mult. Tata a primit o

scrisoare de la canonic... Tata caută să vorbească cu marchiza de Aransis. Totul se va aranja... Va fi bine. Nu ți-am spus eu?

Isidora fu atît de tulburată de această erupție de vești bune încît nu reuși să spună nimic. Îl privea amețită pe Joaquín. După ce trecuse prima impresie produsă la aflarea veștilor, ceea ce domina în spiritul tinerei era rușinea că Joaquín, atît de admirat de ea, o vedea prost îmbrăcată. Stătuse două ore să se aranjeze pentru a-și ascunde înfățișarea ei umilă. Venise îmbrăcată cu o simplitate elegantă, respirînd curățenie și cochetărie; dar toată curățenia din lume, toată grația și simplitatea nu puteau ascunde înfățișarea urîtă a hainelor decolorate, nici măcar, și asta era cel mai cumplit, nenorocita uzură a cizmelor, care nu erau numai uzate și vechi, ci și rupte! Cît suferea Isidora pentru acest lucru, nu se poate spune. Își ascundea cu grijă picioarele sub poalele hainelor, pe cît de mici pe atît de prost încălțate, pentru ca Joaquín să nu le vadă.

Dar el le și văzuse, fără să-și piardă din această cauză dragostea, sau numească-se cum o vrea, pe care o simțea; ba chiar era și mai exaltat. Ca urmare a acestor aberații ale gustului, care marcau trecerea de la pasiune la viciu, Joaquín o iubea mai mult cu acea toaletă grosolană; și dacă ar fi fost numai în zdrențe, ca o cerșetoare de pe stradă, ar fi văzut în ea sublimat idealul momentului.

— Și cînd va vorbi tatăl dumitale cu marchiza? întrebă Isidora acum mai stăpînă pe ea. Marchiza se află la Córdoba...

— La Córdoba?... Aha, murmură Joaquín, căruia nu-i prea păsa dacă marchiza se afla unde se simțea mai bine. Asta nu contează. Marchiza va veni... Ah! Uitasem să-ți spun ce-i mai important. Avem ordin de la domnul canonic să-ți dăm suma de care ai nevoie. Cît vrei.

— Suma de care am nevoie! repetă Isidora, fascinată, văzînd în imaginația sa o cascadă de bani.

Să ai bani! Ce fericire! Se părea că în sufletul ei, ca într-o pădure luminată dintr-o dată, începeau să ciripească și să zboare mii de păsărele încîntătoare. În așa fel i se arătau nevoile satisfăcute, poftele împlinite, datoriile plătite și încă alte satisfacții aduse de suverana virtute a aurului!

Joaquín fiind cunoscător al felului de a atinge diferite registre ale sufletului omenesc și al efectelor surprizei teatrale în simțurile bărbatului și mai ales ale femeii, se duse la șemineu, luă de acolo o cutiuță, o deschise și arătă ochi-

lor uluiți ai Isidorei suma de bani promisă, monede de aur și argint și două, trei teancuri de bancnote.

— Nu știu cît o fi aici, spuse Pez, răscolind comoara cu degetele și afectînd indiferență pentru a da de înțeles familiaritatea lui cu milioanele. O mie, două, patru, opt... cîte vrei

Efectul a fost imens. Uluită și înnebunită era fata lui Rufete plimbîndu-și sufletul cu privirile prin interiorul frumoasei cutiuțe, și chiar dacă suma nu era fabuloasă, dar nici mică, fiind toate bancnotele mici, sărmana tînără, care atîta se lăsa dusă de hiperbole, credea că vede trecînd printre degetele lui Joaquín Pez tot șuvoiul auritului Pactolo

— Dumneata vei dispune, repetă el, frunzărind bancnotele ca și cum ar fi fost cărticele cu foiță de țigară. Părerea mea e că dumneata, pentru că ești cine ești și avînd în vedere poziția pe care o vei ocupa, nu trebuie să mai continui să trăiești în casa aceea. Dumneata trebuie să-ți ei o casă pentru dumneata și fratele dumitale, să ai alt nivel de viață, să nu-ți lipsească anumite comodități, în sfîrșit... Vrei să mă ocup eu să-ți caut casă, să-ți fac rost de mobilă, de croitoreasă?...

Joaquín o privi. Ce frumoasă era! Isidora îl asculta de parcă ar fi ascultat o descriere a paradisului din gura cuiva care a stat într-adevăr acolo. Apoi, cînd Joaquín o privi atît de aproape încît ea putea să-i numere firele de păr din barba blondă și razele aurite din pupilele întunecate, crezu că îl vede chiar pe îngerul de la poarta raiului arătîndu-i cheile... Pentru o clipă, Isidora nu făcu altceva decît să-și schimbe privirea de la cutiuță la chipul lui și de la chipul lui la cutiuță. Profunda admirație pe care o simțea pentru tînăr crescu pînă cînd deveni o dragoste afectuoasă. Era atît de seducător felul în care privea!... Avea un nu știu ce atît de deosebit de toți ceilalți bărbați... Așa gîndea Isidora, simțindu-și rănită toată acea parte a inimii care dădea frîu liber orgoliului.

— Dumneata vei dispune, zise iar Joaquín, lăsînd de o parte cutiuța și luînd mîinile Isidorei.

Aceasta începu să tremure, îi fu teamă, că Joaquín se făcuse mai frumos, mai seducător, mai curtenitor, împodobindu-se cu toate calitățile ce se pot imagina.

— Mă port urît?, întrebă el cu voce moale, mă port urît drept răsplată la jignirea pe care mi-ai făcut-o izgonindu-mă și spunîndu-mi că nu vei putea să mă iubești?

Isidora oscila între a rîde şi a-i fi frică. Rîdea dar era palidă. Apoi o luă cu frig.

— Eu ştiu bine ce se va întîmpla cînd vei ajunge la capătul drumului tău, continuă el. În loc să mă iubeşti atunci, cum mi-ai promis, mă vei dispreţui. Îmi vei fi atunci superioară!...

Perfidia din aceste cuvinte era atît de mare, încît nu se putea ascunde sub toată perdeaua disimulării.

Isidora, pe lîngă rîs, pe lîngă spaimă, pe lîngă frig, se simţea ca legănată într-un uşor şi aerian scrînciob. Chipul superb al tînărului Pez trecea prin faţa ochilor ei cu intermitenţa unor străluciri celeste. Şi cum să nu se simtă astfel, dacă dintr-o dată începu să audă un potop de cuvinte înflăcărate, pe care ea nu le auzise decît în vis? Joaquín o tutuia. Joaquin abuza de cuvînt. Isidora cunoscu cu repeziciune apropierea răului său şi avu una dintre acele inspiraţii de demnitate şi onoare care sînt proprii naturilor nealterate. Debilitatea ei a avut ca scut sentimentul că, pe de altă parte, era cauza tuturor relelor: orgoliul. Se salvă cu ajutorul defectului său, aşa cum alţii se salvează prin merite. Nu e uşor de definit ceea ce a gîndit cu repeziciune, lucrurile ce i-au venit în minte, zguduiturile pe care le-a dat demnităţii sale de Aransis ca să se trezească şi să-i sară în apărare. Ea o făcu să sară de pe scaun atît de repede încît Joaquín n-a putut s-o oprească şi ca din puşcă să se repeadă la uşă. Palpitatul violent al inimii, tăindu-i respiraţia, abia dacă îi dădu voie să spună:

— Nu vreau nimic, nu vreau nimic.

Evident, se referea la conţinutul casetei; Joaquín alergă după ea, spunîndu-i:

— Nu te formaliza.

Dar fata lui Rufete, curajoasă şi hotărîtă, încercă să deschidă uşa. Era încuiată. Merita văzută sprinteneala ei de vrăbiuţă, promptitudinea cu care alerga dintr-un colţ în altul, urmărită dar nu şi prinsă. Alergă la fereastră, care fiind la parter, se afla la nici doi metri înălţime, o deschise şi sprijinindu-se de pervaz se întoarse şi spuse cu însufleţire:

— Dacă nu-mi deschizi uşa şi nu mă laşi să plec ţip după ajutor.

Pez rămase pe loc; reflectă o clipă. Dintr-o dată dragostea sa se transformă în mînie, iar mînia în rîs.

— Îmi faci scene?... Ţipi pe stradă? Ce ridicol! Vrei cu tot dinadinsul să ne facem de rîsul lumii.

Furia îi clocotea pe buze. O privi pe Isidora cu atîta ciudă încît aceasta se zăpăci şi crezu că fusese nesăbuită şi prea mîndră. Apoi tînărul deschise uşa. Îi arătă Isidorei ieşirea, lăsînd să-i scape de pe buzele, tremurînd de mînie, această jignire:

— *Fandosito!*

Trei minute după aceea Isidora se întîlnea cu don José la colţul străzii şi mergea spre casă cu inima tulburată, bucuroasă de victorie şi întristată de sărăcie, satisfăcută şi deconcertată, spunîndu-şi: „Mă jigneşte pentru că sînt orfană şi mă insultă pentru că sînt săracă, şi totuşi..."

Capitolul 14

CRĂCIUN

1.

A doua zi Isidora primi o scrisoare de la Joaquín la care alăturase şi cîteva bancnote şi în care îi cerea mii de scuze pentru ceea ce se întîmplase cu o zi înainte. Îi spunea că dacă vreun cuvînt dur sau jignitor îi ieşise de pe buze la despărţire să-l ia ca pe o glumă sau să considere că nu i l-a adresat. La sfîrşit îi cerea permisiunea s-o viziteze iar în casa lui Relimpio. Ea mulţumi din tot sufletul că primise satisfacţie şi necazurile din acea zi se risipiră la vederea plăcută a pîinii binecuvîntate, adică a banilor. Dădu uitării jignirile; dar dacă îi iertă cu uşurinţă lui Joaquín ofensa făcută onoarei ei, a trebuit să facă un efort de bunăvoinţă ca să-l ierte pentru că o făcuse *fandosită*. Aşa e condiţia umană încît uneori rana produsă amorului propriu doare mai tare decît lovitura dată împotriva onoarei. Văduvul marchiz o vizită două zile mai tîrziu şi politeţea sa după îndrăzneaţa comportare o captiva mai mult sau, dacă vreţi mai clar, politeţea sa avea virtutea de a face disculpabilă şi chiar plăcută cutezanţa trecută; căci aşa se contrazic inimile în tainica lor logică. Încet, încet, odată cu vizitele şi cu discuţiile lor îndelungate, Isidora îl îndrăgi pe văduv iar văduvul se îndrăgosti atît de ea, încît veni o vreme cînd fu surprins şi se sperie de seriozitatea afecţiunii

sale. În acest timp, lucrurile se desfășurau în mod satisfăcător. Don Manuel Pez și marchizul de Onésimo îi scriseseră marchizei de Aransis și, deși aceasta nu răspundea, era de presupus că va răspunde în curînd, favorabil. De asemenea, mergea pe drumul cel bun și procesul în legătură cu crima lui Mariano. Joaquín făcea pe dracu în patru pentru ca judecătorul să-i dea drumul fie chiar și pe încredere, pe motiv că fusese iresponsabil datorită vîrstei lui fragede. Isidora îl vizita pe fratele ei de două ori pe săptămînă, ducîndu-i haine și mîncare. Citeodată se întîlnea la închisoare cu *Vînzătoarea de lipitori*, care se ducea cu același scop; și amîndouă discutau, bătrîna distingîndu-se prin vulgaritatea limbajului său înțesat cu *draci* și prin lipsa de respect față de nepoata sa.

Sosi Crăciunul, sosiră acele zile de ceață și bucurie în care Madridul pare o imensă casă de nebuni. Oamenii sînt cuprinși de o febră care se manifestă în trei moduri diferite: delirul lăcomiei, nebunia loteriei și boala bacșișurilor. Tot ce este spiritual, moral sau delicat, tot ce ține de suflet, dispare sau se eclipsează. Sărbătoarea cea mai mare a lumii creștine se celebrează cu descătușarea tuturor poftelor. Pînă și arta se înjosește. Teatrele prezintă circării sau caricatura Marii Taine în nașteri sacrilege. Comicii fac afaceri bune; cei care trag mîța de coadă, inclusiv femeiușteie, fac paradă de nerușinarea lor; beții se înmulțesc. Taverne, lupanare și tripouri sînt tiesite de lume și cu cuvintele obscene sau vulgare, care se rostesc în aceste zile, s-ar strînge destulă otravă pentru a infecta o întreagă generație. Nu există decît un singur gînd: orgia. Nu se poate merge pe străzi căci tranzitul oamenilor faimoși e de trei ori mai mare, mergînd într-un du-te-vino grăbit. Bărbații încărcați cu cadouri te lovesc și poți fi izbit de un cap de clapon sau de curcan, care trece pe lîngă tine.

Cofetăriile și magazinele alimentare oferă în vitrinele lor o abundență apăsătoare care numai la vederea acesteia îmbuibă stomacul. Nu ajung prăvăliile și la colțuri de stradă și prin unghere se înalță munți de marțipan, mormane de alviță, unde cuțite speciale taie întruna, fără să le termine vreodată. Pescăriile inundă cu tot ce a creat Dumnezeu în mările din nord și din sud. Pe un fundal de rogojini își pune Valencia portocalele, chitrele și rodiile roșii pline de rubine tari. În cartierele sărace tarabele sînt la fel de abundente; dar prețul scăzut declară inferioritatea produselor. Există o piatră de var prea dulce care se vinde drept alviță și niște măsline negre care înoată în cerneală. Din Plaza

Mayor spre sud se împuținează marțipanul, și abundă nucile, alunele. Scara gradată a gastronomiei îmbrățișează de la rafinamentele de Pecastaing, Prast și Mahonesa pînă la ghindă și pasta de smochine, care se vinde pe o tarabă ambulantă pe drumul spre Yeserías. Imensul pește de Crăciun cuprinde toate părțile și produsele care se obțin de la acesta, de la rusescul caviar pînă la marinată și scrumbia din butoi, care strălucește ca aurul și frige ca focul.

O familie putea să moară; dar să sărbătorească noaptea Crăciunului cu orice fel de mîncare proastă, asta nu. Pentru a cumpăra un curcan familiile cele mai refractare la economie își rezervau din noiembrie cîțiva gologani. Cum puteau renunța cei din familia Relimpio la acest tradițional obicei? Și ei, săraci și mereu strîmtorați, aveau curcanul lor, fiindcă doña Laura știa să se chiverniséască și avea chiar în această situație cei trei besugo de două livre și jumătate care se vor prezenta pregătiți cu parfumatul usturoi și cu lămîie. Don José era bărbatul cel mai norocos din Madrid, din ziua de 22 decembrie. Se ocupa cu inspectarea tarabelor din piața Carmen pentru a-i aduce soției sale informații sigure despre prețul batogului, peștelui besugo, plăticii. Se vorbise despre asta în consiliu și don José spunea cu gravitate: „Situația e tulbure. O să vedem mîine". In ziua de 23 decembrie don José și doña Laura se mîniau căci nu le ieșiseră numerele la loterie, fenomen ciudat care în toți anii se repeta întocmai. Doña Laura era de părere că toate cîștigurile le lua Guvernul și că loteria era curată înșelătorie; dar, mai cu cap, don José o asigura că numărul jucat era foarte frumos și că nu-i lipsiseră decît două unități (să mori nu alta!) ca să cîștige. Conchideau amîndoi exclamînd cu o răbdare îngerească: „O să iasă la anul."

Dar venea dimineața de 24 și atunci don José era întruchiparea fericirii, devreme ce noi ne-o reprezentăm pe aceasta înfășurată în mantaua sa și cu coșul său mare agățat de brațul său drept. Don José ducea coșul, iar doña Laura banii. Și acum venea colindatul prin magazie, privitul peste tot, întrebări în legătură cu prețurile, nehazardîndu-se în realizarea cumpărăturilor lor pînă cînd nu erau siguri că vor cumpăra ce-i mai bun. Deja Relimpio era informat unde se găsește adevărata alviță de Alicante și Jijona, unde era mai ieftin marțipanul, mai dulci rodiile și mai mari măslinele. Cumpărau din toate, indiferent cît de mică era cantitatea.

Comentariile lui în ceea ce privește calitatea produselor cumpărate nu mai aveau sfîrșit. Și apoi, cînd intrau în casă,

ea cu geanta goală, el cocoşat sub greutatea plăcută a coşului, cine nu s-ar fi emoţionat văzîndu-l scoţînd totul cu dragoste pentru a le arăta fetelor şi pentru a pune fiecare bucăţică de alviţă în ordine pe masă, spunînd cărei calităţi aparţinea fiecare şi bombănind dacă vreun ignorant le-ar fi confundat? Ceea ce nu putea suferi doña Laura era ca el să guste din toate pentru a-şi da avizul şi pe acest motiv aveau loc certuri zgomotoase; dar el o asigura că toate erau minunate, că totul era perfect şi cu asta şi cu adunatul de către doña Laura a cumpărăturilor pentru a le pune sub şapte lacăte, se terminau discuţiile. După aceea intra şi don José în bucătărie pentru a ajuta şi pentru a da sfaturi; căci se pricepea niţel la pregătirea stufatului şi a altor preparate culinare. Fetele lăsau cusutul în ziua aceea; nu se gîndeau decît la cină şi le trecea după-amiaza pînă o ajutau puţin pe mama lor şi pînă se găteau să meargă la teatrul Martin cu Miquis.

Don José, căruia orele i se păreau secole, nu se gîndea să noteze nici în jurnal, nici în cartea mare cheltuielile extraordinare din acea zi. După-amiaza se ocupă cu instalarea mesei în salon, sufrageria fiind prea mică pentru o asemenea cină sărbătorească. Apoi se privi de o mie de ori în oglindă, se dichisi şi deja în culmea fericirii le luă copiilor toba, cu care asurzeau toată casa, şi o bătu pe coridoare cu furie şi curaj urmat de ceata de copii şi aclamat de aceasta cu chiote vesele.

La binecuvîntata şi onesta cină a acestei excelente familii nu participa niciodată, de mulţi ani, domnişorul Melchor, care cina cu prietenii săi. Departe de a condamna acest lucru, doña Laura găsea normal ca fiul ei, ales între aleşi, să nu se aşeze la masa de rînd a părinţilor lui. I-ar sta mai bine în altă parte. Deja Melchor era în relaţii cu literaţii, deputaţii, artiştii şi funcţionarii dintr-o anumită categorie. Probabil anul acela se va duce să cineze în casa unui marchiz.

În schimb, la ea participau ortopedul, fratele doñei Laura şi fiul acestuia, pe nume Juan José. Ah! Ortopedul era foarte spiritual pentru o cină. Om de mare seriozitate se schimba în cel mai simpatic din lume după ce bea două pahare de vin; zicea prostiile cele mai nostime care se puteau imagina. El şi Relimpio, care de asemenea îşi pierdea mintile după ce trăgea puţin la măsea, fiind privat de asta tot anul, erau eroii mesei; închinau cu ţipete, se îmbrăţişau rîzînd ca nebunii iar la sfîrşit izbucneau în plîns. În concluzie, era nevoie să-i duci în spate pînă în pat, în gălăgia

şi rîsetele tuturor mesenilor. Singurii invitaţi din afara familiei erau Miquis şi un poet adus de acesta, pe nume Sánchez Berande, care făcea versuri închinate nu se ştie bine dacă Emiliei sau lui Eleonor.

Ei!... Deja masa era aranjată în salon, sufrageria fiind prea mică pentru atîta lume. Don José, care se zbătuse singur pentru a aranja un banchet, îşi contempla opera cu legitim orgoliu şi se reflecta în luciul farfuriilor şi paharelor, în multitudinea de lumini, în podoabele şi opulenţa mesei. Apoi împrăştia priviri de felicitare în tot salonul, spre scaunele de rips, care fuseseră dezbrăcate de husele de percal şi spre cutiuţele cu dulciuri, tăvile metalice şi celelalte delicatese... Totul era în ordine, totul era perfect. Chiar şi portretul stăpînului casei, în ulei, detestabil, agăţat pe peretele central, deborda de satisfacţie cu faţa sa mieroasă. „Parcă vorbesc", spunea Relimpio de cîte ori îl privea. In faţa portretului se afla o gravură din care doña Laura se inspira mereu pentru a-l dojeni aspru pe soţul ei. Era Sardanapal care ardea împreună cu iubitele lui... Contemplau decorul camerei trei sau patru fotografii de copii morţi. Erau copiii pe care îi pierduse doña Laura la o vîrstă fragedă. Văzuţi în lumina lumînărilor sărbătorii care urma, sărmanii aveau chipul dezamăgit că plecaseră din lume atît de repede fără a apuca plăcerea acelei nopţi.

2.

Isidora nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. In ziua aceea, pe 24, îi dădeau drumul lui Mariano. Chiar ea se va duce să-l scoată din groaznica închisoare. Oh! Dacă n-ar fi stat atît de prost cu banii, acea zi ar fi fost una dintre cele mai fericite din viaţa ei! Pe ce cheltuise ceea ce îi dăduse cu două luni înainte marchizul de Saldeoro pe socoteala canonicului? Într-adevăr nu ştia. Îi plătise doñei Laura, îşi cumpărase îmbrăcăminte... Dar restul, unde erau? Isidora reflecta.

Cumpărase obiecte de parfumerie cît pentru trei ani. Şi la ce-i foloseau sfeşnicele de bronz şi acele sticle de porţelan, şi acea sacoşă din piele de Rusia? Acestea erau lucruri pe care le cumpărase ca să cumpere ceva. Erau atît de frumoase!... Dar vasul acela imitaţie de Saxonia la ce îi folosea?... Şi sticluţele pentru a pune zambilele?

Mai necesare erau, fără îndoială, agenda, planul Madridului, cele cinci romane şi colivia, deşi încă îi lipsea pa-

sărea. Era foarte neconsolată că nu avea o baie ca lumea; dar cum putea să-şi satisfacă această plăcere într-o casă atît de mică? Apoi, blestemata de doña Laura se înfuria pentru cît de multă apă consuma Isidora. Dacă aceasta nu se putea bucura de o frumoasă cadă de marmură, în schimb, se aprovizionase cu cărţi de vizită, cu un coşuleţ de pai foarte fin, cu un coup-papier de fildeş pentru a tăia filele romanelor, cu o pereche de cercei cu şurub, cu briliante false, şi de încă ceva pe cît de frumos pe atît de capricios. Îi lipsea mult, foarte mult, o lume bună în care să-şi etaleze toaletele deja cumpărate. Nu avea nici rochii albe; dar cu timpul îşi va face o frumoasă garderobă.

Bucuroasă, îşi făcea ultimul retuş înainte de a pleca să-l ia pe fratele său. Ordinul de eliberare emis de judecător trebuie să se afle deja la biroul închisorii. Ieşi radioasă dar nu vru s-o ia pe drumul scurt, prin strada Hortaleza, căci îi era ruşine să treacă prin faţa unei prăvălii unde avea ceva datorii, e drept nu prea mari.

Se înserase deja cînd Isidora se întoarse însoţită de fratele ei, care ruşinat şi stînjenit îşi cobora privirea în faţa oamenilor. Îl primi don José Relimpio cu anumite accente de severitate, bătîndu-l pe umăr şi spunîndu-i:

— Băiete, să vedem cum o să te porţi acum.

Dar doña Laura, implacabilă şi crudă, spuse că Mariano n-o să stea la masa ei, chiar de i-ar cere-o şi Dumnezeu din cer. Isidora ascultă furioasă; dar stăpînindu-se înghiţi jignirea şi-şi muşcă buzele ca să nu scape cuvintele care-i izbucneau din inimă. Se încuie cu băiatul în camera ei, îl spălă şi-l îmbrăcă, fapt pentru care pregătise o mare cantitate de apă şi haine noi. Băiatul observă în ochii Isidorei o lacrimă mai degrabă de ciudă decît de mîhnire şi îi spuse:

— De ce plîngi? Pentru ceea ce ţi-a spus vrăjitoarea asta de mătuşă?

— Oameni necioplţi! . . . murmură Isidora.

— De ce nu i-ai răspuns? întrebă Mariano cu o ciudată brutalitate.

— Nu mă cobor eu într-atît.

— Rahat!

Mariano îşi lovi genunchiul cu pumnul. Apoi Isidora îi ţinu o predică despre detestabilul lui obicei de a rosti în fiecare clipă cuvinte urîte şi, deşi băiatul aduse drept argument, pentru a se apăra, că şi domnii le pronunţau, ea rămase neclintită, hotărîtă să pedepsească cuvintele urîte ca şi cum ar fi fost fapte urîte.

— Acum, domnişorule, îi spuse cu severitate, trebuie să te porţi aşa cum se cuvine. Cîndva, cînd nenorocirea noastră aproape că ne adusese în mizerie, s-au întîmplat anumite lucruri... nişte prostii, Mariano, de care nu vreau să-mi aduc aminte. Să le dăm uitării. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Erai un sălbatic şi o să începi să te cizelezi. Să nu fii prost: începe prin a te convinge că eşti un om serios şi aşa vei avea demnitate. Socoteşte că mătuşa noastră Encarnación nu mai există, căci n-o s-o mai vezi niciodată. Eşti deja alt om.

Băiatul ascultă cu atenţie aceste observaţii şi-şi promite să facă tot posibilul pentru a călca cu dreptul pe acel drum al bunei-cuviinţe pe care draga lui soră i-l arăta. Apoi, Isidora înţelese că Mariano şi cu ea trebuiau să cineze separat în seara aceea, căci dacă puştiul nu se putea aşeza la masa familiei Relimpio, nici ea nu se va aşeza pentru nimic în lume. Pe loc se hotărî să plece, să ia ceva cu care să prepare cina. Foarte bine, excelentă idee! Mariano şi cu ea vor cina împărăteşte în camera ei, fără să se amestece cu acei oameni necioplţi.

Dar interveni cea mai mare neplăcere care se poate întîmpla în ajunul unui banchet. Isidora nu avea bani. Printre multiplele proprietăţi ale acestui metal, ea observase mai ales una: aceea de a se termina în momentul în care ai mai multă nevoie de el. Portofelul nu conţinea mai mult de cîteva pesete şi cîţiva cuoartos. Căută şi iar căută Isidora prin toate buzunarele, sertarele şi ungherele, căci îşi amintea că într-o situaţie asemănătoare găsise pe neaşteptate o monedă de aur uitată în fundul unui sertar al comodei; dar de data aceasta nu apăru nici o monedă de argint sau de aur, după care se dădu bătută şi hotărî ca cina să fie o modestă gustare caracteristică mai degrabă ajunului decît nopţii de Crăciun. Deşi doñei Laura nu-i datora nimic, mai bine ar fi murit decît să-i ceară bani, după jignirea pe care i-a adus-o. Nu îndrăznea să apeleze nici la Joaquín Pez.

Plecă. Mariano rămase singur. Pentru că nu prea erau scaune în cameră se aşeză pe un cufăr. Lîngă el, într-un colţ, văzu pachete cu hîrtii vechi legate zdravăn cu sfoară. Erau caietele de notiţe şi registrele pe care Tomás Rufete le mîzgălise în timpul bolii sale, şi care au fost păstrate în casa lui Relimpio, pînă cînd copiii lui le vor lua dacă această grămadă de prostii va prezenta vreun interes. Isidora le adusese din podul casei în camera sa şi le pusese acolo cu gîndul de a le examina într-o zi. Mariano citi, nu fără dificultate, titlurile: *Dezastru... Patrimoniu public... Delapi-*

dări ... *Moarte* ... *Furtişag* ... şi alte cuvinte extravagante Cum nu-l amuza defel să citească asemenea lucruri, începu să răscolească tot ce sora lui avea pe comodă şi în primul sertar. Cercetă totul, examină pe dinlăuntru şi pe dinafară; frunzări romanele, ridică din ghivece bulbii de zambilă pentru a le vedea rădăcinile, deschise cutiuţa cu cerceii cu diamante americane, răscoli plicurile cu hîrtie cu monogramă, şi cum în momentul în care tocmai mototolea hîrtia dădu cu ochii peste călimară şi pană, o luă pe aceasta din urmă şi scrise pe o foaie de hîrtie îndoită, nu fără efort, întinzînd boticul şi făcînd violente contorsiuni cu cotul şi cu încheietura mîinii, aceste cuvinte: Mariano Rufete, zis *Pecado*. Îşi contemplă satisfăcut opera şi apoi, cu mare uşurinţă, făcu o parafă ce părea desenul unui pumnal. Începu să rîdă ca un prost, lăsînd hîrtia pe masă. După aceea îşi îndreptă atenţia spre măsuţa de toaletă a surorii sale; văzu, una cîte una, sticluţele care se aflau pe ea, băgîndu-şi nasul în toate şi spunînd: „Ce bun e!“ sau „Ce plăcut!“ Îşi dădu cu cremă, se parfumă şi-şi spălă mîinile, surîzînd de plăcere, văzînd cum îi alunecă săpunul printre degete.

— Vai! Mi-ai răscolit peste tot, zise Isidora intrînd. Doamne, ce dezordine! Vezi c-o să te bat.

Mariano rîdea.

— Şi ce-ai scris aici? Mariano Rufete zis *Pecado* ... Ce înseamnă asta, *Pecado?* Să nu te mai aud vreodată că-ţi pui singur asemenea porecle ...!

— Ca toreadorii, observă, prosteşte, Mariano, fără să înceteze cu rîsul.

— Ia să vedem ... Nu vrei să te faci om de treabă? ... Hei, puşlama! Te ştergi pe mîini cu rochia mea? Las-o acolo, pramatie! Nu vezi prosopul? Bine zic: nu vrei să mergi pe drumul cel bun. Eşti un sălbatic ... Se şi vede, ai făcut numai prostii.

Şi spunînd acestea scoase dintr-o batistă înnodată mai multe bucăţi de alviţă şi cîţiva pumni de fructe zornăitoare: castane, nuci, alune. Punînd pe comodă ultimul pumn dintr-o atît de bogată aprovizionare, scoase din străfundul pieptului un suspin adînc.

— Numai asta ai adus? Şi curcanul? Eu vreau curcan.

— O să mănînci ce este, replică ea supărată. Dovedeşte proastă creştere să ceri ceea ce nu este.

— Anul trecut, spuse Mariano cu asprime şi dispreţ, mătuşa mea, *Vînzătoarea de lipitori*, avea besugo şi ardei cu carne şi alviţă cu fructe şi varză roşie şi o rodie uite aşa de mare. Eu am mîncat-o toată. Era grozavă ...!

Încruntată și gînditoare, Isidora puse masa. Mariano se așeză pe un scaun înalt iar ea pe unul scund.

— Mai e și mîine zi, spuse ea. Să te îmbuibi în noaptea de Crăciun e caracteristic oamenilor simpli. O să te învăț să fii cavaler... E foarte gustoasă alvița asta. Gust-o...

Nu trebuia să-l rogi pe *Pecado* că el înghițea înainte fără fasoane. În salon începuse deja zarva; dar nu și cina, căci îl așteptau pe Miquis. Sosirea acestuia se auzi pînă la refugiul fraților Rufete printr-o bruscă mărire a hărmălaiei. O clipă după aceea Isidora văzu că se deschide ușor ușa camerei sale și că intră mutra ironică a studentului.

— Am plăcerea s-o salut pe doamna arhiducesă, spuse acesta cu pălăria în mînă, cu o ceremonioasă curtenie. Se vede că ne aflăm în plină aristocrație. În seara asta *dumneavoastră rămîneți acasă;* vreau să spun că vă primiți prietenii...

— Ia, îi spuse Isidora, oferindu-i o alună. E cel mai bun lucru pe care pot să ți-l ofer.

— Mulțumesc, marchiză, răspunse Miquis așezîndu-se. Darul e delicios. Hai să ne revenim și să vorbim serios. De ce nu iei masa cu noi?

— Noi, declară Isidora, sufocată de durere și ciudă, nu sîntem demni... Du-te, du-te repede. Te așteaptă. Au adus deja supa.

— Ah, fetițo! Ce mult îmi plac alunele tale!... Dar nu plînge. Aș sta bucuros cu tine... Dar societatea e atît de tiranică...

— Du-te, du-te... Fratele meu și cu mine vom cina singuri. Vezi doar... Sîntem atît de mulțumiți... Mai bine așa. Fiecare la casa lui.

Augusto o contemplă în tăcere, uluit de frumusețea sa, care creștea pe zi ce trece, îmbogățindu-se cu un nou farmec.

— Aici merge bine chestia aia cu *la picioarele tale, marchiză,* spuse, ridicîndu-se.

Și, imediat, rotindu-și ochii pentru a observa dintr-o privire toată camera, adăugă:

— Ești instalată perfect, marchiză. Minunat salon. Lambriurile de stejar, marele dulap cu trei oglinzi. Tablouri de Fortuny, goblenuri, porțelanuri de Sèvres și de Bernardo Palissy... Foarte bine. Bronzuri, acuarele...

Mariano îl privea cu o oarecare spaimă. Isidora întrevedea printre surîsuri profunda ei suferință. Dar se simți rănită cumplit în suflet cînd Miquis, după ce transformase

umila încăpere într-un salon aristocratic, spuse pe același ton elogios:

— Se recunoaște în aranjarea asta superbă bunul gust al văduvului marchiz de Saldeoro. Adio, marchiză. Iau masa în palatul Relimpio.

3.

După ce Augusto plecă, Isidora rămase gînditoare, cu ochii plroniți în poală.

— Cine-i ăsta? o întrebă Mariano.

— Un tip, o secătură, răspunse ea fără să-și privească fratele; semne clare de unde reieșea că încă se mai afla în sfera de atracție a gîndului care o stăpînea.

— Mai dă-mi alviță, marchiză, exclamă băiatul.

— De ce-mi zici așa? întrebă Isidora brusc trezită din somnul ei mental.

— E poreclă? Drace! ... Și de ce te poreclește ticălosul ăsta?

— Mariano, ai grijă cum vorbești.

— Rîde de tine! strigă *Pecado* cu acea izbucnire de copilărească fanfaronadă care la el părea furie bărbătească.

— Îți jur că n-o să mai rîdă, spuse ea cu ochii umezi de lacrimi.

Mariano îi zise privind-o:

— Proasto, doar pentru atîta lucru ... Femeile plîng din orice. Numai să glumească cu mine, și-ar vedea cum îl spintec ...

— Mariano, nebun, brută și sălbatic ce ești, strigă ea, trezindu-se din nou din letargia de chin și disperare. Dacă te mai aud o dată vorbind așa ...

— N-am zis nimic, nimic ... Dă-mi alviță.

Larma din salon creștea și din cuvinte disparate felicitările și exclamațiile care ajungeau de acolo pînă în camera copiilor lui Rufete ca și de la mirosurile culinare, care invadau toată casa, se putea ști în ce stadiu se afla petrecerea. Se făcură simțite rînd pe rînd, apariția peștelui besugo,. a curcanului, aclamat cu aplauze și urale. Don José îl primi cîntînd *marșul Regal*. Apoi se auziră întrebări zgomotoase la care dăduse ocazie actul de a-l tranșa. Rîsetele erau urmate de rîsete și comentariile de comentarii. În același timp, se simțeau efectele vinului de Valdepaños și al celui din Cariña în limba greoaie a ortopedului, care dezghioca cuvin-

tele, şi din entuziasmul anacreontic al lui don José Relimpio, care nu mai putea vorbi coerent.

Servitoarea intră în camera Isidorei aducînd un platou cu mai multe bucăţi de piept de curcan. Lui Mariano i se aprinseră ochii în cap şi nu părea decît că fiecare scînteiere a privirii sale era un stilet; dar Isidora, în care orgoliul nu dădea loc recunoştinţei, nici iertării, privi cu repulsie acel dar întîrziat. Deşi înţelese că acesta se născuse în inima plină de bunătate a Emiliei tot vedea în el o dovadă de milă. Refuză darul, spunînd:

— Foarte mulţumesc, dar nu doresc nimic.

— Fata, fată, tu eşti proastă, bombăni Mariano cu grosolănia obişnuită exacerbată pînă la sălbăticie.

— Dacă nu taci, te cîrpesc.

— Eu vreau să mănînc, afirmă el cu o brutală încăpăţînare dîndu-se cu capul de masă.

— Asta e acum, spargeţi capul.

— Soră rea, nu-i dai să mănînce frăţiorului tău! Fii atentă că era mai bine la închisoare...

— Dacă mai spui o dată...

— Spun!... Drace!

— Dacă mai spui o dată...

— Drace! repetă puşlamaua, ridicînd mîna.

— Ridici mîna! La mine!... La sora ta.

— Eu vreau să mă duc la mătuşa mea.

— Dac-o mai pomeneşti...

— Soră rea... Marchiză!

Pecado îşi bătu joc de sora lui cu atîta nerușinare, încît aceasta a trebuit să-l pună la respect cu două palme bine plasate care, sau ne-am înşelat noi, se auziră şi în salon. Nu era ea femeia care să se lase batjocorită de un mucos chiar dacă acesta ar fi avut pumnii zdraveni şi proastele antecedente ale domnişorului Rufete. Dominat de atitudinea surorii lui, şi pentru dragostea pe care i-o purta, se potoli. Stînd pe burtă, cu barba sprijinită în arcul făcut de braţele sale, o contempla pe Isidora în tăcere cu seriozitatea şi atenţia morocănoasă a unui dulău dintre aceia care muşcă pe toată lumea în afară de stăpînul său.

Gălăgia din salon ajunsese deja la paroxism. Don José îi făcea declaraţii de dragoste nevestei sale, adresîndu-i complimente în aplauzele comesenilor amuzaţi. Ortopedul începuse să cînte colinde de Crăciun, acompaniindu-se de lovituri date în masă cu mînerul cuţitului. Doña Laura îi spunea soţului ei Sardanapal. Doar Emilia şi Leonor îşi păstrau amabila lor seninătate, una ocupîndu-se de Miquis, cealaltă

de Sánchez Berande. Tînărul poet, Miquis şi fiul ortopedului făceau şi ei gălăgie, primul cu discursurile lui, al doilea lălăind tangouri şi malagueñas*. Apoi se făcu o pauză lungă şi solemnă, căci Berande, la rugăminţile tuturor, va recita versuri. Se credea destinat nemuririi; avea un volum pregătit pentru tipar în care, ca la tarabele de la bazar, se găseau de toate: elegii, ode, poeme scurte, poeme lungi, epigrame, poezii sentimentale şi filosofice, versuri germanice, safice şi octave regale. Salonul părea tribuna Congresului care se umplea de aplauze cînd Berande termina de recitat.

— Poezii, spuse Mariano ridicînd capul şi încordîndu-şi atenţia.

— Îţi plac poeziile? întrebă Isidora bucuroasă de a surprinde la fratele ei o dovadă de sensibilitate.

— Da, răspunse băiatul. Ştiu pe dinafară *Francisquitas Croitorul*, care începe aşa:

Să scot cuţitul să strălucească,
căci sînt supusul cuţitului...

— Taci, sălbaticule; astea sînt nişte grozăvii.

— Mai ştiu şi poezia *Curajosului Portela*, care zice aşa:

Ascultaţi, domnii mei,
povestea lui Juan Portela,
hoţul cel mai renumit
din Sierra Morena.

— Taci, băiete; taci pentru numele lui Dumnezeu. Mă înveninezi cu versurile tale oribile. Nici un tînăr drăguţ şi binecrescut nu învaţă aşa ceva. Asta se potriveşte plebei, prostimii. Tu ştii ce înseamnă prostime?

— Mătuşa mea, *Vînzătoarea de lipitori*, răspunse băiatul cu atîta graţioasă naturaleţe, încît Isidora nu se putu abţine să nu rîdă.

— O să înveţi multe lucruri pe care nu le ştii. Şi acum spune-mi: Ce aspiraţii ai? Ce vrei să fii?...

— Eu nu vreau să fiu nimic, răspunse el apatic.

— Trebuie să înveţi şi să munceşti. N-o să te mai întorci la atelierul de frînghii. O să mergi la colegiu. Ce carieră vrei să urmezi?

Mariano se gîndi o clipă. Apoi spuse cu hotărîre.

— Aia în care ai mulţi bani.

---

* Cîntec popular din Málaga.

— Şi de ce vrei tu bani?

— Uite... Ca să fiu bogat

— Dar pentru asta trebuie să te faci ceva.

— Bogat...

— Şi ce o să faci cu banii?

— O să mănînc muşchi, alviţă şi o să beau vinuri bune. O să-mi cumpăr un cal şi o să mă îmbrac în mătase din cap pînă în picioare.

— Nu ţi-ar place să fii militar şi să ajungi general?

— Ba da, ba da, afirmă *Pecado*, desprinzîndu-se din ochii săi sclipiri de însufleţire şi bucurie. Ca să comand trupa şi s-o bat cu băţul..., aşa..., na!

— Nu, nu, nu se bate. Să nu crezi că generalii bat. Poţi să faci carieră frumoasă la Statul Major, La Geniu, la Artilerie.

— Artilerist, artilerist! strigă *Pecado*, lovind cu pumnul în masă. O să vezi, glonţul pleacă, glonţul vine... bum, bum!

— O să tragi cînd va fi nevoie...

— Nu, nu, tot timpul... Cine o să-mi facă ceva, poc!...

Asta discutau cînd servitoarea intră din nou să aducă o farfurie cu mai multe bucăţi de alviţă din partea domnişoarei Emilia şi a domnişorului Miquis. Neconsiderîndu-se încă răzbunată prin aceste mici atenţii le refuză; dar Mariano se năpusti la farfurie ca glonţul şi înşfăcînd alviţa începu să înghită cu atît grabă încît sora lui nu putu să-l împiedice.

— Bădăranule..., lacomule! îi spuse cînd rămaseră din nou singuri. N-ai mîncat destul?

Mariano neagă dînd din cap, neputînd s-o facă cu gura.

— O să te bag intern la un colegiu.

Mariano făcu un semn cu degetele care vroia să însemne: „O să fug."

— N-o să fugi. Crezi c-o să ai de-aface cu proştii? Acolo e un profesor foarte aspru.

— După lovitura pe care o să i-o dau, zise, Mariano, de-abia putînd să articuleze cuvintele, o să zboare pe acoperiş.

— Fanfaronule!

În salon cina părea că a ajuns la sfîrşit. Fuseseră gustate toate felurile de alviţă, ca şi rodiile şi feliuţele de portocale pudrate cu zahăr. Relimpio, după ultimul pahar de vin, căzu pe jos. „Hai la biserică, hai la biserică"! striga cu limba greoaie venerabilul curtezan învîrtindu-se în jurul mesei. Ceilalţi, morţi de rîs, îl luară de mîini şi de picioare ca să-l ducă în pat iar el cînta *Kirie eleison* cu voce de ţîrcovnic;

invitații rîdeau și vociferau ceea ce oferea cel mai grotesc tablou muzical din lume.

— Cîtă grosolănie! Ce lume necioplită! exclamă Isidora.

Puțin după aceea, în camera ei sosi Emilia și se scuză pentru singurătatea în care rămăsese într-o noapte atît de veselă. Dar ea, nedîndu-se bătută, răspunse că se simțise perfect în camera ei. Aduseră un pat pliant, pe care să se culce Mariano, și cînd Isidora îi ceru să se pregătească, fiind trecut de miezul nopții, blestematul de copil i se așeză în față și-i spuse în felul său brutal:

— Dă-mi bani.

— Și de ce vrei tu bani, pușlama? Culcă-te.

— O să mă culc, dar vreau bani. Dacă nu-mi dai bani nu te iubesc! . . .

— Pentru ce-ți trebuie?

— Să mă duc mîine la coridă.

— Acum nu sînt coride, zăpăcitule.

— Dar sînt lupte cu tăurași și mascarade.

— Și de unde știi tu asta?

— De la copii . . . Dacă nu-mi dai bani, nu te iubesc.

— O să-ți dau mîine cîțiva bănuți.

— Bănuți? Tu ești bogată, spuse plimbîndu-și privirea răutăcioasă peste diversele obiecte pe care le avea Isidora. Tu ai bani, fiindcă ai cumpărat lucrurile astea scumpe, iar eu n-am nimic, nimic; sînt sărac.

Zicînd acestea se dezbrăcă să se culce.

— Și eu sînt săracă, spuse Isidora. Dar cu timpul, în curînd poate, tu și cu mine vom fi bine situați și vom avea tot ce ne trebuie și încă ceva pe deasupra.

— Domnișoara cheltuie și mănîncă bine, și îl ține pe fratele ei mort de foame, bombăni el deja culcat.

— Nu fi prost. Taci și dormi.

— Dacă mîine nu-mi dai bani, o să ies pe stradă să cersesc. Știu cum s-o fac. M-a învățat un puști.

— Ce spui acolo, smintitule?

— C-o să cer de pomnă. O să vezi.

— Nu mă supăra . . . O să mergi la un colegiu, la un colegiu.

— Am adormit . . . Pe mîine.

— Nu-ți faci rugăciunea, păgînule?

Mariano murmură ceva ce nu era lesne de înțeles și adormi liniștit; încă mai rămăsese în el ceva de copil. Sora lui îl contemplă o clipă, mișcată de un sentiment ciudat în

care se amestecau afecțiunea și groaza. Se duse să-l sărute; dar cînd să-l atingă cu buzele se îndepărtă, zicîndu-și:

— Mi-e frică să nu se trezească și să-mi ceară ce nu pot să-i dau.

Capitolul 15

MARIANO PROMITE

În dimineața următoare, Mariano nu-și repetă cererile din seara de Crăciun. Era bine dispus, vesel, zglobiu, neastîmpărat și condescendent. Isidora, de asemenea, bucuroasă că-l vede fără cumplitele prostii din noaptea trecută îl mîngîie de mii de ori, îl îmbrăcă, îl aranjă, îi puse o cravată elegantă, pe care o cumpărase de cîteva zile pentru el, îl pieptănă cu cărare și cînd fu, după părerea ei, destul de pus la punct, îl duse în fața oglinzii ca să se vadă și-i spuse:

— Acum chiar că ești un om serios.

El se privi, rîzînd, și spuse:

— Lasă, lasă! ăsta nu sînt eu.

Apoi ieșiră împreună să se plimbe pe străzi. La fiecare pas Mariano vroia să-i cumpere cîte ceva; și într-adevăr că, dacă ea ar fi avut ceva în buzunar, i-ar fi astupat gura încă o dată, dar n-avea nimic; amîndoi se întoarseră acasă mîhniți. El se întreba ce rost avea atîta briantină pe păr, atîta lux cu cravată, cu cămașă albă, dacă nici unul nu avea o para chioară. După-amiază, Mariano ieși singur, cînd sora lui nu se afla în cameră, și se întorse cînd deja era foarte tîrziu, murdar, cu cămașa ruptă, cu cravata sfîșiată. Nu se poate descrie furia Isidorei cînd îl văzu în ce hal era. Mariano mărturisi cu lăudabilă francheță că se jucase de-a taurii cu alți copii, în piața Salesas, după care, crescîndu-i supărarea, Isidora îl lovi ușor cu cureaua. Ceea ce e mai ciudat e că băiatul, fiind atît de curajos și rebel, nu se apără de lovituri, nici nu făcu gestul de a lovi, nici măcar nu crîcni... Seara se și împăcaseră; el promise că va fi cuminte și bine crescut și om serios. Îi ceru să-l ducă la teatru; ea îi promise; dar cum a doua zi n-a putut să se țină de cuvînt, din motive pe care cititorul îl știe foarte bine, puștiul se înfurie, ceru

bani, ea nu-i dădu, se ciorovăiră peste măsură, iar el încheie cearta cu această frază amenințătoare:

— Bani! Știu eu cum se obțin cînd nu-i ai. M-au învățat băieții.

Isidora nu-l luă în seamă. A doua zi, ieși puțin. Cînd se întoarse, Mariano răscolise tot sertarul de sus al comodei.

— Ce faci? îl întrebă sora lui, presimțind un dezastru.

— Ghici ce-am aici! îi zise Mariano arătîndu-i pumnul.

Isidora încercă să-i desfacă mîna. Acesta strîngea cu atîta putere degetele încît degetele moi și fragile ale Isidorei nu le putu clinti, nici desface. Cu forța lui bărbătească, Mariano făcea din mîna lui un safe.

— Deschide pumnul, deschide-l.

— Nu vreau.

— Ce ai acolo? . . . Ce-ai luat? .

Dintr-un salt Mariano fu la ușă tot cu pumnul strîns. Rîzînd ca un nerușinat îi spuse surorii sale:

— Cu bine, fetițo.

Numaidecît Isidora își dădu seama cu regret de dispariția cerceilor cu diamante care, deși false, valorau patru duros. Cîte lacrimi n-a vărsat în ziua aceea! Timp de o săptămînă Mariano nu apăru în casa familiei Relimpio.

Într-o noapte, cînd se aștepta mai puțin, sosi, în sfîrșit, rușinat, plin de căință, cu hainele sfîșiate, imaginea fiului risipitor. Datorită bucuriei de a-l vedea severitatea Isidorei nu fu atît de mare precum se cuvenea și-l iertă. Pe lîngă răutățile lui, urmare a părăsirii sale de către părinți, Mariano avea cîteva lucruri bune; calitatea lui cea mai de preț era sinceritatea cu care își mărturisea delictele, fără să ascundă nimic și fără a le împodobi cu alte comentarii artificiale pentru a le face să treacă drept năzbîtii. Tot ce făcuse în săptămîna în care lipsise îi povesti cu lux de amănunte; dar nici o parte a acelei odisee de pozne nu a provocat un efect mai dureros în sufletul domnișoarei Rufete ca aceste cuvinte:

— Am fost la mătușa Encarnacion acasă, știi? . . . Și mătușa Encarnación mînca împreună cu mătușa *Paloconojos;* și mătușa Encarnación mi-a spus: „Du-te, pungașule, du-te la soră-ta aia care îți dă să mănînci și te îmbracă frumos ca pe un domnișor, că are de unde." Atunci mătușa Encarnoción și mătușa *Paloconojos* începură să vorbească despre tine și mătușa Encarnación a spus că tu ai un logodnic marchiz care îți dă mulți bani.

Isidora rămase ca împietrită; dar cum dacă s-ar fi arătat supărată pentru acea jignire ar fi dat ocazia ca băiatul să

fie şi mai răutăcios, fiind deja destul de răutăcios, se prefăcu că ia în glumă remarca, deşi i se rupea sufletul, şi începu să rîdă. Dar prefăcuta ei bună dispoziţie nu putu fi continuată cînd Mariano, cu acea neobrăzare care caracteriza trecerea bruscă de la candoare la cinism, îi spuse:

— Da, da. Voi femeile sînteţi toate la fel... Ştiu bine ce faceţi ca să aveţi mereu bani. Mi-au spus băieţii.

Rîsete, lovituri, lacrimi urmară după această declaraţie; se împăcară iar ziua următoare. Isidora, care primi de la marchizul de Saldeoro altă vizită platonică şi o nouă sumă de bani, după cum se pare în contul canonicului, ieşi din acea situaţie sumbră de lipsuri şi necazuri; îşi plăti datoriile, cumpără un dicţionar al limbii spaniole şi îl duse pe fratele ei la teatru. Acestuia îi plăcu foarte mult şi în cîteva zile părea foarte schimbat, cu imaginaţia înflăcărată de scenele pe care le văzuse reprezentate, manifestînd vagi înclinaţii spre eroism, spre acţiunile mari şi generoase. Isidora mulţumită de asta înţelese cîtă influenţă are în formarea caracterului unui om ambianţa în care trăieşte, persoanele cu care vine în contact, hainele cu care se îmbracă şi chiar arta de care se bucură şi pe care o gustă.

Isidora însufleţită, văzînd că fratele ei nu era lipsit de un fond bun şi solid pentru a construi pe el omul serios, hotărî să nu mai piardă nici o zi şi să-l dea imediat la colegiu. Trecînd sărbătorile, domnişorul a fost încredinţat unui profesor care îşi păstorea grupul său de copii într-un colegiu de pe strada Valverde. Prost, foarte prost primi fiul lui Rufete sugestia, căci deasupra tuturor instinctelor rele şi bune domnea cel al hoinărelii, plăcerea de a merge pe străzi, cu o anumită dorinţă arzătoare în căutare de aventuri. Jignirea amorului propriu, văzînd că-i erau superiori copii mai mici decît el, îi mărea groaza de colegiu, iar blestematul său de profesor simţea asta. Era aproape bărbat şi la toate materiile era ultimul. Era măgarul clasei, batjocura şi zeflemeaua celorlalţi copii. Grosolănia lui ajunse să fie proverbială la ore; toţi elevii primeau cu rîsete şi tropăieli nerozîile pe care le spunea la lecţii şi chiar profesorul, aruncînd asupra lui greutatea dispreţului său pedagogic, obişnuia să spună, dojenind pe oricare dintre elevi: „Asta nu i se întîmplă nici lui Rufete. Eşti mai prost decît Rufete."

Lipsa de stimă pe care o avea pentru el omorî în Mariano şi slabele lui dorinţe de a învăţa. Termină prin a dispreţui colegiul aşa cum colegiul îl dispreţuia pe el, după care veni obiceiul de a trage chiulul astfel încît ajunse, fără să ştie sora sa, să nu asiste la cursuri cîte o lună încheiată. In

acele zile de aventuri, şi pungăşii, şi distracţii, oricine ar fi avut interes să-i urmeze paşii acestui nenorocit puşti l-ar fi văzut cocoţîndu-se pe grilajul porţii principale a arenei pentru a vedea ceva din repetiţiile de la mascaradă sau jucîndu-se pe acoperişurile învecinate sau în rîu printre spălătorese. În compania lui, care la început, cînd a venit la colegiu, erau copii cuminţi, se aflau acum puşti din cea mai joasă speţă, sfîrşind prin a se integra în cetele cele mai compatibile cu cruzimea şi şiretenia. Haimanale de cea mai proastă categorie, care aspiră să fie toreadori, tot felul de băieţi nerușinaţi şi mizerabili formau şleahta sa; şi cum Mariano obişnuia să aibă ceva bani, era normal să se bucure de popularitate printre acei ştrengari mărunţi care fără încetare se oferă privirii noastre, pe străzi şi drumuri, ca un atentat la morală, ca o ruşine a societăţii şi creştinismului care nu reuşesc să-i culeagă şi să-i sprijine pe aceşti deţinuţi liberi ai viitorului.

Capitolul 16

ANAGNORIS

Slavă, slavă! La începutul lui februarie, Joaquín o vizită într-o după-amiază pe Isidora pentru a o anunţa că doamna marchiză de Aransis sosise de la Córdoba şi dorea s-o vadă. Bucuria pe care această veste a produs-o Isidorei o lăsă înmărmurită cîteva clipe şi, în zăpăceala sa, nu tăcea decît să contemple mesagerul şi să se recreeze cu frumuseţea lui. Dacă nu şi-ar fi pus deja în el toată afecţiunea disponibilă a marii sale inimi, ar fi fost de ajuns acel act pentru a-l iubi mai mult decît orice pe lume. Dar Joaquín îi mai spuse că doamna marchiză de Aransis binevoise să fixeze a doua zi, 11 februarie, la orele patru după-amiază, o întrevedere cu domnişoara Rufete. Aceasta se înroşi dintr-o dată numai la ideea apropierii de marchiză. Ce clipă de spaimă şi suferinţă dulce! Apoi văduvul marchiz vorbi ceva despre gravele evenimente politice ale zilei; dar pe Isidora o interesa prea puţin dacă îi lua dracu pe toţi politicienii şi nu fu atentă la nimic.

Cînd rămase singură, cîte nu-şi mai spuse şi gîndi! Iar noaptea, cum mai anticipă întîmplările! Cu ce vigoare şi forţă a fanteziei construi în mintea sa persoana marchizei pe care n-o văzuse niciodată şi ce frumos îşi imagina, falsificînd realitatea, tabloul pe care l-ar fi alcătuit amîndouă îmbrăţişate, plîngînd împreună fără să-şi poată exprima multitudinea sentimentelor pentru un lucru atît de minunat! Se văzu dintr-o dată transportată în înaltele sfere pe care ea nu le cunoştea decît prin acea strălucire îndepărtată, acel ecou şi acel parfum delicat pe care artistocraţia le aruncă asupra poporului. Se văzu stăpîna palatului Aransis, răsfăţată, sărbătorită şi iubită. Mulţumi lui Dumnezeu că reparase, în sfîrşit, marea nedreptate făcută de societate; se rugă, se spiritualiză, îşi spălă sufletul, dacă se poate spune astfel, în unde de onoare şi virtute, îl parfumă cu esenţe scoase din demnitate, din măreţie şi noblеţe. Făcu apoi mii de proiecte, toate grandioase şi umanitare, cum ar fi să ajute săracii, să-i îmbrace pe cei goi şi să consoleze întristaţii şi nevoiaşii şi din această regiune a filantropiei se grăbi să scape spre iluziile de fast, într-un car triumfal tras de gînduri îndrăzneţe, alergînd printre nori de presupuse delicii, pînă cînd era să cadă fără suflare, obosită şi muribundă, în abisul de trandafiri al unui dulce somn.

Cînd se trezi se crezu pentru o clipă în braţele bunicii sale. Oh! Lumina acelei zile de joi, 11 februarie, avea pentru ea o nuanţă trandafirie şi divină, plină de poezie şi speranţă, de parcă toată ziua ar fi fost o aurora. Primul său gînd fu acela de a considera tîrzie ora demnităţii sale glorioase; ora uneia dintre cele mai mari dreptăţi care se văzuse pe faţa pămîntului. Moara timpului mai avea cumplit de mult de măcinat pînă la patru după-amiaza.

Isidora începu să se pregătească foarte devreme. Cum să se ducă? Nu era bine să se prezinte bunicii sale cu o înfăţişare de bunăstare neîndoielnică. Toată dorinţa ei aprinsă de eleganţă în onorabila-i sărăcie i se părea trivială şi de prost gust. Nici să se prezinte neglijentă, arătîndu-se de prea joasă condiţie în care atît de pe nedrept trăise. Murdăria şi neglijenţa ar fi fost de foarte prost efect. Era nevoie ca în înfăţişarea ei cumpătată, modestă, onorabilă şi gravă să se releveze demnitatea cu care trecea de la stadiul mizerabil la cel de strălucire. Aşa se va vedea că merita noua poziţie, demonstrînd că nu-şi dezonorase originea în sărăcie. Toată dimineaţa şi-o petrecu cu aceste gînduri. Se gîndi, de asemenea, dacă era bine sau nu să-l ia cu ea pe Mariano, hotărîndu-se pînă la urmă să nu-l ia de teama

de a n-o compromite prin grosolăniile sale. Avea timp să-l prezinte și să-l dea la vreun colegiu în Franța unde cu siguranță va deveni un cavaler demn de un neam ales.

Cînd se apropie ora, fata lui Rufete își puse rochia de stofă neagră, atît de decentă încît nu se putea ceva mai mult, foarte bine croită și cusută, dar fără zorzoane, nici prea multe podoabe. Se privi mult în oglindă, extaziindu-se în fața propriei ei frumusețe, pentru care foarte repede se va felicita marchiza ca de ceva care-i aparține și-și făcu cîteva retușuri la pieptănătură. Unul dintre cele mai mari farmece ale ei era grația cu care-și pieptăna și-și revărsa abundentul ei păr castaniu de jur împrejurul frunții, după urechi și după gît. Această diademă întunecată dădea feței sale nuanțe de poezie crepusculară ca și cum tot chipul ar fi fost format din culori și trăsături de penel luate din melancolia și liniștea serii. Ochii ei cenușii și cu o privire drăgăstoasă, cu somnolențe de siestă sau febră a insomniei, după cum era cazul; o privire care exprima de toate cînd generozitate, cînd entuziasm și întotdeauna noblețe. Rareori citeai orgoliul în privirea ei afabilă și cinstită. Miquis zicea că erau în acei ochi mii de dovezi de dragoste și propagandă de iluzii. Mai spunea că era o mare adîncă și luminoasă la al cărei sîn cristalin înotau ca nereidele imaginația visătoare, indolența, ignoranța calculelor și necunoașterea realității. Se privi mult în oglindă și-și puse voalul. Bine, bine! Demnitatea ei, frumusețea ei, însuși dreptul ei se reflectau mai mult în decența corectă și curată a rochiei sale. Își privi apoi picioarele. Bine, foarte bine! Admirabil încălțată, deși fără lux, personalitatea i se completa cu decența cizmelor, parte atît de importantă a toaletei omenești, căci poate după ea se împart clasele sociale.

Bătu ora trei. Luă dintr-un sertar, unde stăteau foarte bine ascunse, actele pe care unchiul său i le dăruise și care erau dovada dreptului ei incontestabil să știe: două certificate de botez, diferite scrisori și alt document foarte interesant. Trecu peste ele cu vederea, deși le știa deja pe dinafară, și le luă cu ea. Nu avea nevoie de ele, fără îndoială, căci situația era atît de clară...; dar vru să le ia din prevedere sau din scrupulozitate. Ieșind aruncă o privire încărcată de milă dar și de puțină mulțumire prin sărăcăcioasa ei cameră. I se părea atît de umilă încît se mira că ea consimțise pentru atîta vreme s-o onoreze cu prezența. Prințesa Poniatowsky părea mai tristă văzînd-o plecînd și cei din tabloul *Foamei* deveniseră mai slabi și mai palizi. Sărmană cameră..., atît de săracă și atît de bogată în

amintiri, vise şi emoţii! Ar fi luat-o cu plăcere ca s-o încrusteze în zidurile venerabile ale palatului Aransis.

Cînd ieşi se despărţi în gînd de familia Relimpio. Îi aruncă un torent de dispreţ. Aşa se poate spune, căci asta era ideea ei. Îşi închipuia că avea în mînă unul dintre acele furtunuri pe care le văzuse pe stradă şi că ţinînd-o pe doña Laura arunca pe ea sub formă de jet tot dispreţul, care poate încăpea într-o inimă la fel de mare ca un depozit de mărfuri. Îl scutea de această răpăială pe bunul don José, căruia îi rezerva *in mente* locul de contabil într-o anumită casă. Don José, ca de obicei, o însoţi în acea după-amiază.

Era trei şi jumătate cînd trecuseră pe la Puerta del Sol. Pe măsură ce Isidora se apropia de cartierele din vecinătatea catedralei San Pedro simţea o tulburare şi mai mare încît crezu că îi va lipsi puterea pentru a ajunge la destinaţie. Se uita cît e ceasul la toate prăvăliile şi cîrciumile. Unele arătau orele patru; altele patru fără zece. O altă încurcătură. Şi timpul turbase. Nu ştia dacă să se grăbească sau să meargă mai încet. Nu dorea să ajungă nici înainte, nici după ora stabilită. În sfîrşit, văzu străduţa, un colţ de clădire, un balcon, primul din şirul lung de balcoane şi se opri să-l privească. Acolo era: simţi teamă, frig şi chef să plîngă...

Se despărţi de don José, care nu înţelegea de ce fina lui îi cerea să plece.

— Ce? Rămîi aici?... Nu te întorci acasă?...

— Nu mă întreba nimic, năşicule. O să afli în curînd totul. Adio.

— Cu tine se întîmplă ceva. Ce palidă eşti!... Stai puţin...

— Adio, rămîi cu bine.

Lăsîndu-l plantat în mijlocul străzii, se îndreptă spre poarta palatului. Marea emoţie a sufletului creşte la fiecare pas. Ah! Fără îndoială, bunicuţa ei o aştepta cu aceeaşi nerăbdare. Chiar ajunse să-şi închipuie că se afla într-un balcon aşteptînd-o. Se uită dar nu văzu pe nimeni. Casa era mută, închisă, ca un adăpost misterios, unde domnea liniştea; poarta principală era între-deschisă. Atingînd-o, Isidora simţi un curaj neaşteptat. Prin contactul cu proprietatea ei îşi recăpăta stăpînirea de sine. Revelaţie magnetică a dreptului ei.

Cu voce limpede îl întrebă pe portar de marchiză. Şchiopul, ca şi cum ar fi aşteptat-o, o invită să intre şi să urce. În susul scărilor se afla alt servitor care, fără a aştepta, ca ea să întrebe, deschise cu mult respect o uşă capitonată.

Asta îi dădu curaj Isidorei. În ea rîdea un sentiment și plîngea altul. Mergea ca un mecanism. Inima nu-i mai era inimă, ci un ciocan care îi dădea lovituri groaznice. Un al treilea servitor îi ieși în întîmpinare, spunîndu-i: „Poftiți, vă rog", și o duse din salon în salon pînă cînd ajunse într-un budoar. Servitorul îi spuse: „Doamna va veni imediat."

Isidora se așeză. Clipă unică, groaznică; înger cu piciorul ridicat și cu aripile întinse care va zbura și nu se știe dacă zborul lui se va îndrepta spre pămînt sau spre infinit; clipă suverană; jug care apasă gîtul; spadă care atîrnă de un fir de păr; este soră cu clipa în care se naște sau moare cineva, cu clipa în care se scufundă imperii și aceea necunoscută încă în care se va sfîrși pămîntul... Ah! Ușa budoarului se deschise... Isidora văzu intrînd o doamnă cu părul aproape alb, gravă, frumoasă, imaginea demnității și a nobleței, ca o regină și mamă de regi. Atît de tulburată era Isidora încît nu nimeri să răspundă salutului afectuos al doamnei. Nu știa ce se întîmplă cu ea. Se ridică, se așeză din nou. Nu putea fi sigură dacă a spus sau n-a spus ceva. Simțea că moare. Figura marchizei nu exprima nimic..., marchiza nu o îmbrățișase..., marchiza nu-i remarcase fizionomia! Amîndouă se priviră.

Atunci Isidora văzu că marchiza scoase niște ochelari cu ramă de aur și punîndu-i la ochi o privea, o observa pe îndelete, tăcută, rece, ca și cum ar examina un obiect rar, dar nu atît de rar încît să trezească admirația. Isidora crezu că doamna o privise un secol și jumătate.

În sfîrșit, de pe acea frumoasă efigie cu ochelari ieșiră cîteva cuvinte.

— Domnul De Pez mi-a spus că dumneata vrei să-mi vorbești. Domnul De Pez mi-a scris la Córdoba că dumneata..., se pare că ești sigură...

Lucru ciudat! Și marchiza părea tulburată. Dar ceea ce o sperie mai mult și o zăpăci pe Isidora a fost faptul că n-a văzut la demna doamnă semne de duioșie.

— Dumneata ești, după cum cred, spuse aceasta, o tînără care se numește Isidora, fiica unui oarecare Rufete...

— Nu, doamnă, zise Isidora recăpătîndu-și pe loc curajul și folosind un limbaj în care se combina abil energia cu buna creștere. Am purtat și port acest nume, dar nu e al meu. Don Tomás Rufete a trecut pînă cînd a murit drept tatăl meu și de aceea eu l-am iubit, dar mă numesc Isidora de Aransis.

Marchiza o întrerupse cu un gest de enervare. O privi lar fix şi păli.

— Mi-au spus că dumneata pretinzi că eşti fiica nenorocitei mele Virginia. E adevărat că dumneata crezi asta?

— Oh, cum să nu cred! exclamă Isidora izbucnind în plîns. Dacă n-aş crede-o n-aş trăi...

— Mi se pare că această credinţă a dumitale e sinceră; pare o convingere înrădăcinată adînc... Nu poţi să-ţi închipui, adăugă cu oarecare afecţiune, cît mi-a dat de gîndit această idee a dumitale. Cînd mi-au scris spunîndu-mi de o tînără care îşi zicea nepoata mea am fost multe zile preocupată de asta... Am fost foarte curioasă să te cunosc... şi acum că te văd nu pot nega faptul că mă interesezi puţin. Dacă înfăţişarea, dacă fizionomia sînt indicii ale condiţiei morale a oamenilor, cred că declarîndu-te dumneata nepoata mea nu te-a îndemnat nici un interes meschin. Dumneata eşti sinceră şi cinstită, dumneata eşti convinsă...

— Doamnă, exclamă Isidora căzînd în genunchi la picioarele aristocratei, vocea sîngelui m-a chemat demult; vocea sîngelui mă pune acum la picioarele mamei mamei mele.

Îi sărută mîinile cu un religios respect. Şi sufletul i se arăta prin sărutări cu cea mai sfîntă şi sinceră afecţiune care se poate imagina. Dar acele manifestări atît de neobişnuit de expresive departe de a o înduioşa pe marchiză o făcură să se reînsufleţească şi să spună sec:

— Dar ce înseamnă asta?... Ridică-te, fetiţo... Nu pot fi de acord... Dumneata nu m-ai înţeles bine...

Isidora se ridică. Credea că marchiza dorea să conducă discuţia pe terenul explicaţiilor la rece înainte de a se lăsa pradă efuziunilor sentimentale.

— Dumneata nu m-ai înţeles bine, replică doamna de Aransis, văzînd cum Isidora îşi şterge lacrimile după ce se aşeză. Am spus doar că dumneata, prin felul în care te manifeşti, printr-o anumită tentă de onestitate şi bunătate, pe care le observ în fizionomia dumitale... (dumneata eşti foarte frumoasă...) mi-ai părut de la bun început demnă de interes şi consideraţie. Dumneata, fără îndoială, nu ai venit aici să joci o comedie; dumneata te declari fiica nefericitei mele copile, căci aşa crezi; bazată pe motive şi împrejurări, pe care nu le cunosc; dar de aici pînă la a admite că ai dreptate, fetiţo, este o distanţă enormă şi astfel, domnişoară, nu pot să nu-ţi comunic, cu seriozitatea pe care o cere cazul, că dumneata te înşeli amarnic.

Dacă Isidorei i s-ar fi turnat dintr-o dată pe inimă cascada Niagarei, n-ar fi avut o senzaţie mai dureroasă şi mai rece. Rămase ca împietrită şi lacrimile i se uscară evaporate datorită intensei călduri interne care îi ieşea prin toţi porii. *Te înşeli amarnic!* Să-i spui ei asta era acelaşi lucru cu a-i spune: „Tu nu exişti, tu eşti o umbră; mai puţin încă, o fiinţă convenţională.“ Atît de adînci rădăcini avea în sufletul ei acea convingere.

— Nu ştiu, continuă marchiza cu răceală, cum ai ajuns dumneata să ai această convingere absurdă; nu ştiu şi nici nu vreau s-o ştiu, prin ce împrejurări de qui proquo-uri şi de false aparenţe ai ajuns dumneata să te crezi născută de nefericita mea fiică. Nu ştiu dacă în greşeala dumitale a lucrat ca o cauză o slabă inteligenţă sau şiretenia fiinţelor malefice, care speră să scoată profituri din astfel de situaţii; ceea ce te pot asigura pe dumneata, şi te asigur pentru că ştiu, e că ai fost complet înşelată, fetiţo, şi sper să nu continui cu această idee după ce ţi-am spus toate acestea.

Să ceri Isidorei să nu mai insiste era ca şi cum i-ai cere soarelui să nu mai lumineze. Era convinsă pe deplin şi credinţa în originea ei aleasă strălucea în ea precum credinţa creştinului care îi lumina mintea, călindu-i voinţa şi întărindu-i conştiinţa. Cel care ar stinge acea torţă a inimii sale ar fi stins în ea tot ce avea mai sfînt şi ce era sfînt în ea era orgoliul. Auzind-o pe marchiză, crezu că aude sentinţa cea mai cumplită a nedreptăţii umane. Durerea pe care o simţi atunci o umplu de confuzie şi groază în primele momente; dar apoi orgoliul ei contrariat deveni mîndrie brutală. Furia sa izbucni ca o spadă care iese din teacă şi-i dădu o concisă elocvenţă pentru a spune:

— În numele lui Dumnezeu, care ne aude, jur că sînt cine sînt şi că pe fratele meu şi pe mine ne-a născut doña Virginia de Aransis. Ni se poate smulge ceea ce e al nostru, ni se poate refuza moştenirea şi chiar numele; dar Dumnezeu care ne cunoaşte drepturile ne va apăra.

— Văzînd această încăpăţînare, spuse marchiza făcînd eforturi de a nu aduce problema pe un teren dramatic şi fugind de declamaţii, îmi pare rău că ţi-am făcut onoarea să te cred sinceră şi fără răutate. Îţi spun o dată pentru totdeauna că din cei doi copii ai nefericitei mele fiice, fata a murit iar băieţelul locuieşte cu mine. Dacă insişti să-mi aduci în casă aceste farse studiate sau capitole de roman, o să mă văd obligată să te iau drept impostoare sau nebună...

— Am acte, exclamă Isidora arătîndu-şi hîrtiile.

— Nu vreau să le văd. Presupun ce fel de probe sînt astea. Am şi eu acte foarte clare pentru a dovedi ceea ce am spus.

— Şi eu..., şi eu voi dovedi! murmură Isidora cu inima sfîşiată. Ah! Ce nenorocită sînt, doamnă! Îmi vine să mor.

Izbucni în plîns cu atîta amărăciune încît marchizei, bunătatea întruchipată, îi fu milă de ea.

— Ţi-am adresat cuvinte foarte dure, îi spuse. Dar dumneata ai fost de vină. Ai fost înşelată. Poate nu eşti impostoare. Poate eşti de bună credinţă; dar au abuzat în mod mizerabil de credulitatea şi inocenţa dumitale... Pari bună... Spune-mi necazurile dumitale, căci bănuiesc că ai necazuri. Cine ţi-a băgat în cap aceste poveşti? Spune-mi totul. Apoi, dacă vei avea nevoie de ceva...

— Pînă acum am trăit azvîrlită din casa mea, din poziţia mea, privată de adevăratul meu nume. Dacă nu mi se va restitui ceea ce îmi aparţine de cînd m-am născut, nu mai vreau nimic. Cer dreptate nu pomană.

Marchiza se gîndi că nu trebuie să prelungească acest colocviu. Ultimele cuvinte ale Isidorei frizau obrăznicia. Se ridică şi, privind-o pe sărmana fată mai mult cu milă decît cu furie, îi spuse:

— Dacă dumneata eşti atît de convinsă, recurge la tribunal.

— Aşa voi face, exclamă Isidora cu fermă convingere.

— Pînă atunci e inutil să ne certăm aici. Poţi să pleci.

Marchiza încercă să tragă de cordonul clopoţelului cu o mişcare neaşteptată, Isidora o reţinu şi postîndu-se în faţa ei exclamă cu o vie explozie de sentimente nobile:

— Doamnă, dumneata mă goneşti din casa dumitale, cînd eu mă aşteptam să mă primeşti cu braţele deschise... Dumneata mă necăjeşti pentru că nu crezi în dreptul meu şi eu te ador căci cred în el. Nu există ură în inima mea, nici nu poate exista pentru mama mamei mele... Lăsaţi-mă să vă sărut mîinile.

Marchiza părea foarte dezgustată de o asemenea scenă. Întorcîndu-şi capul o îndepărtă pe Isidora de ea. Aceasta se ridică în picioare. Avu o altă inspiraţie decît cea dinainte. Cu o elegantă aroganţă îşi scoase vălul pentru a-şi arăta în întregime chipul şi bustul. Faţa ei se înnobila datorită încrederii. Ce scînteiere divină era cea care emana din ochi? Nu se poate imagina timbrul vocii sale cînd spuse:

— La ce sînt bune legile? Sînt propriul meu martor şi chipul meu proclamă un drept. Sînt imaginea vie a mamei mele.

Marchiza o privi încă o dată pălind. A trecut prin mintea nobilei doamne o rază de îndoială?... Ezita în convingerea sa de nestrămutat? Cine poate şti! În ochi îi apărură lacrimi.

— Să nu-mi interpretezi lacrimile ca pe o concesie, îi spuse Isidorei. Plîng la amintirea iubitei mele fiice. În ceea ce priveşte asemănarea...

O observă iar atît de fix încît Isidora, simţindu-se mîngîiată de acea privire profundă, se înfioră de speranţă. Frumuseţea tinerei, distincţia ei fără seamă, modul ei de a se îmbrăca simplu şi onest, lăsară nobilei doamne o profundă impresie.

— În ceea ce priveşte asemănarea, continuă aceasta, n-am nimic de spus, căci dacă există vreuna e pur întîmplătoare... Mi-ai face o mare favoare dacă ai pleca.

Sună clopoţelul şi se îndepărtă senină, fără grabă şi furie, cum ne îndepărtăm după ce am strivit o insectă.

Isidora se trezi singură în cameră. Un lacheu apăru la uşă. Era semnalul că o dădeau frumuşel afară. Se ridică şi ieşi. Mergea cu o aroganţă teatrală şi cu seninătatea teribilă cu care privesc unii cînd urcă pe eşafod. Saloanele palatului rămîneau în urmă, cum se risipeşte lumea cînd murim.

Cînd cobora scara, un lacheu urca. Acesta o luă drept una dintre nenumăratele persoane cu aspect cuviincios care se duceau să ceară pomană marchizei şi-i spuse:

— Ce frumoasă eşti, puicuţo! Puteai să-ţi dai seama în ce stadiu se afla dacă această jignire de-abia o auzi. In portal se afla Alonso şi un bărbat foarte gras care, cînd trecu, o privi cu o atenţie vicleană. Amîndoi o salutară cu răceală. Ieşi fără să-şi dea seama de nimic şi făcu cîţiva paşi pe stradă. De parcă se împiedicase de un stîlp, se trezi pe nepusă masă în faţa lui don José Relimpio.

— Dumneata aici?

— Da, fetiţo, replică bătrînul cavaler foarte emoţionat. Îmi spunea inima că o să vii repede şi te-am aşteptat. Nu mă puteam obişnui cu ideea că n-o să te mai văd... Ce vrei?... Eu mă ataşez foarte repede... Aici mi-am petrecut timpul privind ca un prost balcoanele şi spunîndu-mi: „Trebuie să vină, trebuie să vină."

Capitolul 17

EGALITATE. SINUCIDEREA ISIDOREI

Isidora nu era atentă la cuvintele afectuoase ale lui don José. Simţi în creier o impresie ciudată, ca o imensă cădere, de la înălţime, în cele mai adînci străfunduri, pe care gîndul poate să le imagineze. Şi ce fel neobişnuit de a vedea lumea şi toate lucrurile care se află sub cer şi chiar dacă vreţi, cerul însuşi! Schimbare generală. Lumea era altfel, chiar Natura, aerul şi lumina erau altfel. Lumea şi casele se transformaseră şi ele şi pentru ca schimbarea să fie completă chiar ea se afla mai jos decît ceilalţi.

— Unde mergem, fetiţo? întrebă Relimpio văzînd că mergeau şi tot mergeau pe străzi, urcau pante şi treceau de mai multe ori prin acelaşi loc.

Isidora nu-i răspundea şi mergea înainte tîrîndu-l după ea ca pe un baston. Ea privea în pămînt, el spre cer. Fără să ştie cum, se treziră la Vistillas. Se lăsa seara. Don José atrase atenţia finei sale spre splendoarea crepusculului care din acel loc pustiu se vedea atît de frumos; înălţă capul şi privi scoţînd un suspin adînc, deasupra imensului peisaj pe care îl avea sub ochii ei încît părea că vrea să-l umple de tristeţe. Cum Isidora încerca mereu să găsească corelaţii între moralul ei şi natură, superba retragere şi stingerea zilei nu erau străine apusului care era în inima ei. Scînteierile de aur topit păleau încet, încet sau se scufundau lăsînd după ele o urmă palidă şi verzuie. La dreapta albastru lanţ muntos, o masă informă, fără contururi se îndepărta destrămîndu-se pe fundalul cerului unde la sfîrşit rămînea ca spectrul unei lumi. Curbele rîului erau marcate prin fîşii de ceaţă risipită, ghemotoace de lînă, care se întîlneau formînd un văl stropit cu alb, imaculate rufe întinse la uscat.

— Ce oribil e! murmură Isidora cu furie, care arăta o anumită ostilitate împotriva Naturii.

Atunci, patriarhalul don José începu să admire frumuseţea cerului, care era limpede, albastru, profund, exprimînd ca niciodată proiecţia boltită a gîndului omenesc. Luna nouă, ca o secere de argint, cădea dinspre apus, precedată de luceafăr. De-abia pe restul firmamentului începea să se vadă cîte o stea ca o vagă fixare a ideii în creier. Don Joné îşi risipi privirea pe toată rotunjimea de sus şi ţinînd cu suficienţă de astronom un astru care strălucea mai mult cu fiecare clipă, spuse laconic:

— Jupiter!

Privi şi Isidora, dar cu batjocură şi dispreţ.

— Ce oribilă e luna! murmură.

Şi o compară cu forma unei unghii. Întorcîndu-se spre extaziatul naş, care îndrăzni să vorbească despre distanţe şi întinderi siderale, îi spuse cu dezgust:

— Şi ce am eu de-a face cu Jupiter?... Ce o să-mi dea mie Jupiter?.

Coborîră pe strada Segovia, ea înainte, el după ea.

— Cu tine se întîmplă ceva... Ce ai? întrebă maestrul în contabilitate.

— Ce te interesează pe dumneata? Dacă nu vrei să mă însoţeşti poţi să mă laşi singură.

— Asta mai lipsea!... Pînă la capătul lumii...

O umbră lugubră, care se proiecta pe stradă, îi făcu să înalţe privirea şi văzură marele viaduct în construcţie şi o navă în lucru susţinînd o enormă reţea de fier

— Cînd se va termina podul ăsta, spuse Relimpio pe un ton de mare autoritate, n-o să folosească decît disperaţilor ca să se arunce de pe el.

Isidora privi dispreţuitor podul şi reluă:

— Fugi de aici! E prea jos.

Merseră mai departe. Dintr-o tavernă, unde vociferau şase bărbaţi în fum şi vapori de alcool, ieşi o exclamaţie: „Acum toţi sîntem egali", care zgîrîie atît de tare auzul şi prin auz sufletul Isidorei încît aceasta făcu cîţiva paşi înapoi pentru a privi interiorul unui magazin de vinuri.

— Se confirmă ceea ce se spunea de dimineaţă, murmură don José, dezvăluind un mare zbucium. Regele pleacă, renunţă la coroană, şi mie n-are cine să-mi scoată din cap că e omul cel mai cumsecade...

— Toţi sîntem egali, afirmă Isidora repetînd fraza.

Şi cuvintele păreau că zboară multiplicate ca un stol căci la fiecare pas se auzea: „Toţi sîntem egali... Regele pleacă." Aceste cuvinte ieşeau dintre grupuri de bărbaţi şi chiar din cele formate din femei şi copii în faţa porţilor cîtorva case.

În timp ce don José făcea cu voce timidă consideraţii prudente şi înţelepte despre evenimentul zilei, Isidora se gîndea că ideea de a fi toţi egali, precum şi faptul că regele pleacă, indica o întîmplare de excepţie dintre acelea care fac epocă în viaţa popoarelor şi se bucură în străfundul sufletului că va veni cataclismul, scufundarea lucrurilor venerabile, cutremurul social şi prăbuşirea vechilor coloşi. Această idee totuşi, coincizînd cu scufundarea morală a Isi-

dorei, n-o consola. Bucuriei momentului îi urmă o durere ascuțită. Pentru o clipă se simți invadată de o suferință atît de mare încît ajunse să creadă că nu trebuia să mai trăiască mult. Dar și această disperare dură puțin. Toate mijloacele de a se îndepărta voluntar de viață i se păreau chinuitoare, antipatice și chiar lipsite de bun gust. Fiindu-i rănite orgoliul și demnitatea. iluziile spulberîndu-i-se, ceva o lega încă de viață, chiar dacă nu era decît curiozitatea pentru bucurii și satisfacții pe care nu le încercase încă... Nu, n-o să moară. Avea timp pentru asta.

Pe măsură ce se apropia de centrul Madridului și îi primea căldura, prindea curaj în ea ideea de a trăi, de a încerca, de a vedea, de a se bucura. Sufocase o viață pentru a alimenta o alta. Cînd aceasta va muri drept e că aceea va învia.

Din strada Mayor ieșiră în piața Oriente, căci Isidora era extenuată și vroia să se așeze. Nu aveai nevoie numai de odihnă, ci și de meditație, căci la fel ca dezamăgirea o mîhnea în acea noapte ideea că trebuie să se întoarcă la casa doñei Laura. Nu, hotărît, acolo nu se va întoarce, chiar dacă ar trebui să rămînă și să doarmă pe banca aceea rece și tare. În acest timp, don José privea Palatul, încercînd să ghicească ceea ce se petrecea înăuntru, dar nu dezvăluia nimic colosul pe fața lui mută de piatră. Nu se vedea lumină la nici o fereastră. Totul era închis și sumbru ca taina care precede marilor hotărîri.

— Sărmanul stăpîn! exclamă Relimpio, oferind dinastiei străine omagiul unui suspin. L-au amețit..., l-au supărat. Să fiu eu în situația lui...

După ce-și sondă sufletul și se gîndi la diverse lucruri, Isidora spuse bunului ei naș:

— Trebuie să pleci... Eu nu merg încă acasă.

— Să plec! Să te las singură!... Ești nebună, replică el, neștiind să renunțe la bucuria de nedescris de a fi alături de fina sa.

— Nu pot să merg încă acasă... Du-te dumneata, că așa n-o să te certe doña Laura.

— Las-o în pace... Merg cu tine unde vrei. Asta ar mai lipsi... să mergi tu singură noaptea pe străzile astea! In Madrid sînt mulți obraznici. Ți-o spun sincer, că eu nu sînt anahoret. Șmecherilor spanioli le plac atît de mult femeile frumoase... Nu, fetițo, nu. Nu poți să te plimbi noaptea singură. Pe zi ce trece ești tot mai frumoasă și oriunde te-ai duce atragi privirile.

„Atrag privirile!", gîndi ea și se ridică hotărîtă.

— Unde mergem, fetiţo?
— Încă nu ştiu.

Pătrunzînd pe străzile zgomotoase a căror animaţie invita la plăceri şi la aventuri tentante, tînăra simţi că i se alină profunda durere, ca durerea ascuţită care cedează la energia narcotică a calmantului. Se simţi măgulită de contactul cu societatea, percepu în creierul ei ca pe un salut de bun găsit şi voci simpatice chemînd-o în altă lume pentru ea necunoscută. Şi cum mîndria umană afectează dispreţ pentru ceea ce nu poate obţine, în interiorul ei avu un gest de dispreţ pentru tot trecutul plin de iluzii disperate şi de moarte. Şi ea dispreţuia o coroană. Şi ea era o regină care pleca.

Înainte. Pureta del Sol, bătînd ca o inimă mereu entuziasmată, îi comunică viaţa ei intensă şi obositoare. Acolo se încrucişează neliniştile; sîngele social intră şi iese ducînd senzaţii sau dînd impulsuri. Madridul la opt şi jumătate seara este o încîntare, bazar deschis, expoziţie de veselie şi plăceri fără număr. Teatrele cheamă cu afişele lor, prăvăliile atrag cu viclenia vitrinelor lor, cafenelele fascinează cu murmurul şi cu atmosfera lor călduţă în care înoată dulcea lenevie şi bîrfelile. Hoinăritul la această oră are toate atracţiile plimbării şi seducţiile călătoriei de aventuri. Lumea se recreează în lume.

Isidora observă că în ea renăştea, dominîndu-i întreaga fiinţă, acea arzătoare dorinţă de a vedea magazine, acea poftă de a cumpăra tot, de a gusta diverse alimente, de a cunoaşte infinite varietăţi ale gustului fiziologic şi de a da satisfacţie tuturor dorinţelor nestăvilite care ar emoţiona corpul viguros şi sufletul visător. Se privea în vitrine şi se oprea vreme îndelungată în faţa magazinelor ca şi cum ar fi ales ceva. Nu era atentă la murmurul grupurilor care spuneau: „Regele s-a supărat. Regele pleacă.“

La începutul străzii Montera animaţia era, ca de obicei, excesivă. Este vărsarea unui rîu de oameni care-şi îneacă tot conţinutul într-o mare de oameni care urcă. Istoriei îi plăcea noaptea aceea, fără să ştie de ce, ciocnirea de oameni şi acea frecare de coate. Nervii ei jucau, răniţi de mii de impresii repetate, lovituri de coate, atingeri de lucrurile văzute şi dorite. Trotuarul umed, uns cu un fel de săpun negru, era alunecos, dar ea se ţinea bine şi la nevoie se agăţa de braţul protector al naşului ei. Zgomotul era infernal. Urcau căruţele cu carne, cu perdelele lor mobile de piele, şiroind de sînge şi greutatea lor enormă zguduia pămîntul. Căruţaşii îşi biciuiau catîrii. Coborau trăsuri de lux ale căror

vizitii ţipau pentru a evita dezordinea şi accidentele. Se opreau vehicole arhipline şi oamenii, refugiindu-se pe trotuare, se înghesuiau ca în zilele de panică. Prăvălia bătrînului Schropp atrăgea trecătorii. Cum se apropia Carnavalul, totul era plin de măşti, de costume. Acestea umpleau ferestrele şi uşile şi zidurile caselor, care păreau că se strîmbă. Vitrina lui Marabini, plină de briliante superbe, arăta publicului bogăţii tentante.

— Hai, fetiţo, spuse don José finei sale, care privea captivată bijuteriile. Astea nu sînt de noi.

Dintr-o dată fiica lui Rufete se îndreptă spre Puerta del Sol.

— Iar?

— Vreau să merg la Congres, declară ea.

— Ca să vezi dacă se înarmează?... Să nu ne băgăm în îmbulzeală, fetiţo.

Mişunau grupuri, toate paşnice. Nu erau hoarde de coate goale, ci cîrduri de curioşi. Se auzea ici, colo: „Republica, Republica", dar fără ţipete sau ameninţări. Se vorbea la rece despre acel lucru măreţ şi temut. Nu era entuziasm, nici beţie revoluţionară, nici ameninţări. Republica intra pentru a ocupa locul rămas vacant al tronului, ca printr-un testament. N-o însoţeau brutalităţi, nici victorii. S-ar fi zis că venise de la farmacie, după reţeta medicului. O acceptau ca pe o poţiune, cu un gust necunoscut de la care nu se aştepta nici însănătoşirea dar nici moartea.

Multă lume la Şosea! E deschisă bursa de ştiri. Congresul unde se iscă trăsnetele; cazinoul, unde domnesc cei fără ocupaţie, şi cafeneaua Iberia, care este micul Parnas al politicienilor, dau acestei străzi, în zilele sau nopţile de criză, un aspect deosebit. Isidora şi naşul ei urmară şuvoiul. Cîţi bărbaţi, dar şi cîte femei! Contactul cu mulţimea, acel fluid magnetic purtător de misterioase pofte, care comunica de la corp la corp prin frecare de umeri şi braţe, intră în ea şi o înfioră.

— Lasă-mă singură, spuse ea naşului ei. Am treabă. O să te certe doña Laura.

— Ducă-se dracului, doña Laura, exclamă Relimpio, pe care ideea de a o părăsi pe fina lui îl făcea furios. Mişună pe aici atîţea bărbaţi nesăbuiţi!... Vezi că toţi îţi aruncă vorbe dulci şi complimente. Asta e nerușinare şi n-ar fi de mirare dacă m-aş certa cu vreunul.

Vai, Isidora! Ce a însemnat acest zgomot de hohote pe care l-ai simţit în tine?... Începea să înţeleagă posibilitatea de a se consola fără să renunţe la ideile sale? Oh, nu!

Mai degrabă ar fi acceptat moartea decît să-şi părăsească sfintele sale drepturi. „Legile! gîndi. De ce sînt făcute legile?“ Această idee îi produse o oarecare mulţumire. Da, ar lua drept altceva orgoliul prostesc al bunicii sale: ea va urca prin propriile forţe, cu spada legii în mînă, pe înălţimile care-i aparţineau. Dacă bunica ei nu dorea s-o accepte de bunăvoie, ea ce să facă?... O va izgoni pe bunica ei de la tron. Veneau zile potrivite tocmai pentru asta. Nu erau acum egali cu toţii? Poporul luase coroana aruncată într-un colţ al Palatului şi şi-o pusese pe tîmplele lui aspre. Bine, bine, bine! Şi se aplaudă pe ea însăşi, se pălmui cu acele mîini imateriale pe care le are inima pentru a-i sprijini discursurile. Proces! Acest cuvînt vestitor al unei idei măreţe i s-a înfipt în minte, de atunci ca înfierat. Văzu o gloată nesfîrşită de grefieri şi judecători şi piramide de hîrtie pe al cărui pisc strălucea sclipitoare şi orbitoare lumina de nestins a adevăratei ei stări civile.

Pe strada Floridablanca era şi mai multă lume; dar curioşii nu făceau nimic, nici măcar nu strigau. Erau grupuri ponderate care nu ziceau nici trăiască, nici la moarte. Se vorbea de plouata Republică de parcă s-ar fi vorbit de o aversă care tocmai căzuse. Nimic din ceea ce se petrecea la Curte nu răzbătea în afară.

Deşi Isidora nu era singură, era prea frumoasă iar don José prea amărît pentru ca tînăra să nu audă mereu formule echivoce de la bărbaţi făcute pe străzi, născute din proasta educaţie şi din lipsa de respect faţă de femei.

— Hai acasă, spuse Relimpio puţin înfuriat. Nu pot să mă abţin. Mă aprind repede. Tu nu-mi cunoşti firea. Să ştii că mă compromiţi.

— Du-te dumneata, că eu rămîn, răspunse ea cu îndrăzneală.

— Eşti nebună?

— Nu sînt nebună, dar...

— Cauţi pe cineva? Aştepţi pe cineva?

Isidora nu-şi lua ochii de la acea poartă mică pe unde intră şi ieşe toată politica Spaniei.

— Ai nişte idei... O să bată de zece.

Isidora nu-l băgă în seamă. Dintr-o dată înaintă pe strada Sordo, privind, nu fără disimulare, trei indivizi care tocmai ieşeau de la Congres. Unul dintre ei se distingea prin pardesiul lui deschis la culoare.

— Mergem? întrebă don José vesel.

— Nu te supăra pe mine, năşicule, spuse Isidora privindu-l. Te iubesc mult.

Mergeau pe strada Turco. Relimpio nu-i remarcase pe cei trei domni care mergeau înainte, la distanţă cam de vreo treizeci de paşi. Ajungînd la capătul străzii, don José, care se bucura mult de amintirile istorice, se opri şi spuse pe un ton lugubru:

— Aici l-au omorît pe don Juan Prim. Încă se mai văd găurile gloanţelor pe zid.

Isidora nu se uită la urmele proiectilelor. Îi privea pe cei trei cavaleri care se opriseră puţin mai departe lîngă grădina Casa-Riera. Se pare că îşi luau rămas bun. Într-adevăr, doi continuară să meargă spre Preşedenţie, iar cel cu pardesiu deschis o luă pe strada Alcalá.

O clipă teribilă pe care n-o s-o uite niciodată don José Relimpio chiar de-ar trăi o mie de ani! Cînd domnul cu pardesiul deschis trecu pe la tragicul colţ, Isidora începu să alerge, ajunse la el şi i se atîrnă de braţ. Izbucniră exclamaţii de surpriză şi de bucurie... Apoi rămaseră împreună şi se pierdură în ceaţă.

— Ah! murmură don José cu o durere arzătoare, e marchizul de Saldeoro... Ingrata! Şi ce frumoasă e!

Sărmanul domn se sprijini de zid; deznădejdea lui era mare. Se gîndi că n-o s-o mai vadă niciodată. Cu faţa întoarsă spre perete, ce făcu cît timp rămase acolo?... Plînse? Cine ştie! Poate gravase o lacrimă pe acel zid unde se scrisese cu gloanţe pagina cea mai dezonorantă a istoriei contemporane.

Capitolul 18

ULTIMELE SFATURI ALE UNCHIULUI MEU, CANONICUL

Ce păcat că nu sînt poet ca să exprim cu elocvenţa proprie situaţiei supărarea doñei Laura care, chiar dacă nu fulgera atît de tare ca furia zeilor, se afla pe aproape! Toate pentru că domnişoara Isidora nu se purta cuviincios. Don José era profund mîhnit căci nu putea sări în apărarea dragii sale fine. Şi dacă vreo timidă vorbuliţă i-ar fi ieşit din gură, doña Laura l-ar fi înghiţit de viu. Vina principală care se adusese Isidorei era că lipsise de-acasă în noaptea de 11.

„Nu vreau să aud nimic, spuse furioasa doamnă soţului ei în modul cel mai imperios. Asta ... *Sardanapala* asta n-are de ce să mai pună piciorul în casa mea. Dacă o vezi, spune-i să trimită după cele patru rupturi de rochii ale ei şi după hîrtiile fără valoare ale tatălui său".

Şi, într-adevăr, în seara de 12, Isidora trimise după lucrurile sale. Temeţi-vă, oameni! ... Răsuna casa! Furia doñei Laura crescu şi în ea se loveau cuvintele cu ideile şi ideile cu cuvintele ca valurile unei mări înfuriate. Relimpio nu-şi putea ascunde mîhnirea adîncă ce îşi avea locul în regiunea inimii. Părea atacat de o blegeală generală. Melchor spuse o mie de grosolănii despre fina tatălui său, iar cele două fete, stăpînite de pudoare, nu spuseră nimic.

Şi tu, ah, cititorule. Ce zici! Eu te rog să nu urmezi această familie pe drumul periculos al judecăţilor pripite. Află că părăsirea casei de către fata lui Rufete nu se poate atribui încă unor motive suspecte; mai află, căci am obligaţia să-ţi spun tot, căci chiar în ziua de 12 de dimineaţă frumoasa noastră protagonistă primi două scrisori din Tomelloso. Într-una unchiul ei canonicul îşi lua rămas bun de la ea şi-i dădea mii de sfaturi foarte înţelepte, pe lîngă un legat pentru ca amîndoi orfanii să continue acţiunea de a reclama filiaţia şi moştenirea, dacă încă nu le aveau pe amîndouă. A doua scrisoare anunţa moartea sfîntului bărbat.

Care, e momentul s-o spunem, nu era atît de canonic şi nici nu avea calităţi care să ateste acest lucru; era un mirean burlac, bătrîn şi extravagant căruia de mult timp i se aplica acea poreclă pentru aplecarea lui spre viaţa liniştită, darnică şi sibaritică. În vremurile sale bune, don Quijano-Quijada, văr primar cu Tomás Rufete, fusese majordom la o casă mare, apoi administrator la multe altele. Cînd a trebuit să trăiască fără ajutorul nimănui, s-a retras în satul său unde a trăit singur peste treizeci de ani ocupîndu-se cu vînătoarea, cu arta culinară şi cu citit romanelor. Avea anumite obiceiuri de mărire şi în felul lui de a vorbi şi de a scrie şi se deosebea atît de mult de consăteni încît părea mai degrabă dintre oamenii cei mai rafinaţi şi mai înţelepţi de la curte decît de prin partea locului. Era foarte zgîrcit şi excentric. Omiţînd miile de afirmaţii contradictorii care umblau prin toată Mancha pe seama spiritului său cavaleresc, avariţiei sale, talentului sau neînţeleselor sale ţicneli, să lăsăm să ni se înfăţişeze el însuşi în scrisoarea pe care a scris-o Isidorei şi pe care o redăm ad literam:

„Tomelloso, 9 februarie 1873"

Draga mea nepoată (sau ceva asemănător), cînd vei primi aceste rînduri deja acest păcătos, pe care l-ai numit unchi dar care mai mult ca unchi a ştiut să fie un tată pentru tine, va fi trecut în Eternitate dînd socoteală lui Dumnezeu de mulţimea lui de păcate. Acea boală pe care nici doctorul acestui tîrg, nici cel din Argamasilla n-au cunoscut-o, îmi cuprinde acum tot pieptul oprindu-mi respiraţia în aşa fel încît cu fiece clipă mă gîndesc că-mi iese sufletul. Şi profit de puţinul timp în care această doamnă mai trebuie să stea în trupul meu, pentru a scrie şi a-mi lua rămas bun, regretînd mult că nu pot s-o fac cu mîna mea. Trebuie să stau întins cu faţa în sus fără să mă mişc şi domnul Rodriguez Arana, secretar la Primărie, îmi face favoarea de a scrie ceea ce îi dictez eu, gîndindu-mă la tine şi la fratele tău pe care îl presupun deja în paşnica posesiune a marchizatului.

Din ultima ta scrisoare, am văzut că aştepţi avizul doamnei marchize de Aransis. Această bună doamnă vă va recunoaşte ca nepoţi, căci altfel nu se poate. Să dea Dumnezeu să fie la fel de sigur că trebuie să ajung la gloria eternă, cum e că tu şi Mariano v-aţi născut din acea frumoasă şi fără noroc Virginia, pe care ai moştenit-o la chip atît de bine încît a te vedea pe tine e acelaşi lucru cu a o vedea pe ea înviată! Dar dacă prin viclenia vreunui duşman sau neînţelegerea marchizei — că de oamenii ăştia orgolioşi trebuie să-ţi fie teamă — ţi s-ar închide uşile familiei de Aransis, te sfătuiesc, chiar îţi poruncesc să recurgi cu plîngerea la tribunal, căci atît de clar şi de autentic e dreptul tău în actele pe care le ai şi în altele pe care eu le-am păstrat pentru orice eventualitate şi pe care ţi le trimit, încît în două înfăţişări trebuie să cîştigi procesul şi să iei cu ajutorul legii ceea ce altfel n-au vrut să-ţi dea. Eu am mare încredere în forţa sîngelui şi-mi pare c-o văd pe doamna marchiză aruncîndu-ţi braţele pe după gît şi acoperindu-te de sărutări. Dacă lucrurile s-au petrecut altfel, încearcă s-o faci pe doamna să te recunoască după asemănare. Ar fi bine să-ţi examinezi corpul în întregime să vezi dacă ai vreo aluniţă sau vreun semn prin care marchiza să ia cunoştinţă că eşti fiica fiicei sale: că eu am citit cazuri asemănătoare în care o aluniţă, o uşoară pată sau ceva asemănător au fost de ajuns pentru ca duşmani crînceni să se recunoască drept tată şi fiu şi, ca atare, să se îmbrăţişeze. De aceste fapte sînt pline cărţile.

Ca să profiţi din plin, că eşti deja pe locul tău sau ca să continui procesul, dacă nu eşti încă, îţi las un regat care nu e mare lucru. Ţi-l dau drept curator pe prietenul meu domnul don Manuel Pez, deputatul nostru, persoană pe care o cunoşti şi care cu siguranţă se va purta cu tine cu simţul său cavaleresc bine cunoscut.

Cînd vei poseda averea familiei Aransis, care e destul de frumuşică, n-o lăsa să-ţi alunece printre degete cheltuind-o, căci libertăţile cu tine însăţi sau cu ceilalţi sînt pericolul celor bogaţi, duşmanul buzunarelor. Căsătoreşte-te cu cineva de condiţia ta, căci dacă o faci cu cineva mai prejos decît tine te expui la pericolul ca soţul tău să te tragă în jos. În caz că nu vei găsi perechea potrivită, mai bine e să te uneşti cu cine îţi e superior, că mai sînt şi prinţi şi duci pe lumea asta.

Nu fi vanitoasă, dar nici nu te lăsa înfrînta. Fă opere de binefacere, căci săracii şi nevoiaşii sînt pentru bogaţi, de la natură, intermediari între Marea Providenţă şi mizerie. Fii reprezentanta Supremului Împărţitor de bunuri şi din ce este al tău dă o parte şi celor care nu au nimic.

Să nu se cunoască niciodată că ai fost săracă, căci dacă se va vedea printre mătăsurile tale stofa grosolană din primii tăi ani se vor găsi proşti care să rîdă de tine. Învaţă bine lucrurile pe care n-ai putut să le înveţi cînd ai fost săracă. Eşti deşteaptă şi vei face mari progrese. Nu uita să iei nişte lecţii de pian, căci chestia asta cu clapele e, după părerea mea, ceva uşor care se învaţă cu puţină răbdare.

Ca să nu te dai de gol, arată-te la început circumspectă şi tăcută căci aşa vei trece drept modestă şi modestia e virtutea care e apreciată peste tot; în această primă perioadă de circumspecţie, ocupă-te să observi ceea ce fac ceilalţi pentru a învăţa să faci tu însăţi imediat ce te vei da în lături. Observă cum salută, cum mînuiesc evantaiul, cum oferă scaunul, cum se aşează la masă şi cum îşi pun paltonul. Chiar şi pe felul în care dai de pomană unui sărac trebuie să faci un studiu special. Urmează un curs bun cu toate aceste lucruri ca să ieşi o maestră desăvîrşită.

Se zice că societatea merge cu paşi de giganţi spre egalitate, spre dispariţia claselor; se zice că aceste ziduri care despart Umanitatea în compartimente cad la loviturile de ciocan. Eu nu cred asta. Întotdeauna vor exista clase. Cît m-ar asigura ei că această egalitate a şi început în limbaj şi-n îmbrăcăminte, că toată lumea va vorbi şi se va îmbrăca la fel, mie nu-mi intră asta în cap. Educaţia generală va duce, în sfîrşit, la uniformitatea manierelor? Vorbe. Salon-

nele aristocrației se vor deschide pentru toată lumea și vor da voie să intre umilului ziarist și gazetăraș? Să vîndă altcuiva brașoavele astea. Se spune că doamnele din vîrful societății cîntă flamenco și că veteranii țin discursuri de filosofie. Asta nu ține. Eu n-o să cred chiar dacă o să văd. Dacă în vreun moment de inundație socială s-a putut întîmpla așa, lucrurile vor reveni la cursurile lor.

Fă tot posibilul ca să te remarci fără să umilești pe nimeni, se înțelege. Folosește mereu cele mai frumoase cuvinte și chiar cînd vrei să jignești fă-o cu grație și delicatețe. Dacă ai de dat vreo lovitură dă-o cu mănușă, că așa doare mai tare.

O masă bună e lucrul care-l ridică în slăvi pe bogat, și pune, ca să zic așa, pecetea măririi sale. În nimic nu se cunoaște bunul gust, noblețea și demnitatea unui mare domn ca în mîncărurile sale și în felul de a le prezenta și a le servi. Ceî ce sînt demni de mîncărurile fine reprezintă un cerc ales de invitați care desăvîrșesc bucatele cu ingredientele deosebite ale măestriei, ingrediente, copila mea, care mai degrabă sînt flori cu o aromă delicată. Fii atentă pe cine inviți. Nu-ți pune paraziți la masă că aceștia, după ce voi trăi pe socoteala ta, te vor critica. Alege zilnic un mic număr de comeseni, gravi fără afectare, inventivi fără nerușinare, ceremonioși fără necuviințe și care să mănînce fără lăcomie și să bea fără să se îmbete, onorîndu-ți casa și celebrîndu-ți masa.

Ți-aș vorbi mult despre arta culinară, dacă boala mi-ar da răgazul s-o fac. Îți voi spune numai că moda cere ca arta franceză, cu invențiile ei, în care intră gustul și forma, să prevaleze asupra bucătăriei noastre naționale; nu te lăsa înfrîntă de patriotism, încercînd să stabilești rețete culinare care sînt deja depășite. Adoptă bucătăria franceză, ia-ți un bucătar bun și profită cît poți de cît aduce moda și comerțul din țările îndepărtate. Dar trebuie să știi că e de bun gust să nu condamni absolut deloc delicioasele noastre mîncări; și astfel nu e lucru mai frapant decît să-i surprinzi într-o zi pe invitații tăi cu un platou de sos ardeiat à la Mancha, cu mult piper, sau cu un stufat tradițional foarte gros și care miroase foarte bine. Asta, făcută la timp și după o prezentare abilă a aperitivelor franțuzești, nu numai că nu-ți vor aduce critici ci, dimpotrivă, mari laude.

Îmbracă-te cu eleganță. Fugi de vulgaritate, nu purta ce poartă toate femeile, dar nici nu fi foarte originală îmbrăcîndu-te cu ceea ce nimănui nu-i trece prin minte. Există o linie de mijloc, foarte fină, foarte greu de atins, pe care tre-

buie s-o mențină persoanele într-adevăr elegante. Mulți care vor să fugă prea mult de vulgaritate dau în extravaganță; caută ca în toaletele tale, fără să lipsească ceea ce e cuviincios, să fie ceva exclusiv al tău, ceva personal, foarte personal, pe care să nu-l poată imita ceilalți și-ți vei atinge scopul.

Fii întotdeauna o bună catolică, căci cel mai important e să-ți salvezi sufletul. Ține seamă de preceptele bisericii, că se pot urma toate fără să te obosești. Dar nu te dărui cu excesivă trudă practicilor religioase; poartă-te cu preoții cu considerație și dă-le să mănînce, că pe oamenii ăștia trebuie să-i știi mulțumiți. Din cînd în cînd fă cîte o danie, dar nu mai mult, căci dacă vei deschide ușa domnilor în sutană neagră imediat vor pune stăpînire pe tine și pe casa ta. Ține seamă că dacă ești bisericoasă lumea va spune că o faci pentru a acoperi vreo legătură amoroasă și ai grijă că nu există sfinți și nici altceva care să te salveze.

Și acum vreau să-ți vorbesc despre ceva foarte important și anume despre viața conjugală, lucru care, după cum aud spunîndu-se, merge foarte prost. Eu aș vrea ca viața ta să fie exemplară și ca nimeni să nu poată pune la îndoială curățenia onoarei tale, nici tăria fidelității tale matrimoniale. Este foarte posibil ca soțul tău, dus de curent și de perversele obiceiuri ale timpului, să se satureze puțin de tine și să caute distracții și variație la alte femei. Groaznică situație care-ți va produce nu puține supărări și te va punea la îndemîna celui mai mare pericol în care s-au văzut vreodată demnitatea și virtutea ta! ... Dar dacă te lași dusă de disperarea și turbarea gelozici, dacă te îngrijorezi prea tare de singurătatea în care te ține soțul tău, puțin îți va lipsi să nu cazi într-un păcat asemănător cu al lui. Ai grijă, copila mea, foarte mare grijă. La destrăbălarea lui răspunde-i prin castitatea ta, la lascivitatea lui prin abstinența ta. Suportă, rezistă și nu-ți degrada inima oferind-o vreunei secături care s-o ia din vanitate și pentru a face caz de cucerirea ta printre tonți și haimanale. Păstrează-te demnă, prudentă, întotdeauna doamnă inexpugnabilă. Că la urma urmei soțul tău, prin forța viciilor lui, va muri și atunci te vei putea întoarce acasă alegînd cu toată grija alt bărbat care să-ți dea mai multă considerație și să te ocrotească mai bine decît primul.

Multe alte lucruri aș fi vrut să-ți spun; dar cum cred că le-am atins pe cele mai importante, nu-ți spun mai mult căci îmi lipsește puterea. Amintește-ți de cît de mult am vorbit despre asta în lungile nopți de iarnă. Gîndul mi se încețoșează și mă tem că, dacă nu pun punct, nu voi mai avea putere să semnez aceste rînduri. În curînd, voi închide ochii

luminii acestei lumi. Să dea Dumnezeu să mi-i deschidă pe cei ai gloriei eterne. Am primit sfînta împărtăşanie şi aştept iertarea păcatelor mele. Am conştiinţa împăcată; nu mă tem de moarte şi nu mă mai interesează durerile trupului meu. Îi iert pe duşmani, mă despart de prieteni, iar tu primeşte ultimul gînd şi ultimul suspin al iubitului tău unchi (sau ceva asemănător).

Santiago Quijano-Quijada".

PARTEA A DOUA

Capitolul 19

EFEMERIDE

Republica, Cantonalismul, lovitura de stat din 3 ianuarie, Restaurația, atîtea forme politice succedîndu-se cu rapiditate, ca paginile unui manual de istorie parcurse din plictiseală, trecură fără să ajungă la noi vreo știre sau vreo referire la cei doi copii ai lui Tomás Rufete. Dar Dumnezeu a vrut ca o nenorocită de împrejurare — schimbîndu-se în fericită prin efectul compoziției acestei cărți — să înnoade capetele firului rupt, permițînd naratorului să continue. Se întîmplă că din cauza unei puternice nevralgii acesta avu nevoie de asistența lui August Miquis, proaspăt doctoraș, care în primii pași ai carierei sale dădea la iveală marea sa chemare și viitorul său strălucit. Bolnavul și doctorul discutară diverse. Într-o zi, cînd deja intrase în convalescență, discuția reveni la întîmplările din Prima parte și Miquis, ca orice persoană care nu putea avea o temă mai plăcută, vorbi pe larg despre Isidora, spunînd printre altele următoarele:

— Femeia asta e acum ... ce să mai discutăm, e superbă, încîntătoare. Parcă a mai crescut un pic, s-a mai îngrășat puțin și a cîștigat considerabil în grație, în frumusețe, în expresivitate. Am impresia că va fi o femeie formidabilă. Locuiește în aceeași casă în care s-a instalat acum doi ani, la capătul străzii Hortaleza. Are un copil.

— Un copil! Ce spui?

— Ce auzi. Are deja doi ani. E ceva groaznic, ceea ce numim un *macrocefal*, adică are capul foarte mare, diform. Taine ale moștenirii fiziologice! Maică-sa mă întreabă dacă toată căpățîna aia e plină de talent. Eu îi spun că ambiția ei delirantă și viciul ei mental îi vor da o descendență de căpoși rahitici ... Puștiul e nostim și de o precocitate alarmantă ... În altă ordine de idei, eu cred că văduvul marchiz e mai lefter decît națiunea spaniolă. Datoriile lui urcă precum vulturul avid de înalte culmi; cheltuielile sale nu scad. Pentru unii ca ăștia lipsa înseamnă moarte, motiv pen-

tru care sînt în stare de tot felul de mîrşăvii; mai degrabă s-ar lăsa decapitaţi decît să renunţe la lux şi la viaţa de fast şi risipă. Din nenorocire pentru societate, mereu se întîlnesc proşti care să-i împrumute, inocenţi care să-i creadă şi blestemaţi care să-i ajute. Observă dumneata că nu mor niciodată în spital. Cerşetoria lor nu se înfăţişează în zdrenţe; dar cer şi uneori iau fără să ceară. Eu întreb: Nu vor exista vreodată legi pentru a împiedica înalta trîndăvie? Nu se vor constitui vreodată palate de corecţie? Nu vor stabili generaţiile viitoare azile elegante, căptuşite cu mătase, pentru a ţine la distanţă demagogia albastră, dîndu-le să mănînce? Şi mai întreb: Că tot s-a vorbit mereu de dreptul la viaţă, o exista, de asemenea, şi dreptul la lux? Dacă prostimea ne cere ateliere naţionale, înalta trîndăvie ne va cere într-o zi cazinouri pe socoteala statului? Logic, logic zic eu. Şi celor care propovăduiesc comunismul le spun: „Vă bateţi gura de pomană, căci comunismul există deja în noi, cu rădăcini atît de adînci ca şi religia; este a doua noastră Credinţă. Nu mai lipseşte decît s-o gătim, să-i facem ultimul retuş şi s-o exprimăm clar în legi, aşa cum se află în obiceiurile noastre. Bine, domnilor, dacă asta nu vă place vom începe prin a renova toată societatea. Să facem o revoluţie pentru a distruge comunismul şi asta e cel mai practic, căci a face revoluţia pentru a-l stabili e ca şi cum am aprinde felinarele în plină zi; suprimăm administraţia, care este o ipocrizie a împărţirii universale; suprimăm bugetul, care este forma numerică a restaurantului naţional; suprimăm contribuţiile, care reprezintă magazinajul de toate formele din care se hrăneşte comunismul, şi odată suprimate acestea, restul: Armata, Guvernul, Marina..., se vor autosuprima. Atunci vom spune: *S-a terminat cu toate; nimeni nu răspunde de nimic*... Fiecare să scape cum poate. Se fondează o societate nouă în zgomotul loviturilor de par. Ce zici? Da, domnilor, ce ziceţi? Comunismul nu moare decît înecat în oceanul de negaţii. Apoi se vor numi interesul şi forţa pentru a crea noul drept."

Toţi cei care îl cunosc pe Miquis vor vedea că nu exagerăm nici nu înflorim nimic spunînd aici festivistele lui paradoxuri.

Într-adevăr, Isidora locuia în capătul străzii Hortaleza, la nu număr mai mare de o sută. Casa ei era nouă, frumoasă, veselă şi nu prea mare. Era formată ca toate casele din Madrid care, deşi noi, sînt construite după vechiul tipic, dintr-un salon mai mare ca de obicei, salonaşe cu şemineu, coridor nici luminos, nici drept, sufragerie dînd spre un patio

tubular, camere de diferite forme şi cu lumină puţină. Salonaşele dădeau spre dormitoare printr-un intercolonament, inspirat după scenele teatrelor. Casa nu era prost aranjată, dar domina eterogenitatea, lipsa de ordine şi simetrie. Lipsa proporţiilor arătau că acel cămin se ridicase în grabă şi din adunături, nu cu minuţioasa juxtapunere a adevăratului cămin, lucrat încet, încet, cu răbdarea şi dragostea a una sau două generaţii. Acolo se vedeau încăperi unde excesul de mobilă de-abia îţi permitea să te mişti şi altele, unde lipsa mobilierului aproape că friza sărăcia. Vreo piesă superbă se alătura alteia de o grosolănie primitivă. Multe erau provenite de la vechituri, arătînd în acelaşi timp o origine nobilă şi o folosinţă la fel de respectabilă. Aproape tot ce rămăsese provenea din acele licitaţii apocrife, adevărate vechituri de mobile furniruite, false, făcute de mîntuială şi pentru scurtă durată.

În salon se aflau scaune de damasc galben, în imitaţie de lemn rar, două oglinzi cu ramă neagră şi un covor de o categorie inferioară; două jardiniere de bazar şi o vază sau un vas din acele aliaje care imită bronzul, împodobite cu lănţişoare atîrnînd în valuri şi din piese atît de fragile şi atît de uşoare încît trebuia să treci pe lîngă ele cu grijă, căci la cea mai mică atingere cădeau. Consola susţinea un cesuleţ dintre acelea care nici printr-o minune nu-şi mişcă limbile nici măcar o singură dată. Marmura consolei se ascundea sub o îngrămădire pestriţă de cutii de bomboane, cutii făcute din canava, mătase şi tot ce e mai perisabil, efemer şi fragil... Isidorei nu-i plăcea acest salon care era după părerea ei modelul salonului de prost gust. Fusese cumpărat *in solidum* de către Joaquín la o lichidare şi aparţinuse unei actriţe care n-a putut să se bucure de el decît o lună. Isidora avusese ideea să se lipsească la prima ocazie de acele groaznice scaune cu spătar înalt, cu al căror damasc putea face vreo şase feloane şi mai rămînea încă ceva pentru a îmbrăca un sfînt şi ai pune un cordon lung.

În camera alăturată salonului stătea aproape tot timpul eroina acestei povestiri. La stînga şemineului avea dulapul ei cu oglindă, mobilă frumoasă şi fină în primele zile de folosinţă pentru ca dintr-o dată să înceapă să-şi piardă strălucirea şi să se dezmembreze, arătîndu-şi originea; provenea din ateliere mărunte şi fusese vîndut la un bazar pe un preţ derizoriu. La dreapta, lîngă balcon, se afla masa de toaletă, mobilă de preţ, dar foarte veche. Aparţinuse unei familii alese, care a vîndut tot datorită falimentului. Un birou mic cu sertăraşe, poate vreunul secret, ocupa unul dintre pere-

ții de lîngă uşă, celălalt rămînînd pentru comodă. Pe lîngă birou se ridicau o grămadă de lucruri răvăşite, în a căror enormă masă se puteau distinge cutii de pălării şi cutii de plicuri stricate, cărţi, boccele de haine, un album de fotografii, un dicţionar al limbii spaniole şi un cal de carton.

Pe şemineu şi pe graţioşi căluţi de abanos şi stejar se aflau diferite portrete, printre care şi cel al Isidorei, operă admirabilă prin perfecţiunea imaginii şi frumuseţea figurii. Părea o ducesă şi ea însăşi admira acolo, în clipele de singurătate, înfăţişarea ei nobilă, frumuseţea ei melancolică, privirea senină, graba şi naturala ei ţinută. Pe perete nu se afla nici o gravură religioasă; toate erau profane, adică: Perechile de călugări picareşti cu care Ortego a inundat prăvăliile; canonici hulpavi, călugări şartrezi care degustă vinuri, clericul francez care mănîncă stridii şi cel care arată viermele pe frunză; pe lîngă asta beţivi laici şi cîţiva şerpi şi haimanale, care atunci începu să fie la modă. Toate acestea au fost achiziţionate de Joaquín care se amuza copios contemplîndu-l pe călugărul uluit lîngă fata sau capucinul beţiv. Dar Isidorei nu-i făceau nici un fel de plăcere cromolitografiile călugăreşti. Le găsea grosolane, de prost gust şi ordinare, fiind imagini care se vedeau peste tot. Cînd va realiza ea marele său ideal de a fi înconjurată de frumoase tablouri în ulei, ale celor mai de seamă pictori!

Isidora locuia în acea casă de la începutul lui martie 1873. Dacă fusese fericită sau nenorocită în acea modestă dar frumoasă locuinţă nici chiar ea nu putea spune. Tot ceea ce se petrecuse în această lungă perioadă de treizeci şi patru de luni, în care s-a aflat în afara atenţiei noastre, merită povestit şi pentru asta profităm de efemeridele verbale ale lui don José Relimpio a cărui amabilitate în furnizarea de ştiri este inepuizabilă.

1873. *1 martie.* Instalarea Isidorei în casa din strada Hortaleza, nu se ştie dacă prin resurse proprii sau prin cheltuiala văduvului marchiz de Saldeoro. Scandal. Doña Laura pronunţă fraza sa celebră: „Ştiam că va fi aşa." Tulburări în Barcelona; creşte indisciplina militară. *Vînzătoarea de lipitori* vizitează familia Relimpio şi califică purtarea nepoatei sale cu nişte cuvinte pe care nici cea mai ipocrită pană nu le-ar putea reda prin disimularea limbajului.

Aprilie. Dezarmarea Miliţiei de către Miliţie. Doi trădători se întîlnesc faţă în faţă şi din această confruntare rezultă o pagină istorică. Fără vărsare de sînge. Prima divergenţă între Isidora şi Joaquín pentru modul de a investi banii moşteniţi de la canonic. Isidora cheltuie fără

motiv o bună parte din ei cu preliminariile procesului. Își permite splendoarea unei berline de la Alonso, dar luna următoare trebuie să se priveze de acest lux nevinovat. Modista țintește cu ochi siguri fondurile care au mai rămas din moștenire. În casă domnește o abundență incronguentă. Se rărește și chiar începe să lipsească cu totul strictul necesar. Brutarul și cărbunarul sînt atît de prost crescuți încît îndrăznesc să se plîngă că nu li se plătește cu regularitate. Celebrul discurs al lui Pi.

Iunie. Se recunosc Curțile Constituante. Războiul ia proporții alarmante și în Navara se văd și se ating dezastruoasele consecințe ale nenorocitei acțiuni a lui Eraul. Joaquín Pez pleacă la Biarritz. Isidora trebuie să rămînă la Madrid pentru a cerceta situația fratelui ei care a dispărut de la colegiul în care se afla. Consternare. Un nou Cabinet. Asasinatul colonelului Elogostera. Războiul, politica oferă un spectacol de o confuzie lamentabilă. Don José Relimpio arată cu mare înțelepciune că ajutorul de treizeci de mii de reali de care se bucură foștii miniștri spanioli e cauza acestor zguduiri.

Iulie. Alcoy, Sevilla, Montilla. Sînge, foc, crime, revărsare generală a furiei politice. Doña Laura se îmbolnăvește grav. Războiul civil se accentuează. În fiecare zi apare un nou cap și o nouă coadă ale acestei idei execrabile. Isidora fără speranță de a-l găsi pe fratele său, ia trenul spre Santander, unde atrage atenția și se fac pe seama ei comentarii neplăcute. Guvernul Salmerón.

Septembrie. Cartagina, năvălirea fregatelor. Oh! Don José i-ar ierta pe militari de nesăbuința lor dacă ar profita de ajutorul fregatelor, pentru a pleca la Gibraltar și a cuceri acea bucată din teritoriul nostru reținută de perfida Anglie. Dacă trăia Méndez Núñez, alta ar fi fost situația Ororile preotului Santa Cruz. Doña Laura, ca și cum ar fi fost simbolul uman al unității și onoarei patriei, moare în acele zile triste. Înainte de a muri are inefabila consolare de a-l vedea pe fiul ei guvernator al unei provincii de categoria a treia. Celebra apostrofă a lui don Manuel Pez împotriva improvizațiilor. Oameni de seamă din cercul lui Pez își etalează în sfîșietoare plîngeri regretul de a-și vedea patria într-o situație atît de tristă. Toți ar vrea s-o salveze. Don Manuel, amintindu-și de slujba sa, îl egalează pe Isaia în gravitate elegiacă și extaz poetic. Se constată în toată Spania o curățenie generală a cămărilor tuturor Peștilor prezenți și viitori. Are cine să creadă cu hotărîre că vine sfîrșitul lumii. Împrăștierea familiei Relimpio. Isidora se în-

toarce la Madrid; e puțin diformă, dar după socoteala ei, în decembrie se va sfîrși cu asta. Castelar e ministru. Bunul Relimpio, în care nu se răcise cîtuși de puțin nobila simpatie ce o simțea pentru fina lui, se duce să locuiască cu ea, o ajută cu ce poate și îi ține companie cînd e singură și necăjită. Nobilul bătrîn își amintește de soția lui și, onorînd amintirea calităților ei, lasă să-i scape suspine melancolice.

Decembrie. Castelar reorganizează Armata. Patria are o speranță. Se convinge că are șapte vieți cum vulgar se spune despre pisici. Maroca revoluționară începe să scadă. Se vede că este mai rezistent decît se credea liantul unității naționale. Pe 24, în ajunul Crăciunului, Isidora naște un băiat căruia îi dă numele Joaquín. Acum se vorbește despre schisma de la Igüsquiza și se povestesc ororile ferocelui Samaniego.

1874. *Ianuarie.* În ziua de trei Pavía distruge Republica fără să tragă un glonte. Mută sala Congresului și pune pe stradă tunuri, fără a le folosi. Cade Puterea Executivă. *Vînzătoarea de lipitori,* care continuă să fie credincioasă vechiului regim și nu crede că există o altă regină decît Isabela a II-a, strigă trăiască principelui Alfonso. Celebra zicală a lui don Emanuel María Pez despre ordinea armonizată cu Libertatea și Libertatea armonizată cu ordinea. Acest bărbat de vază este din nou șef, cu aprobarea Peștilor care, înmulțindu-se din nou, dau din coadă în toată țara. Fiii Peștilor își recapătă posturile cu care Administrația națională rămîne stabilă pe baze de neclintit. Totul merge admirabil de bine. Războiul civil ia amploare. Pe ruinele averilor care dispar se ridică marile bogății ale antreprenorilor. Tezaurul public face minuni. Provincia pe care o guvernează Melchor scapă de acest bici. Melchor redus încă o dată la zero învîrtește în minte un nou proiect. Acum chiar că e lucru sigur. E vorba despre cumpărarea de fasole stricată și orez sfărîmat pentru a le vinde guvernului ca bune. Pentru a-și realiza miraculoasele sale planuri acest taumaturg se bazează pe prietenii de valoare în alte centre, și chiar afișează entuziasm pentru noul regim, luînd o atitudine total *pisciformă.*

Martie. San Pedro Abanto. Un imens interes trezesc în toată Spania stadiul războiului și Bilbao. Tristețea văduvului marchiz de Saldeoro. Ultimele înfrîngeri îl copleșesc. Triplul averii sale nu i-ar ajunge să-și plătească datoriile. Se reiau neînțelegerile dintre Joaquín și Isidora pe motive de gelozie și bani. Suferința morală a fetei lui Rufete pentru situația ei socială, pentru sărăcie și slaba speranță de

a ieşi din această situaţie. Procesul odată început încearcă să pledeze ca săracă; dar bunăstarea aparentă a casei sale şi luxul stăpînei fac ca ancheta să eşueze. Văduvul de Saldeoro, pentru a obţine de la ea amanetarea bijuteriilor, o răsfaţă şi repetă vechea, uzata şi tocita lui promisiune de a se căsători cu ea. Sîngeroase lupte în 25, 26 şi 27 atrag atenţia publică. Sînt mulţi liberali care, fiind duşmani ai Guvernului, se bucură de avantajele carliste. Împotriva acestora tună şi fulgeră cu patriotică indignare don José Relimpio, care îşi cumpără o hartă a Gofului Biscaya şi prinzînd-o cu bolduri cercetează în continuare şi studiază cu o sublimă dorinţă mişcările militare.

Mai. Bilbac e liber. Veselie, se trag clopotele, se aprind torţe. Creşte în ochii ţării marea figură militară a marchizului del Duero. Mariano Rufete, care s-a întors lîngă sora lui, pare înclinat să-şi îmbunătăţească purtarea. A învăţat cîte ceva; în maniere şi limbaj progresele lui sînt imperceptibile. Citeşte destul de mult, dar lecturile sale nu sînt dintre cele mai alese. Sora lui ar da orice — mai puţin idealurile — pentru a-l vedea că se îndreaptă. Emilia Relimpio se căsătoreşte cu vărul ei Juan José, fiul ortopedului; Leonor se încurcă cu un sergent şi dispare din Madrid. Don José, amintindu-şi de măreţele gînduri ale doñei Laura în legătură cu măritişul fetelor cu medici vestiţi şi ofiţeri de Stat Major, se necăjeşte foarte mult şi mai varsă cîte o lacrimă care va cădea pe harta războiului civil. Locuieşte tot cu Isidora şi aceasta îl apreciază mult. Copilul Isidorei creşte. E frumos şi deştept, dar are capul foarte mare. Don José îl plimbă, îl răsfaţă, îl îngrijeşte, îl îmbracă, îi cîntă. *Vînzătoarea de lipitori,* care o vizitează cîteodată pe nepoata ei, are o mare afecţiune pentru micul căpăţînos; îl ia în braţe, îl leagănă, se joacă cu el şi-l strigă *rico! Riquín!* . . .* de unde reiese că micuţului i se potriveşte acest nume şi în continuare toţi îl vor striga *Riquín.*

Iunie. Moartea generalului Concha. Panică şi doliu. Retragere. Patria, care îşi credea salvarea pe aproape, geme. Augusto Miquis expune cu obişnuita lui originalitate un ciudat paradox. După el, cea mai bună metodă de a termina cu carliştii este să-i laşi să învingă, să-l aduci pe don Carlos la Madrid şi să-l plantezi pe tron. În Spania primul pas spre pierderea unei cauze este triumful acesteia. Carlismul războinic se susţine. Carlismul restabilit nu poate dura mai mult de o lună. Din momentul în care e vorba de a aplica

---

* — bogat.

în viaţă idealurile sale se va scufunda datorită propriei greutăţi şi se va face praf.

Decembrie. Războiul continuă. Restauraţia bate la uşa Patriei cu mînerul lui Sagunto. Spaimă. Restauraţia vine fără luptă, cum venise Republica. Providenţa şi întîmplarea joacă şah pe Spania, care mereu a fost o tablă de şah cu pătrate de sînge şi arginţi. Entuziasmul *Vînzătoarei de lipitori,* care pe zi ce trece simpatizează mai puţin cu demagogia. Zice că domnii sînt întoadeauna domni, iar măgarii întotdeauna măgari. Îşi promite să-l primească pe noul suveran şi chiar se gîndeşte la un discurs.

1875. Isidora o vizitează pe Emilia şi rămîne încîntată de atmosfera fericită care domneşte în ortopedie. Tatăl lui Juan José s-a retras din muncă şi nu se mai ocupă decît de cultivarea grădinii pe care a cumpărat-o în Pinto. Juan José se află în fruntea atelierului şi sub mîna sa abilă acesta se păstrează în acelaşi stadiu de prosperitate. Isidora ar dori un aparat pentru capul lui *Riquin,* ca să nu mai crească atît. Juan José, care ştie ceva medicină, rîde şi recomandă fiului întăritoare, iar mamei un manual de doctrină creştină. Consternare. Peştii mari şi mici se văd exilaţi din apele limpezi ale posturilor şi serviciilor lor. Ar dori ei să aclame şi pe regele cel nou; dar disciplina partidului le impune vai! o consecinţă foarte nocivă pentru interesele lor. Trebuie să pună frîu lăcomiei lor. In plus, lupta pentru existenţă, lege a legilor, le-a adus pe Păsări în Guvern iar acestea nu găsesc în Adminisraţie destule ramuri pe care să se aşeze. Cîţiva Peşti de o mărime mai mică şi din genul *voracissium* rămîn în posturi obscure. Sînt Peşti cu aripi, tranziţie zoologică între cele două clase, căci triumfătorul a avut în situaţii anterioare păsărelele lui cu solzi. Mariano devine din nou vagabond. Îi plac mult taurii. Asistă la o luptă cu tăuraşi în Getafe şi preţioasa lui viaţă e în mare pericol. Saldeoro se pare că îşi ameliorează situaţia. Isidora e geloasă foc că descoperă la iubitul ei o atracţie pătimaşă spre secta mormonilor. Certuri şi scandaluri însoţite de mari lipsuri. Toţi Peştii, confirmînd vechea idee că în Spania mînia e o idee politică, se bucură de avantajele carliştilor. Isidora activează procesul. Cere procedură ca pentru săraci dar n-o poate obţine. Avînd loc şedinţa de conciliere, îşi prezintă cererea. Miquis cîştigă postul de medic şef într-unul din principalele spitale ale Madridului. Este logodnicul fiicei onorabilului notar Muñoz y Nones. Se ştie că Leonor are o casă de oaspeţi în La Coruña. Presa se ocupă de o anumită incorectitudine adiminstrativă în care

este amestecat Melchor Relimpio. Lumea se întreabă dacă va fi trimis la închisoare şi, într-adevăr, *Gaceta* îl numeşte... funcţionar principal al Vămii în Cuba. Rol hotărît pentru a sfîrşi insurecţia, pentru care nu este indicat să ducă trupe în Cuba, ci să aducă Cuba în Spania. Lucru sigur. El va lua, cu siguranţă, trei părţi din insulă sau toate Antilele, lăsînd gol golful Mexicului.

Capitolul 20

LICHIDAREA

1.

Isidora Rufete, cunoşti tu echilibrul sentimental, ritmul lin al unei vieţi domoale, împrăştiindu-se printre realităţile obişnuite ale vieţii, ocupaţii şi interese? Cunoşti acest ritm care e ca pulsul unui om sănătos? Nu; spiritul tău e mereu într-o stare febrilă. Exaltările puternice nu se sfîrşesc decît transformîndu-se în depresiuni cumplite şi bucuria ta nebună nu încetează decît înecîndu-se în tristeţi amare. Mai persişti să te crezi din stirpea familiei Aransis? Da; mai degrabă ai accepta să-ţi pierzi viaţa decît convingerea în dreptul tău. Bine; fie. Dar lasă timpul şi tribunalul să rezolve asta şi nu te tulbura construind în imaginaţia ta o a doua viaţă iluzorie şi fantastică. Ai răbdare, nu anticipa realitatea; nu te chinui; nu savura cu sensibilitatea falsificată bucurii de care simţurile tale sînt private. Miquis a spus, ştii bine, că ăsta e un viciu, un curat viciu, ca atîtea alte obiceiuri respingătoare ca beţia sau jocurile de noroc şi din acest viciu se naşte o adevărată boală. Gîndirea se alterează, ca măselele şi plămînii şi vai de tine dacă ajungi într-un stadiu morbid care te împiedică să te bucuri apoi de realitatea de care vrei să te bucuri acum, în vis, contravenind legilor timpului şi ale bunului simţ!

Susţii că acest viciu, aberaţie sau cum vrea să-l numească Miquis, e un izvor de consolări pentru tine. Se cunoaşte deja sistemul tău. După o zi de necazuri, chinuri, gelozie şi certuri, vine noaptea şi, ca să te consolezi..., dai un bal. Ce nostim! Îţi satisfaci orgoliul şi poftele provocîn-

du-ţi o mare excitaţie cerebrală de la care iradiază senzaţii şi bucurii. Ştii să îmbraci cu atîta meşteşug minciuna, încît şi tu însăţi ajungi s-o iei drept realitate. Te amăgeşti cu propriile tale farse, nefericito. Îţi iei rolul în serios şi îl trăieşti. Îţi înveţi nervii să falsifice senzaţiile şi să acţioneze prin ei înşişi, nu ca receptori ai impresiei ci ca iniţiatori ai ei. Frumos joc! Încălcare a legilor Naturii! Uite, Isidorita: viaţa ta socială e destul de dezordonată; dar viaţa ta spirituală şi mai şi. Cea mai gravă dezordine o reprezintă dragostea nelegiuită pe care i-o porţi lui Joaquín Pez. Îl iubeşti cu credinţa şi statornicia bazată mai degrabă pe graţia şi nobleţea înfăţişării sale, decît pe ceea ce în el constituie fiinţa morală. Bine zici că dragostea nu e oarbă, ci proastă. Ai dreptate, se cunoaşte deja îndelungata legătură pe care a avut-o cu poeţii proşti. De ce nu faci un mic efort ca să te desprinzi de dragostea pe care o ai pentru Pez? De aici trebuie să înceapă reforma ta. Tu îl adori dar nu-l stimezi. El te iubeşte, dar nici el nu te stimează prea mult. Gîndeşte-te cît periclitează planurile tale de mărire relaţiile tale cu bărbatul care ţi-a pătat viitorul şi ţi-a dezonorat viaţa. Isidora de Aransis..., căci după tine, nu e altă scăpare decît să-ţi dau acest nume... Isidora de Aransis, priveşte-te bine în această oglindă socială care se numeşte opinia publică şi judecă dacă în situaţia ta actuală te poţi prezenta cu numele şi averea unei familii ilustre. Proasto, ai crezut vreodată în promisiunile lui Joaquín de a se căsători cu tine? Ai grijă că mereu îţi va spune asta cînd va fi în pană de bani şi va dori să-l ajuţi să iasă din încurcături... Căsătorită sau nu cu el, speri să te reabilitezi; zici că lumea uită. Nu te încrede, nu te încrede, căci atît de mare poate fi mîrşăvia lumii încît să nu mai fie loc şi de indulgenţă. Sînt multe cazuri din acestea. Există altă dezordine, Isidorita, care te face foarte nefericită şi care te va duce departe, foarte departe. Mă refer la incorectitudinile din situaţia ta financiară. De multe ori ai mult, de alte ori nimic. Primeşti bani fără să ştii de unde vin; îi dai fără să ştii pentru ce. Niciodată nu ţi s-a întîmplat să iei un creion (care costă cîţiva bănuţi) şi să notezi pe o bucăţică de hîrtie tot ce ai, ce cheltuieşti, ce datorezi şi ce-ţi datorează alţii. Nu faci socoteli decît în cap şi capul tău este atît de inapt pentru asta!... Aritmetica, fetiţo, nu încape în jurisdicţia fanteziei şi tu plăsmuieşti imagini cu sumele de bani; măreşte considerabil activul şi micşorează pasivul. Din cînd în cînd se pare că vrei să pui ordine în finanţele tale; dar poftele pentru lux o iau înaintea debilelor tale socoteli şi începi să

cheltui pe fleacuri, lăsînd descoperite importante datorii. Generozitatea ta te onorează căci arată că ai o inimă bună; dar te perturbă nespus. Ai fost escrocată de cîţiva care cunoscîndu-ţi slăbiciunea şi natura ta generoasă s-au prefăcut nevoiaşi. Dar spune-mi acum, ce ai făcut cu cei două mii de duros pe care ţie şi fratelui tău ţi i-a lăsat don Santiago Quijano? I-ai şi cheltuit cu procesul, cu rochiile, cu educaţia lui Mariano şi . . . mărturiseşte că, dacă e un mister pentru toată lumea nu e şi pentru cine îţi vorbeşte în această clipă . . . Nu ascunde căci nu ai de ce. Mai mult de jumătate din acei bani ţi i-a luat Joaquín Pez.

Vocea conştiinţei Isidorei sau interogatoriul indiscret al autorului, numai ceea ce e scris contează.

2.

Într-o dimineaţă de decembrie a anului 1875, Isidora era tristă şi neliniştită. Umbla prin casă fără motiv aparent pentru o astfel de activitate dar ca o dovadă că se petrecea ceva grav. Se aşeza, citea o scrisoare, plîngea puţin, ascundea apoi scrisoarea mototolind-o în buzunarul capotului, apoi se duce imediat în sufragerie, se întorcea în buduoar, relua lectura, lacrimile şi mototolirea nenorocitei hîrtii . . . Ce înseamnă asta, doamnă? Ce se întîmplă?

Din cameră se vedea tot interiorul dormitorului, unde marele pat aurit se înălţa ca un catafalc, ridicînd pînă foarte aproape de tavan armătura lui de cupru fără perdele. Dormitorul comunica cu altă cameră de unde se auzeau două voci diferite, dar acordate pe un ton de candidă veselie. Una era dulce, angelică şi duioasă. Cealaltă dogită şi uneori piţigăiată. Ce asociere! *Riquín* şi don José Relimpio se jucau tîrîndu-se pe jos. Cal şi călăreţ se sărutau nebuni de bucurie în învălmăşala căderilor uşoare.

Uşa salonului se deschise brusc şi intră . . . nici mai mult nici mai puţin decît *Vînzătoarea de lipitori.*

— Mulţumesc lui Dumnezeu că ai venit, mătuşă. îi spuse Isidora mustrînd-o. Ia loc. Trebuie să vorbim pe îndelete.

— Să vorbim pe îndelete! exclamă bătrîna punîndu-şi mîinile în şolduri. Nu mai spune nimic; ştiu acum ce înseamnă la tine pe îndelete. Ştiu că vrei să-mi ceri bani. Da, cînd a venit acasă don José al tău şi i-am văzut faţa de condamnat la moarte mi-am spus: „Ai grijă . . .“ Uite ce-i, fetiţo, cere-i altcuiva.

Isidora, foarte mîhnită, n-a putut să continuie glumele mătușii sale. Cu conciziunea marilor nevoi spuse că era o chestiune de viață și de moarte pentru ea să strîngă în dimineața aceea o anumită sumă și conta pe generozitatea mătușii sale, căreia îi ceruse și în alte dăți sume pe care i le restituise cu dobînzi serioase.

— Sigur că te-am ajutat; sigur că mi-ai plătit; dar acum n-am. A înțărcat bălaia... Păi, da, că sînt niște vremuri minunate... Păi zi, păpușico, bărbatul ăsta ce face de nu-ți dă...?

— Citește, replică Isidora întinzîndu-i scrisoarea cu un gest și cu un ton ce e folosit des în drame.

— Oh! Nu; știi că mă deranjează negrul.

— Zice... În sfîrșit, ne-am certat. El o duce rău. Probabil va trebui să plece cu serviciul la Havana... Ce zici de asta?

— Pagubă în ciuperci. Mie ce-mi pasă dacă pleacă la Havana, sau în Sierra-Ullones sau la dracu!

— Ne-am certat. Totul s-a terminat. Să nu mai vorbim despre asta. Azi am o întîlnire importantă.

— Lasă, lasă minte necoaptă!... În ce te-ai vîrît! spuse Encarnación, aprinsă de furie. Și ce o să faci acum? N-ai nici o scăpare, ești pierdută. Nu degeaba m-am temut eu și nu degeaba ți-am spus cînd am văzut pe ce drum ai apucat-o. Eu cunosc bine lumea, adăugă făcînd insinuant cu ochiul, sînt foarte isteață. Păi, sigur, la ăsta trebuia să te oprești. Acum începi iar. Și vrei să-ți dau bani!... Haide, haide, bombonico, că dacă îți lipsea altceva puteam să te ajut; dar bani... nu, nu te baza pe mine; nu-ți mai aduci aminte de această perlă veche care e onoarea.

Grosolăniile mătușii Encarnación o necăjiră cumplit pe Isidora. Vrînd să încheie discuția repede, expuse în termeni pe cît de concreți pe atît de înspăimîntători situația ei și apoi făcu un protest energic în apărarea ideilor ei morale. Dorea și-și propunea să fie onorabilă. Reticențele mătușii îi răneau inima unde era ea mai sensibilă.

— Lasă șmecheriile. Tu ai putea să ai idei frumoase; dar ai făcut pasul și nu mai poți da îndărăt. Pasul, fetițo! mii de draci! Și de toate e vinovat omul ăsta, numai omul ăsta... E un linge blide. Îmi pare rău că nu e aici ca să mă cert cu el și să-l fac de două parale... În concluzie, fetițo, eu n-am nici o para chioară.

— Nu, nu cred că dumneata văzîndu-mă în situația asta nu mă ajuți.

— Eu?... De unde să-i scot?

— Din ladă.

— Tu ai datorii mai mari decît Guvernul; dacă te-ai băgat în belelele astea...! Să zicem, dar asta e prea mult, că m-aş face luntre şi punte, şi aş strînge o mie de reali...

— O mie de reali e foarte puţin.

— Păi ce?... Credeai c-o să-ţi dau marea cu sarea? strigă bătrîna, rîzînd din toată inima. Asta-i bună!...

— Eu aş fi vrut cel puţin două mii, spuse Isidora cu teamă.

— Ii... suse! Două mii ai tu în capul tău! Şi eu aş vrea să-i am. În fine, imediat... dacă-mi promiţi că mi-i dai înapoi repede aş putea să-ţi fac rost de o mie... Vai, nenorocito, pe ce cheltui tu banii? Dacă ai fi făcut ce te-am învăţat eu... Îţi spuneam: „Păzeşte-te, profită; şi ia de la omul ăsta şi pielea de pe el şi strînge bani albi pentru zile negre..." Dar tu, fraieră de dă în gropi, cheltui întruna... La tine se pare că e sac fără fund după cum se cheltuie şi se risipeşte.

— Mătuşă, două mii!

— Două mii de draci...

— Du-te, te rog...

— N-o să-ţi cadă ţie pleaşca asta.

— N-o să te las în pace pînă cînd n-o să mi-i dai...

— Ţara arde şi baba se piaptănă.

— Adu-mi mia, dar repede, imediat.

Instantaneu Isidora făcu un plan diferit de cel pe care îl făcuse bazîndu-se pe două mii.

— O să ţi-i aduc pe la 12. Vai! Cu ce-o să se sfîrşească asta?...

— Înainte de 12 dacă poţi. Du-te repede ca să te întorci repede... Ia o trăsură.

— Dă-mi o pesetă.

— Ia.

— Şi încă una pentru hîrtia de chitanţă... Sper că nu te gîndeşti c-o să ţi-i dau fără chitanţă.

— Încă o pesetă?... Poftim. Du-te repede. Vai! Ce zici! spuse Isidora privind cu tristeţe fereastra ale cărei geamuri biciuite de ploaie răsunau ca o răpăială de glonţe.

— Dacă ar fi fost monede de cinci duros... Mă duc să-l sărut pe *Riquin*.

— După aceea, după aceea.

— Ii... suse! Ce grabă!... Cu bine, cu bine.

Imediat ce bătrîna ieşi, Isidora scoase din comodă o cutie şi din cutie o carte. Era un roman între ale cărui file se aflau diferite hîrtii sau ţidule păstrate într-o anumită ordine

și clasificare. Nu cred să fi fost bani, căci Isidora, la întoarcerea fiecărei file, scotea un suspin și se întrista. După ce trecu în revistă datoriile, strigă: „Don José!" Dar cum don José, din cauza zgomotului pe care el însuși îl făcea jucîndu-se cu Joaquin, nu putea auzi vocea finei sale, aceasta trebui să se ridice, să-l strige din ușa dormitorului.

— Vino puțin aici, pentru Dumnezeu!...

— Fetițo, nu te-am auzit!

Îl veți vedea atunci apărînd pe marele don José obosit de atîta mers în patru labe, ușor aprins la față dar tot numai lapte și miere și la fel de surizător și plin de bunătate ca pe vremuri. Îl ducea în brațe pe *Riquin* care era foarte frumos, nostim și glumeț. Deformația lui incipientă nu era atît de mare încît să-l priveze de farmecele copilăriei, mai degrabă îți venea să rîzi cînd îi vedeai capul lui mare, cu un oarecare aer de îndrăzneală, ca un fiu a lui Atlas, predestinat să depășească pe tatăl lui în forța de a duce greutăți.

— Lasă copilul... *Riquin*, puiule, du-te o clipă cu Ramona... Ramona!

Succesorul familiei Rufete (sau Aransis, rămîne însă de văzut) exprimă printr-un gest de supărare și început de plîns jignirea pe care i-a adusese demnității sale cînd trecu din brațele lui don José în cele ale doicii. Dar nu-i reușiră tertipurile. Fata îl luă în brațe iar don José și fina lui rămaseră singuri, în prezența hîrtiilor.

— E nevoie să facem un efort, să punem mînă de la mînă.

— Cîte hîrtii! exclamă răbdătorul bărbat, încrucișîndu-și mîinile într-un gest sfios.

Isidora le răsfoi, le citi, le numără. Vai! Cînd se ocupa de aritmetică chipul îi devenea lugubru și descurajat ca și cum ar fi fost supusă acțiunii unor fenomene morbide. Aritmetica avea pentru ea ceva dintr-o boală incurabilă și astfel de cînd absorbea acele miasme otrăvitoare numite cifre pălea și i se accelera pulsul. Și cînd te gîndești că nu poți să ai bani fără să ai de-a face cu cifrele! Oamenii îi risipesc peste tot. Nefericite suflete care, fiind surori ale infinitului, trebuie să se unească forțat cu aceste mizerii ale planetei numite sumă, relație, gravitate. Într-adevăr, ce lucru mai contrar infinitului și idealului decît acele josnice hîrtii?

— Asta e de la Muntele de Pietate, murmură Isidora cu inima strînsă. Asta... să vedem... e de la descreieratul ăla.

— Descreieratul locuiește pe strada Garoafei, zise Relimpio cu aplombul unui agent de bursă care are în minte situația fondurilor realizate anual.

— Așa e... și briantul?

— Și el, fetițo, nu-ți amintești? L-am dus luna trecută. De la Muntele de Pietate trebuie să ai cinci chitanțe.

— Ai dreptate, cinci... mai sînt în plus opt...

— Ceasul tău... dacă-mi amintesc bine, l-am dat pentru treizeci de duros. Dar ce ai azi? Vrei să le scoți pe toate?

— Să le scot? repetă Isidora, rănită de acea ironie ca de o lovitură de par.

— Ce socoteli faci?

Isidor a se ajuta de degete pentru a calcula. Netezimea și finețea acelor extremități ale mîinilor sale arătau a nu mai fi fost ocupate cu altceva decît cu socoteli.

— Înțeleg, fetițo, spuse el între două suspine.

— Cît mi-or da pentru asta? întreabă ea arătînd niște hîrtii care după cum se prezentau, se pare că erau importante.

— Nu știu ce să-ți spun. O să le duc lui Rodriques, cel de pe strada Cádiz. E prietenul meu... Un om cumsecade. Pentru astfel de hîrtii știi că nu se dă prea mult.

Isidora își duse mîinile la urechi.

— Cerceii tăi?... Așteaptă, o să te rănești. Ți-i scot eu.

Și cu extremă delicatețe realiză operația, bucuros că degetele sale s-au jucat măcar pentru o clipă cu loburile urechii finei sale.

— Iată-i.

— Să-i punem în cutioară.

— Aștia ți i-a făcut cadou cînd a venit pe lume *Riquin*. Pentru aștia o să-ți dea... o să-ți dea...

Își prinse între degete buza inferioară și clătinind din cap și înfundîndu-și barba în piept își ascunse ochii sub sprîncene.

— În sfîrșit... o să vorbesc cu Rodríguez... e prietenul meu... un om cumsecade.

— 2500! murmură tînăra adîncită în calcule ca un oftic scufundat în durerosul haos al stupoarei lui febrile.

— O să vedem... poate...

— Acum, spuse Isidora cu hotărîre, întinzînd mîna spre haina bunului om, vine ceasul...

— Al meu?... cu lanț cu tot?...

— Cu totul.

Bătrînul se descurajă puțin văzîndu-se lipsit de acel obiect nu foarte de preț, pe care Isidora i-l dăruise pe 19 martie, cu un an în urmă. Dar cum voința fiicei lui era lege pentru el, nu mai spuse decît atît:

— Lasă-l acolo, că tot trebuie să-l duc... O să-mi dea optisprezece sau douăzeci. Îţi aminteşti că ultima oară...

— Acum tacîmurile de argint.

— Tac...

— Da, afirmă ea ridicîndu-se cu o expresie victorioasă. Cred că pentru azi am trecut hopul. Dar săptămîna viitoare...

— Dumnezeu ştie!

— Săptămîna viitoare, declară Isidora, vînd salonul.

— Vinzi salonul!

— Da. Treci dumneata apoi pe la negustorul de vechituri. Să vină să-l văd. Să vedem ce o să ne ofere.

Apoi aruncă o privire drăgăstoasă şi neconsolată şifonierului cu oglindă.

— Şi dulapul?

— Şi.

— Şi patul aurit?

Isidora meditä o clipă. Apoi spuse:

— Nu, patul îl păstrez.

Despre asta discutau cînd se întoarse *Vînzătoarea de lipitori*. Intră scuturîndu-şi haina îmbibată cu apă.

— Ii... suse, ce vreme! Plouă cu găleata.

— Dar n-ai venit cu trăsura?

— Drept cine mă iei, prostuţo? Peseta pentru trăsură e pentru mine, drept comision. Sînt mai sănătoasă ca un taur şi merg mai mult decît un cal... Ţine... 400 cu 400 fac 800... 9 duros de argint...

— Lipseşte un duro.

— Cîrcotaşo! Ce mai contează?

— Sînt 980, declară don José făcînd caz de cunoştinţele lui în ale calculelor.

— Vrei să taci?... Dumneata don Pepe nu trebuie să-ţi bagi nasul în ciorba asta.

— Cinstea, dragă doña Ecarnación...

— Dragă doña!... Spune dumneata don Şmecherie cînd am mîncat amîndoi dintr-o strachină? Vrei să-ţi vezi de treabă şi să mă laşi în pace?

— Lipseşte un duro, repetă Isidora.

— Ce mai, n-am putut să strîng mai mult. Uite şi hîrtia pentru chitanţă... Scriu o mie două sute de reali pentru luna viitoare.

— Ar fi mai bine pentru cealaltă lună.

— Cai verzi pe pereţi. Rămîne luna următoare.

Don José începu să întocmească chitanţa.

— Foarte clar, domnule grefier... Ei, ehei e pe aici Adonis ăl mic?... Îngeraş! Puişor!

Intrase *Riquin* încet, încet căci picioarele lui era scurte şi debile. Îi căzuse scutecul atîrnîndu-i de la mijloc în jos. Avea acum o trenă pe care o tîra după el şi de la marginea căreia îi ieşeau lăbuţele lui tremurătoare. Ţinea strîns cu amîndouă mîinile bastonul lui don José şi mergea drept spre *Vînzătoarea de lipitori*, rîzînd vesel, cu intenţia evidentă de a o lovi cu bastonul. Ea se lăsă lovită, îl luă apoi în braţe şi îl sărută atît de mult şi atit de sonor încît băiatul începu să bombăne şi să se apere dînd cu capul.

— Loveşte-o pe mama cu bastonul. Hai, dă-i una...

— Nu, nu e voie să baţi, spuse Isidora punîndu-i scutecul la loc. Nu-i place decît să lovească. În picioare nu are putere, dar în mîini...

— *Riquin*, scumpule, spune-i: „Eu o să fiu un bărbat puternic...“ Chelfăneşte-o!... Fereşte-te... Aveţi grijă cum îl certaţi pe căpăţînosul meu.

— Doctorul mi-a spus că acum o să i se dezvolte bine corpul, zise Isidora, contemplîndu-l cu satisfacţie maternă.

— Cum să nu... Şi ce frumos e, ce dulce, ce scump! Îl iubesc şi mai mult...! Ce proastă sînt! Îmi vine să mă iau la palme. Cum văd un mucos, cum mi se scurg balele după el.

Isidora rîdea. Îl luă pe *Riquin* şi-l acoperi de sărutări,

— Sărăcuţul de tine! Toţi trebuie să spună ceva despre capul tău mare. Eu cred că e plin de talent.

— Ştii ce vreau să-ţi spun? reluă *Vînzătoarea de lipitori* pe un ton misterios. Eu cred că puştiul ăsta e un geniu. Nu rîde. Da, după cîte ştie parcă ar avea patru ani.

— Nu, copilul meu nu e un fenomen; copilul meu nu e un geniu, spuse Isidora apăsîndu-şi la piept acel cap mai mare decît cele obişnuite dar foarte frumos.

— Eu cred că băieţelul ăsta a venit pe lume printr-o minune, îi vezi capul? Păi înăuntru trebuie să ascundă ceva...! Fetiţo, cu puiul tău nu e lucru curat.

— Nu vorbi prostii.

— Geniu sau ce-o fi, exclamă Encarnación, luîndu-l din nou în braţe, mă face praf. O să te mănînc.

Şi răsunară două sărutări ca două pocnitori. În picioare, deja pregătită pentru plecare, după ce îşi luă chitanţa, *Vînzătoarea de lipitori*, fără să-i dea drumul lui *Riquin*, spuse Isidorei:

— Dar ce suflet ai! Ai spus că te duci să-i cumperi un

zmeu şi nu i-ai cumpărat... Eşti o mamă rea! Eu o să i-l cumpăr, eu, eu. Nu-i aşa, puiule?...

— Vino, hai la mine că mătuşa pleacă.

— Auzi... dă-mi o pesetă.

— De ce?

— Hai că eşti proastă... Pentru zmeu.

Isidora îi dădu o pesetă şi *Vînzătoarea de lipitori* plecă bombănind.

3.

A spune cum acea casă confortabilă se goli în cîteva zile; a povesti cum sălbaticii negustori de vechituri veneau, plecau, preţuiau, fugeau ducînd în gheare care un ceas aurit, care covorul sau lavaboul, ar însemna să zdrobim inima cititorilor noştri. Isidora care nu ştia să se tocmească atunci cînd cumpăra, cînd vindea era împotriva paralizării afacerilor cu discuţii sterile. Accepta ceea ce i se oferea, după ce ceruse timid puţin mai mult. Astfel, bucată cu bucată, casa se golea. Şi aceasta încet, încet rămînea pustie, se mărea. Frigul şi singurătatea se grăbeau să invadeze locurile prăfuite şi triste lăsate de mobile.

Cînd se terminase, salonul era ca o stepă. Pentru a sta în el, era nevoie să te aprovizionezi cu corturi de campanie. Micul salonaş îşi păstrase covorul, comoda, o oglindă mică şi cîteva scaune. Patul aurit din dormitor rămăsese ca un nucleu şi fundament al casei. Din restul încăperilor dispăruseră scaunele şi bufetul din lemn de nuc din sufragerie, rămăseseră intacte camera lui *Riquin*, baia, partea principală a casei; camera în care obişnuia să doarmă don José Relimpio, cînd rămînea acolo peste noapte, cea a lui Mariano şi cea a fetei. Bucătăreasa şi subreta au fost concediate; nu mai rămăsese decît doica pe care Isidora o împovărase cu atribuţii de tot felul.

— Mi-am plătit datoriile şi am închis gura portărelului, spuse Isidora naşului ei în ultima seară a lichidării. Sînt liniştită. Mi-a rămas asta.

Scoase un adînc suspin arătîndu-i o hîrtie în care avea cîteva monede şi o bancnotă murdară.

— Cît e?

— Să numărăm, spuse ea, întinzînd comoara pe noptiera din budoar, mobilă de fier pictată, care s-a salvat ca prin minune.

Don José puse lumînarea în sfeşnic şi se aşeză.

— Ai o groază de bani! Bancnote de 200..., 20, 50, 80. În total 628 de reali.

— Şi nu-i datorez nimic proprietarului... Stăm bine. Acum se va vedea dacă sînt femeie chivernisită. Orice început este greu... Don José, adăugă pe un ton deosebit specific povestirilor galante, de azi înainte voi munci.

— Ce ţi-am spus eu încă de acum trei ani, fetiţo, replică bătrînul cu nările dilatate de acea satisfacţie vanitoasă care însoţeşte ideile fericite. E ideea mea! Tu ai aptitudini. Dacă vrei să intri într-o viaţă ordonată, de economii şi muncă, aici sînt ca să te ajut.

— Am fost o proastă. Dar acum văd foarte clar ce am nevoie. Dacă procesul meu merge înainte, aşa cum sper, e nevoie ca atîta timp cît durează şi după aceea, şi întotdeauna, nimeni să nu vorbească rău despre mine. Sînt cinstită, vreau să fiu cinstită, foarte cinstită, din respect pentru numele meu, pentru familia mea... Ah, familia mea! adăugă, suspinînd din nou. Dacă m-ar fi primit cu dragoste n-aş fi călcat cu stîngul... Familia mea e de vină, nu-i aşa, naşule?

— Da, da, fetiţo, ea e de vină. Dar să trecem la ce ne interesează... Pe ce contezi ca să te întreţii? Ce ţi-a mai rămas din ceea ce ţi-a lăsat unchiul tău?

— Nimic, replică cu profundă tristeţe fata, făcînd cu mîinile o mişcare semnificativă, ce reprezenta golul. Dar voi munci! N-am şi eu mîini?

Şi spunînd acestea îi apărură în imaginaţie figuri şi tipuri foarte interesante despre care citise în romane. Ce lucru e mai frumos, mai ideal, pentru acea tînără uitată, fiică a unor duci care în sărăcie a fost modistă de lux pînă cînd, recunoscută de părinţii ei, a trecut de la umilinţa locuirii într-un pod de casă la splendoarea unui palat şi s-a căsătorit cu tînărul Alfredo, Eduardo, Arturo sau ceva asemănător? Îşi mai aducea foarte bine aminte de alta care îşi petrecuse cîţiva ani făcînd flori şi de alta ale cărei fine degete lucrau superbe dantele. De ce ea n-ar fi la fel? Munca n-o degrada. Sărăcia cinstită şi lupta cu greutăţile cît sînt de frumoase! Se gîndi deci că croitoria, confecţionatul florilor artificiale sau lucratul dantelelor i se potriveau foarte bine şi nu se gîndi la nici un alt fel de meşteşug căci nu-şi amintea să fi citit despre nici una dintre acele eroine ce se ocupau de unelte ordinare, care miros urît şi sînt grosolane.

— La treabă, la treabă! exclamă inundată de acel entuziasm care atît de uşor punea stăpînire pe sufletul ei.

— Eu o să te ajut. Dacă am fi avut acum maşina... ai fi făcut cămăşi bărbăteşti...

— Cămăşi bărbăteşti? Asta nu-mi place.

— Sau rochii albe pentru doamne... Lucruri scumpe, lucruri fine.

— Ar fi fost mai bine... O să mă gîndesc.

— Confecţii, pălării... Ce zici? Tu ai gust...

— Gust, da.

— Sfătuieşte-te cu Emilia. Ea o să-ţi dea sfaturi bune.

— O să mă gîndesc; o să meditez asupra acestei probleme şi o să mă hotărăsc repede. Acum hai să vorbim despre altceva. Munca nu valorează nimic fără ordine şi economie.

— Perfect, foarte bine gîndit şi spus, exclamă Relimpio, dîndu-şi întru totul asentimentul pentru o idee atît de frumoasă. Dacă nu, aminteşte-ţi ce făcea biata mea Laura cu puţinul pe care îl cîştiga. Făcea minuni.

— Prin urmare, de acum înainte, cheltuim puţin şi, mai ales, să ştim ce cheltuim căci dacă nu se ştie te poţi înşela. Ai crede că în viaţa mea n-am scris o cifră? Toate socotelile le-am făcut în gînd. Aşa am ajuns aici.

— Oh! Rău... Prima condiţie a ordinii este o bună contabilitate. Providenţa te-a hărăzit unuia dintre bărbaţii, nu zic să mă laud, care nu se tem să se bată în duel cu tot Madridul pe probleme de contabilitate. Ai avut noroc fetiţo. O să vezi, o să vezi ce registre.

— Vom nota totul, spuse Isidora, jucîndu-se cu acea idee cum se joacă un copil cu un fluture. O să spunem, spre exemplu, trebuie să cheltuim atît, astea costă atît şi apoi notăm totul...

— Gata, te-ai salvat, fetiţo. Hai să vedem. Ai servitoare?

— Mă gîndesc să rămîn cu Ramona.

— Admirabil. Eu o să te ajut la toate... Ramona e bună şi modestă, dar puţin cam stîngace. O vom înviora. Pe cuvînt că o să ne luptăm cu proştii; da, da. Eu o să ţi-o instruiesc cît ai zice peşte. Eu, spuse, arătînd pe degete diferitele sarcini pe care şi le lua, o să fac cumpărături; o să aprind lumînările, o să-ţi rezolv toate problemele care cer o anumită inteligenţă ca încasarea banilor, procurarea biletelor pentru teatru etc.; voi coase la maşină, dacă te hotărăşti să cumperi vreuna; voi nota în registrele mele toate cheltuielile şi veniturile fără să uit, fără să iert nici bănuţul dat vreunui sărac; eu..., în sfîrşit, voi avea grijă de

Riquin și-l voi plimba și îi voi ține de urît tot timpul pe care mi-l vor lăsa liber principalele mele ocupații.

— Perfect, perfect.

— Și mai știu să curăț metalele, să mai meșteresc cîte ceva la tîmplărie; pînă și la bucătărie mă pricep puțin... Hai, doamnă, spuse, frecîndu-și mîinile una de alta cu atîta putere încît încă puțin și ieșeau scîntei. Să începem. Hotărăște cumpărăturile pentru mîine.

— Un duro.

— E un dezmăț. Asta înseamnă 14 reali. Gata cu răsfățul. O să mîncăm ce-o fi.

— Trebuie să luăm cărbuni.

— Asta e altceva.

— Și lumînări.

— O să le cumpăr en gros. 12 duzini... Vom lua en gros tot ce se poate pentru care vei destina o sumă care se va aduna la socoteala dintr-o lună. Rămîn pe zi 10 reali și dă-mi șase duros pentru en gros. Zi. Ce aperitiv să aduc?

— Langustă.

— Costă o groază de bani.

— Nu contează. O dată...

— Și ca desert?

— Mandarine?... Prune de Burdeos.

— Astea sînt scumpe, dar eu o să le scot ieftin. O să ne tocmim, da doamnă, o să ne tocmim.

— Brînză de Italia, căpățînă de porc mistreț, cîrnăciori de Bologna, astea îmi plac.

— Toate acestea, cumpărate en gros se pot obține... în condiții avantajoase.

— Să nu luăm șampanie. E foarte scumpă.

— Să văd dacă găsesc vreun depozit... dar în condiții avantajoase.

Nu mai prelungim relatarea cu discuția pe care au avut-o cei doi în seara aceea. Isidora se culcă gînditoare, iar don José se retrase foarte entuziasmat în cămăruța sa. Dormi ca un înger și visă că se afla la serviciul de contabilitate al unei case nobile, unde erau 14 funcționari și mai mult de 100 de registre. Veniturile și cheltuielile se ridicau la milioane, iar totul mergea șnur. Don José era ca un șef de orchestră, doar că muzicanții erau funcționari iar notele numere. Ieșise o simfonie ordonată care legăna în amețitor extaz spiritul contabilului.

A doua zi, cînd Isidora se sculă naşul ei se şi întoarse de la cumpărături. Avea coşul arhiplin; scotea mărfurile şi le arăta Isidorei care admira calitatea şi preţul scăzut al produselor.

— Prima cheltuială am făcut-o ca să cumpăr trei registre de socoteli, spuse Relimpio arătînd două mari şi unul mai mic. Cartea mare, registrul zilnic şi cel provizoriu. Fără astea nu facem nimic, căci baza ordinei este o contabilitate perfectă... Vezi? Iată langusta. Îţi permit acest lux. Iată şi carnea. N-am luat prune, mulţumeşte-te cu smochine. N-am luat nici şampanie, căci nu era convenabil. Cartofi. Lipseşte năutul şi zahărul pe care nu le-am cumpărat că mi s-au terminat banii... Ah! Un pachet de ţigări pentru mine.

— Foarte bine, spuse Isidora binevoitoare, aruncînd o privire compătimitoare registrelor de socoteli. Totul e în regulă.

Don José trebui să mai plece încă de două ori, căci era nevoie să cumpere năut, zahăr şi ouă. Apoi ieşi iar căci nu aveau sare, nici pătrunjel, nici supă. Aduse tapioca şi pe drum luă seama la diverse lucruri care se puteau cumpăra în condiţii avantajoase.

După ce prînziră, veseli şi mulţumiţi de începutul bun pe care îl avea o viaţă atît de ordonată şi economică, Isidora se duse să-l îmbrace pe *Riquín* şi a-şi îndulci cu el tristeţea pe care nu şi-o putea învinge. Mai tîrziu îşi făcu baie, obiceiul la care nu putea renunţa. Coafeza veni imediat şi se distră cu ea o vreme. Îi era greu să se obişnuiască să se pieptene singură. Toată după-amiaza aceea se gîndi ce fel de muncă i-ar conveni, dar adîncile ei reflecţii nu aduseră nici o lumină confuziei şi perplexităţii ce domnea în mintea ei.

Între timp, don José se dedică din tot sufletul importantei sarcini de a deschide conturile. Cu o gravitate de nespus nota veniturile şi cheltuielile fără să uite nici un articol; *adună şi scăzu;* caligrafie cifre splendide, trase linii cu rigla, făcu socoteala la rubricile: *diverse, neprevăzute, supliniri,* şi *diverşi debitori.* La această rubrică, dînd dovadă de o neobişnuită cinste, trecu preţul ţigărilor cumpărate cu banii Isidorei.

Capitolul 21

ANTRACT ÎN BISERICĂ

Aproape o lună a ţinut această viaţă onorabilă şi economică fără ca Isidora să poată ajunge la o hotărîre în ceea ce priveşte profesia, arta sau meseria în care să-şi folosească talentul şi pofta de a se aşeza pe treabă. Registrele lui don José, deja pline cu cifre, nu conţineau decît partide nerealizabile şi te durea văzînd în mîzgălitele pagini tristul rol pe care îl jucau creditele pe lîngă încărcatele coloane ale debitului.

Să vedem cum îşi petrecea timpul stăpîna casei. Cu baia, pieptănatul, îmbrăcatul şi aranjatul lui *Riquin* îi trecea dimineaţa. După-amiază, dacă nu trebuia să meargă la casa procuratorului, obişnuia să-şi omoare plictiseala pe la biserici şi, drept urmare, în acea perioadă auzi mai multe predici şi se rugă mai multe novene decît în tot restul vieţii. Se distra cu aceste superficiale devoţiuni şi chiar ajunse să-şi închipuie că se perfecţionase pe dinăuntru. Îşi amintea rugăciunile învăţate în copilărie şi se delecta cu formele de religie din pură curiozitate. Dar această sfinţenie din capriciu nu-i sufoca orgoliul în biserică. Mai mult decît predica bombastică, mai mult decît strălucirea altarului, mai mult decît poezia templului şi imaginile expresive o captiva lumea aleasă care se ducea serile în lăcaşul Domnului. Cînd era novena sau vreo slujbă pentru vreo doamnă din aristocraţie, dintre acelea care ocupă o bancă centrală în naos, afişînd cu ostentaţie pe pieptul lor şnururi confreriei, Isidora nu lipsea şi dintr-un colţ al vreunui paraclis observa totul cu profund interes, mai atentă la Magdalenele care veneau cu balasmul decît la Isus însuşi. Îi provoca admiraţie şi invidie doamna de la masa milei care nu înceta să bată cu o monedă în tava de argint.

Şmecheri eleganţi şi îndrăzneţi se înghesuiau în stranele laterale pentru a privi fetele şi pentru a fi priviţi de ele. Se auzea rumoare de rugăciuni şi murmure de şoapte mondene care unite cu rostogolirea trăsurilor de lux de pe stradă nu-ţi dădeau voie să auzi clar predica. Dar ce-o interesa pe Isidora predica, chiar dacă ieşea de pe nişte buze elocvente? Ceea ce o interesa pe ea nu erau loviturile cu dosul palmei şi furia acelui sfînt bărbat care nu încăpea în amvon, ci aspectul şi strălucirea publicului, acelui public care, dacă ar cronicar bisericesc, ar fi distins elegant şi numeros ca cel al

teatrelor. Oh! Doamne Dumnezeule! Ce nedreptate cumplită! Sărmana domnișoară Isidora nu trebuia să fie uitată într-un colț, lîngă patru bătrîne bisericoase, ci în naosul central, unde ar străluci precum merită sau cerînd la masa milei între două luminări. Ce bine ar bate ea pe tavă și cu cîtă îndemînare i-ar face pe toți care ar intra să pună pesetas și duros! Frumusețea celor care cer stimulează caritatea.

*

Într-o după-amiază observă că un domn o privea cu insistență. Ochii lui atrași de ea, treceau prin fața oratorului (nu puțină ireverență) și se duceau s-o caute pe Isidora în fundul paraclisului unde obișnuia să stea. În după-amiaza următoare observă că domnul acela cu ochi ireverențioși intra cu niște femei foarte frumoase; că acestea treceau în mijloc împodobite cu cordonul confreriei și că el rămînea în masa de bărbați. Continua s-o privească și ea îl privea cîteodată fără alt mobil decît curiozitatea. Într-adevăr, cavalerul n-avea nimic simpatic, era foarte neobrăzat, destul de urît, foarte brunet, între 45 și 50 de ani. În timp ce Isidora făcea aceste și alte observații, remarcă pe cîteva dintre elegantele ce făceau parte din confrerie că erau privite stăruitor de filfizoni și că ele obișnuiau să-i privească, de asemenea, cu afectată nepăsare de unde trase concluzia că, dacă atîtea săgetări de priviri ar lăsa o rază în aer, interiorul bisericii ar părea o imensă pînză de păianjeni. Oameni mizerabili!

A treia parte. Cînd plecă Isidora deja se înserase și văzu la ușă pe domnul cel curios. Vorbea cu Miquis și cînd ea trecu ei șușotiră. Tînăra grăbi pasul și se duse acasă la ea unde Relimpio, plin de rîvnă pentru buna desfășurare a sarcinii sale, crezu de datoria lui să-i atragă atenția serios despre deficitul groaznic pe care îl prezentau registrele: cifrele rubricii datorii, spumegînde și amenințătoare, erau deja ca valurile în largul mării furtunoase unde naufragia fragilul schif al Activului. Oh! Trecătoare curgere a lucrurilor omenești! Acea ordine atît de perfect inaugurată nu era mai mult decît fum. Nu numai că se terminaseră banii, dar aveau și datorii la toată lumea; la brutar, la lăptăreasă și la băcănie de unde veneau în fiecare zi să-i chinuie cu cererea lor grosolană.

Don José îi primea cu un surîs plin de bunătate, le arăta registrele cu socoteli și îi păcălea spunîndu-le: „Fiți fără grijă, domnilor; așteptăm fonduri, care nu vor întîrzia să apară."

Isidora suferea groaznic datorită acestui mod de viaţă, căci caracterul şi nobleţea ei nu se împăcau cu înşelătoriile. Să cheltuie mult, da, dar să şi plătească fără probleme era idealul ei. Ajunsese să se lipsească de strictul necesar. Buzunarele îi erau complet goale şi creditele consumate. Ce s-ar fi ales de ea dacă pe deasupra acestor orori n-ar fi apărut un soare dătător de viaţă şi speranţă? Să cîştige procesul! Ideea unui triumf apropiat îi dădea puteri pentru a face faţă atîtor umilinţe. Dacă procuratorul îi spunea că va dura mult timp descurajarea ei se transforma în disperare. Acasă se întreţinea cu fiul ei, reînviau proiectele de a se apuca de muncă... dar la ce bun? Se convingea imediat că era imposibil; suna clopoţelul anunţîndu-i pe creditorii care intrau ca leii; şi chinurilor cauzate de griji şi ruşine le urmau nopţi întregi de dispreţ şi descurajare. Noua zi venea însoţită de lipsuri, privaţiuni, mizerie.

Nu se ştie cum intră în vorbă cu Isidora domnul cel curios; dar e neîndoios că a făcut-o. Cavalerul se arată a-i cunoaşte toate antecedentele şi întreaga poveste a nefericitei tinere şi se prezentă ca un binefăcător al umanităţii, sprijin şi reazem al orfanilor neputincioşi. Era atît de bogat!... Dar atît de antipatic!...

Bietul domn José! Acum chiar că eşti cel mai nefericit dintre oameni. Nu numai că ţi-au luat veneratele tale registre, dar te-au şi dat afară cu ordinul clar de a nu te mai întoarce niciodată în casa finei tale. Cruzime fără seamă! Există oameni care par fiare... José, eşti un martir.

Capitolul 22

... ŞI GATA

1.

Cît timp durară în casa Isidorei belşugul şi cadourile, Mariano duse o viaţă de domnişor trîndav, refractar la învăţătură, greu de urnit la muncă, gata oricînd la risipă şi la joc. Precocitatea lui de a face pe plac simţurilor revela că viaţa lui spirituală va fi foarte slab reprezentată. S-ar zice că Natura a vrut să facă prin acea pereche fără noroc două

exemplare opuse de o morală capricioasă; căci dacă ea trăia într-o aspirație smintită spre lucrurile înalte, punîndu-și, cum zice San Agustin, cuibul între stele, el se apleca sub instinct spre lucrurile grosolane și meschine. Căpătase un gust neobișnuit pentru dezordine și culegea cu lamentabilă asimilare toate cuvintele prosteşti și barbare, pentru a-și da, folosindu-le cu nerușinare, aere de ucigaș năimit. Isidora înțelese imediat că fratele ei nu va fi niciodată o persoană onorabilă și că nu se înființase încă acel colegiu capabil să-l șlefuiască. Și dacă la început a putut să-l domine, folosindu-se de dragoste, mai tîrziu dragostea lui Mariano se răci; odată cu afecțiunea dispăru și respectul și nu se mai putu stăpîni impetuoasa înclinație a băiatului către o viață de vagabond și dispreț față de învățătură. După ce trecuse o perioadă de lupte, Isidorei începu să-i fie teamă, îngrozită de bestialul și odiosul său limbaj. Cine folosește un limbaj josnic acela poate face doar fapte urîte și poate avea doar gînduri negre. Unde cîntă broaștele n-o să fie altceva decît bălți și mîl.

Cînd *Pecado* se vindecă de rănile pe care i le făcuse tăurașul Getafe, Isidora se înarmă cu curaj, îi ținu o predică și-i spuse răspicat că nu va mai avea nici un sfanț dacă n-o să și-l cîștige el însuși. Rămase deci stabilit că va învăța o meserie; dar pînă cînd se va petrece acel eveniment ieșiră în relief peste supărarea Isidorei aspirațiile ei aristocratice, căci nu era de acord ca fratele ei să fie nici cizmar, nici zidar, nici lăcătuș, nici croitor, nici cel puțin coafor și chibzuind asupra meseriei cărcia să se dedice se hotărî să fie gravor, adică fabricant de acele prețioase stampe care împodobesc publicațiile ilustrate și minunatele reproduceri ale muzeelor ... Pentru ca meseria să poată trece drept nobilă, trebuie să simulezi înrudirea ei cu arta.

Căutînd pe ici, căutînd pe colo, nu se găseau alte ateliere decît cele de litografie. Miquis stărui să se ocupe el de această problemă și vorbi cu cumnatul lui Matías Alonso, un oarecare Juan Bou, care se stabilise acolo recent și avea, printre alte calități, pe aceea de a fi foarte sever cu lucrătorii săi. Bou consimți să-l primească pe Mariano, despre ale cărui inclinații răutăcioase i se dădură lămuriri pentru a-l trata cu severitate și a scoate din el, dacă era posibil, un muncitor abil și sîrguincios.

Juan Bou era un barcelonez aspru și cu o statură atletică, de peste 40 de ani, dotat cu acea abilitate de a munci și cu acea puternică inițiativă ce caracterizează poporul catalan; sănătos ca un taur, după propria lui expresie; de un

umor suculent dar cu vorba greoaie. Chipul său, îngropat într-o copioasă barbă neagră şi rebelă, înfăţişa în grămada de păr aspru doi ochi inegali: unul foarte vioi, pe care şi-l rotea cu uşurinţă; celălalt, fix şi fără strălucire; mai jos şi pus ca la întîmplare un nas de ciclop; mai sus o frunte lobulară care necesita lovituri de daltă pentru a semăna cu celelalte feţe omeneşti; precum şi o cicatrice pe sprînceana dreaptă, rezultată, după cum spunea, din sărutul unui glonţ...

Putea trece drept marinar călit în o sută de bătălii cu valurile, dar şi drept bandit din basme. Avea la extremităţile superioare două mănunchiuri de degete cu care muncea; şi desigur nimeni care i-ar vedea grosolănia acelor mîini mari n-ar crede că deveneau foarte delicate la desenat. Structura lor necioplită le făcea mai potrivite pentru odgonul de la velă sau pentru dalta cioplitorului în piatră. Respira ca nişte foale într-o fierărie şi tuşea mereu; dar o tuse atît de aspră şi sufocantă, încît atunci cînd avea accesul dădea din cap şi se înroşea tot; credeai că va plesni iar ochiul care se rotea îi ieşea afară din orbită, iar cel stins se ascundea cît mai în fundul capului.

Avea două feluri de fanatism: cel a muncii, căci nu putea sta fără să facă ceva, şi cel al politicii. Susţinea cu înfocare drepturile poporului, delira pentru preeminenţele şi pîinea acestuia, întemeind pe acest cuvînt, popor! o serie de teorii care mai de care mai extravagante. În realitate, aceste teorii nu erau ale lui. O generaţie întreagă se înnebunise cu ele, privindu-le ca pe pîinea binecuvîntată. Dar Juan Bou le sublimase în mintea sa necultivată, transformîndu-le într-o formulă de un egoism brutal. După el mulţi membri importanţi ai organismului social nu aveau dreptul să fie înţeleşi în cadrul acestei denumiri sublime şi mîntuitoare: poporul! Noi cei care n-avem mîinile pline de bătături, nu eram poporul; voi, proprietarii, avocaţii, negustorii, nici voi nu eraţi poporul. Din această idee exclusivistă se naşte o tiranie şi din această tiranie s-a născut muncitorul — soare: Juan Bou, care spunea: „Poporul sînt eu."

În Barcelona reuşise să înfiinţeze un atelier de litografie. Dar economiile sale şi chiar atelierul eşuară datorită nesocotinţei unei femei cu care, fiindcă îşi băgase dracu coada, fără îndoială, se căsătorise. Nici nevasta lui nu era poporul; era o lipitoare a ţării ca voi cei care citiţi acestea. Cine i-o fi băgat în cap lui Juan Bou să se căsătorească cu fiica unui perceptor? Dintr-un asemenea vampir ce-ar fi

putut ieşi decît o femeie risipitoare, capricioasă, zvăpăiată? Juan rămase văduv şi pentru a-şi reface bugetul distrus se puse iar pe muncă. Dar cu evenimentele din 1868 i se aprinse curajul muncitorului; din blajin deveni furibund; din discret, vorbăreţ; crezu că lumea se va întoarce cu susul în jos şi că societatea îşi va altera elementele sale nemuritoare; văzu eterna columnă cu micul său capitel pe jos şi cu plinta greoaie în aer; îşi închipui că de aici înainte se va merge cu capul şi se va gîndi cu picioarele; şi purtat de aceste idei luă parte la toate revoltele, acţionă în toate răscoalele, fu exilat, persecutat, locui în temniţe şi duse cîtva timp o viaţă mizerabilă, chinuitoare.

Cînd evenimentele politice i-au permis să răsufle uşurat, se stabili în Madrid, unde locuia sora sa, căsătorită cu portarul casei Aransis. Dar înainte de a putea să lucreze, alte întîmplări îl tîrîră din nou în aventură; se îmbolnăvi, trebui să abandoneze luptele politice iar în octombrie 1873 era definitiv stabilit la Madrid dar nu şi vindecat de superstiţia lui izbăvitoare.

Auzindu-l cum îşi povestea faptele vitejeşti, l-ai fi putut santifica. El nu era numai un apostol, era un martir. Faima n-avea trompete, nici surle destule pentru a duce în toate părţile vestea persecuţiilor sale. Celebrităţile partidului liberal nu făcuseră nimic... O farsă, o curată farsă! El făcuse totul şi marea sa vantitate nu cunoştea oprelişti cînd se apuca să formuleze planuri de guvernare. El le ştia pe toate. Îi erau familiare fapte şi persoane şi cu uşurinţă le aranja pe toate. Metodele lui aveau farmecul simplităţii. Mai întîi trebuia să adune patru duzini de indivizi şi să-i atîrne de felinarele de la Puerta del Sol. Apoi urmau decretele, toate cu un singur articol. Dacă ar şti el ceea ce trebuia să facă un om care a citit atît, un om care a tîrît fiare şi lanţuri şi care a fost purtat din temniţă în temniţă!... Aşa cum soldatul îşi arată rănile, el îşi arăta urmele cătuşilor... Mîncase şoareci! De ce altă reclamă mai avea nevoie pentru a conduce lumea? Primii lui ani de muncă la Madrid au fost foarte fericiţi şi cîştigă destui bani. Atunci fusese o oarecare renaştere în industrie şi începea să se dezvolte gustul pentru a prezenta mărfurile cu iscusinţă, măgulind ochii celui care cumpără. Bou făcu multe milioane de etichete pentru magazinele de vinuri, tăbliţe cu anunţuri, cartonaşe cu trei, patru cerneluri şi desene obişnuite pentru cutiile de chibrituri. Ce iniţiativă avea! A fost primul căruia îi trecu prin minte să facă pe scară largă chenare cu care bucătăresele împodobesc dulapu-

rile pentru vase. Înaintea lui nimeni nu făcuse următorul calcul: În Madrid există 92.188 locuințe care înseamnă 92.188 de bucătării sau, care e același lucru, 92.188 de bucătărese. Presupunînd că există 70.000 care schimbă hîrtia doar o dată pe lună, punînd doar trei fișii, fac 210.000 fîșii. Topul de o mie de fișii se vinde cu trei duros. Cele 210 topuri înseamnă deci 630 duros pe lună. Făcu încercarea și foarte repede toate prăvăliile de oale din Madrid vindeau hîrtie în fîșii care, în comparație cu cea veche, era un model de eleganță, căci avea desene cu șerpi, toreadori și personaje foarte populare.

Singurul viciu al lui Juan Bou, dacă viciu se poate numi, era loteria. Nu exista extragere pentru care să nu cumpere mai multe bilete. Pentru el acest joc național era o formă ipocrită a administrației socialiste. Avea mare ghinion; dar nu dezarma și știa să aleagă mereu numerele cele mai frumoase. În concluzie, nu cîștigase mai mult decît leafa lui. Așa se întîmpla de cînd se ocupa de comerțul cu chenare, stabilindu-se pe strada Juanelo, unde avea un atelier mare, deși incomod. Mai cumpără cîteva pietre mari, o frumoasă mașină de Janiot, o ghilotină, o mașină de lustruit, cerneluri bune, aparate de micșorat și altele. Inițiativa lui nu obosea. Înțelegînd că anumite obiecte de tipografie îi erau de ajutor în litografie își cumpără cutii și mașini și se trezi cu tot necesarul unui atelier care multiplica cîntece pentru orbi și versuri naive. Materialul pentru plăcile fotografice și gravuri era imens și îl cumpără aproape pe degeaba. Ajunse și cu această afacere pe scară largă și orbii putură să cumpere o mulțime de cîntece la un preț derizoriu. Prăvăliile de oale, cele de nisip și rămășițe și vînzătorii ambulanți se aprovizionau cu foarte puțini bani cu versuri proaste din vechiul repertoriu și cu altele noi, cu soldați francezi sau spanioli, musulmani sau creștini.

Clădirea era un adevărat labirint, format din camere diferite, care se alipiseră una lîngă alta în funcție de necesități. Tipografia destinată cîntecelor și versurilor ocupa cea mai proastă și mai întunecoasă parte. Totul acolo era vechi, primitiv și ruginit. Mașina, răsunînd ca o mașină de bătut porumb, avea tînguiri de rănit și convulsii de epileptic. Destinată timp de șase ani să scoată un ziar de stînga, rămăsese în ea un rest, o urmă de febră literară care atîta timp trecuse prin cilindrul și tamburul ei. Cutiile în care zăcea în bucăți de plumb haosul cuvîntului omenesc, erau desfăcute, prăfuite și transpirau cerneală. Fuseseră folosite la tipărirea clandestină a manifestelor și păstrau aspectul ne-

grei uneltiri care îşi urzeşte acţiunile în umbră. Oribila ghilotină, al cărei enorm cuţit putea tăia la fel de bine foiţa de ţigări ca şi un cap omenesc, ocupa ungherul cel mai întunecat al murdarei camere, ce părea mai degrabă un beci sau o pivniţă decît atelierul artei de multiplicat, instrument suveran al divinităţii, vicar al Providenţei pe Pămînt. Văzînd acele instrumente se putea bănui că o asemenea artă fusese închisă acolo pentru a ispăşi păcatele pe care vreodată, pentru că încăpuse pe mîini proaste, le-a putut comite.

2.

În această temniţă a lui Gutemberg a fost băgat Mariano pentru a-şi face ucenicia. Mai întîi Juan Bou l-a pus să copieze desene uşoare cu cerneală autografă; Dar arătă o atît de slabă înclinaţie pentru asta, confirmată de calitatea materialelor tipărite, încît a fost pus să se antreneze la culesul literelor. Primele lui stîngăcii, neatenţiile, răspunsurile obraznice au fost pedepsite atît de sever de meşter, ajutat şi de o curea, încît foarte repede băiatul i-a ştiut de frică şi, odată cu teama, a venit şi respectul şi o oarecare convingere că supunerea şi munca îi conveneau pentru moment mai mult decît trîndăvia şi răutatea. În scurt timp căpătă o anumită îndemînare cu ajutorul unui zeţar bătrîn aproape invalid şi a unui puşti foarte isteţ pe care l-am cunoscut cu ani în urmă şi l-a cunoscut şi Mariano şi mai bine sub numele de *Majito*. Acesta cîştiga patru reali iar *Pecado* doar doi; dar acel cîştig onorabil îi aducea săptămînal în inimă un grăunte de orgoliu legitim care putea foarte bine, cu timpul, să fie baza pe care să se clădească demnitatea care îi lipsea.

Asprimea pedepsei şi obligaţia de a fi prins într-un exerciţiu sedentar şi monoton, într-un local cu lumină puţină şi deloc vesel, îl făcură pe Mariano taciturn; deveni palid şi slăbi. După patru luni, compune deja singur, dacă nu cu uşurinţă, cu exactitate, legendele versurilor, care erau în număr foarte mare. Le ştia pe toate pe dinafară şi-i era de ajuns să vadă vinieta nefinisată pentru a ghici şi a compune apoi distihurile. El şi tovarăşul lui, *Majito*, îşi aruncau în fiece clipă versuleţe aplicîndu-le la orice idee ori întîmplare de moment. Foarte repede scoteau la lumină vreun citat oportun din *Viaţa omului slab*, adică:

Cine îl vedea dezbrăcat
Rîdea ca un apucat.

sau acela din *Viața lui don Espadón**, care zice:

Toată ziua dansa
și pe iubită o mîngîia.

Plictiseala celor doi puști îi făcea printr-un fel de proces psihologic, care înlănțuie căscatul cu meșteșugul, să pună pe muzică acele distihuri și cînd *Majito* le cînta pe cele din Procesiunea din Vinerea Sfîntă, care sună astfel:

Mulți copii imediat însă
vin cu luminarea aprinsă.

îi răspundea *Pecado:*

Cei de la Caritate
înainte merg cu demnitate.

Știau, de asemenea, pe dinafară, fără să uite o iotă, cîntece pentru cei lăudăroși, pentru cei viteji, pentru hoți și criminali, anecdote despre eșafoade.

Cînd Mariano cîștigă trei reali, Juan Bou recunoscîndu-i progresele îi ascultă ofurile. Băiatul nu putea suferi zețăria. Vroia să lucreze la litografie; dar cum nu avea aptitudini și nici îndemnare pentru desen vru să fie ștanțator. Îl duse acolo să-l ajute pe lucrătorul de la presă și foarte repede Bou își dădu seama că Mariano făcuse o alegere bună. Învață să folosească cu abilitate acidul și vaselina și, de asemenea, să traseze cu precizie. Mașina îi plăcea atît de mult lui *Pecado* încît cînd avea un răgaz nu se dezlipea de lîngă ea, atent la mișcările ei ordonate. Cînd o privea vrednică, desprinzîndu-se de pe dinții și încheieturile ei de sudoare neagră și grasă, simțea că îi transmite amețeala ei și pentru cîteva clipe se presupunea format de asemenea din piese de fier care își atingeau scopul cu precizia fatală a Mecanicii.

În ciuda fanfaronadelor lui politice și a aspectului feroce, Juan Bou, *ursus speloeus,* era ceea ce se cheamă în termeni obișnuiți un nefericit, un bun, pîinea lui Dumnezeu. Avea inima afectuoasă, miloasă și sensibilă, și nu putea vedea o nenorocire fără să nu încerce s-o aline. Cînd nu era în apele sale limbajul îi era concis și brutal și tuna și fulgera, cînd îi revenea voia bună debitul lui verbal de-

* — Un fel de Moș Teacă.

venea curgător împodobindu-se cu flecăreala lăudăroşeniei Discuta familiar cu băieţii arătîndu-le cînd expresia seducătoare a înţelepciunilor lui politice, cînd pasajele dramatice ale istoriei lui de martir.

După ce trecuseră şase luni de la începutul uceniciei lui Mariano acesta era remunerat cu şase reali pe zi fiind, lucru rar! lucrătorul cel mai simpatizat de Juan Bou. Era între ei o mare asemănare sau o nepotrivire absolută? Nu se ştie bine. Nu se ştie nici care dintre aceste două lucruri genera simpatia. Totuşi e sigur că şi Mariano era fanfaron şi că în această perioadă de şase luni trăită lîngă Bou i se transmisese idolatria pentru Popor. În ceea ce priveşte lipitorile ţării, *care sug sîngele muncitorului*, şi în ceea ce ne priveşte pe noi toţi, care nu avem bătături la mîini, credea că îl deranjează la fel de mult ca şi pe maestrul său; dar ceea ce se întîmpla era că-i invidia, căci invidia obişnuieşte să folosească masca urii.

În străfundul sufletului, *Pecado* rîvnea să fie şi el lipitoare şi să sugă tot ce ar putea lăsînd poporul să moară de foame; o dorea cu ardoare pentru a-şi satisface toate poftele concupiscenţei umane şi pentru a avea mulţi bani, indiferent de unde ar fi provenit. Prin aceasta se deosebea radical de meşterul său foarte îndrăgostit de muncă. Bou nu vroia nici un lux, nici vicii scumpe, nici palate; ceea ce dorea era ca toţi să fim poporul; că tot ce avea gură să aibă o unealtă în mînă; să nu mai existe decît ateliere şi să se închidă locurile de distracţie; să se suprime salariile şi să nu mai fie decît zilieri; ca fiecare să nu fie proprietar decît pe lingura cu care trebuia să mănînce ciorba naţională.

În încăperea unde se afla maşina, Bou îşi avea masa de lucru şi pe ea piatra pe care desena, aşezată pe un disc de lemn care se învîrtea. Nu departe se putea vedea presa manuală de unde se scoteau probele şi se tipăreau ştirile. Ştanţatorul era un tînăr căruia îi plăcea pălăvrăgeala, vorbea tam-nisam ţîşnind din el discursul şi cuvîntul cum ţîşneşte aerul din nişte foale găurite. Era un *intellectus* plin de defecte. Mariano avea în laconismul său o brutalitate sentenţioasă.

— Despre ce vorbiţi aici, băieţi? zise dintr-o dată Juan Bou care era în acea zi foarte bine dispus, căci îşi încasase o veche datorie.

— Asta, replică ştanţatorul cu modestia pe care i-o inspira mintea lui scurtă în comparaţie cu înţelepciunea meşterului, asta zice că la anul n-o să mai muncească.

— Asta o s-o pună curcanu, declară Bou, surîzînd şi

fără să-și ridice ochii de pe piatră. Ce-o să mănînci dacă n-o să muncești?... Mi se pare că tu ești din familia lipitorilor... Și am auzit eu ceva. Nu știu cine mi-a spus că ești nobil sau că nu ești nobil...

— Asta mai zice, continuă ștanțatorul, bucuros că meșterul gîndise ca el, că atunci cînd soră-sa o să cîștige procesul o să fie domn.

— Procesul?... Știi cum aș face eu ca să se cîștige dintr-o dată toate procesele? spuse Bou bucurîndu-se de efectul pe care admirabilele sale idei îl avea asupra celor doi băieți. Aș trimite să dea foc tuturor arhivelor, fără să mai rămînă vreo hîrtie întreagă. Omenirea n-are nevoie de hîrtii. Trebuie să lichidăm..., auziți? Trebuie spus: „Pînă aici au mers lucrurile"... și gata... Eu le-aș spune judecătorilor, grefierilor, aprozilor, magistraților și celorlalți potlogari: „Vreți să mîncați? Uite sapa, plugul, dalta sau ce vă convine. Dar cu hîrtii nu se mănîncă aici, domnilor..." Dacă nu vor? Voi face o baltă de cerneală și-o să-i înec în ea... *și gata.*

— Zice ăsta, repetă lucrătorul, care dorea cu înfocare să dezvăluie neghiobiile prietenului său, că oamenii nu sînt egali, că el s-a săturat să fie sărac.

— Nu există sărăcie pentru cel cinstit, nu există cinste mai mare decît să muncești, afirmă Juan Bou, ridicîndu-se și lăsînd să se vadă splendoarea luminoasă a ochiului său rotitor, ce părea o roată de focuri artificale. Sărac! Ce vrea să zică asta? E o prostie, o elucubrație contrară marilor principii. Nevoile tale sînt satisfăcute? Da. Ți-e foame? Nu. Ești îmbrăcat? Da. Păi atunci ești la fel de bogat ca ducele A sau contele B sau poate și mai și.

Și de la acest discurs simplu și lapidar, care îl urcase la înălțimea lui Marcus Aurelius, trecu printr-o ușoară gradație la altul mai accentuat, mai energic, deși nu mai elocvent, spunînd:

— Restul e de prisos și un lux înseamnă exploatarea muncitorului, înseamnă a-i suge sîngele, a se alimenta din sudoarea lui binecuvîntată, a mînca rafinatele feluri de mîncare amestecate cu lacrimile săracului. Îi vedeți pe ăștia care umblă pe aici, toată această adunătură de domni și trîntori. Din ce trăiesc? Din munca noastră. Ei nu muncesc pămîntul, ei nu folosesc uneltele, ei nu fac decît să se plimbe, să mănînce bine, să meargă la teatru și să citească tot felul de cărți pline cu tîmpenii... Acum să ne comparăm. Noi sîntem albinele; ei trîntorii; noi facem mierea; ei ne-o mă-

nîncă. Ne lasă resturile, ne aruncă o bucată de pîine de milă, ca la cîini... Dar totul se va schimba, ticăloşilor, totul se va schimba; va veni vremea şi vom face socoteala, da, marea socoteală, judecata de apoi. Oh, pungaşilor! Şi noi avem valea lui Iosafat. Acolo vă aşteptăm. Acolo vom fi cu o bucăţică de creion de mărimea asta şi o foiţă de ţigară care vor fi de ajuns pentru a face marea socoteală. Lichidarea e uşoară, căci e ultima..., *şi gata*.

Mariano şi colegul său îl ascultau absorbiţi.

— Zice ăsta, continuă ştanţatorul, neobosit să tot pîrască, că el or o să trăiască în huzur, or o să renunţe la tot.

— Păi să vedem, zise meşterul, întorcîndu-se la lucrul său; explică-ne ce gîndeşti tu... La ce aspiri tu? Ce vrei tu?

— Eu? spuse Mariano cu un laconism groaznic. Să am bani.

— Să ai bani! Banul este o formulă, un mijloc de schimb, declară, cu olimpică suficienţă Juan Bou. Şi dacă va veni o zi în care să nu mai existe bani, în care banii să nu mai reprezinte nimic, căci lucrurile sau mai bine-zis serviciile vor fi reciproce fără nevoia acestui intermediar?

— S-o creadă el, spuse încet ştanţatorul tovarăşului său.

— Da, o să dispară banii că nu folosesc decît pentru afaceri murdare. Suprimînd numerarul, se vor suprima hoţii... *şi gata*.

Amîndoi căscară zgomotos.

— Dar banii, se aventură în discuţie Mariano, n-o să dispară nici azi, nici mîine...

— Cine ştie... Lucrurile merg prost. Se zice că ăsta o să plece. Îmi scriu din Barcelona că se lucrează...

— Banii n-or să dispară, afirmă *Pecado*, revoltîndu-se cu tenacitate împotriva înţelepciunii de necontroversat a meşterului.

— Ba da.

— Păi eu vreau să fiu bogat.

— Să fii bogat! Ce înseamnă bogăţia, animalule? E o chestie convenţională, dobitocule. Sînt pe aici cîţiva pungaşi care mănîncă ce nu e al lor, ce e al nostru al tuturor, în comun, şi în ziua în care o să se spună: „Ei, hai! Aţi supt destul...“, o să fie bine, o să fie bine. Noi o să zicem: „Ia să vedem, domnule duce de Cutare, de unde ai luat pămînturile A şi izlazurile B? Domnule bancher Cutare de unde ai luat dumneata milioanele X şi Y pe care le ai în bancă?“

„Păi să vedeţi... o să zică ei...“ „Vulpoi şireţi mai sînteţi voi, acaparatori, ca să nu zic altfel.“. Aşa că vezi acum. Atunci nu vor mai fi Bani, nici Bancă, nici Bursă şi nu vor mai exista decît servicii reciproce, îmi dai îţi dau. Dacă eu am nevoie de o bucată de şuncă, de alimentul A sau de alimentul B, mă duc la prăvălie şi aflu că negustorul are nevoie de etichete, de reclamă. E, aici intervine schimbul: îmi dă, îi dau. Croitorul va face pantaloni cizmarului, cizmarul va face pantofi croitorului. E un organism foarte simplu, nepricepuţilor. Voi n-aţi studiat chestiunea n-aţi muncit pentru asta, n-aţi fost în temniţe, n-aţi mîncat şobolani scîrboşi... îi vorba de un organism. Ştiţi ce e un organism?

Tăcură amîndoi. Credeau că e vorba despre un organ, dar nu îndrăzneau s-o spună.

— Asta mai zice, adăugă pîrîciosul, fără să-şi poată stăpîni rîsul, că vrea să devină celebru.

— Celebru! Ha, ha, ha, exclamă Juan Bou, radios, gîndindu-se la triumful pe care urma să-l aibă discursul său. Deci celebru, ce mai..., adică om mare? Îndrăzneţ prostănac! Şi ce înţelegi tu prin celebritate? Cea a războinicilor şi a căpitanilor, cea a proştilor ăstora care îşi zic poeţi, scriitoraşi...? Primii sînt călăii omenirii: n-au făcut decît să omoare lumea. Ceilalţi au înşelat şi au zăpăcit omenirea spunîndu-i o groază de minciuni şi alte viclenii. Ia-l pe soldatul Cutare, pe poetul Cutare şi pe prozatorul Cutare. Ce au făcut ei pentru popor? Nimic. Celebritatea lor se va sfîrşi căci se va sfîrşi şi istoria. Se va face o istorie nouă în care n-o să mai figureze decît cei care au inventat o maşină sau au perfecţionat o unealtă. Aştia da, ăştia chiar c-o să aibă parte de statui.

— Şi cine... o să facă statuile? întrebă cu o mare vioiciune a spiritului Mariano.

— I-auzi, spuse Bou, revenindu-şi, după ce se zăpăcise puţin, sculptorii. Vor fi sculptori care vor face statuile muncitorilor celebri, ale părinţilor patriei şi li se va plăti în alimente... Parcă eşti prost... Acum, dacă tu vrei să fii celebru inventînd direcţia baloanelor sau ceva asemănător, atunci nu mai zic nimic. Asta e altceva... Dar nu-i invidia pe oamenii zilei, pe aceste lipitori ale poporului. Uite cine sînt. Prim? Un ticălos. O'Donnell? Un viclean. Toţi tirani şi călăi. Olózaga, Castelar, Sagasta, Cánovas. Toţi nişte flecari. Şi Thiers ăsta al Franţei? La fel ca ei. Cînd va veni vremea curăţeniei o să vezi ce-o să rămînă aici... Nimic,

nimic; învaţă meseria asta şi poate o să ajungi la celebritate. Acum ştii să mănînci şi să te îmbraci din munca ta. Îţi dă,-ţi dai... *şi gata.*

— Dar ăsta zice că vrea să fie celebru, chiar dacă pentru asta trebuie să comită o infamie.

— Băiete, băiete, vrei să dai lovitura? îndrăzneţ prostănac! Dă-o, băiete, dă-o. N-o să-ţi lipsească prilejul cînd o să se strige: „Jos tirania!" Ia aminte! Încearcă orice, chiar şi o infamie! cum zici. Poate să nu fie. Azi se ia drept infamie ceea ce mîine e poate privit ca o acţiune măreaţă. *Şi gata...*

Continuă să vorbească pe acelaşi ton şi să-şi dezvolte ideea cu astfel de judecăţi curajoase încît băieţii îl ascultau ca pe sfînta liturghie.

— Ce vreau eu sînt banii, zise iar Mariano, cu o grosolănie concisă.

— Ah! Nu mai vrei celebritate, ci arginţi. Nu era ca tine celebrul Erostrato.

— Cine?

— Unu care a dat foc, spuse Bou, plesnind de erudiţie, unui templu, nu ştiu dacă din Babilonia, Veneţia sau din altă parte.

— Şi au ieşit bani?

— Iar cu banii!

— Cu bani obţii orice.

— Şi tu vrei să ai de toate, să te bucuri, să fii fericit ca ceilalţi ticăloşi, ca lipitoarea X sau Y.

Mariano bombăni, făcînd cunoscut, în modul său necioplit, dorinţa sa arzătoare de a fi lipitoare.

— Ei, haide! Gata cu pălăvrăgeala! spuse meşterul aruncînd o privire spre presă. Gata... Scoateţi-mi ştirile chiar acum.

Şi urmă o linişte tulburată doar de rumoarea activităţii taciturne. Se augea geamătul presei, frecarea lipiciosului cilindru şi scîrţiitul penei meşterului pe piatră. Juan Bou, care deşi un bun catalan avea o ureche muzicală groaznică, stîlcea printre dinţi *Marseillesa,* de parcă era o maşină de bătut porumb. Apoi scuipa cîteva note şi tăcea pentru a începe iar după cîteva clipe. Se molipsise de această pasiune a ucenicilor săi de a fredona distihurile şi aşa pe negîndite cinta pe muzica lui Rouget de L'Isle aceste versuri:

Mulţi copii drăgălaşi
îmbrăcaţi în îngeraşi.

Capitolul 23

ANTRACT ÎN CAFENEA

Mariano duse un timp acest fel de viaţă, fără să se întîmple ceva deosebit demn de a fi povestit. Dar în primăvara lui 1876 începu deja să se plictisească. Nu se mai ducea la atelier cu regularitate şi-şi petrecea ore în şir în cafeneaua Sudului. Datorită dorinţei înfocate de a-şi mări venitul se molipsise de patima jocului frecventînd tripourile rău famate sau alăturîndu-se cetelor de haimanale care, în aer liber, jucau în faţa hanurilor sărăcăcioase din afara oraşului. N-avea noroc, se zăpăcea şi pierdea aproape întotdeauna. Cînd cîştiga îşi permitea luxuri excesive, ca mersul la teatrul pentru copii, să vadă toate spectacolele de la primul pînă la ultimul; mîncatul unui antricot cu roşii în orice tavernă, frecventarea balurilor servitoarelor şi croitoreselor unde dansa şi făcea cuceriri. Cînd cîştigurile erau din întîmplare formidabile, închiria o mîrţoagă, se duce la trap pînă la Poarta de Fier sau făcea turul Madridului plimbîndu-se prin parc printre şirurile de trăsuri de lux şi călăreţi bogaţi. Pentru ca această parodie urîtă şi greţoasă a risipei clasei superioare să fie mai completă, avea micile lui datorii la băiatul de la cafenea şi la prieteni.

Lipsise toată ziua de la atelierul lui Bou, dar fusese punctual, nelipsind niciodată de la cafeneaua Sudului. Uneori nu stătea mai mult de o clipă, alteori patru, cinci ore. Îl vedeai singur, în cămaşă albastră şi basc, cu coatele pe masă, cu ceaşca de cafea în faţă, iar în gură cu un trabuc de două parale, privind norişorii de fum cu o stupidă somnolentă.

Dar cine e domnul acela care deschide uşa cafenelei şi de cum îl vedea pe Mariano vine spre el şi se aşează la şi de cum îl vede pe Mariano vine spre el şi se aşează la masa lui? Cine să fie dacă nu binecuvîntatul don José? I se văd bine pe chip tristeţea şi chinul prin care trece. Are faţa slăbită şi ofilită, ochii impregnaţi cu un fel de melancolie funebră, obrajii, care înainte se luau la întrecere cu trandafirii şi garoafele roşii, erau acum palizi şi brăzdaţi de riduri. Ce i se întîmplă? Ne va spune el. O vreme singura sa consolare era să se întîlnească cu Mariano la cafeneaua Sudului şi în faţa lui să-şi verse necazurile asemănătoare cu cele ale păstorilor de odinioară; şi aşa cum oile, cum zic poeţii, uitau să pască ascultînd cîntecele păstorilor, tot aşa

lui Mariano i se răcea cafeaua fiind atent la ce povestea don José.

— Nici azi n-am putut s o văd, spuse în acea zi de aprilie 1876. Domnul Botín ăsta e un călău: n-o lasă să iasă din casă, n-o lasă să iasă din balcon... Mie mi-ar plăcea ca domnul Botin şi cu mine să ne întîlnim într-o zi nas în nas... Eu sînt naşul surorii tale, sînt al doilea ei tată, şi trebuie s-o ocrotesc... În curînd bietul *Riquin* va rămîne singur şi i se va părea ciudat să nu mă vadă în fiecare clipă şi să nu se joace cu mine ca înainte!... Căci trebuie să ştii că *Riquin* nu iubeşte pe nimeni mai mult ca pe mine; mă iubeşte mai mult decît pe propria lui mamă. Pe Botín nici nu-l poate suferi.

Zicînd acestea, Relimpio îşi dezvăluia, cu ajutorul chinului său, bucuria răzbunării. *Riquin* nu-l iubea pe celălalt. Oh, ce plăcere dumnezeiască!

— Sora mea e de vină, zise Mariano. Botín ăsta e o fiară. De ce nu-l dă afară aşa cum ar trebui? Păi vezi dumneata... d'aia, la dracu!... El e bogat; ea se află în ananghie.... Dacă ar munci ca mine, ar trăi aşa cum trebuie. Prin urmare, nu mai calc în casa ei pentru că am fost odată şi mi-a zis să nu mai vin. Prin urmare, Botín ăsta nu vrea ca nici eu, nici dumneata, nici mătuşă-mea Encarnación să ne mai ducem pe acolo. Nu vrea complicaţii. Eu nu mă mai duc că, închipuie-ţi dumneata, că mă întîlnesc cu Botin, vorbim şi, fără să ne dăm seama, datorită situaţiei... ne certăm. În concluzie, mă fac că nu am soră.

— Dacă cel puţin ar lăsa-o să iasă pe stradă cînd vrea ea, zise Relimpio bîndu-şi cafeaua, în timp ce Mariano îşi rupea mandibulele pentru a scoate fum din ţigara tare. Dar lasă, lasă. Trebuie să ne folosim de toate tertipurile ca să iasă afară. Sărmana, o duce aşa de trei luni şi nu ştiu cum mai suportă. La teatru? dacă vrei... Duminica o face să se ducă la biserică şi atît... Se zice că domnul ăsta e habotnic.

— E bogat, spuse Mariano pe un ton de groază amestecată cu respect pe care îl folosea mereu pentru a-şi exprima această idee.

— Putred de bogat. Cîştigă milioane. Dacă îl lasă înghite Spania cît ai zice pîs. Şi n-ai aflat bomba. E căsătorit. Să ştii că dacă n-aş fi om serios i-aş scrie o anonimă nevestei-si şi i-aş povesti aventurile lui... Dar nu-mi stă în caracter. Soţia lui Botín e contesă sau baroană; el e conte sau baron consort, înţelegi? Ea e, după cum se zice, o femeie

cumsecade şi face multe opere de caritate. Se spune că va fonda un spital.

— Lipitorile ţării şi ale săracului care munceşte, la dracu!... Ei cheltuiesc ce-i al nostru... Dar or să vadă ei! La dracu! Cea mai frumoasă zi... datorită situaţiei lumea o să se schimbe şi *gata*... Acum e rîndul nostru. Prin urmare, o să se ducă banii. Totul o să se împartă în mod egal.

— Şi cel care nu munceşte să nu mănînce. La fel gîndesc şi eu. De cînd nu mai e don Amadeo şi acela chiar că era om cinstit, sîntem pierduţi. E adevărat că s-a terminat războiul; dar cum s-a terminat? Datorită banilor. Lumea asta e atroce. Aici nu există administraţie şi nu se ţin registrele Statului aşa cum cere Contabilitatea. Uită-te şi tu, pînă nu se suprimă obiceiul ca foştii miniştri să aibă treizeci de mii de reali... eu nu ştiu cum nu se întîmplă lucrul ăsta... Domnule, nu se mai poate cu Ministerul Finanţelor, e în deficit. Ce-ţi mai trebuie ca să ai atîţia funcţionari vagabonzi?... Domnule, politica... chiar şi politica... dacă ar vrea, toţi ar duce-o bine... Lăsînd la o parte banditii şi punînd în locul lor oameni cinstiţi. Uită-te şi tu, e foarte uşor. Ia să vedem... Don Cutare e un om cinstit? Da, domnule. Să vină încoa. Dar don Cutărică? Şi el. Să vină. Ei! Am acum administraţia pusă la punct. Ştiu că ticăloşii o să cîrîie, dar să cîrîie pînă plesnesc.

Aceste înţelepte aprecieri durară puţin şi apoi don José se întoarse la monotonia lamentărilor lui pastorale. Timp de mai multe zile se repetă aceeaşi situaţie... O văzuse o clipă. Era bolnavă şi tristă... Nici *Riquin* nu era fericit... In mai, adăugă la subiectele acestea neplăcute ceva ce era plăcut concupiscenţei lui Mariano.

— Ştii? îi spuse, că fiul meu Melchor s-a apucat de o mare afacere? A fost aici luna trecută. Desigur că m-a luat prin surprindere. Eu îl credeam la Havana. Dar directorul general îi întrerupse slujba numai după douăzeci de zile de la sosirea sa pe insulă şi mi l-a îmbarcat. Intrigi politice... Invidie şi mizerie.

— Datorită situaţiei... murmură Mariano, arătîndu-se perspicace. Don Melchor avea mîna cam lungă, prin urmare...

— Lasă, lasă, băiete. Melchor e chiar onoarea personificată.

— Da, dar... datorită situaţiei... văzîndu-se acolo, în atîţia bani..., prin urmare...

— Nu, băiete.

— În concluzie, s-a întors fără un sfanț.

— Nu chiar. A adus ceva... Să-ți spun afacerea care e uluitoare. E un secret pe care l-a descoperit.

— Un secret!.., Și-o să-l păstreze... așa cum trebuie.

— Nu, îl pune la dispoziția întregii lumi. A făcut și niște prospecțiuni. Apoi a dat un anunț la ziar spunînd că cel care vrea să afle secretul afacerii să trimită 20 de reali în timbre. Foarte bine! Nu-ți poți închipui cîte timbre am primit. Dar oamenii au obosit și acum primim puține scrisori.

— Dar secretul...?

— Nu-l știu.

— Și... dacă datorită situației... reiese că nu e nici un secret...?

— Eu nu știu... De cînd ne-am mutat în casa de pe strada Abades se ocupă de altceva. Scrie articole pentru gazete. A început-o cu companiile de căi ferate și alte întreprinderi grase și dacă ai vedea! Le face arșice. Aa, le face praf, le omoară. Eu îi zic că dacă tot scrie să scrie despre lucruri folositoare, de exemplu că englezii trebuie să ne înapoieze Gibraltarul. Asta da; eu cred că dacă asta se zice de cîteva ori la rînd, pînă la urmă trebuie să-l obținem. Și dacă nu, război, război cu englezii. Ah! Nu l-am avut pe cel din Callao? Ăla chiar că a fost mare. O să ți-l povestesc căci îl știu de parcă aș fi luat parte la el.

Dar Mariano nu era atent la acel interesant capitol al Istoriei. Epopeea celor douăzeci de reali în timbre îi captiva mai mult spiritul, adormindu-l în calcule voluptuoase și combinații de bogății și plăceri.

Cîteva zile mai tîrziu Mariano era acela care aducea veşti despre băiatul lui don José.

— Ieri, spuse, don Melchor a stat de vorbă mai mult de două ore cu Juan Bou. A inventat o tombolă pentru săraci. E asociat cu alți domni și, prin urmare, are autorizația Guvernului, așa cum trebuie. Milioane de draci, ce afacere! Juan Bou face biletele și-l fac și pe el părtaș la afacere.

— Știu, băiete. Căci eu trebuie să le țin contabilitatea. Este o idee umanitară. N-o să mai fie săraci... Revenind la ceea ce discutasem, Marianin, am văzut-o ieri la biserică. După-amiază am fost cu copilul la plimbare. Ah! Nu știi? Procesul merge bine. Să te văd odată la locul tău!...

Mariano se întinse, după care lovi cu pumnul în masă zicînd:

— Blestemată să fie Biblia!

Isidora, care locuia pe strada Huertas, ieșea mereu pe

balcon şi dacă îl vedea pe naşul ei plimbîndu-se încoace şi încolo şi aruncînd pe furiş o privire spre etajul al doilea simţea mîhnire şi milă. Uneori îl făcea semn să intre, alteori să nu intre, iar don José se supunea umil. Îl chemă într-o zi cu un gest graţios dinăuntru ridicînd transperantul şi arătîndu-şi chipul delicat în spatele geamului. Relimpio urcă.

Cum îi mai bătea inima! Intră, luă în braţe copilul, îl sărută de mii de ori pe frunte, pe bucle şi cu el în braţe intră în salon. Isidora purta un halat albastru de o croială foarte elegantă. Tocmai se pieptănase şi arăta superb. Cine ar fi văzut-o fără să ştie cine era nu s-ar fi îndoit o clipă că făcea parte din înalta societate. Don José o contemplă mai mult decît cu dragoste, cu veneraţie, cu fanatism, cum un sălbatic îşi contemplă idolul şi puţin a lipsit să nu se repeadă la ea.

— Eşti, eşti..., îi spuse tulburat de emoţie, ca o zeiţă... Să vină să te vadă ducesele şi să ia exemplu de la tine... *Riquín!* Copilule drag, soarele meu, mai sărută-mă... Binecuvîntată fie mama ta!

Mult se mai bucură Isidora văzîndu-şi naşul; dar o chestiune foarte urgentă îi va despărţi repede.

— Azi nu vine animalul ăla? zise Relimpio.

— Nu. Azi vorbeşte la Congres.

— Şi o să pot sta aici pînă diseară?

— Nu, căci am o treabă, trebuie să plec...

Don José se întristă cumplit. Ochii săi vioi se stinseră ca flacăra istovită a candelei atîrnată în faţa sfîntului.

— Am o treabă, zise Isidora scoţînd o scrisoare. Şi dumneata îmi vei face favoarea să duci chiar acum această scrisoare lui Joaquín.

Don José suspină adînc. Îşi luă o mutră descurajată şi chinuită, mutră pe care şi-o ia cineva cînd e obligat să bea un pahar cu oţet.

— E adevărat că azi nu eşti acasă?

— Nu. Dacă vrei, poţi să vii să te joci cu Riquín.

— O să-l scot la plimbare. Azi e frumos afară. Ce zici?

— Foarte bine.

— Atunci mă duc, mă duc să fac ce mi-ai cerut, murmură bătrînul, consolîndu-se cu ideea că va plimba copilul.

Isidora plecă. Îmbrăcămintea ei realiza dificila minune, ce nu reuşeşte tuturor, de a îmbina bogăţia cu modestia, căci totul la ea era select, nimic strident, nici încărcat, nici ţipător. Purta pe faţă şi maniere cel mai evident titlu de noblеţe şi oriunde s-ar fi dus ar fi pus în umbră orice bla-

zon. Şi, totuşi, spre nenorocirea ei, începea să fie cunoscută şi cine o întîlnea ştia că nu e o lady.
Doamnă prin figură, prin graţie, prin îmbrăcăminte!... Iar prin gînduri şi acţiuni, ce era?... E foarte greu de spus.

CAPITOLUL 24

SCENA A 25-A

(O cameră nu prea mare, confortabilă, bine mobilată şi în semiobscuritate)

ISIDORA ŞI JOAQUIN

JOAQUIN *(Cu admiraţie):* Dar ce frumoasă eşti sau mai bine-zis ce superbă!... Giuaver demn de un rege! De ce eşti condamnată să-ţi închizi strălucirea în sfera unei poziţii mediocre, obscure şi echivoce? Cumplită ironie a soartei! Fii încredinţată că naşterea şi temperamentul te-au făcut nobilă... dacă realitatea şi lumea trădătoare nu-ţi permit să te manifeşti aşa cum eşti...; dar nu suspina, nu te întrista. Azi e o zi veselă şi amîndoi să uităm toate necazurile... Îmi vine tot mai greu să trăiesc fără tine.

ISIDORA *(Cu cochetărie):* Mincinosule!... Mă iubeşti cînd ai nevoie de mine, cînd eşti la ananghie. Cum prosperi puţin, adio! Nu-ţi mai aduci aminte de mine! Eu n-ar trebui să te bag în seamă; dar slăbiciunea mea e mai mare decît tăria sufletească, înţelegi?... Cine n-are o pedeapsă pe lume? Pedeapsa mea eşti tu. În loc să-mi dea boli sau să mă facă urîtă, Dumnezeu mi-a spus: „Iubeşte-l" şi vezi, te iubesc şi sufăr. Inima-mi spune că aşa va fi întotdeauna. O să te iubesc toată viaţa. Inima mea e dintr-o bucată. Nu poate iubi decît un singur om şi pentru totdeauna. Bărbaţii, exceptîndu-l pe al meu, mă dezgustă, mă deranjează. Unul singur m-a cucerit şi sînt a lui. Să vină ce-o veni, la dragostea lui rămîn. Nu ştiu cum de există femei care iubesc azi unul, mîine pe altul. Eu nu sînt aşa. *(Cu tristeţe)* Nu e adevărat că m-am născut pentru a fi cinstită?

JOAQUIN: Şi pentru mine. *(Entuziasmîndu-se treptat.)* Numai eu te înţeleg, numai eu. Ceilalţi te judecă poate greşit. Eu, care te cunosc, ştiu că eşti un înger de bunătate.

Responsabilitatea lipsurilor tale mi-o asum eu, iar ţie îţi las gloria măreţelor tale acţiuni. Şi ce ingrat am fost cu tine. Dar mi-ai dat una dintre acele lecţii care sînt proprii sufletelor mari. Faptelor mele uşuratice le-ai răspuns cu generozitatea ta.

ISIDORA *(Privindu-l în ochi):* Eşti mulţumit de mine?

JOAQUIN: Te idolatrizez.

ISIDORA: M-am purtat cum se cuvine?

JOAQUIN: Ca o prinţesă, ca o regină. Nu toate coroanele stau pe capul cui trebuie... Ah, Isidora, binecuvîntat fie orgoliul tău! Cine observă în sufletul său această scînteie, acest nu ştiu ce, semn de elevaţie, e pregătit pentru lucruri mari, sublime. Orgoliul nu este la tine un defect, este o sfîntă inspiraţie.

ISIDORA: Dar n-am conştiinţa împăcată... Vezi că...

JOAQUIN: Eu resping idcile convenţionale. Fiecare acţiune are un punct de vedere prin care trebuie s-o judeci, care-i demonstrează marea varietate de perspective a sufletului omenesc...

ISIDORA: Am remuşcări...

JOAQUIN: Pentru că n-ai făcut o analiză la rece a faptei în sine şi te laşi purtată de rutină.

ISIDORA: *(Bucuroasă):* Te-ai bucurat cînd ai primit scrisoarea mea?

JOAQUIN: Am sărutat-o de o mie de ori şi chiar cred că mi-a scăpat o lacrimă, lucru neobişnuit la mine.

ISIDORA: Vezi că m-am ţinut de cuvînt. Joi, cînd mi-ai povestit despre întîlnire, şi mi-ai spus că onoarea şi renumele tău sînt în pericol, ţi-am zis: „Eu, care am suferit atît din cauza ta, te voi salva..." Nimic nu mă captivează mai mult, nu interesează mai mult, sufletul meu, decît un act ca acesta îndrăzneţ şi dificil, în care intervin generozitatea şi pericolul. M-am născut pentru a fi sus, foarte sus.

JOAQUIN: Te-aş pune între stele.

ISIDORA: Lucrurile josnice şi uşuratice, pasiunile meschine nu au ce căuta în sufletul meu. Tu mi-ai pricinuit multe necazuri dar acum vei vedea... Eu aşa sînt. Ideea de a-ţi răsplăti răul cu bine îmi dădea curaj şi bucurie pentru a învinge dificultăţile. Am plecat acasă gîndindu-mă la neplăcerile tale. Calculam, chibzuiam, socoteam. La miezul nopţii încă nu adormisem; eram singură, puteam să mă gîndesc în voie la tine. Se făcu dimineaţă. Ce crezi că am făcut? Suma era imensă. O mie de duros De unde să scot atîta bănet? Stai să vezi... Mi-am vîndut cerceii cu şurub şi broşa cea mare. Am luat pe ele două mii de reali. Am

cumpărat niște diamante false pentru ca el să nu le observe lipsa. Apoi mi-am amanetat brățara și ceasul dar tot nu era de ajuns, iubitule. Spre norocul tău, el îmi dăduse niște bani pentru a repara scaunele... și la grămadă cu ei. În sfîrșit, mătușa Encarnación mi-a procurat restul... Și de aceea am mustrări de cuget...

JOAQUIN *(Sceptic, dar cu tărie sufletească):* Ești o copilă. E nevoie ca inteligența ta să se ridice la nivelul inimii tale mari.

ISIDORA *(Strîmbîndu-se):* Nu, nu m-ai înțeles. O să-ți spun adevărul. N-am remușcări că l-am înșelat. E un animal pe care îl urăsc din tot sufletul. Nu mă merită... Dar există atîtea feluri de trădare... O să-ți spun...

JOAQUÌN *(Bătînd-o drăgostos):* Vino încoace, prostuțo...

ISIDORA *(Pălmuindu-l cu dragoste):* Ascultă, blegule, nu-mi plac trădările pentru bani. E ceva acum în mine care le respinge. O să-ți spun: de voie sau de nevoie, el îmi dă cît îmi trebuie. E adevărat că cerceii erau ai mei; mi-ai dăruit tu. Dar broșa mi-a dat-o el... Și banii pentru scaune... Acum îți dai seama.

JOAQUIN: Lasă-mă să vorbesc.

ISIDORA*(Astupîndu-i gura):* Așteaptă.

JOAQUIN *(Îndepărtîndu-și cu forța călușul și sărutîndo pătimaș):* Lasă-mă să vorbesc. Ascultă-mă, ascultă-mă. Dacă acest animal ar avea de o sută de ori mai mulți bani decît are, dacă în loc să fi înghițit doar o parte din țară ar fi înghițit-o în întregime, toată averea lui n-ar ajunge pentru a plăti una din mîngîierile tale, smulsă acum cu violență și fără dragoste. Această sumă pe care am primit-o de la tine mi-a salvat onoarea. Eu te iubeam, te-aș fi iubit mereu, în ciuda planurilor mele himerice. Dar acum te ador, acum sînt sclavul tău. Datoria-asta e sfîntă, e dublă: datorie de inimă și de buzunar. Îți voi plăti cu religiozitate.

ISIDORA: Să-mi plătești! Vai! Eu nu iau înapoi niciodată. Mîinile mele nu s-au născut pentru asta. Dacă vrei să răsplătești binele ce l-am făcut pentru tine știi recompensa pe care o vreau.

JOAQUIN *(Înfuriat):* Care?

ISIDORA: Ți-am spus de o mie de ori. Recunoașterea lui Joaquín.

JOAQUIN *(Simțindu-se atacat de surzenie):* Nu te aud.

ISIDORA: Să-l recunoști pe fiul nostru.

JOAQUIN: Ah! Da... Așa se obișnuiește. *Ascunzîndu-și contrarietatea)* Zilele acestea sînt într-o situație mai

grea că nu pot să închei nici un act... Vai, iubita mea, confesorul meu, față de tine nu trebuie să am secrete. In fața ta nici nu pot să-mi ascund defectele. Am fost un descreierat, un risipitor, merit ceea ce mi se întîmplă. Aveam o avere destul de frumoasă. Știi tu cum mi-a alunecat printre degete? Nici eu nu știu și sînt confuz.. lucru de mirare, fetițo, că eu... îți jur că fac economie... Blestemați să fie cămătarii, fiare în libertate, balauri nestăpîniți împotriva cărora omenirea, fără apărare, nu poate face nimic. Și mulțumesc că ajuns la timp, cu ajutorul tău divin *(Suspină lung)* am putut salva onoarea pentru moment. Ție îți datorez faptul că onorabilul nume de Pez e nepătat... Dar ce se va întîmpla? În curînd va veni o altă înfrîngere. Fetițo, cu termenele nu-i de glumit. Timpul e implacabil... Tata mi-a vorbit serios ieri. Am făcut un bilanț. I-am dezvăluit toate încurcăturile mele, s-a supărat și, în final, am hotărît că nu am altă scăpare decît să plec la Havana.

ISIDORA: La Havana!

JOAQUIN: Da, într-un post la vamă, un post important. E singura scăpare. Noi, spaniolii, avem acest avantaj asupra altor națiuni. Ce țară are o asemenea Colivie, o Cubă, pentru a îndrepta dezastrele fiilor săi?

ISIDORA: Da!

JOAQUIN: Plec în perla antilelor, cum se zice pe aici. Vrei să vii cu mine?

ISIDORA *(Gîndindu-se serios)*: O să-ți spun... Să merg cu tine înseamnă fericirea. Te-aș îngriji dacă ai fi bolnav și te-aș apăra de nesăbuințele tale acolo... dar nu pot, pleca de aici. Trebuie să-mi supraveghez procesul. Avocatul mi-a spus că îl voi cîștiga dacă am răbdare. Deja s-a făcut ceea ce numesc ei recurs și imediat ce doamna își va prezenta motivele va veni dovada... Vezi, trebuie să mă interesez de aceste lucruri neplăcute.

JOAQUIN: O să-l cîștigi... *(Afectînd încrederea.)* Eu așa cred...

ISIDORA: E principalul mobil al vieții mele. Cînd consimt să mă despart de tine ca să mă judec, îți închipui cît e de important.

JOAQUIN *(Serios)*: Înțeleg... Nu trebuie să pleci din oraș. Cînd voi reveni, cu siguranță o să fii în posesia casei de Aransis.

ISIDORA: Să te audă Dumnezeu!... Și eu cred asta.

JOAQUIN: Evident... Nici vorbă, e ca și făcut.

ISIDORA: E limpede. *(Se îmbrățișează pentru a-și transmite reciproc încrederea.)* Și cînd pleci?

JOAQUIN: Nu știu. Să treacă vara. Tata a și vorbit cu ministrul. Deși în Congres se ceartă ca chiorii, acolo, în culise, sînt prieteni și-și fac servicii reciproce. Cînd tata era director îl servea pe domnul ăsta cu orice îi cerea, și acum, pentru ministru, nu există recomandare mai de încredere ca acea a tatălui meu.

ISIDORA *(Alintîndu-se)*: Dar mie îmi pare rau că pleci. De ce nu încerci să te refaci aici? De ce nu lucrezi undeva?

JOAQUIN: Aici? Să muncesc aici?... Ești copilă. În Spania nu se răsplătesc meritele. Ce țară! E clar, eu voi lucra, mă voi dedica unei slujbe; dar ce se întîmplă? Scriitorii, artiștii, industriașii și chiar micii negustori toți mor de foame. Să muncească episcopul. Nu mai există nici un mijloc de a cîștiga bani aici decît intrînd în afaceri patronate de Guvern. Cere-i informații despre asta domnului Sánchez Botín al tău. E un geniu.

ISIDORA *(Cu răutate)*: E un geniu... de nesuportat. Era foarte mîndru de discursul pronunțat ieri. Face parte din Comisie. Nu se zice așa?

JOAQUIN: Din comisie, așa e. Încă nu i-am citit discursul. *(Se ridică și din buzunarul redingotei scoate un ziar)*. Sînt o droaie de prostii ce provoacă somnul. Cînd vorbea nu erau decît șase deputați în sală și din ăștia șase, cinci dormeau. Toți oratorii versați în Administrație produc acest efect de narcotic. Chiar tata cînd vorbește despre asta e curat somnifer. Dar ieri a fost singurul care reușise să rămînă treaz în timpul discursului funebro-administrativ al lui Sánchez Botín.

ISIDORA: Păi el zice că l-a redus la tăcere pe tatăl tău.

JOAQUIN: Ce nostim! O să vezi. *(Îi arată ziarul)*.

ISIDORA: Pentru numele lui Dumnezeu, lasă asta.

JOAQUIN: Ascultă ce stil admirabil. *(Citește)* „Domnii care stau în aceste scaune...“

ISIDORA: Pentru Dumnezeu!

JOAQUIN: E așa de amuzant! *(Continuă să citească)* „... nu vor să înțeleagă că cei care stăm în aceste scaune și Comisia...“

ISIDORA *(Smulgînd ziarul din mîinile lui Joaquin)*: Dacă ai auzi chestiile astea în fiece clipă...

JOAQUIN: E o brută care merită disprețul și nu președenția. Discursul lui e culmea înțelepciunii. Zice că în timpul tatei erau mai mari scandalurile și neregulile... O să-ți povestesc în două vorbe nostimadele lui Botín.

ISIDORA *(Tristă)*: O fi tîrziu? *(Își face un coif din ziarul în care se află discursul lui Botín)*.

JOAQUIN: Nu, iubito. E devreme.

ISIDORA: Mi se pare că e mai puţină lumină, că se întunecă...

JOAQUIN: Pentru că s-a înnorat.

ISIDORA: Uită-te la ceas.

JOAQUIN: N-am chef.

ISIDORA: Ce ore fericite ar fi astea dacă n-ar fi atît de scurte! *(Termină de făcut coiful de hîrtie şi şi-l pune).* Ce zici?

JOAQUIN *(Aprobînd expresiv):* Maimuţo... Să-ţi povestesc aventurile lui Botín.

ISIDORA: Ah! Aventurile astea m-au făcut să plîng mult. Dacă el le-ar şti pe ale mele!...

JOAQUIN: Acum vreo cincisprezece ani Sánchez Botín era o secătură. Purta un pardesiu vechi şi murdar; dar lăsa să transpară încă de pe atunci dispoziţia sa pentru intrigă; adula pe toată lumea şi făcea mici servicii. Începu să ridice capul învîrtind alegerile pentru satele din Alto Aragon. Făcea drăcii, învia morţi, îngropa vii, fabrica liste, falsifica urne. Apoi l-au pus la Minister şi s-a căsătorit cu fiica lui Castroponce care i-a adus două milioane. Se făcu deputat şi directorul căilor ferate din Albarracín. Aici începe triumful său. Cum e prieten cu ministrul face ce vrea. Închipuieşte-ţi, legea autorizează Comisia pentru a ajuta companiile de cale ferată cu 80 la sută din bunurile sale.

ISIDORA *(Căscînd):* Ce chestie!

JOAQUIN: Tu n-o să înţelegi asta. Nici eu. Asta e că el deţine o hîrtie, care se numeşte trată, şi care se află în depozitul băncii. Botín face în aşa fel şi în baza tratei primeşte credite, dă o mică parte Comisiei şi cu restul şi cu subvenţia se va construi calea ferată, fără să investească o pesetă. Guvernul îl păsuieşte...

ISIDORA *(Închizînd încet ochii):* Ce viclenie!

JOAQUIN *(Cu verbozitate):* Dar această înşelătorie fiind o afacere imorală nu e atît de cumplită ca cea care rezultă din cumpărarea pentru o bucată de pîine a ordinelor de plată a soldaţilor din Cuba, care sosesc aici mizerabili, infirmi şi cu o hîrtie în buzunar. Guvernul nu le poate plăti; dar Botín a strîns milioane cu aceste ordine de plată şi, într-o bună zi, Guvernul i le acceptă în schimbul unui împrumut... În privinţa licitaţiilor publice nu-ţi spun nimic. Aici e o vacă bună de muls. El face ce vrea. E un paşă al Administraţiei, mai bine-zis un sultan care dispune după bunul plac de veniturile publice. Se pune de acord cu Guvernul şi redactează pe gustul lui caietul de sarcini astfel

încît nu se mai poate prezenta nimeni... Dar ce înseamnă asta? *(Punîndu-i mîna pe frunte).* Isidora?... A adormit... Ce frumoasă e! Ce gît şi ce umeri superbi!... Pur şcoală veneţiană... Isidora!

ISIDORA *(Trezindu-se):* Am adormit legănată de matrapazlîcurile lui Botín. O fi tîrziu? Acum chiar că s-a înserat.

JOAQUIN: Plouă cu găleata, prostuţo. Cerul e întunecat.

ISIDORA: Trebuie să plec. Uită-te la ceas.

JOAQUIN: Ca să te dezamăgesc. *(Se uită la ceas)* Vezi? Îmi datorezi o oră, după cum am stabilit.

ISIDORA: O oră! *(Cu durere).* Şaizeci de minute mă despart de prezenţa acelei brute. Nu mi-l pot îndepărta din minte. E un coşmar care mă chinuie zi şi noapte. Cînd mă voi trezi din visul ăsta urît?... Mi se pare că îl văd intrînd şi în seara asta ca în celelalte. „Bună seara", „bună seara". „Unde ai fost? Te-ai dus pe undeva..." Aici se vede talentul meu inventiv. Nu mi-a plăcut niciodată să spun minciuni; dar de cînd trăiesc cu el m-am experimentat atît de bine încît le debitez fără să clipesc; mi s-a dezvoltat talentul de a minţi... Uite, el intră; cum să înţeleagă că am plecat fără avizul lui! Sfîntă Fecioară! El îşi cheltuie cu mine banii pe furiş şi îmi cumpără ce am chef cu condiţia să nu-mi etalez podoabele, cu condiţia ca nimeni să nu mă vadă. Vrea să mă gătesc doar pentru el. E de-ajuns ca cineva să se uite la mine pentru ca el să se şi supere, căci crede că din ochi îi fură ceva ce-i numai al lui. Nu vrea să fiu recunoscută pe stradă, căci nu-i plac scandalurile şi se sperie să nu se descopere ceva. Zice că aici nu-i Parisul şi că e nevoie să nu şocăm, să nu dăm prilej la clevetiri, să salvăm aparenţele sociale. E un mare egoist şi ipocrit... Primul lucru pe care mi-l cere e să mă duc la biserică în fiecare duminică. Zice că e bine să nu dăm exemplu rău. Cînd ţine vreun discurs despre bunele principii care stau la baza ordinii sociale, mi-l citeşte cu intonaţie gravă... Dacă l-ai auzi! Şi-mi zice foarte pătruns: „Eu nu pot dezminţi aceste idei. De aceea fii foarte atentă..." La teatre nici să nu mă gîndesc. Cîteodată îmi dă voie să merg pe ascuns, îmbrăcată modest şi mă face să urc la galerie. Nici chiar acolo nu mă lasă liberă, căci îl văd spionîndu-mă din lojă şi observînd, dacă mă uit sau nu la cineva, dacă e vreun pericol sau vreun bărbat suspectat pe lîngă mine... În fine, e un tip insuportabil. Ce gelos e, doamne Dumnezeule! Dacă mă vede ieşind în balcon îşi închipuie cine ştie ce. Ah!... Dar cel mai cumplit e că în fiecare clipă îmi scoate

ochii cu banii lui. Ce ton emfatic își ia! *(imitînd vocea bărbătească)* „Doamnă, eu îmi cheltui cu dumneata banii și dumneata trebuie să fii numai a mea...“ Numai a lui! El ar vrea să fiu un pahar cu apă pentru a mă bea dintr-o sorbitură. Vrea să-mi absoarbă privirile și să se îmbibe cu gîndurile mele.

JOAQUIN *(Cu dispreț)*: Nătărăul!

ISIDORA: Și cît mă face să sufăr! Dacă rîd crede că-mi bat joc de el; dacă sînt serioasă, zice că nu-l iubesc și că mă gîndesc la altcineva. Dacă sînt obosită, îmi zice: „Ești rece ca o marmură“. Îmi ține socoteala cînd respir și cînd suspin. Oh, doamne Dumnezeule! furtuna-i gata. Cum mă mai sufocă! Nu știe ce înseamnă delicatețe. Cîteodată vrea să fie delicat dar drăgălășeniile lui îmi provoacă greață. Mai puțin îmi repugnă cînd e rău și gelos decît cînd e îndrăgostit. Mătușa Encarnación zice că e prostănacul din Burgos altoit pe neghiobul din Coria. Eu rîd de el, nu-l pot îndrepta. *(Rîde)* Nu-i așa că e urît? Numai fața e de el, care e mediocră, deși s-a îngrășat destul de mult. Ai văzut mutra aia îndesată de bidon turtit?

JOAQUIN: Nu cred că există alții cu pretenții mai mari. Se zice că în scaunele de la congres își privește mereu piciorul, căci îl are foarte mic. Adevărul e că altul mai antipatic nu există.

ISIDORA: Cînd păleşte, are fața cernelii cenușii ce produce oroare. Dacă își scoate ochelarii, ochii lui sînt atît de urîți, atît de neobișnuiți... Îți spun că nu-l poți privi, căci ochii îi par două ouă tari, brăzdați de vinișoare roșii. Cînd mustața îi crește iar barba neagră și părul alb i se zbîrlesc, parcă seamănă cu o perie. *(Rîde)* Mîinile îi sînt frumoase... fără îndoială pentru că a numărat atîtea bancnote... Nu-ți mai spun nimic ce caraghios e cînd începe să-mi țină predici și să rîdă de procesul și de originea mea. Într-o zi n-o să lipsească mult ca să-l plesnesc... Cînd vrea să-mi facă morală, îmi zice că dacă mă comport cum trebuie voi rămîne cu el; că există multe feluri în care o femeie să fie onorabilă și că eu mai pot încă să fiu. *(Suspină adînc)* „Dacă vrei s-o duci bine, îmi zice, eu te voi proteja. O să te căsătorești cu un servitor de-al meu, care e foarte potrivit pentru așa ceva. *(Cu mare indignare)* Și odată căsătorită, o să-ți dau un debit de tutun.“ Un debit de tutun! *(Rîzînd zgomotos)* Animalul ăsta nu știu ce-și închipuie... Vorbește foarte puțin despre nevastă-sa. Zice că e un înger, dar a devenit habotnică și că el, respectînd mult misticismul, a trebuit să caute în afara casei ceea ce la ea nu găsea...

N-are copii. Un lucru îmi place la el..., ca să vezi că nu e rău în întregime... Îl iubește mult pe *Joaquin*, îl mîngîie, îi spune povești, îl pune să călărească pe genunchii lui, îi aduce dulciuri și jucării... Doar asta mă face să-l respect și să-l stimez puțin, odată ce nu pot în nici un fel să-l iubesc.

JOAQUIN. I-ai făcut portretul. Nu are delicatețe, nici generozitate adevărată, căci ceea ce-ți dă e pentru a-ți scoate în evidență farmecele și a apărea mai apetisantă și savuroasă poftelor lui nesățioase... Nu înțeleg aceste caractere. Mi se pare că sînt drojdia speței umane; mi se par plămădite din materia grosolană care a mai rămas după ce am fost făcuți noi ceilalți, materie ce putea fi destinată creării animalelor. Dar mintea divină a vrut să facă trecerea de la om la animal și l-a fabricat pe Botín.

ISIDORA *(Rîzînd)*: Așa e, e adevărat. Între cuvînt și răgetul măgarului ce e? Un discurs de Botín.

JOAQUIN: Bravo!... Dacă mă compar cu el... Permite-mi să mă laud în fața acestui barbar egoist. Eu trăiesc din ideal, eu visez, eu delirez și respect frumusețea pură, eu am extazuri platonice. Înainte vreme cine știe cine oi fi fost eu? Poate vreun Don Juan Tenorio; poate unul dintre acești mai mistici care au scris lucruri atît de minunate... Acum, ce sînt? Un nefericit, pentru aceleași motive funeste care mă deranjează în chestiuni de pozitivism. Și totuși, eu mă felicit că sînt așa cum sînt. E adevărat că n-am morală, dar de ce? Pentru că n-am știut să-mi înfrînez fantezia; pentru că nu mi-am putut închide și îndrepta inima, vas scump din care cu cît se varsă mai mult, cu atît se umple mai repede. Am iubit multe femei; am făcut mii de prostii; am tocat o avere. Dezavantaje ale permanentei aspirații spre infinit, ale setei, Isidora, care nu se stinge niciodată. Vezi astea sînt faptele mele nesăbuite. Dar niciodată nu am fost cu adevărat vicios. Oh! Dacă aș fi fost poet! Să-mi torn idealul în versuri, mi-aș fi păstrat moralitatea. Dar niciodată n-am știut să compun o strofă, nici să-l deosebesc pe Jupiter de Neptun... Vezi cum sînt? Vezi nenorocirea mea? Dar uite, am conștiința împăcată. N-am dezbrăcat pe nimeni. Joaquín Pez mai degrabă ar cere de pomană decît să comercializeze foamea și sărăcia unui amărît din Cuba. Nu pot să văd pe stradă un sărac fără să bag mîna în buzunar; nu pot vedea o femeie frumoasă fără să nu mă îndrăgostesc de ea. *(Isidora îl ciupește)* Vai! O fi slăbiciune, o fi ce vrei tu. Eu o numesc „*Abundantia cordis*", pre plinul inimii. Nu mă pot vindeca. Sînt ca o minge. Mîna generozității mă aruncă și

mă izbeşte de peretele frumuseţii... Ţi-am zis de proiectata mea călătorie la Havana? Am impresia că mă voi întoarce la fel de sărac precum sînt acum. Nu sînt bun de asta. Nu sînt ca tata şi ca fraţii mei care ştiu aritmetică Eu n-o înţeleg. Această ştiinţă şi cu mine... nu ne-am întîlnit de multă vreme... Eu am disprețuit-o şi ea se răzbună făcîndu-mi măgării!...

ISIDORA *(Cu efuziune amoroasă):* Mai puţin în ceea ce priveşte iubirea en gros, cît ne asemănăm! Şi eu văd infinitul, şi eu delirez şi eu visez, şi eu sînt generoasă şi aş vrea să am un ocean de fericire atît de mare încît să pot da tuturor dar să rămîn întotdeauna foarte bogată... Idealul meu e să fiu bogată, să iubesc un singur bărbat şi să mă recreez eu însămi în fidelitatea pe care i-o port. Idealul meu este ca acesta să-mi fie soţ, căci nu înţeleg fericirea fără credinţă. Bogăţie, multă bogăţie; un munte de bani; apoi un alt munte de cinste şi, în acelaşi timp, un munte, o cordilieră de dragoste legitimă...; asta vreau. Oh, doamne Dumnezeule! *(Ducîndu-şi mîinile la cap).* Va ajunge asta să devină realitate?

JOAQUIN: Nu trebuie să fie aşa?... Îmbrăţişează-mă.

ISIDORA: Acum chiar că e tîrziu. *(Alarmîndu-se)* Plec, plec.

— JOAQUIN: Încă nu...

ISIDORA: Ba da, s-au aprins şi luminile. *(Se uită în tavan)* Priveşte desenele pe care le fac pe tavan umbrele copacilor de pe stradă şi strălucirea felinarelor.

JOAQUIN: Da... A bătut ora tristă. Şi acum, cînd ne mai vedem?...

ISIDORA: Ah! bleguţule, ştii că nu-ţi pot spune. *(Aranjîndu-se în grabă)* Mi se pare că balaurul nostru e bănuitor Mă pîndeşte. Am siguranţa că bănuieşte ceva. Într-o bună zi îmi va descoperi trădarea...

JOAQUIN: Să nu crezi asta...

ISIDORA: Ah! E un pungaş... Ba da, eu cred că ne urmăreşte. Oricînd putem să ne certăm şi să-i dau papucii. Char mîine se va ivi ocazia. Nu e mîine Sfîntul Isidro?

JOAQUIN: Ba da.

ISIDORA: Eu vreau să merg la Pradera să văd pelerinajul pe care nu l-am văzut niciodată, dar el se încăpăţînează că nu trebuie să mergem... O să vedem. Doamne Sfinte, ce tîrziu e!

JOAQUIN: Şi cînd o să te văd?

ISIDORA: O să te anunţ prin naşul meu. *(Se desparte de el cu manifestări de dragoste înflăcărată).*

JOAQUIN: Cu bine, mititico.

ISIDORA: *Riquin,* adio. *(Ieşind)* Nu mă uita.

JOAQUIN *(Singur):* Fie binecuvîntată! Valorează infinit mai mult decît mine.

Capitolul 25

FLAMENCA CYTHEREA

Alăturarea vulgară a acestor două vocabule, barbară una, elenă cealaltă, merită oprobiul public; dar nu contează. Mergem mai departe.

Contravenind voinţei şi admonestărilor evidente ale excelenţei sale domnul (avea Marea Cruce) Alejandro Sánchez Botín, Isidora se duse la izlaz de Sfîntul Isidro, însoţită de servitoarea ei, de *Riquin,* de don José Relimpio şi de Mariano. Prizonieră a satirului nu mai putea rezista la dorinţa arzătoare de expansiune, de a alerga slobodă, de a fi stăpînă pe timpul ei toată ziua şi, mai ales, de a-şi permite plăcerea nesupunerii. Cînd îl scotea din sărite, ea se bucura mai mult decît dacă s-ar fi distrat. Tiranul se va linişti, pronunţînd cîteva predici bune, iar dacă nu se va linişti, cu atît mai bine. Era obosită de un om atît de imposibil şi se putea întîmpla foarte bine ca nefăcînd caz de insuportabilele lui exigenţe să ajungă să-l domine şi să-l supună. Pentru a întemeia acest imperiu era nevoie de o lovitură de stat.

Servitoarea şi coafeza o îmbrăcară ca pe o strengăriţă. În dimineaţa aceea de Sfîntul Isidro, cît timp dură toaleta fetei, în casă era numai bucurie, rîsete şi veselie. Don José umbla în patru labe făcînd pe calul lui *Riquin,* îmbrăcat deja în zori, iar Mariano cînta la bucătărie zdrăngănind la o chitară. Îmbrăcămintea de rînd, departe de a jigni orgoliul Isidorei, i se potrivea căci în realitate era ceva frumos şi graţios în care o mare doamnă ar avea capriciul să se deghizeze pentru a asista mai în largul ei la serbările şi distracţiile poporului. În diferite romane de autori slabi sau valoroşi, Isidora văzuse capricii asemănătoare şi, de asemenea, într-o celebră zarzuela şi într-o operă. Dacă la asta se gîndea cînd camerista şi coafeza o îmbrăcau, imediat ce se văzu în întregime gătită şi putu să se contemple în marea

oglindă a șifonierului se îndrăgosti de ea însăși, privindu-se absorbită și fiind uluită de cît de cutremurător de frumoasă era! Pieptănătura era o capodoperă, o mare simfonie de cosițe, iar ochii săi frumoși străluceau la adăpostul frunții împodobită cu bucle ca niște bobocei aurii de soare atîrnați de un nor. Nu-i lipsea nimic, nici șalul de Manila, nici baticul de mătase pe cap, aranjat ca o grațioasă mitră, nici rochia neagră cu trenă și mai scurtă în față pentru a arăta niște pantofi superbi, nici frumosele-i inele cu reflexe marine. În mijlocul Madridului se ivea ca un efort al naturii, care multora le-ar părea aberație a artei formei, Venus Impertinenta. Don José era pe jumătate prostit și dacă ar fi fost poet n-ar fi putut să nu cînte în versuri safice noua renaștere a oaspetelui lui Gnido și Pafos.

Plecară bucuroși, urcîndu-se într-o trăsură pe care o închiriase Isidora și... înainte. Sosiră la izlaz. Isidora simțea o bucurie febrilă și sălbatică. Totul îi atrăgea atenția, totul era un prilej de plăcută surpriză, de spaimă și de rîs. Sufletul ei zburătăcea în spațiu liber al veseliei ca un fluture de curînd ieșit din crisalidă. Prînziră într-un birt ieftin. Niciodată nu mîncase Isidora bucate atît de gustoase. Cît au mai rîs văzînd cum se îndopa Mariano! Don José cumpără două fluiere, unul pentru *Riquin*, celălalt pentru el, și amîndoi au avut la ce să fluiere cît era ziulica de mare. Dacă ar fi lăsat-o pe Isidora să facă ce ar fi dorit, aceasta ar fi cumpărat cel puțin două duzini de ulcioare, cîte unul din fiecare formă. Dar nu cumpără decît patru. Din toate fleacurile făcu o grămadă și buzunarele cetei sale se umplură de alune, semințe de coconar, năut prăjit, plăcinte și tot ce Dumnezeu lăsase pe pămînt. Niciodată ca atunci nu i-au sărit banii din buzunar și nu i s-au scurs printre degete cerîndu-i într-un fel ciudat să-i cheltuie. Îi cheltuia din plin și dacă ar fi avut o mie de duros iar fi făcut praf pe toți. Nenumăraților săraci le dădea cît apuca în mînă. Tuturor șchiopilor, ologilor, schilozilor, nenorociților și celor ce provocau milă le arunca cîte un ban. La sfîrșit, i-a venit chef și de fluierat și cumpără cel mai lung și frumos împodobit fluier din toate cîte existau. Mariano și camerista fluierară și ei.

Vizită schitul și cimitirul și la urmă, nevrînd să sfîrșească ziua fără să încerce toate emoțiile oferite pe izlaz, vizită una cîte una imfamele instalații unde se închid lucruri fenomenale spre groaza țopîrlanilor; văzu femeia cu barbă, femeia gigant, femeia pitică, mielul cu șase picioare, șerpi, *șoarecii tigru proveniți din Japonia* și alte mii de ra-

rităţi şi minunăţii. Pe oriunde trecea primea ovaţii. Toţi întrebau cine e şi se auzea o larmă nesfîrşită de complimente, obrăznicii şi galanterii de la cea mai elegantă la cea mai grosolană. Cînd plecă era ameţită de toate, mai puţin de vin căci de-abia îl gustase, îmbătată de lumină, de zgomot, de plăcere, de surpriză, de pulbere, de lume, de fluierături, de trasuri, de păsări, de cerşetori, de proclamări, de blasfemii, de vanităţi. Cînd ajunse acasă o durea capul; îşi aminti atunci de Botín pe care cu siguranţă îl va găsi aşteptînd-o furios şi atunci căzu un văl negru peste bucuriile sale. Deveniră întunecate şi umblau prin ea ca speriate, fugindu-i din inimă pe buze şi lăsîndu-i un gust amar în tot corpul, peste tot pe unde treceau.

Urcînd scara, încet, îşi închipuia, după obiceiul ei, ceea ce îi va spune Botín şi ceea ce îi va răspunde ea. Mai mult ca sigur că va fi încruntat; îi va arunca predica lui ca de obicei despre scandal iar apoi se va potoli. Ajunseră gîfîind la etajul doi. Don José, care îl ducea pe *Riquín* adormit în braţe, mergea în urmă încă fluierînd.

Intră în salon şi văzu lumină în budoar. Fără îndoială se afla acolo. Merse mai departe şi-l găsi stînd pe un fotoliu fumînd. De la prima privire Isidora înţelese că scandalul va fi cumplit. Botín, pe care nu-l descriem, căci chiar Isidora a făcut acest lucru era palid, cu faţa umflată şi scăldată în transpiraţie. Isidora afecta indiferenţa, lăsîndu-se să cadă într-un scaun cu greutatea pe măsura oboselii sale. Cum Relimpio şi Mariano intrară şi ei tot nepăsători, Botín avu un gest de concediere spunînd:

— Nu vreau pe nimeni aici.

— Ne iertaţi... bolborosi don José.

Cei doi amanţi rămaseră singuri. Isidora, văzîndu-se în primejdia de a face faţă furtunii şi chiar s-o provoace, îi oferi fluierul lui Botín spunîndu-i cu şiretenie:

— Ţi l-am luat de la bîlci. E fluierul Sfîntului.

Botín rupse în două tubul de sticlă şi-l aruncă cu furie.

— Toată această furie pentru că am fost la Sfîntul Isidro fără să-ţi cer voie.

Botín ezită. În sufletul lui se luptau mînia şi spaima sau mai bine-zis pasiunea pe care o deştepta în el mutra strengărească a Isidorei. A avut puternice motive, fără îndoială, pentru a-şi înfrînge furia.

— Mă supără mult, spuse cu o anumită gravitate parlamentară, că ai fost fără voia mea la pelerinaj. Dar aş fi iertat cu uşurinţă această îndrăzneală. Altele nu se pot ier-

ta... Te aştept aici de la patru ca să-ţi spun că te porţi cu mine într-un mod infam.

Isidora păli. Urcînd scările prevăzuse ceartă; dar acum reieşea un lucru înfiorător pe care ea nu-l prevăzuse.

— Într-un mod infam, repetă Sánchez Botín. Să sfîrşim odată. Îmi plac lucrurile clare şi judecăţile rapide. Unde sînt cerceii cu şurub?

— Sînt aici, spuse Isidora, ducîndu-şi mîna la urechi.

— Minţi! Aia sînt falşi. Pe cei buni i-a vîndut... Şi broşa, şi lanţul, şi medalionul?...

— Bijuteriile acelea sînt ale mele şi pot dispune de ele cum doresc, răspunse Isidora prompt, deja stăpînă pe ea.

— Le-ai amanetat.

— Da, replică ea cu aplomb şi batjocura.

— Ştiu de la tapiţer că n-ai plătit scaunele. Şi, totuşi...

— Tu mi-ai dat banii. Eu am preferat să-i întrebuinţez altfel.

Zicînd acestea Isidora deveni stacojie. Limba îi amorţi.

— Ţi-ai pierdut cumpătul...

— Nu mi-am pierdut nimic, spuse ea, atingînd dintr-o dată culmea orgoliului său şi contemplînd de acolo furia meschină a lui Botín.

În timpul pauzei lugubre, care urmă acestor ultime cuvinte, Isidora îşi întoarse gîndul la originea acelei scene: se gîndi cu ruşine şi ciudă că infidelitatea ei fusese descoperită şi trecu în revistă împrejurările care ar fi putut justifica o asemenea descoperire. Ah! Indiscreţiile lui Joaquín Pez, lipsa de prudenţă. Ştia ea bine că văduvul nu era omul care să păstreze un secret. Fără îndoială şi alte femei aveau asemenea josnice legături... Se gîndi la croitorese, la coafeze, la bîrfele şi intrigile care formează o plasă invizibilă de păianjen în jurul oricărei existenţe echivoce şi imorale; şi josnicia unui fapt atît de puţin nobil abătu pentru o clipă orgoliul sufletului ei.

— Îmi foloseşti foarte bine banii, spuse Botín.

Isidora i-ar fi răspuns astfel: „De ce mi-i dai?“ dar conştiinţa i se tulbură şi se simţi uluită datorită tumultului sălbatic şi luptei care se dădeau în ea între furie, remuşcare şi orgoliu. Căuta o ieşire grabnică, energică, care să întrerupă cearta, lăsînd de-o parte problema morală. O găsi în aceste cuvinte:

— Îmi eşti foarte antipatic. Lasă-mă în pace.

— Şi mai are curajul să mă gonească! exclamă Botín cu sarcasm. Tu care erai scăldată în mizerie cînd eu...

Isidora simţea că avea flăcări pe limbă. Nu se putu abţine şi-l arse pe Botín cu aceste cuvinte:

— Banii tăi nu ajung ca să mă plăteşti... Eu valorez infinit mai mult...

Botín, la adăpostul calmului său egoist şi dînd certei o întorsătură liniştită, ca unduirile şarpelui, replică astfel:

— Nu vreau să mă supăr. O vă vedem cine pe cine scoate din casă. Isidora, am aflat tot ce s-a întîmplat. Degeaba ţi-ai luat măsuri de prevedere... Totul s-a terminat... Ai cîştigat... Dar pierzi mai mult decît mine.

— Mă ameţeşti. Lasă-mă în pace.

— Asta şi vreau, să te las în pace. Ia să vedem bijuteriile, toate bijuteriile, pe care ţi le-am dat şi care nu sînt amanetate, dă-mi-le înapoi.

Isidora îşi scoase cu o grabă nervoasă inelele; scoase dintr-o cutiuţă diferite obiecte din aur şi le aruncă pe toate la picioarele lui Botín.

— Bine, bine, spuse părintele patriei, nepregetînd să se aplece pentru a culege tot ce se afla pe jos. Acum scoate-ţi şalul de Manila.

Isidora şi-l scoase şi, făcîndu-l ghem, i-l aruncă în faţă.

— Vrei să-ţi dau toate rochiile?

— Nu-i nevoie să mi le dai tu, replică Botín cu un calm cumplit. O să le iau eu. Scoate-o pe asta de pe tine.

Imediat Cytherea rămase în furou.

— Păcat că nu-mi ici şi cizmele, spuse Isidora aşezîndu-se şi apucîndu-se cu o adevărată turbare să-şi scoată una din cizme. Ia-le să le poarte nevastă-ta.

Şi-şi scoase o cizmă.

— Nu, nici chiar aşa, spuse Botín. Păstrează-ţi încălţămintea.

Isidora făcu cîţiva paşi cu un picior încălţat, iar cu celălalt desculţ şi intrînd în dormitor îşi puse altele.

În acea clipă Botín a trebuit să dea o nouă bătălie împotriva pasiunii sale; dar fapta era atît de gravă încît demnitatea învinse. Îşi îndepărtă privirea de la imaginea trupului dezbrăcat pe care îl avea înaintea ochilor şi pentru a o vedea cît mai puţin se ridică şi cu o atenţie de negustor hrăpăreţ deschise dulapul cu oglindă şi sertarele comodei, intră în dormitor, verifică totul ca un portărel care secuestrează sau inventariază. În acest timp, Isidora aruncă minunatele cizme în mijlocul budoarului şi apoi făcu la fel cu pieptenul de pus în păr.

— Bine, zise Botín, aşezîndu-se iar şi privindu-şi picio-

rul mic; cum făcea la Congres. Acum puneţi rochiţa pe care o purtai cînd te rugai în biserică cu atîta evlavie.

— Am dat-o. Eu nu păstrez zdrenţe.

Botín se întoarse în dormitor. Luă dintr-un cuier un halat şi oferindu-i-l Isidorei cu imperturbabilă răceală, îi spuse:

— Îmbracă-te cu ăsta.

Întoarse capul să n-o vadă, să nu vadă lacrimile mari care curgeau pe obrajii Isidorei, lava orgoliului ei care, ca un vulcan fierbinte, îi clocotea în piept.

Se îmbrăcă fără să zică nimic. Botín îşi luă atunci un ton împăciuitor. Nu era chiar fiara care să locuiască în mijlocul pădurii. Avea ceva uman în el, dacă de cavaler nu avea nimic.

— Poţi dispune de toate rochiile albe, murmură. Trimite mîine după ele.

— Nu vreau nimic, răspunse Isidora înghiţindu-şi lacrimile de foc, palidă, tremurînd. Şi mergînd spre uşă avu o inspiraţie dramatică; se întoarse spre el, îl privi cu un suveran dispreţ şi îi spuse:

— I-am răzbunat pe foştii soldaţi din Cuba.

Botín surîdea ca un diavol care a cîştigat un suflet.

— Mă bucur, mă bucur că am ultragiat un om ca tine.

— Totuşi, spuse Botín, forţîndu-se să surîdă şi lovindu-şi cu bastonul picioruşul, totuşi ai de ce să-mi mulţumeşti. Poţi să păstrezi toate lucrurile copilului.

— Copilul meu n-are nevoie de nimic.

Isidora plecă. În bucătărie dormea Mariano cu capul pe masă. În sufragerie don José şi camerista îl păzeau pe *Riquín* care vomitase şi, sprijinindu-şi frumosul său cap mare pe umărul lui Relimpio, se văita într-o agitată somnolenţă.

— I-a făcut rău mîncarea, spuse contabilul.

— Are puţină febră, remarcă, pipăindu-i obrajii, camerista.

Isidora îl examină. Lacrimile îi ţîşniră din nou.

— Don José, zise hotărîtă. Ia-l dumneata pe *Riquín*. Înfăşoară-l bine într-un şal. Plecăm chiar acum.

— Acum! exclamă don José înspăimîntat.

Botín apăru în uşa sufrageriei. Apoi se plimbă pe coridor. Dacă Isidora ar fi fost tare la Mitologie l-ar fi comparat cu minotaurul ce hoinărea prin galeriile întunecate ale labirintului din Creta. Bestia se întoarse în budoar şi de acolo strigă puternic:

— Isidora, Isidora!

Şi văzînd că aceasta nu răspunde ieşi din nou pe coridor şi îi spuse pe un ton mai omenesc:

— Să nu exagerăm. *Riquin* e bolnav. Poţi să rămîi pînă mîine.

Dar Isidora se învîrtea de colo-colo strîngînd nişte lucruri *ce fuseseră ale ei.*

— Rămîi, femeie, rămîi pînă mîine.

Ea intră în dormitor. Botin se plimba cu pas măsurat prin budoar.

— Haide, haide nu fi încăpăţînată. Nu te iert, dar îţi dau răgaz pînă mîine. În plus . . .

O privi atent în timp ce ea se întorcea la comodă O privi fascinat şi de ce să nu recunoaştem şi puţin confuz. Îi spuse:

— Şi mîine poţi să-ţi iei toate rochiile.

Isidora nu-i răspunse, nici măcar nu-l privi. Dar el continua să se plimbe. Era nervos, supărat pe el însuşi. Mitologic vorbind îşi muşca propria coadă.

— Femeile astea nebune, bombăni, dacă şi-ar cunoaşte interesul; dacă ar şti să aprecieze cît valorează relaţiile cu un om serios . . . Isidora aşteaptă, ascultă vocea unui prieten. Revino-ţi, reflectează, aminteşte-ţi ce ţi-am spus de atîtea ori. De ce nu vrei să-ţi faci o viaţă ordonată? Eu sînt dispus să te ajut cumpărîndu-ţi un debit de tutun . . .

Isidora ieşi fără să-i acorde nici o privire. El se duse după ea. Din salon repeta cu voce tare:

— Poţi conta pe debit . . .

Nu primi nici un răspuns. Deodată auzi cum uşa se trînteşte violent. Toţi, în afară de cameristă, plecaseră.

Capitolul 26

ANTRACT PE STRADA ABADES

1.

— Unde mergem? întrebă Isidora cînd ieşiră în stradă.

— Ce întrebare! . . . La mine acasă, răspunse don José strîngîndu-l pe *Riquin* în braţe cu o dragoste înfocată. Strada Abades, numărul 40. Credeai că o să rămînem pe stradă?

Nu fi îngrijorată fetiţo; nu ne lasă Dumnezeu. Acasă la mine n-o să-ţi lipsească nimic. Melchor a aranjat-o foarte frumos.

Şi în mijlocul tulburării pe care mutarea grabnică i-o provocase, don José simţi o bucurie profundă considerîndu-se protectorul finei sale, simţind-o atît de aproape de el, supusă sprijinului său generos. De cîte ori îi făcea vreun serviciu, sărmanul domn nu-şi mai încăpea în piele de fericire; fiindcă există multe tipuri de orgoliu. Mergeau în tăcere pe stradă, el înainte, ea după el; căci îngustimea trotuarelor nu le permitea să meargă unul lîngă altul.

Cînd ajunseră, Melchor era acasă. Făcuse din sală birou şi lucra acolo la lumina unei lămpi cu abajur verde care împrăştia un cerc de lumină pe masă. Cu Melchor se mai afla un bărbat care lucra împreună cu el la aceeaşi masă. Din creierul bărbatului cobora pe masă un invizibil şuvoi de calcule care, cînd atingea hîrtia, se condensa în numere, precum sub influenţa frigului umiditatea atmosferei se cristalizează pe pămînt. Melchor se ridică o clipă pentru a o primi pe Isidora, pentru a afla ce se petrecuse şi pentru a-i oferi găzduire. După aceea, se aşeză iar, şi apucînd din nou binefăcătoarea pană, destinată atunci umanităţii suferinde, îşi continuă activitatea.

O privire rapidă îi ajunse Isidorei pentru a-l observa pe Melchor, care îşi lăsase barbă şi arăta foarte bine, deşi niciodată nu fusese simpatic; pentru a-l cerceta, de asemenea, şi pe omul cifrelor care o privi cu o anumită tulburare de bestie taurină, care se află în mijlocul arenei. Văzu şi sala lăsată de izbelişte, cu rafturile ei ca nişte nişe de cavou, unde zăceau în ordine hîrtii. Un plan al Madridului era însoţit de unul al Peninsulei. Amîndouă reprezentau rolul simbolic al planurilor minelor sau căilor ferate aflate în birourile de exploatare. Prospecte cu patru cerneluri pe care erau zugrăvite figuri deosebit de înduioşătoare, cu surori de caritate ce conduceau cerşetori la azil; frontonul azilului ideal chiar, cu coloane greceşti şi un soare cu semnul triunghiular al lui Iehova, răspîndeau în toată încăperea ideea că acolo se munceşte pentru a alina soarta nevoiaşilor. Cuvintele Tombole. Mari tombole, Trei extrageri lunare, Şase milioane, tipărite în culori, fluturau pe pereţi ca stoluri de păsări tropicale; şi cum hîrtia pe care acestea se aflau era cu ramuri verzi, fantezia nebună a Isidorei n-a trebuit să facă multe eforturi pentru a transforma acea încăpere într-un fel de pădure americană luminată de lună. Apoi văzu şi restul casei, care era de construcţie mai recentă, dar cu

o atît de zgîrcită folosire a terenului încît părea mai degrabă o vizuină decît o locuinţă omenească. Don José îi dădu Isidorei propria sa cameră, pentru că nu avea alta mai bună în casă, luîndu-şi numaidecît lucrurile sale. Se duse în camera servitoarei, iar servitoarea va dormi Dumnezeu ştie unde. Camera era în interiorul casei şi atît de mică încît Isidorei i se păru un mormînt. Don José mergea de colo, colo cărînd lucrurile, iar cînd patul fu instalat şi îl culcară în el pe *Riquin*, Isidora îi spuse:

— Du-te să-l cauţi pe Miquis, c-o să mă descurc eu cu fata la aranjatul camerei.

Fata era din Alcarria şi făcea parte dintre acelea care tocmai sosiseră la tîrgul de servitoare şi aducea proaspete grosolănia poporului, murdăria, stîngăcia mîinilor şi a capului. Făcea totul pe dos. Avea bunăvoinţă, dar un miros insuportabil. Hainele ei păreau că nu se despărţiseră niciodată de trupul îndesat, de cînd s-a născut, iar părul încîlcit, prost pieptănat, de culoarea mătasei de porumb, împrăştia un miros de vechituri mai neplăcut decît răsuflarea ei. Isidora simţea pentru ea o repulsie de nestăpînit; n-o putea privi; n-o putea atinge şi cînd o simţea prin preajmă se cutremura de oroare. Mai degrabă ar fi murit de foame decît să mănînce o mîncare gătită de ea. Prima căreia Isidora îi simţi lipsa fu camerista ei Agustina, atît de curată, atît de îndeminatică, atît de vioaie, atît de îngrijită.

— Nu, nu, exclamă tînăra cu durere. Eu nu m-am născut ca să trăiesc în sărăcie, eu nu pot fi săracă.

Dumnezeu a ajutat-o în acea noapte de probă, căci la puţin timp după ce aruncase exclamaţia aceea dureroasă ieşită din ceea ce era mai viu înlăuntrul ei, sosi camerista ei dragă. Aducea într-o boccea mare toate lucrurile lui *Riquin* şi cîteva de-ale stăpînei.

— Fiara, zise, m-a trimis cu toate astea. Urla. Ah, domnişoară! Dacă i-ai fi spus două vorbe la plecare, eraţi împăcaţi... Îmi pare rău. Se căieşte pentru cruzimea lui. Eu aş fi vrut să aduc mai multe, dar nu m-a lăsat. Mîine o să-i cheme pe negustorii de haine vechi... Ah! Ce păcat! Ce bogăţie e acolo!

Agustina se oferi să rămînă în serviciul Isidorei iar aceasta acceptă bucuroasă, cu toate că n-avea în buzunare nici un bănuţ. Teribilă contradicţie! Ea nu putea fi săracă şi, totuşi, era.

Ocupîndu-se cu aranjatul camerei, cu procurarea cîtorva obiecte de strictă necesitate, cîte lucruri nu regreta!... Cutare lucru rămăsese în al treilea sertar al comodei, cutare

în şifonierul cu oglindă... Dar acum nu mai avea nici o scăpare. Pentru fiecare obiect ce-i lipsea, Isidora scotea o mulţime de suspine care aveau menirea să transmită dezamăgirea ei insondabilelor sfere ale trecutului.

Riquin parcă se simţea mai bine. Dormea liniştit şi respiraţia lui uşoară răsuna ca un ecou de muzici serafice intonate dincolo de ceea ce se poate vedea.

Miquis şi don José întîrziau. Isidora intră în sală căci Melchor îi spusese că vrea să-i vorbească. Pentru a-şi reînnoi invitaţia. Putea dispune de toată casa dacă dorea. Dacă era nevoie să cheme vreun medic renumit putea să-l cheme imediat iar de plata lui şi de medicamente va avea grijă binefăcătorul şi filantropul Melchor. Principalul era ca ea să se liniştească; să nu ia totul în tragic, căci se afla în casa unor prieteni care o iubeau cu adevărat şi unde nu-i va lipsi nimic... În acest timp, bărbatul corpolent, care se ocupa cu cifrele, nu-şi lua ochii de la Isidora şi părea uluit, fascinat ca de o viziune mitologică sau religioasă.

Cum marele Relimpio vorbise atunci despre medici şi-l preamărise pe Miquis, namila spuse:

— A, Miquis!... Asta vindecă totul cu apă rece. Îl cunosc bine. O îngrijeşte pe sora mea Rafaela, soţia lui Alonso, portarul casei Aransis.

Isidora nu se aştepta să audă pomenindu-se ilustra ei casă şi se tulbură puţin. Fără a înceta s-o privească, namila continuă astfel:

— Şi acum că pomenesc de casa Aransis mi se pare... Ah! Acum mi-aduc aminte. Într-o zi... acum cîţiva ani eram cu sora mea în faţa palatului şi ai ieşit dumneata, Miquis şi încă o persoană. Asta e... Ştiam eu că nu e pentru prima dată... Apoi am discutat mult cu Miquis. E simpatic. Cum el e învăţat iar eu... mai înţeleg cîte ceva în anumite probleme, am discutat despre cutare şi cutare lucru. Eu îl încolţeam iar el scăpa cu tot felul de braşoave...

— Hai, hai să terminăm cu asta, zise Melchor nerăbdător. Din douăzeci şi patru de mii de bilete rămîn nevîndute şi în beneficiul Administraţiei 6.500...

Isidora nu auzi mai mult căci sosiră Miquis şi don José. Medicul era în frac care se vedea dintr-un pardesiu uşor. Se ducea la o serată într-o anumită casă din lumea bună. Faima de care se bucura era întreţinută de relaţiile şi intrarea pe care şi-o făcuse în cele mai alese cercuri ale societăţii.

După ce-l examină pe *Riquín*, îi prescrise un calomel. Avusese ceva ușor, o indigestie și probabil a doua zi se va simți ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Vorbind apoi cu Isidora despre întîmplarea din seara aceea, îi spuse astfel:

— Regret această neplăcere căci nu vei găsi o altă fiară ca el. Nu există doi Botini pe lume. Dacă ar exista unde ar fi acum iubita noastră patrie? De la Pirene la Calpe ar fi fost devorată și toți spaniolii ne-am fi agitat într-o carceră de pînză, vai! în buzunarele acestui pungaș de națiuni... Proasto, dacă ai fi știut să profiți! ... Dar tu nu ți-ai văzut interesul și în zilele noastre cine nu-și vede interesul e pierdut.

— Lasă-mă în pace cu socotelile tale. Unde te duci acum?

Fracul o captiva și își și imagina saloanele strălucitoare în care va intra Augusto peste puțină vreme, masa superîncărcată la care se va așeza și persoanele cultivate și elegante cu care va fi în relații familiare o mare prte din noapte. Acesta era genul de închipuiri care se mula cel mai ușor pe creierul ei. Miquis o cunoștea și-i trecea prin față atitea minunății, povestind lucruri extraordinare, unele dintre ele fictive, și descriindu-i acele lumi îndepărtate în care ea nu putea pătrunde decît cu fantezia dar și mai bine cu dorința ei arzătoare.

— Acum cîteva seri, îi spuse, am luat masa în casa ducesei cu Pez al tău. Se pare că o să înoate spre Havana, căci aici a rămas pe uscat. L-au curățat cămătarii. Știi că mi-e milă? E ceea ce se numește un băiat bun, serviabil, amabil, afectuos, debil și care nu face rău nimănui decît lui însuși.

Isidora furioasă și nervoasă, schimbă discuția și se prefăcu veselă:

— Ah, mi s-a spus că te căsătorești. E adevărat?

— Așa se zice, da. Pînă nu faci foc, nu iese fum.

— Cu fata notarului?

— Cu fata lui Muñoz y Nones.

— Bun copac ți-ai ales să te sprijini. E bogată.

— Îți jur că nu bogăția m-a atras. Disprețuiesc grandoarea și vanitățile omenești. Mă căsătoresc din dragoste, din pură dragoste. Asta nu se mai întîmplă nimănui decît păstorilor și mie...

— Și e frumoasă?

— Pentru mine nu e alta care să-i semene.

— Și o să se facă și mai frumoasă, se zice.

— Nici nu mai e nevoie. Înainte de toate e aleasa mea.

— De ce nu-i spui socrului tău o vorbuliță despre procesul meu? O să depună mărturie. Pe lîngă asta e notarul casei Aransis.

— Viperă! Vrei să-l corupi pe notarul cel mai imaculat.

— Nu, nu. E vorba de dreptate. Eu îi cer să nu se lase corupt de familia Aransis. Asta mi-e de ajuns.

— Nu-l cunoști pe viitorul meu socru. Spunîndu-ți că el, cu de la el putere dezminte și face să se uite renumele prost pe care l-au avut în toate timpurile domnii cu pana și pecetea... Muñoz y Nones oferă admirației umanității următorul fenomen: este un om care a făcut o avere cu onoarea sa, avere nu foarte mare, se înțelege, căci corespunde materiei din care e făcută. Socrul meu discreditează și neagă o mie de lucruri convenționale și de rutină. De la Quevedo încoace s-a dus vestea că notarii sînt rapace, vicleni, venali și, pe deasupra, urîți ca dracii, înalți cît o prăjină, cu nasul mare și unghiile netăiate, murdari și prost educați. Acest tip nemanierat a dispărut și ca dovadă iată-l pe socrul meu care e cinstit, sincer, liberal și, pe lîngă asta, drăguț, simpatic, foarte amabil și comunicativ. În aceste vremuri de reînnoiri sociale vechile figuri au dispărut și nu există acum un model personal determinat pentru fiecare meserie sau profesie. Astfel, vei vedea astăzi un judecător de primă instanță care seamănă cu un polițist; vei vedea un bariton care seamănă cu un primar; vei vedea marinari care par simpli spectatori și chiar un filosof ce poate fi confundat cu un canonic. O spun pentru că Muñoz y Nones pare un diplomat. Are înclinații de mare domn și obiceiuri de sportman. Păcat că nu a deschis niciodată altă carte decît codul de procedură civilă! De altfel, în privința cinstei nu i se poate reproșa nimic și are din această cauză aproape tot atîta faimă cum au alții pentru că sînt șmecheri. E obiceiul în vremurile de azi, să se presupună și să se afirme că nu există decît răutate, egoism și rapacitate. E o greșeală, o prostie! Lumea ar putrezi dacă ar lipsi o clipă dezinfectantul virtuții, a cărui acțiune energică se observă în toate domeniile, din cele mai înalte pînă la cele mai joase sfere... Așa că plec, căci văd că te supăr...

— Rămîne stabilit să-i recomanzi socrului tău procesul.

— Rămîne stabilit că e mutil.

— Gogomanule.

— Șarpe cu clopoței, cu bine.

2.

După ce plecă Miquis, veni Mariano, care o căuta pe sora sa ca săi ceară bani. Nici nu se gîndea că-l va găsi acolo pe meşterul lui care, văzîndu-l, rămase deconcertat, căci trecuse o săptămînă decînd Mariano nu mai dăduse pe la atelier. Se ridică împotriva lui o furtună de reproşuri. Sora sa îl dojeni cu asprime pentru purtarea urîtă, Juan Bou făcu consideraţii morale, Melchor îl numi vagabond, haimana şi predestinat închisorii, pînă şi prietenul şi tovarăşul său de cafenea Relimpio promulgă despre vagabondaj concepţiile cele mai severe. Distrus şi fără curaj pentru a mai cere surorii sale bani, Mariano se retrase pe o bancă ce se afla în strîmta încăpere şi rămase acolo vreme îndelungată singur, tăcut, ghemuit, meditînd asupra unei singure idei, întoarsă de mii de ori pe toate feţele, ca un cîine care roade şi răsuceşte un singur os după ce i-a luat şi ultimul strop de carne.

Dorinţa bucuriei, pofta şi setea arzătoare de satisfacţii materiale, care ocupau un loc important în fiinţa morală a lui Mariano şi care vor creşte cînd acesta va ajunge la maturitate, se obiectivau, asta e, în fiul lui don José Relimpio. Acele vagi pasiuni se cristalizează mereu, ca să zicem aşa, în invidie, care este unipersonală şi antropomorfică.

Mariano, uitat într-un colţ părăsit şi auzind de acolo scîrţîitul penelor care în sală desenau atît de lucrative cifre, se întreba pe ce motiv avea domnişorul Melchor pălărie şi el nu; din ce cauză domnişorul Melchor se îmbrăca bine iar el umbla în cămaşă;din ce cauză domnişorul Melchor mînca prin restaurante, curta balerine, fuma ţigări fine şi se plimba cu domni, în timp ce el, bietul *Pecado*, mînca şi fuma aproape ca cerşetorii şi avea ca prieteni pe alţii la fel de săraci şi de nenorociţi ca şi el. Singurătatea în care trăia îl trezise înainte de vreme. Precocitatea lui pentru a cumpăra şi a face calcule nu era obişnuită printre copiii ajutaţi de părinţi sau de rude afectuoase. Căci faptul că era abandonat şi trăia după cum îl ducea capul îi influenţase dezvoltarea sa morala. De caracterul fiecăruia depinde ca această dezvoltare să fie bună sau nu şi e evident faptul că cei care iubesc foarte mult munca la fel ca şi marii criminali şi-au hrănit spiritul dintr-o copilărie solitară. Copacul sălbatic, jucăria vînturilor într-o ţară pustie, capătă o vigoare remarcabilă.

Mariano era rebel din fire; nu iubea, nici nu ştia să aprecieze căldura dulce a căminului familial. Nu vroia să

locuiască împreună cu mătuşa sa Encarnación, căci aceasta se purta aspru cu el, nici cu sora lui, căci îi făcea morală, nici cu Juan Bou, căci îi supraveghea toate acţiunile. Îi plăcea să se adăpostească prin dubioase pensiuni particulare ce se aflau prin cartierele din Sud; îşi schimba frecvent locuinţa, în loc să aibă un domiciliu stabil, înnopta pe unde apuca şi mînca prin taverne. Exerciţiul vieţii independente îi dădu o anumită putere de voinţă ce e caracteristică vagabonzilor; îi puse mintea la contribuţie, îi precipită dezvoltarea intelectuală. E bine să-l studiem temeinic pe vagabond pentru a înţelege că este o fiinţă caracterizată prin dezvoltarea prematură a spiritului de achiziţie, a prefăcătoriei şi a adaptării. Nu se explică altfel accentuata precocitate, nici trăsăturile geniale care constituie disperarea poliţiei şi groaza societăţii faţă de criminalii între optsprezece şi douăzeci de ani. Ţiganul, fiinţă sălbatică în cadrul societăţii, reprezintă o culme a agerimii, o arhivă de tertipuri juridice şi un tip ce batjocoreşte abil poliţia. Vagabondul adolescent, alt tip de sălbatic, ştie mai multe despre lume şi mai multă economie politică decît doctorii recent ieşiţi de la universitate.

Mariano se afla pe atunci pe punctul de a-şi consuma ştiinţa sa în aritmetica monotonă; i se dezvoltase deja gustul pentru calcule, patima neînfrînată pentru achiziţie şi facultăţile obscure ale adaptării, ale prefăcătoriei, făţărniciei.

După seara aceea, în care l-am lăsat părăsit într-un colţ, pe bancheta din vestibul, se duse cu punctualitate la atelier. Muncea din ipocrizie. Meşterul Juan Bou se arăta atît de amabil cu el în acele zile încît nu ştia ce să-i facă şi amabilitatea lui era atît de ieşită din comun, încît ajunse chiar să-l numească fiu şi să stea de vorbă cu el de la egal la egal.

— Bine, fiule, bine, merge bine. Ai fost puţin cam nesăbuit, dar tu însuţi ştii că munca înseamnă viaţa, religia porului... O să-ţi fac o propunere: vrei să locuieşti cu mine? Eu sînt singur. O să-ţi dau o cameră, un pat, o farfurie şi o lingură. În casa mea nu e lux, dar nu lipseşte strictul necesar.

Apoi îi puse în legătură cu Isidora mii de întrebări supărătoare şi confuze la care Mariano nu ştia ce să răspundă. Dacă sora lui era fericită, dacă se scula tîrziu sau devreme, dacă îi plăceau căpşunile şi brînza de vaci, dacă se ducea la teatru. Pe lînga asta, meşterul Juan Bou părea că plesneşte de bucurie... Lucrătorii nu-şi explicau motivul acestei veselii; unii o atribuiau bunului mers al afacerilor cu tombola,

alții pentru că la loterie cîștigase premiul cel mare. Dar Juan Bou dădea peste cap toate dezbaterile îndelungate ale lucrătorilor săi căci, dintr-o dată, devenea trist și scotea niște suspine care ar fi mișcat pînă și piatra litografică, dacă aceasta ar fi fost puțin mai moale. S-ar crede că se supăra pe ei înșuși și că vroia să scape de un gînd urît. Cîteva zile muncea puțin și se întîmplă de mai multe ori ca ei să întîrzie și să încurce desenele datorită distracției și stîngăciei meșterului, lucru complet neobișnuit la un om atît de scrupulos cu munca.

O altă întîmplare demnă de a fi remarcată s-a petrecut în acele zile. Juan Bou observă că, în privința tombolelor de binefacere, contabilitatea nu era atît de curată, precum trebuia și fie, și pentru a se supune conștiinței sale, sau pentru a ceda egoismului care îl sfătuia să nu se compromită în fața justiției, ieși din Societate, renunțînd la participările sale. Rămase cu lucrările de litografie pe care trebuia să le plătească cu religiozitate după cum fusese stabilit. De atunci relațiile lui cu Melchor slăbiră mult.

La începutul lui iunie Mariano observă cu o spaimă invidioasă că Melchor înainta rapid pe drumul prosperității. Umbla în trăsură cu doi cai, însoțit de domni din lumea bună; mînca mereu în oraș; primea în dar trabuce de Havana și alte lucruri sfinte; Croitorul îi aducea costume peste costume..., își mobilase luxos o parte din casă... Și de atîta gîndit la prosperitatea crescîndă a domnișorului Melchor, *Pecado* își perfecționa *intellectus*-ul său îmbogățindu-l cu noi cunoștințe în legătură cu proprietatea, acumularea și bogăția, cunoștințe sau idei care clocoteau în mintea lui, ca și embrionii frumuseții și fixarea nelămurită a planului artistic în mintea poetului, în trecerea de la copilărie la maturitate.

Pe la Sfîntul Ion încetă să mai lucreze. Într-o seară se duse să-i ceară bani surorii sale și, cum aceasta n-a vrut să-i dea, se înfurie, se certară, ca se sperie, se renegară reciproc, el o jigni, Isidora plînse, don José interveni mai mult cu gelozie decît cu autoritate și, în sfîrșit, băiatul plecă de la ei bombănind:

— Nu vrei să-mi dai nimic. O să-mi dea Gaitica.

Din acea seară Mariano dispăru. L-au căutat dar nu l-au găsit nicăieri și mult timp nu s-a știut nimic despre el.

Din cauza asta și din alte motive Isidora traversă o perioadă de adîncă tristeţe. Insomniile se repetau aproape noapte de noapte, zăpăcind-o cu alternantul chin al fiuziilor reale, de delir somptuar și de teroare sau dezamăgire. Un gînd referitor la un lucru foarte practic o înţepa și o mîhnea: „Desigur că într-o lună și jumătate de cînd locuiesc aici, Melchor mi-a făcut rost de bani pe care va trebui să-i plătesc într-o zi... E atît de comod sistemul pentru mine că, fără să știu cum, mă afund în bănet. E de ajuns să-i spun lui don José de ce am nevoie; don José aleargă în sală, vorbește cu el și din fondul pentru tombole... doamne Dumnezeule! La cît se va ridica? Nu știu, căci nu notez nimic. Aici ar fi prins bine cărţoaiele nașului. Melchor ar fi notat la fix și s-ar fi gîndit să-mi ceară banii înapoi, dar în ce fel?..."

Lungi clipe își petrecea în reflecţii despre proces și spunea: „Merge înainte. Acum urmează ceea ce se cheamă dovada cu acte. Dar pînă nu trece vara nu se va întîmpla nimic. Avocatul mi-a dat speranţe mari. Dacă asta s-ar rezolva repede ca să-i plătesc lui Melchor și să scap de cursa pe care mi-o întinde!..."

Gîndindu-se la Juan Bou, care deseori o curta, spunea:

— Bietul Bou! Este animalul cel mai drăgăstos din cîte cunosc. Îl iubesc ca pe calul cu care ieși la plimbare.

Cartierul în care soarta vitregă o adusese să trăiască era pentru fiica lui Rufete cumplit de antipatic. Cîteodată, după-amiaza, ieșea cu *Riquin* și don José să dea o raită pe străzile Mesón de Paredes, Rasiro și Toledo și era tristă și îi repugna. Căldura devenise insuportabilă și seara toţi vecinii se instalau pe trotuare: copiii se jucau, femeile pălăvrăgeau. Isidora găsea în toate: în case, străzi, oameni, bărbaţi, femei, copii pecetea grosolăniei pe care tovarășul ei de plimbări n-o sesiza ca ea. Îngustimea trotuarelor obliga trecătorul să sară tot timpul din dală în dală și asta adăuga o nouă neplăcere zgomotului, mirosului urît și prafului.

Expulzată din acele locuri datorită propriei ei delicateţi și bunului gust, obișnuia să se îndrepte spre nord și să se apropie de Puerta del Sol „Pentru a respira puţină civilizaţie." Dar nu se aventura prea mult prin cartierele din centru căci vederea vitrinelor pline de obiecte ale vanităţii și luxului îi provoca atîta durere și dezamăgire de parcă i-ar fi înfipt un pumnal de aur cu pietre preţioase în inimă. Repulsia pentru zona din sud și mîhnirea pentru cea din centru

o duceau spre margini, spre marea plăcere a lui don José, care îndrăgea cîmpul şi zburdălniciile pastorale.

Iulie făcuse din Madrid o tigaie. *Riquin* s-a îmbolnăvit de tuse măgărească şi trebuia dus în altă parte. Sărmanul căpăţînos! Ţi-era milă cînd îl priveai, cînd îl apuca tusea se aprindea tot la faţă, înţepenea şi rămînea fără suflare de parcă era pe punctul de a-şi pierde viaţa în acea clipă... Dar mama sa nu dispunea de fonduri pentru călătorie fapt pentru care era cumplit de îndurerată. Joaquin Pez se afla în Franţa şi nici măcar nu-i scria... Din fericire, sau poate din nenorocire, Melchor se oferi cu multă plăcere să rezolve dificila problemă. Căci sărmana avea nevoie de atîtea! N-avea îmbrăcăminte potrivită pentru călătorie, nici pălărie, nici nimic din ceea ce vara cere în mod imperios, ale cărei călduri egalează în risipă cu balurile şi petrecerile iernii. *Riquin* era aproape dezbrăcat.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, spuse Melchor pe un ton părintesc; eu nu pot admite să duci lipsă de ceva... N-o să-ţi mai lipsească nimic...

Începură să frecventeze modistele şi acestea, ca şi alegerea materialelor şi pălăriilor, o ţinură pe Isidora într-o stare de excitaţie febrilă timp de cîteva zile. Vanitatea o făcea să trăiască de două ori mai mult şi o înşela ca pe un copil, cu aparenţe de fericire. Îşi văzu iar strălucind frumuseţea într-un cadru de percaluri fine, de panglici de mătase, de flori artificiale, de voaluri delicate şi se recreie cu frumoasa sa imagine în faţa oglinzii. Ce e viaţa? O jucărie.

Melchor hotărî ca ea să meargă la Escorial şi vru s-o însoţească. Isidorei nu-i făcea nici o plăcere compania; dar împrejurările, ah! cu logica lor copleşitoare, o obligară să accepte. Se afla în ghearele perfidului său creditor şi nu se putea eschiva. A fost victima unei ambuscade formate în trădătoarele umbre ale mizeriei; a căzut într-o capcană de bani infami, înarmată cu ceea ce întreţine vanitatea. Încă se mai putea salva, rupînd cu toate, declarîndu-se insolvabilă şi resemnîndu-se cu sărăcia; dar *Riquin* avea tuse măgărească, era foarte plăpînd, şi ameninţat să moară topit în căldurile Madridului ca iasca în foc. Trebuia să se supună fatalităţii, după cum spunea Isidora, numind fatalitate o serie de fapte rezultate din propriile sale defecte.

Melchor hotărî ca tatăl său să rămînă în Madrid pentru a avea grijă de casă. Cumplit zbucium şi exil pentru don José! După bine gînditul plan al înţeleptului Melchor, acesta se ducea şi venea, locuind cîteva zile la El Escorial şi altele la Madrid, căci afacerile sale nu-i permiteau să pără-

sească orașul decît pentru puțin timp. Îndeplini cu fidelitate programul. Don José se ducea la El Escorial duminica, cu trenul de plăcere, în vreme ce Melchor rămînea la Madrid. Ce fericită era cea zi! Zece ore cu Isidora și cu *Riquin!* Fericirea sa era tulburată întrucîtva cînd observa la fina sa o tristețe apăsătoare și bolnăvicioasă. Dacă vorbea despre Melchor, o făcea în termenii cei mai nefavorabili pentru tînărul de viitor. Și ce dorință arzătoare avea să se întoarcă la Madrid! *Riquin*, aproape restabilit, sărea și alerga pe cîmp și obrajii lui renășteau proaspetele culori ale sănătății. Don José își petrecea toată ziua ca fascinat și ochii nu i se săturau să-i privească pe mamă și pe fiu. Se plimbau toți trei pe munte, se așezau, duceau o viață idilică, asemănătoare cu cea pe care don José o văzuse pictată pe paravanele casei Aransis. Seara, Relimpio se întorcea la Madrid, la el acasă; dormea ca un îngeraș și visa că e pasăre și că stă pe ramura unui copac și cîntă. Și *Riquin* era pasăre și fîlfîia din aripi făcînd primii pași în lumea aeriană. Isidora era o păsărică melancolică. Toți cîntau; dar don José era cel care cînta cel mai mult și cel care stătea pe ramura cea mai înaltă.

La jumătatea lui septembrie, Isidora se întoarse la Madrid lăsînd o amintire plăcută în colonia de vară de la El Escorial. Atunci se întîmplă în viața lui Melchor un fapt deosebit. Dintr-o dată prosperitatea, fastul și grandoarea au dispărut ca prin minune fără să se cunoască motivul. Juan Bou zicea că domnii de la Societatea care se ocupa cu organizarea tombolei au căutat nod în papură în gestiunea tînărului Relimpio. Fapt e că într-o zi veniră hamalii și îi luară cărțile și toate materialele din birou. Melchor se despărți seara de tatăl său și Isidora, spunîndu-le că pot rămîne în casă, că să facă cu ea ce vor, căci el pleacă la Barcelona să-și găsească o nouă afacere.

Rămaseră toți trei singuri: Isidora, *Riquin* și bătrînul și se văzu aproape realizat visul ornitologic al lui don José: toți trei ciripind în pom. Erau, efectiv, păsări, căci nu aveau decît ce era pe ei și ceea ce providența divină dorea să le mai dea pentru a trăi de azi pe mîine. Lumea se deosebește de păduri prin faptul că trebuie să plătească cuibul. Cele trei păsărele ale noastre aveau casă, dar n-aveau cu ce s-o plătească, deoarece Melchor lăsase casa de bani în asemenea hal de curată încît nu se găsea în ea nici un sfanț.

— Dumnezeu nu bate cu parul, spuse Relimpio.

Pentru a face față nevoilor presante de fiecare zi, Isi-

dora începu să-şi vîndă hainele. Nu era prima oară că trebuia să se dezbrace pentru a mînca. Încet, încet rochiile treceră din şifonier la bucătărie prin intermediul negustorilor de haine vechi. Ultima oară, într-o tristă şi umedă zi de octombrie, mîncară pălăria de pai, din Italia. Era ultimul fel

Capitolul 27

TANDREŢEA URSULUI

În toată această perioadă dezastruoasă, în care cei trei nefericiţi ai acelei case din strada Abades nr. 40 se despărţeau de echipaj, ca un vapor naufragiat care îşi aruncă încărcătura pentru a se menţine încă o oră la suprafaţa apei, Juan Bou îi vizita în fiecare seară, după lucru. Isidora ascundea cu grijă lenta şi dureroasa catastrofă, încercînd să dea casei un oarecare aspect de ordine şi să-şi mascheze truda sub aparenţa unei linişti mincinoase. Înduioşat de un nobil respect pentru Isidora, Bou îşi denatura exprimarea pentru a nu mai fi aspră şi astfel, vorbind despre popor şi despre lichidarea socială, folosea termeni moderaţi şi propoziţii meşteşugit delicate care ieşeau din gura lui ca mugetul unui bou care îşi propusese să fie emulul privighetorilor. După asta se cunoştea felul inimii sale.

Miquis îi dăduse bunului litograf nenumărate definiţii. Era după părerea prietenului nostru un butoi cu etichetă de alcool dar plin cu apă; un urs neîmblînzit; o viperă neveninoasă; un ac cu gămălie păstrat în teaca unei săbii; un scaiete avînd caliciul unui mac; un vrăbioi îmbrăcat în cămilă şi o epigramă scrisă în octave regale. Auzindu-l povestind epicele sale lupte pentru cauza poporului, don José şi *Riquín* rămîneau uimiţi; dar Isidora nu-şi putea stăpîni cu uşurinţă rîsul.

Amabilităţile lui Bou faţă de Isidora semănau cu cele ale ursului care vrea să-şi arate dragostea stăpînului său omorîndu-i o muscă pe frunte. Cîteodată, lăsînd să vorbească sentimentele sale, se exprima cu simplitate şi naturaleţe. Era ca acele măşti tragice care în arta decorativă apar scoţînd flori din gurile lor monstruoase.

Una dintre cele mai expresive manifestări ale consideraţiei pe care Bou o avea pentru Isidora şi naşul acesteia era să le ofere participare la biletele de loterie la care juca; dar cum era atîta lipsă de bani în casă, rareori se realiza operaţia. Ursul vroia să cedeze gratuit o parte din bilet, dar Isidora nu accepta. Celelalte atenţii constau în a-i însoţi la plimbare prin parc şi în a cumpăra dulciuri şi jucării pentru *Riquín*, iar seara în a vorbi cu el mult şi cu afecţiune. Era curtenitor cu Isidora şi o privea cu o evidentă intenţie de a-i spune ceva delicat şi dificil . . . ! Uneori, în lungile plimbări pe care le făceau, Juan Bou mergea tăcut şi suspinînd. Se părea că însăşi slutenia lui îi alimenta timiditatea. În schimb, în discuţiile de seară, limba i se dezlega pălăvrăgind într-una, îşi proslăvea cu lipsă de modestie dragostea sa pentru muncă, cîştigurile sale şi făcea planuri de viaţă tihnită şi metodică. Pe lîngă asta aflase de moartea unei rude foarte bogate şi aştepta o frumoasă moştenire. Se consdera extrem de fericit, deşi îi lipsea ceva; da, ceva îi lipsea pentru a fi în întregime fericit.

O pomenea, de asemenea, pe sora lui, Rafaela, soţia lui Alonso, care era tot bolnavă şi auzindu-se pomenită casa strămoşilor ei Isidora se emoţiona şi se tulbura. De nenumărate ori Bou o invitase să viziteze împreună palatul Aransis, ale cărui frumuseţi el nu le văzuse; dar Isidora se scuza mereu de teama exacerbării sentimentelor sale în prezenţa acelor venerate şi iubite locuri, patria ei pierdută.

Într-o zi, cînd fiica lui Rufete venea de la negustorul de haine vechi, se întîlni cu litograful pe strada Duque de Alba.

— Mă duc la palatul Aransis s-o văd pe sora-mea, îi spuse. Se simte mai rău şi azi-noapte au împărtăşit-o. Vrei să vii cu mine?

Primul ei impuls a fost să refuze propunerea lui Bou; dar cu atîta stăruinţă insista şi o ruga încît, în final, Isidora n-a vrut să fie cu el atît de dispreţuitoare şi plecară împreună. Pe de altă parte, aceeaşi emoţie de care se temea o atrăgea cu o forţă misterioasă. Există în orice suflet laolaltă cu teama de emoţii o curiozitate pentru ele, o simpatie de nedefinit a inimii omeneşti pentru patetism. Cum privirea la înălţimi simte chemarea abisului, tot astfel sufletul simte atracţia perfidă a dramei.

Sosiră. Rafaela se simţea mai bine în ziua aceea şi împărtăşania dînd odihnă şi bucurie spiritului ei îmblînzise boala. Alonso părea mulţumit şi plin de speranţe în vindecarea soţiei sale. Isidora şi Bou stătură mult în sălita portarului vorbind despre boli în general şi despre astm în spe-

cial, despre clima Madridului, despre cea din Mataro, regiunea de unde era familia Bou; despre doctori, despre medicamentele cutare și cutare; de fapt, Isidora nu lua parte la discuție decît răspunzînd monosilabic dîndu-și astfel consimțămîntul, căci cele cinci simțuri ale sale erau atente la camera portarului și uimite de sărăcia confortabilă a acelui cuib de nevoiași amenajat într-un colț al palatului de bogătași. Covorașul decent; mobilele vechi rămășițe glorioase ale generației anterioare din familia Aransis și, pe deasupra, nenumăratele gravuri cu sfinți și fecioare, stampa, înfățișîndu-i pe los Comuneros și alte gravuri atîrnate de perete într-o elegantă dezordine, îi ocupară tot timpul cît rămase acolo. Obosit de discuție și foarte mulțumit de îmbunătățirea stării surorii sale, Bou se ridică de pe canapeaua de răchită împodobită cu perne de percal roșu și, întinzîndu-se, spuse:

— Matías, dă-mi cheile că vreau să văd ce-i pe sus.

Dîndu-i un mănunchi zornăitor de chei, Alonso o privi pe Isidora cu atenție amintindu-și de ceva:

— Mi se pare, zise, că am mai văzut-o pe aici pe această domnișoară... În sfîrșit, urcați și vedeți despre ce e vorba.

Juan Bou urcă marea scară încet căci corpolența sa era dușmanul declarat al agilității. Isidora urcă în fugă și pe ultima treaptă îl așteaptă pe prietenul ei, aruncîndu-i o privire tristă și un surîs distrat și prietenos căruia i se putea da îndrăzneața interpretare de batjocură. Persoana bravului catalan era compusă din două părți: corpul său atletic îmbrăcat într-o haină în carouri și un baston de trestie spaniolă al cărui mîner format dintr-un corn de cerb se încovoia, oferind mîinii toate facilitățile de adaptare, cînd pentru a se sprijini, cînd pentru a face din el o morișcă sau chiar o baghetă de dirijor al cuvîntului. Niciodată, în afara casei, nu se despărțeau om și baston și se ajutau unul pe altul, după caz. Persoana lui Bou era completată de o pălărie adîncă de forma cea mai obișnuită, ușor aplecată pe partea dreaptă, ca și cum în acea parte se aflau toate ideile pe care era nevoie să le protejeze de intemperii.

Și urcînd, fredona printre dinți. De ce era atît de greu să-i iasă de pe buze un cîntec care-i sta pe limbă? Fără să știe ce spune, Bou intona în șoaptă nu știm ce cîntec pe versuri compuse ad-hoc. Isidora nu-și putea stăpîni rîsul auzindu-l cîntînd astfel:

Vin apoi sfeșnice o mie
cu lumea din parohie.

— Ce-am mai obosit pe scările astea! zise ursul greoi

cînd ajunse. Cînd o să se reformeze societatea, treptele o să se suprime. La parter toată lumea.

Deschise prima ușă și intrară; și în timp ce Bou continua să deschidă ușî Isidora făcea același lucru cu balcoanele ca să intre lumina, dornică de a lumina bogatele grote. S-ar fi crezut că tot conținutul vastelor săli se bucura văzîndu-se luminat. Totul se trezea, deschizînd vreun ochi somnoros și lumina cuprinzînd cavitățile întunecoase învia parcă pălmuită tapiserii, mobile și tablouri.

— Cine o fi animalul ăsta? zise litograful oprindu-se în fața tablourilor. Ce țeapăn e! Iartă-mă, cavalerule; eu credeam că ești un băț. Și ne privește cu oarecare necaz... Nu-i nimic, domnule; noi nu mîncăm oameni... A, iată și o călugăriță. Și e frumoasă...! Bună bucățică oi fi fost, surioară. Ce vremuri! Regret că ați murit, domnilor, căci astfel nu veți vedea cum o să le venim de hac liptorilor poporului, călăilor sărmanului muncitor... Ah! Dumneata cel cu guler plisat ce pare o farfurie, cel cu crucea de Calatrava, dumneata, filfizonule, dacă ai trăi în timpurile astea și ai apuca ziua dreptății, nu ne-ai mai privi cu aceiași ochi!... Fugi de-aici! I-așî pune o mătură în mînă! Domnul cruciad ar mătura străzile..., *și gata.*

După aceea, întorcîndu-se spre Isidora care, îngrozită de limbajul bestial al prietenului ei, privea strada prin fereastre, îi spuse:

— Luxul ăsta exagerat înspăimîntă gîndirea, provoacă toată sudoarea poporului, toate dorințele arzătoare, toate insomniile, toate durerile, foamea și privațiunile. Asta e; sărmanul muncitor se deșală muncind pentru ca acești leneși să trăiască bine în palatele astea pline de vicii și crime, da, de crime, și nu-mi pare rău c-o spun. Blestemată castă!... Isidora, nu gîndești la fel ca mine? De exemplu: bietul muncitor își rupe spinarea muncind, doarme pe un pat prost, mănîncă o amărîtă de mîncare, n-are în casă decît un scaun tare pe care să stea, în timp ce acești trîntori, ca să nu zic altfel, fără să pună mîna pe o unealtă, fără să facă nimic, calcă pe covoare, mănîncă bunătăți, și stau pe mobile moi pe care ei nu știu să le facă.

Și alăturînd cuvîntului acțiunea se așeză, mai bine-zis se trînti pe un fotoliu cu arcuri în care trupul său greu se cufundă.

— Mii de draci, ce moale e! Ce bine se stă în el? Șmecheri fanfaroni! V-aș da eu în loc de fotolii cu arcuri, de exemplu, o tejghea de tîmplărie... V-aș da eu cu ghioaga în cap!

Atît de grosolane necuviinţe o iritară pe Isidora. Şi bietul Juan Bou, atît de inocent de efectul produs de lătrăturile sale! În fiecare moment spunea: „Nu gîndeşti ca mine?“ şi mergînd dintr-o parte în alta se arunca pe fotolii şi pe sofale pentru a le încerca moliciunea, se aşeza cu genunchii pe pernele spătarelor, se învîrtea în jurul unui paravan, rîdea ca un sălbatic, pipăia bronzurile, mîngîia obrajii nimfelor aurite, făcea curte damelor fotografiate şi de cîte ori trecea dintr-un salon în altul lovea puternic cu bastonul în parchet, ca şi cum ar fi dorit să primească şi covorul, în limbajul loviturilor, expresia contondentă a furiei poporului . . . În acest timp, nu-l putea privi. Credea că vede în cuvintele lui, în toată persoana lui şi în baston, erijat în reprezentantul prostimii, profanarea cea mai odioasă. Era ca ereticul care calcă în picioare jertfa. O supăra întruna, îl ura şi ar fi dat oricît ca să-l poată azvîrli în stradă, după ce poruncise să-i rupă bastonul pe spinare.

— Şi ce perdele! zise Bou atingîndu-le într-un fel nerespectuos cu bastonul. Oamenilor ăstora nu le place frigul. Na! Frigul a fost lăsat pentru bietul muncitor care umblă fără serviciu pe străzi. Asta e, există doi Dumnezei: Dumnezeul bogaţilor, care dă perdele şi Dumnezeul săracilor, care dă zăpadă, gheaţă. Isidora, Isidora nu eşti de acord cu mine, nu crezi că această canalie trebuie exterminată? Tot ce vedem aici a fost smuls de la popor, toate acestea sînt, deci, ale noastre. Nu-i aşa?

Fiica lui Rufete, pentru a nu-i răspunde cu asprimea cu care ar fi meritat, nu zicea nimic şi se făcea că priveşte porţelanurile. Bou privi şi el acele o mie de fleacuri superbe, care nu foloseau la nimic, le atinse, le luă în mînă şi le puse cu violenţă la loc cu riscul de a le sparge. După o vreme se întoarse să-i spună ceva foarte important prietenei sale dar n-o mai văzu. O strigă încet; apoi cu voce tare; dar Isidora nu răspunse.

Bou trecu în altă cameră; de acolo într-un frumos salonaş; din salonaş într-un dormitor discret şi întunecat şi acolo crezu că distinge ceea ce căuta. Lumina slabă nu-i permitea lu Jean Bou să vadă obiectele. Înaintă, începu să vadă bine şi, într-adevăr, Isidora se şi afla acolo, aşezată pe un pat de care îşi sprijinea braţul drept. Cu capul pe braţ plîngea în tăcere, exprimîndu-şi o durere puternică şi fără spasme, o durere liniştită ca toate durerile vechi cu care te obişnuieşti odată cu monotona lor permanenţă. Juan Bou rămase uluit în faţa acelei scene şi apoi îi puse una după alta întrebările obişnuite potrivite cu întîmplarea:

— Ai ceva? Ţi-e rău?

Văzînd că Isidora nu-i răspundea, Bou luă un scaun şi se aşeză lîngă fiinţa îndureratã. În momentul acela avu o idee care îi produse mare mîhnire. Îşi aminti subit că Isidora era în proces cu o casă nobilă. Doamne Sfinte! Acea casă era casa de Aransis, da, îşi amintea că auzise vorbindu-se vag de aceasta, căci Isidora vorbea de procesul ei fără s-o pomenească niciodată pe marchiză. Fără îndoială lucrurile, vorbele nepotrivite spuse de Bou, cînd vizitase saloanele, au jignit-o pe tînără care se presupunea moştenitoare, sau poate chiar era, a acestei ilustre familii.

— Eşti supărată pe mine pentru prostiile pe care le-am spus? Te-am jignit! ...

Isidora clatină din cap, negînd.

— Ah! Ştiu, acum ştiu! exclamă el cu bucurie gîndindu-se la altceva.

Crezu că pătrunde adînc adevărata cauză a durerii prietenei sale. Înţelese că Isidora stătea prost cu banii. Fără îndoială, în ziua aceea lipsurile băneşti ajunseseră la cel mai înalt grad şi nefericita şi atrăgătoarea tînără se vedea ameninţată de un conflict grav. Oh! Ce bun prilej i se ivea lui Juan Bou pentru a realiza un act moral la care se gîndea de mult! Superbă împrejurare! Acum, într-o clipă, putea să răspundă cu dragoste şi caritate, două lucruri care sînt unul singur, emisfere diferite ale aceleiaşi lumi infinite.

Era ceva în locul solitar şi retras aşa ca în durerea Isidorei, care l-a incitat să nu mai întîrzie hotărîrea lui generoasă. Oh, Dumnezeule din ceruri! Dacă întotdeauna Isidora i se păruse frumoasă atunci i se păru că atinge supranaturalul, împodobită cu divina expresie a durerii sale. Milă şi dragoste împreună, cît sînteţi de puternice!

— Isidora, Isidora, zise bîlbîindu-se vipera neveninoasă.

Apoi tăcu o vreme. Trecu un sfert de oră care pentru el fu cît un sfert de secol. Descătuşîndu-se tot într-un suspin uriaş, zise din nou:

— Isidora.

Aceasta îl privi fără să vorbească, fixîndu-şi în înfăţişarea ciclopică a lui Bou ochii ei împăienjeniţi de lacrimi. Bou îşi simţi inima sfîşiată şi se exprimă astfel, cu o voce îndureratã:

— Isidora, chiar dacă tu nu vrei să-mi încredinţezi necazurile tale, ţi le voi încredinţa eu pe ale mele. De mult..., de cînd am avut fericirea să te cunosc...

Isidora, cu puterea ei de pătrundere admirabilă, înţelese

totul. Avu o viziune. I se smulse un văl de pe ochi și-l văzu pe acest monstru rănit care se prosterna în fața ei și-i lingea mîinile. Îi fu groază, scîrbă. Toată noblețea ființei sale se răzvrăti tulburată, plină de mîndrie și despotism. Era un lucru asemănător nivelării locuințelor aristocratice de către prostimea iritată și întotdeauna murdară. Răsuna odiata detunătură a revoluțiilor și odată distruse clasele sălbatica plebe vroia să defăimeze marile rase înrudindu-se cu ele.

— Intențiile mele au fost bune întotdeauna, spuse catalanul care, fiind în imposibilitatea de a realiza drama, căzu în vulgaritate. La început mi-ai plăcut; apoi m-ai făcut să visez, apoi să gîndesc. Aceasta a devenit o necesitate a inimii și cum sînt singur, cum nu-mi place să fiu singur... N-am mari bogății pe care să ți le ofer; dar sînt harnic, cîștig destul și trăiesc confortabil... De cînd te-am văzut mi-ai plăcut atît de mult! Te-am văzut ieșind din această casă și mi-am spus: „Cine o fi?...“ În sfîrșit, te prețuiesc mult, ești foarte bună și vreau să mă căsătoresc cu tine... Asta e... *și gata.*

Isidora, stupefiată, nu știa în ce termeni să-i răspundă. Trebuia să-i răspundă negativ, căci ideea de a se căsători cu acel barbar îi provoca oroare. Dar Bou era un bărbat sincer și cinstit care nu trebuia să primească otensa plină de cruzime și dispreț. Ea valora infinit mai mult decît el, ea era nobilă; dar îndoielnica cinste a vieții sale o putea face inferioară lui. În ce dilemă se afla! În sufletul ei scîrba, era nedespărțită de recunoștință. Cum să-i răspundă și să explice într-o frază disprețul și considerația?... Că un asemenea gînsac îndrăznește să ridice ochii la o persoană atît de distinsă! Merita să-l iei la pumni și să-l arunci în drum. Dar în același timp... cît de sincer și de generos era! Îi oferea mîna cu adevărata intenție și credință nestrămutată de a face un bine. Dar sărmanul nu reușea mai mult; era un nătărău; nu știa cu cine vorbește!... Isidora căuta la repezeală cuvintele cele mai potrivite și, în sfîrșit, spuse:

— Domnule Bou, îți mulțumesc mult pentru propunerea făcută. Te apreciez. Ești un om cumsecade dar mă văd obligată să te refuz, căci iubesc alt bărbat.

— Iubești alt bărbat! repetă cu uimire litograful. După ce-o să ne căsătorim o să-l uiți și o să mă iubești pe mine. Eu sînt foarte bun.

Isidora surîse.

— Eu sînt bun, cu toate că așa, pe moment, inspir spaimă prin aceste idei pe care le am pentru că... Cum am fost atît de persecutat și, deși îmi vine greu s-o spun...,

am făcut acte de eroism și fapte măreţe, am acest fel cumplit de a vorbi. Asta da, nu-mi aplec capul despotismului. Sînt un om curajos și în Catalania e de ajuns să apar eu ca să iasă scandal mare... În altă ordine de idei, muncesc cu spor și cîștig destul de bine; aștept o moștenire... N-o să-ţi lipsească nimic.

— Iubesc alt bărbat, repetă Isidora crezînd că această afirmație punea capăt acelei dureroase discuții.

— Și acum, zise Juan Bou cu un nod în gît, plîngeai după celălalt?...

Bănuiala că rivalul său era o lipitoare a poporului îi mărea la culme aversiunea lui Juan.

— Da, da; după el, repetă hotărîtă Isidora să vadă dacă așa monstrul va tăcea și o va lăsa în pace.

Și la fel cum se desprinde stînca de pe munte și rostogolindu-se cade la șes și strivește și distruge tot ce întîlnește în cale pînă cînd se oprește și rămîne din nou inertă, înconjurată de moarte și tăcere, tot astfel se desprinse din sufletul lui Juan Bou speranța: se rostogoli, distruse, îi provocă furie și mînie; dar imediat totul rămase în atonia dureroasă și mută. Privea în jos și respirația lui răsuna precum mugetul unei furtuni îndepărtate care cu fiece clipă e tot mai departe. Mînia fu instantanee. Trecu, lăsînd descurajare în suflet și confuzie în creierul colosului. Și în creier pluteau, ca resturi ale unui vapor trecător, notele vagi ale unui cîntec acompaniate de cuvinte. La ce bun această muzică atrăgătoare ce pune stăpînire pe auz și pe buze insistă în fastidioasa sa dominare cînd sufletul fără noroc, după o catastrofă, amețește în durere și tristețe? Nu se știe. Dar se știe că între auzul, creierul și buzele lui Juan Bou se scurgea vag un cîntec monoton care zicea:

Preoții aduc lumină
cînd psalmul cincizeci închină.

Isidora îi șterse lacrimile. Pentru a pune capăt unei scene atît de supărătoare, cel mai bine era să plece.

— Eu nu mai pot să rămîn, spuse mergînd încet spre ușă.

Bou nu-i răspunse nimic, nu făcu nici o mișcare.

— Nu vii?

Zicînd acestea el o privi cu tristeţe. Isidorei îi veni să rîdă dar se stăpîni.

— Să mergem, spuse Bou, ridicîndu-se cu atîta greutate încît părea făcut din bronz.

Isidora mergea înainte, el în urma ei. Ieșiră și coborîră scara fără să-și spună un cuvînt. La ușa dinspre stradă po-

sacul îndrăgostit zise că ar mai rămîne o clipă în casa surorii lui.

— M-ai distrus, spuse luîndu-şi rămas bun de la ingrată. Mă simt rău. Blestemată să-mi fie soarta.

Şi cînd ea se îndreaptă, ursuzul, privind-o din portal, gîndea lucruri foarte triste, îngrozitoare. Gîndurile lui deznădăjduşate izbucneau în bulbuci.

— Ingrata! Nu cunoaşte valoarea omului ce i s-a oferit... Sînt oare eu un fiifizon, un şmecher, unul dintre acei vampiri ai poporului?... Eu, atît de teribil; eu atît de singur; eu atît de folositor umanităţii; eu care am ideile astea atît de avansate... Şi întreb: de ce e aşa frumoasă?... Diavolul i-a dat ei frumuseţea iar mie ochii... Să mă dispreţuiască pe mine!... Femeia e o piedică socială, o formă a obscurantismului şi, dacă bărbatul n-ar fi trebuit să se nască din ea, ar fi trebuit suprimată.

Capitolul 28

BEŢELE LUI MIQUIS

1.

În ziua aceea dificultăţile au atins apogeul. Nu numai că se terminasetră toate resursele, dar se terminaseră şi toate combinaţiile pentru a învinge lipsurile de moment. Nu mai avea creditori, nici ce amaneta. Oh, ce situaţie îngrozitoare! Ajutorul le lipsea cu desăvîrşire. Lui Isidora, lui *Riquín* şi lui don José le era foame.

Inspirat de disperare, don José avu o idee, oh, trăsătură a umanităţii şi dragostei! Îi veni să iasă deghizat să ceară de pomană, sigur că va găsi suflete generoase. Dar asta nu ajunse să se pună în practică pentru că Isidora se opuse cu hotărîre. Dar ce să facă? Să-i ceară Emiliei? În nici un caz. Mai degrabă ar recurge la cerşit. Cui, cui, Doamne Dumnezeule! dacă au fost exploatate deja toate cunoştinţele?

Cineva se prezentă în casa Isidorei să-i ofere cît are nevoie pentru a învinge dificultăţile atît de supărătoare. Dar condiţiile acestor plăţi anticipate erau atît de severe încît tînăra le refuză înspăimîntată. Dragostea nebunească pen-

tru lux și confort erau punctele slabe ale Isidorei; nevoia sa, breșa prin care o atacau promițîndu-i vile și castele; dar în ciuda acestor dezavantaje rezista, bătîndu-se cu arma orgoliului său și apărată de scutul nobleței sale. Atîta forță căpătă cu asta încît frînase zborul tentației spunînd: „Mai degrabă voi cerși". Oh! Dacă Joaquin ar fi la Madrid n-ar trece ea prin atît de crude încercări. Dar la Paris, unde era, îi scrisese de șapte ori în trei luni fără să primească un răspuns. Se întorcea cu gîndul peste tot, precum locatarii unei case incendiate care, printre flăcări, caută o scăpare, un sprijin, ceva de care să se agațe... Ah, cerule sfînt! Dintr-o dată Isidora își văzu scăparea. Își aduse aminte de o persoană și speranța scînteie la suprafața întunecatului ei spirit.

Era noapte. A doua zi își va pune în aplicare gîndul. Din fericire don José avusese marele noroc să întîlnească în acea seară un foarte caritabil prieten care dădu suma de care avea nevoie pentru un prînz modest. Isidora, sigură că va avea ce să mănînce în dimineața următoare, petrecu noaptea liniștită. A doua zi la ora unsprezece, sună la o ușă.

— Doctorul Miquis e acasă?

Ce noroc! Era. Tînăra trecu în birou și acolo singură cu medicul nu putu să-și stăpînească durerea care-i năvălea din inimă și izbucni în plîns. Augusto o primi cu multă bunătate, îi spuse să se așeze întrebînd-o, despre toate cele, dar ea, zbuciumată, nu putea spune mai mult decît atît, repetat de trei ori:

— Dă-mi să mănînc și nu mă atinge.

Augusto deveni serios, înțelese că situația prietenei sale nu era de luat în glumă. Discutară. El, deși tînăr, cunoștea arta interogatoriului și ea înțelegea cît de binefăcătoare îi vor fi spontaneitatea și sinceritatea. Astfel, după un sfert de oră de confesiuni, Miquis știa deja ultimele episoade din viața ei, drumul la El Escorial, sărăcia, declarația lui Bou, alte propuneri... Cînd nu mai rămăsese nimic important de spus și Isidora formulă sinteza problemei ei întrebînd: „Ce trebuie să fac ca să pot trăi?" Miquis rămase tăcut vreme îndelungată după care îi răspunse astfel:

— Nu fi îngrijorată, nu te neliniști. O să vedem. Ești bolnavă, ești rănită. Boala ta e profundă, dar nu incurabilă.

Inspirația îi încolți în minte. Firea sa ingenioasă îi sugeră o idee și odată cu ideea aceste cuvinte:

— Trebuie să te faci bine... A spus-o Miquis şi cu asta basta.

Isidora umplu biroul cu un suspin. Era geamătul bolii sale, deja întinsă şi profundă.

— Zis şi făcut, spuse Augusto cu mare solemnitate. Vrei să te vindeci? Răspunde-mi da sau nu.

— Da.

— Bine. Eşti dispusă să te laşi pe mîinile mele şi să-mi respecţi cu sfinţenie sfaturile?

— Da, da, replică ea cu nelinişte dureroasă.

— Deci, să începem. Primul lucru e să schimbi aerul.

— Mă trimiţi la ţară.

— Nu... Mai bine-zis te trimit pe o vale urbană.

Şi ducînd-o la balcon îi arătă casa de vizavi. La parter se vedeau nişte zăbrele printre care ieşeau cîteva plante puse în ghivece. Casa era pe colţ iar camera de jos, căreia îi corespundeau gratiile, avea pe strada celaltă o prăvălie cu două vitrine. Dar asta nu se vedea de la balconul lui Miquis, deşi se ghicea cînd priveai o tăbliţă pe care, cu litere aurite, scria: *Castaño, ortoped.* Pe o altă firmă mare şi pompoasă, agăţată mai sus, la etajul unu al aceleiaşi case, scria: *Eponina, modistă.* După ce Isidora o privise, Miquis îi spuse:

— Fugi de aceste înălţimi periculoase şi îndreaptăţi ochii pe valea plăcută care se află jos.

— Da. Aici locuiesc Emilia şi Juan. Ce fericiţi sînt!

— În această casă, în această clădire binefăcătoare vei sta de mîine.

— Oh! Dacă ai şti cît îi invidiez! Da nu, nu mă vor primi.

— Îţi vor refuza această favoare dacă le-o cer eu?... L-am vindecat de anghină difterică pe copilul lor cel mare. Îi consult pe gratis. Mă cheamă aproape în fiecare zi.

— Atunci o să le ceri tu să mă primească...

— Chiar azi; dar înţelegi că trebuie să le răspunzi cu o comportare bună. Ai grijă...

— Oh! Ţi-o jur... Tot ce doresc e linişte, pace...

— Bine, spuse Miquis retrăgîndu-se din balcon. Odată ce schimbi aerul trebuie să consideri că începi o viaţă nouă. Trebuie să te educi, să înveţi o mie de lucruri pe care nu le ştii, să-ţi supui spiritul la gimnastica de a face socoteli, de a aprecia banii, importanţa şi realitatea lucrurilor E nevoie să ţi se administreze o infuzie de principii morale, pentru care, cum stadiul tău e primitiv, deocamdată e suficient catehismul. Oh! Dacă ai avea bunăvoinţă!...

— Voi avea.

— Acum vine esenţialul, fetiţo. După ce te întremezi, voi trece la prescrierea marelui emetic, un medicament slab dar neplăcut, şi dacă o să-l iei de bunăvoie, cu timpul o să-ţi demonstreze că face minuni şi o să te vindece complet.

— Care e medicamentul?

— Să te căsătoreşti cu Juan Bou.

Isidora avu un gest de respingere a unui lucru atît de scîrbos şi-şi luă o mutră... Isuse, ce mutră!

— Înţeleg că nu-ţi place pe moment. Dar gîndeşte-te. N-ai auzit spunîndu-se că orice om îşi are norocul în mîini doar o dată în viaţă?

— Am auzit, dar o să-ţi spun...

— Socoteşte dacă în situaţia ta poate fi pentru tine un noroc mai mare ca cel în care un om onorabil îţi oferă mîna. Nu cred că ai pretenţie la un Coburgo Gotha. Gîndeşte-te, analizează situaţia în care te afli, aruncă o privire în urmă, o alta înainte şi spune dacă medicamentul meu nu e perfect indicat.

— Nu ştiu dacă va fi eficace sau nu, zise Isidora tristă şi confuză. Poate să fie, privind lucrurile din afară... Dar în problema căsătoriei, gustul şi dragostea sînt pe primul loc...

— E adevărat că Juan Bou nu e un Adonis; dar nici un monstru nu e... E un om cumsecade, muncitor, simplu şi, în ciuda bravadei sale, are inima cea mai bună şi mai duioasă din lume.

— Ştiu, ştiu..., dar... să lăsăm asta, pentru numele lui Dumnezeu; eu nu voi fi soţia lui. Nici nu te gîndi... Cazul meu nu e ca celelalte, zise Isidora făcînd mari eforturi pentru ca tonul ei să exprime convingerea nestrămutată a sufletului. Pentru a judeca lucrurile trebuie să le priveşti în întregime. E adevărat că dacă eu aş fi nimic mai mult decît ceea ce par, soluţia ar fi asta, fără îndoială; dar tu ştii că eu am un proces de filiaţie cu o familie nobilă; tu trebuie să iei în consideraţie că într-o zi o să cîştig procesul, cum e legal; că voi trece să-mi ocup locul şi să moştenesc averea şi numele acestei familii care sînt ale mele şi îmi aparţin. Ţi se pare potrivit ca intrînd în posesia casei mele să-mi atîrn de braţ acest frumos breloc de Juan Bou? Asta ar fi culmea... Miquis, eşti nebun. Eu nu ştiu unde îţi e capul cînd vorbeşti asemenea lucruri.

— Procesul? Ai pomenit exact o dezordine fiziologică care îmi aminteşte alt medicament dintre cele mai importante pe care ţi-l voi recomanda.

— Care?

— Să rezumăm; în primul rînd să schimbi aerul; apoi să te fortifici cu o învăţătură elementară; apoi să iei doza cea mare, căsătoria cu Juan Bou şi ultimul, extirparea cancerului, adică ideea marchizatului.

Isidora credea că aude cea mai mare dintre insulte.

— Dacă astfel vrei să mă vindeci, spuse cu trufie, renunţ la doctoriile tale.

— Să ne înţelegem, adăugă Miquis, rectificînd. Dacă drepturile tale nu reprezintă o farsă, dacă e ceva serios şi legal în asta, să fie într-un ceas bun şi procesul să meargă înainte. Ceea ce vreau e ca tu să nu-ţi consacri viaţa ideii de a ocupa o poziţie superioară; să nu trăieşti anticipat, în imaginaţie, în ea, ci să ai răbdare şi să-ţi găseşti liniştea spiritului... Cîştigi procesul? Foarte bine: intri în posesia moştenirii şi continui să trăieşti cu soţul tău în modestia, liniştea şi confortul în care trăim cu toţii. Vrei? Nu eşti de acord cu planul meu?

— Nu, nu sînt de acord, zise Isidora, supărată. E un plan prostesc.

— Ah! mimoză! Ştii ce trebuie să fac văzîndu-ţi revolta? Să nu-mi fie milă, să nu mă interesez de tine şi să te privesc ca pe glia comună în care toţi avem dreptul să ne semănăm dorinţele pentru a culege dezonoarea ta. Nenorocito, dacă n-o să sfîrşeşti în casa Aransis, vei sfîrşi într-un spital.

— Bine, îmi place asta. Sau cel mai sus, sau cel mai jos. **Nu-mi plac situaţiile de mijloc.**

— Şi totuşi, în ele trebuie să ne menţinem mereu... Deci, ne-am înţeles?

— Cu ce?

— Odată ce-mi refuzi tratamentul trebuie să te consider incurabilă şi să fac amor cu tine.

— Ce prosti vorbeşti!

— Mergem în Parc?... Îţi aduci aminte de vizitele noastre la Muzeu, de animale, de portocale pe care le mîncam împreună?

— Îmi aduc foarte bine aminte... Lasă prostiile.

— Nu, să nu crezi că-ţi voi repeta acum ce-ţi spuneam atunci. Nu va mai fi acel „Mă căsătoresc cu tine". Atunci ţi-o spuneam dar nu mă gîndeam s-o fac...

— Bănuiam eu.

— Adevărul e că-mi plăceai foarte mult!... Şi dacă trebuie să fiu sincer, credeam că fac cu tine marea cucerire. Vroiam să fac pe nebunul printre colegi şi-mi ziceam: „Asta

nu-mi scapă.“ Şi mi-ai scăpat prin trădare. Azi ne întîlnim iar. Tu, după ce ai umblat de colo, colo, vii la mine... Uite prostănaco, îţi jur că în clipa asta, văzînd cu cîtă încăpăţînare nu vrei să te laşi vindecată ar trebui să te învăţ eu minte... Şi dacă n-ar fi aceasta...

Se ridică şi luînd un portret ce se afla pe masă, i-l arătă Isidorei.

— Ah! Logodnica ta... Ştiu că te vei căsători în curînd, şarlatanule. Ştii că nu-i nimic de capul ei?

— Te plesnesc dacă mai repeţi. Valorează mai mult decît tine. Nu e foarte frumoasă, dar e un înger.

— Nu face două parale, spuse Isidora, rîzînd cu nerușinare în faţa tabloului.

— Ce ştii tu? Aceasta, aceasta pe care o vezi aici este îngerul meu păzitor; e stăpîna mea, avocata mea, Fecioara care mă ocroteşte. Prin ea, o vezi bine!? prin cea cu care mă căsătoresc luni, cu ajutorul lui Dumnezeu, mă eliberez de pericolul de a te avea în faţa ochilor şi devin un domn erou şi, călcînd totul în picioare, mă lupt cu tine şi te înfrîng şi, în sfîrşit, mă salvez, chiar dacă nu vrei. Chiar în seara asta voi vorbi cu Emilia şi mîine vei merge să locuieşti la aceţi oameni, ca să înveţi, viperă, ca să vezi, panteră, ca să ştii, diavol cu fustă, ce înseamnă binele.

La fiecare cuvînt făcea un pas spre ea ameninţînd-o cu portretul. Isidora se liniştise şi nu mai vedea lucrurile atît de triste ca înainte. El, pe de altă parte, îşi lăsase gravitatea de doctor, emfaza de moralist şi revenea rapid, dar progresiv, Miquis cel de altă dată, ingenios, vesel şi vioi, cu frunzişul său de vorbărie metaforică şi cu inima lui plină de bunătate.

— Mi-am adus aminte că trebuie să scriu nişte scrisori, spuse Isidora deodată. Mă laşi să le scriu aici, la biroul tău?

— Da, da, înger veninos, răspunse Augusto în al cărui suflet reveneau iubirile trecătoare din studenţie.

Scoase repede hîrtie, plicuri. Isidora se aşeză pe scaunul din faţa biroului, el îi dădu pana iar ea începu să scrie. În timp ce tînăra îşi rezolva corespondenţa, care era destul de lungă, Miquis se plimba cu mîinile în buzunar şi o privea pe Isidora cu o expresie în care se amestecau groaza şi teama, zicîndu-şi: „Fără ştiinţă, fără gravitate... Tinereţe, nu mă părăsi înainte să te cunosc... E destul timp să mă închid în această armătură de carton care se numeşte severitatea principiilor.“

Şi-şi reluă plimbarea, ocheadele spre Isidora şi meditaţia: „Dar mă căsătoresc luni şi azi e miercuri... Cu ce ocazie i se întîmplă omului să se căsătorească!... Mă aflu între altar şi prăpastie... Omule, *homo sapiens* al lui Linne, nu cădea, ia o piatră şi loveşte-te cu ea în piept, ca Sfîntul Ieronim. Onoare, ai chip de cîine..."

Isidora se opri din scris, punînd pana alături.

— O să mă odihnesc o clipă.

— Chiar şi două, fetiţo... Ştii că-mi face cea mai mare plăcere... Simte-te ca la tine acasă...

— Ai o cameră frumoasă, dar puteai să pui scheletul ăsta în altă parte. Ce oroare!

— Vreu să contemplu mereu mizeria umană.

— Ale cui or fi fost oasele astea mizerabile?...

— Ale unei femei. Poate una la fel de frumoasă ca tine... Priveşte-te în această oglindă.

— Mulţumesc, băiete. Oglinzile tale sînt foarte speciale. Şi ce de cărţi! Ia, să vedem. Isuse, ce titluri! Numai de medicină. Ce păcat de banii daţi pe astea! Atîtea cărţi ca să nu ştii nimic. Că tu nu ştii nimic, Miquis; eşti un ignorant, un prost.

— Poate spui cel mai profund adevăr care a ieşit vreodată de pe aceste buze, de pe aceste înveninate petale. Da, sînt un netot. Dispreţuieşte-l pe Miquis, care, descoperind o comoară, a dat voie ca din aceasta să se înfrupte toţi în afară de el. Simplul şi nefericitul Miquis a fost un libertin al studiului: nesăbuinţele sale au fost craniile. Lînă el a trecut, încoronară cu trandafiri şi cu cupa în mînă, imaginea Vieţii şi Miquis şi-a întors privirea pentru a contempla, fascinat, vai! faţa zbîrcită a profesorilor universitari. Prilejul de a trăi, de a se bucura, de a-şi vedea idealurile împlinite, de a atinge cerul i s-a ivit de multe ori, dar Miquis, acest prost al proştilor, în loc să profite de orice prilej favorabil, s-a dus să disece cadavre ... Şi acest Miquis se însoară luni; adică luni încuie uşa tinereţii şi intră în maturitatea vieţii, în regim, în rutină şi metodă! Pentru el s-a terminat cu neprevăzutul; se vor sfîrşi delicioasele nerozii. Nenorocită gură închisă rîsului! Acum ştiinţa, munca, socrul, doica. Groaznic lucru e să-şi ia rămas bun de la libertate şi să vadă cum fuge tinereţea. Prea fericiţi sînt copiii, căci a lor este viaţa!

— Ai o casă frumoasă, zise Isidora, fără să-l ia în seamă. Cît te costă?

— Pe tine nu te interesează căci n-o să mi-o plăteşti tu. Ţi-ai terminat scrisorile?

— Le voi termina.

Şi el îşi reluă plimbarea şi continuă s-o privească.. Ce frumoasă era! Cine l-o fi pus pe el să facă pe moralistul şi pe mîntuitorul samaritencelor? Slobozi un hohot de rîs în adîncul fiinţei sale, acolo unde sufletul lui contempla uluit imaginea primejdiei. „Mă căsătoresc luni, luni...“ Privi portretul logodnicei sale...

Deodată sună clopoţelul şi un domn intră în sală... Este tatăl logodnicei lui Miquis, care vine să-l consulte pe teme de igienă. Augusto o lasă pe Isidora în biroul său şi e nevoit să reziste o oră la pisălogeala socrului, care vorbeşte despre sănătate, despre fondarea unui penitenciar pentru tinerii delincvenţi.

Cînd socrul său pleacă Miquis se întoarce în birou. E zăpăcit; vizita l-a paralizat. E în corpul lui ceva din efectul unei bătăi; dar e întărit pe dinauntru. Isidora aşteaptă neliniştită. E palidă şi a plîns puţin, căci nu poate să uite că fiul şi naşul ei n-au ce mînca în seara aceea.

— Ce mult ai stat! E obositor domnul acesta. In sfîrşit, prietene, îmi pare rău că te-am deranjat. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus cînd am intrat...

Miquis face o rapidă explorare în sufletul său, găseşte în el puţină dezordine şi hotărăşte să pună totul la locul lui. „Sînt un om ideal, îşi zice, un om de onoare şi cu suflet: sînt, de asemenea, un bărbat care se căsătoreşte luni.“

Isidora îi adresase la venire o rugăminte dureroasă, expresie elocventă scăpată din cele mai sfinte taine ale sufletului. Adăugînd rugămintea dictată din nevoie la implorarea pudorii, Isidora îi spusese: „Dă-mi să mănînc şi nu mă atinge.“

Miquis îşi deschise portofelul frumoasei nefericite şi cu mărinimie îi spuse:

— Mîine vei fi în casa Emiliei.

2.

O primiră. Atît de greu cîntărea în casa aceea recomandarea lui Miquis, căci îl salvase de la anghină difterică pe copilul lor cel mare şi de dureri la ieşirea dinţilor pe cel mic!

Deja cititorul ştie cum Emilia Relimpio s-a căsătorit cu vărul ei, fiul ortopedului, care zice clauze în loc de capsule; căsătorie degradantă dacă o priveşti de la înălţimea pretenţiilor donei Laura; dar foarte firească, potrivită şi frecventă

atîta timp cît cea interesată o privește de la nivelul sentimentelor sale și al viitorului ei moral și practic. Juan José Castaño era la fel de abil ca și tatăl său și îl întrecea chiar în inventivitate și în asimilarea descoperirilor artei ortopedice. Finanța prăvălia și cîștiga bani frumoși, căci, din nefericire pentru omenire, se pare că omul e o mașină veche care se strică și se dezarticulează avînd pe zi ce trece tot mai multă nevoie de reparații și proptele, sau să le zicem cîrje, atele, corsete, chingi, suspensoare etc. Dar să nu mai vorbim aiurea. Unii zic că se întîmplă pentru că ai studiat mult, alții pentru că te-ai distrat prea tare, alții că ai suferit prea mult; dar oricare ar fi cauza, ortopedia are un viitor tot atît de strălucit ca și artileria. Sînt două științe complementare, ca filosofia și psihiatria

În viața ei liniștită și laborioasă, Emilia, femeie cu un fond bun și cu o inimă mare, se vindecase de acele prostii de a salva aparențele și de a părea o persoană nobilă. Nu mai purta pălărie decît cînd pleca vara în vacanță, nici nu mai încerca să semene cu fetele lui Pez care — în treacăt fie zis — încercau în continuare să imite fetele ducilor nu știu care. Avea o solidă bunăstare, ea, soțul și copiii lor, își satisfăceau din plin nevoile și, pe deasupra, aveau frumoase economii, o casă frumoasă și pe lîngă asta o perspectivă surîzătoare, întinsa fermă a lui Pinto cu toate bogățiile pe care le avea bătrînul. În concluzie; Emilia ocupase un loc minunat în amfiteatrul vieții unde atîția stau în picioare sau pe locuri foarte proaste. Soțul ei era un om simplu, bun, tandru, fără alt defect decît dorința de a face lucrurile foarte bine și foarte repede, motiv pentru care își mustra mereu lucrătorii.

Cît de mult ar recunoaște Isidora importanța morală a acelei familii, nu putea scăpa de antipatia pentru acea clădire, pentru prăvălia plină de obiecte oribile, pentru cămăruța din spatele prăvăliei unde munceau Rafael și lucrătorii săi și pentru întreaga locuință onorabilă, foarte virtuoasă, model de demnitate, de laboriozitate și de creștinism, dar impregnată de un anumit miros de piele crudă, luminată prost și foarte zgomotoasă.

Această părere nu excludea recunoștința pe care le-o purta lui Juan José și Emiliei. Un merit remarcabil și bunătate avuseseră în ei ca s-o accepte, deși, dacă ar fi disprețuit-o, ar fi avut perfectă dreptate! Și se vedea aici influența eficace a mediului ambiant. După trei, patru zile de locuit acolo, spiritul Isidorei se adaptase ușor vieții liniștite și vesele a familiei, luminii puține, mirosului de piele, vederii

urîtelor obiecte şi observase în ea o linişte, o bucurie pe care pînă atunci nu le cunoscuse. *Riquín* se înţelegea atît de bine cu cei doi copii ai Emiliei de parcă ar fi crescut în acelaşi leagăn. Toată ziulica şi-o petreceau zburdînd din camera din fundul prăvăliei pînă la bucătărie şi născocind tot felul de năzdrăvănii.

Don José părea cel mai puţin fericit. Era trist, după cum spunea, din lipsă de ocupaţie. Castaño, care nu avea nevoie de contabil, îl folosea să ducă bileţele şi să încaseze bani; dar deşi bunul domn rezolva aceste sarcini cu docilitate, se vedea bine că plăcerea lui cea mai mare era să nu facă nimic, s-o contemple pe Isidora, să se plimbe cu ea şi să-i facă oricîte servicii ar fi avut nevoie.

Miquis obişnuia să treacă pe acolo, dar stătea foarte puţin. Cum locuia vizavi, serile trimitea prin servitoare nişte scrisorele care-i făceau să rîdă pe Isidora, pe Emilia şi chiar pe don José taciturnul. Iată o mostră:

Reţetă:

O sută de grame extract de răbdare.
Cît se poate de multă muncă la maşina de cusut.
Se amestecă şi se agită bine.
Se ia în fiecare zi.

Doctor Miquis

— Vezi? spunea Emilia rîzînd. Îţi cere să munceşti şi să mă ajuţi să cos la maşină. Miquis ăsta e forte glumeţ... Şi cîtă dreptate are! Să te ocupi de ceva, asta îţi trebuie. Cînd atenţia ţi-e concentrată la orice fel de muncă nu te mai gîndeşti la prostii.

Înţelegea bine bolnava; astfel, din prima zi începu să se deprindă cu superba maşină Singer pe care o avea Emilia. Foarte bine! Cu puţin talent va ajunge s-o stăpînească. În continuare, altă scrisorică:

Reţetă:

25 grame infuzie de rădăcină de uitare.
7 tone esenţă de modestie.
Se dizolvă în apă chioară, se adaugă Ipecacuana sau Juan Bou şi se fac 40 de mii de pilule pentru a fi luate în fiece secundă sub supraveghere.

Doctor Miquis

Notă. Cine va intra mîine în capelă, să spună rugăciunea pe care o fac deţinuţii Sfintei Fecioare.

Deşi reţetele erau prescrise în glumă, Isidora nu disprețuia învăţămintele înţelepte conţinute în ele. Îşi propuse cu fermitate să lucreze, să uite anumite lucruri care o duseseră la pierzanie şi să scurteze zborul orgolios al sufletului său. Pe alt bileţ scria aşa: „Se recomandă bolnavei s-o ajute pe gazda ei în treburile casnice pentru ca să înveţe, iar în orele de odihnă să se ghiftuiască cu lectură. Îl recomand pe *Bertoldo, Anul creştin* sau *Pagini din copilărie*. Să înveţe să socotească pentru a se obişnui cu sumele de bani. Pentru asta i-ar putea folosi titanul din Patmos al contabilităţii, năşicul ei. Se recomandă în mod special bolnavei, dacă primeşte vizita lui Juan Bou (alias Ipecacuana) să se poarte amabil cu el. Sărmanul e trist, deşi aşteaptă o moştenire.

Notă. Eşafodul de miere e ridicat în capela neajutoraţilor. Roagă-te pentru Miquis".

Seara, Miquis trecu pentru o clipă pe la ei, în timpul mesei. Ce zarvă! Cei trei prichindei alergară spre el şi în timp ce unul i se agăţă de un braţ, altul i se încurcă printre picioare şi toţi îl aclamau ca şi cum tînărul doctor ar fi fost cea mai amuzantă dintre jucării. Isidora şi Emilia discutară despre nunta sa şi cînd îl felicitau, cînd rîdeau de el în timp ce Miquis foarte repede făcea panegiricul viitorului său lamentîndu-se de pierderea libertăţii. Apoi urcă la etajul superior să vadă o bătrînică, mama celebrei modiste. Eponina.

Aceasta era o abilă franţuzoaică bună de gură şi şmecheră care în cîţiva ani îşi făcuse mare clientelă. Fiind vecine, Eponina şi Emilia se împrieteniseră. Cîteodată, seara, franţuzoaica mai cobora în casa ortopedului, altădată, familia Castaño urca în atelierul de modă. Isidora o cunoştea dinainte pe Eponina, căci ea îi făcuse cîteva rochii în vremurile bune, cînd trăia cu Botín. Eponina, cunoscînd bunul gust al fetei lui Rufete, de cîte ori aceasta urca la ea îi arăta elegantele toalete, cerîndu-i părerea, fapt care îi făcea plăcere Isidorei, chiar dacă acest lucru o dezamăgea cumplit văzînd atîtea lucruri minunate care nu erau pentru ea. Apoi, întorcîndu-se la ortopedie, cu creierul plin de trecătoare viziuni de materiale şi volane, cădea într-o tristeţe profundă...

În felul acesta trecură cîteva zile. Miquis le trimise prăjituri de la nuntă însoţite de aceste rînduri:

„Din temniţa de flori, din deliciosul coşciug al lunii de miere sacrificatul Miquis le salută pe doamna de Castaño şi

pe doamna de Bou. Îi recomand acesteia din urmă calmul. Am aflat cu uimire că a contravenit prescripţiilor mele igienice, urcînd în atelier la madam Eponina şi probînd diverse rochii de bal pentru a vedea cum îi stă cu ele. Asta e foarte periculos şi provoacă febră. Îi prescriu îndepărtarea absolută de punctele infectate de miasme. În clipele de răgaz, bolnava să se dedice brodării unor papuci pentru domnul Juan Bou, pentru care se zice că trebuie să folosească doi metri de canava. Asta nu contează. Eu îi fac cadou canavaua şi lîna. Bolnava va merge să-şi facă convalescenţa la umbra copacului Ipecacuana, acest copac miraculos, doamnelor, care e plantat la litografia din strada Juanelo şi care arde de nerăbdare să strîngă între ramurile sale pe descendenta a c sută de regi. Vă salută pe toţi cel mai proaspăt dintre soţi şi cel mai fericit dintre medici.

Miquis"

Nu mai rîdea Isidora de scrisori şi reţete. Din ziua precedentă era foarte dusă pe gînduri şi vorbea foarte puţin. Atribuind Emilia şi Castaño tristeţea bruscă a prieteniei lor faptului că se vedea constrînsă de procuror să suporte cheltuielile crescute ale procesului, o iscodiră cu abilitate; dar nici o explicaţie clară n-au putut obţine din taciturna ei melancolie. Observară un accident care îi făcu să intre la bănuieli neplăcute: don José, întorcîndu-se din oraş, vorbi pe furiş cu Isidora şi de atunci data starea de melancolie şi tristeţe a tinerei bolnave. Observînd cu răutate, soţii remarcară că Relimpio ieşea şi intra frecvent ca şi cum ducea şi aducea bileţele şi că naşul şi fina sa schimbau cu precauţie cuvinte monosilabice. Astfel trecură patru zile cînd Isidora plecă pentru a se duce, după cum spunea ea, acasă la avocat şi a doua zi şi a treia zi se repetă acelaşi drum, iar soţii se alarmară şi înclinară să creadă că Isidora nu merita ospitalitatea caritabilă pe care i-o oferiseră.

Credincios ca un cîine şi tăcut ca un peşte, don José îşi întărise în aşa fel discreţia încît curiozitatea fiicei sale nu găsea în ea nici cea mai mică fisură. José eşti un înger!

3.

Şi în acest timp, excesiv absorbită în treburile sale, Isidora vizita cu regularitate atelierul Eponinei şi acolo era încîntată contemplînd minunatele rochii, dintre care chiar

atunci, se aflau trei rochii de bal. Erau ale unei tinere contese care avea aceeaşi statură şi talie cu bolnava noastră. Eponina vru ca aceasta să le probeze pentru a le vedea efectul. Sfîntă Fecioară!... O îmbrăcă pe prima; era încîntătoare. Şi-o puse pe a doua. Oh, superbă! A treia... Isuse! A treia îi venea atît de bine pe corp şi la faţă încît numai ideea că trebuia să şi-o scoată îi dădea fiori. Se contempla în marea oglindă, fascinată de frumuseţea ei... Acolo pe cîmpul misterios al cristalului argintat, neted, dantelele, ochii formau un complex în care era ceva din imensitatea mişcătoare a mării luminată de astrul nopţii. Isidora găsea lumi de poezie în acea reproducere a ei însăşi. Ce ar zice societatea dacă s-ar putea bucura de o asemenea apariţie! Cum ar mai admira-o şi cu ce entuziasm ar sărbători-o în graiul nemuririi! Ce umeri, ce gît, ce... totul! Şi atîtea farmece trebuie să rămînă în întuneric ca perlele nescoase din mare? Nu, e culmea absurdului! Ea era nobilă prin naştere şi dacă n-ar fi ar fi de-ajuns să prezinte la tribunal marea sa frumuseţe, chipul ei, gusturile ei rafinate, preţuirea pentru tot ce este elegant şi nobil.

Rămîne deci stabilit că era nobilă. De ce nu era a ei sau chiar de împrumut acea rochie şi trebuia să şi-o scoată imediat fără să poată măcar, precum artiştii, s-o etaleze o clipă? Nu era regină de teatru, ci regină adevărată. Se privea întruna cu nesaţ şi se învîrtea pentru a vedea cum îi atîrnă trena. Ce dacă intra într-adevăr într-un salon de bal? Fantezia ei mincinoasă, excitîndu-se cu o violenţă bolnăvicioasă, imita realitatea pînă cînd era pe punctul de a se înşela chiar ea însăşi.

Deodată se auziră paşi. Isidora şi Eponina privită în camera alăturată şi văzură că intră un bărbat. Era Miquis.

— Poftiţi, domnule doctor, zise modista, şi o să vedeţi ceva frumos. Dumeanvoastră nu deranjaţi niciodată.

Epolina era o femeie neglijentă, de mult timp nu-i mai plătise medicului care o vizita cu rîvnă pe bătrîna mamă a modistei. Pentru a-şi face iertată proasta comportare, franţuzoaica era amabilă cu Augusto şi îi permitea să intre în atelier la orice oră şi să glumească şi cu lucrătoarele. Văzîndu-l pe Miquis, Isidora se tulbură o clipă. Apoi începu să rîdă.

— Te miră că mă vezi îmbrăcată de bal? îi spuse. Ştiu c-o să mă certi; dar hai, fii sincer, îmi stă bine? Da sau nu?

Tînărul o privi uluit şi cu o voce bîlbîită, care îi trăda surpriza şi fascinaţia, îi spuse:

— Eşti... nu frumoasă, nici superbă, ci... divină!

— Hai că ţi-am plăcut! Te-am făcut praf.

— Pe un spînzurat nu-l faci praf aşa uşor; dar... abis de flori, îţi spun într-adevăr că dacă n-aş fi cu frînghia la gît... dar nu, să lăsăm prostiile! Medicul, medicul e cel care-ţi vorbeşte acum.

Şi mînui ameninţător bastonul în faţa imaginii fermecate a femeii îmbrăcate de bal.

— Nu mi-ai respectat prescripţiile; ţi-ai bătut joc de ele. N-o să te salvezi, Isidora. Eu te las în voia nenorocitei tale soarte.

— Ia loc, Augusto; scoate-ţi pălăria, zise Eponina cu o politeţe mieroasă.

Tulburat, Miquis se aşeză mai întîi pe un scaun apoi pe un altul, după care se plimbă, dar şi în picioare şi mergînd nu-şi lua ochii de la bolnava lui.

— Uite, îi zise Isidora cu oarecare neruşinare, nu mă dojeni fiindcă luînd medicamentele prescrise de tine şi scîrboasa Ipecacuana n-o să mă vindeci şi nici nu vreau.

— Ştiu că nu vrei. Crezi că nu ştiu despre faptele tale rele din aceste zile? Doctorului nu-i scapă nimic. Vrei să-ţi povestesc?

Isidora se nelinişti din nou.

— Ascultă, săptămîna trecută Joaquin Pez a sosit din Franţa în starea cea mai deplorabilă. Creditorii obosiţi să se tot uite la el i-au căzut pe cap ca ulii flămînzi. Tatăl său a hotărît să nu-l mai ajute şi l-a gonit din casă...

— Aşa este, e adevărat, spuse fiica lui Rufete emoţionată, gata să plîngă.

— Sărmanul om, cu funia la gît, disperat şi fără putere pentru a lupta cu soarta, a recurs la tine. Ştiu că te-a căutat, că ţi-a trimis vorbă prin naşul tău, că ai fost să-l vezi... E aşa sau nu?

— Aşa e.

— S-a refugiat într-o mizerabilă pensiune particulară unde nu sînt decît haimanale, decavaţii jocurilor de noroc şi oameni pierduţi... L-ai văzut acum patru zile; după aceea ai fost de mai multe ori la el... O ştiu de la patroana casei care e o Aspasie ieşită la pensie şi care întreţine relaţii cu unul dintre cei mai nenorociţi bolnavi ai mei. Gîndeşte-te ce faci, pe ce drum apuci şi cu ce oameni te încurci.

— E adevărat ce ai spus. Cum de le ştii şi le ghiceşti pe toate? zise Isidora, izbucnind în plîns. Augusto, fie-ţi milă de mine. Nu, nu-mi spune nimic... El e persecutat, fuge de justiţie şi a trebuit să se refugieze într-un loc care, fiind atît de rău famat, îi oferă siguranţă. Nu vorbeşte cu ni-

meni din familie. Nu-l denunța, nici nu mă mustra pentru că n-am vrut să-l părăsesc în nenorocirea lui.

— Iartă-mă, draga mea, interveni Eponina cu blîndețe; îmi pătezi rochia; mi-o uzi cu lacrimi.

— O să mi-o scot, replică Isidora, făcînd un gest de copil răsfățat. Miquis, te rog să treci alături ca să mă schimb.

Doctorul ieși o clipă. Cînd se întoarse, Isidora avea înfățișarea inițială. Își încheia rochia ei sărăcăcioasă spunînd:

— Mi-am reluat livreaua mizeriei.

Eponina ieși, lăsîndu-i singuri. Deodată Isidora se duse drept la Miquis și încrucișîndu-și mîinile în fața lui îi spuse pe un ton de profundă durere:

— Prietene, sînt disperată!

— Ce ai? întrebă el simțind în fața acelei dureri și a acelor lacrimi o dulce lașitate.

— Sînt disperată! Mă adresez ție care ești bun și mă cunoști de atîta timp.

— Eu bun?... zise Augusto ironic. Să vedem, ce vrei?

— Am nevoie... trebuie să-ți spun... am nevoie de bani.

— Da...

— Nu pot să stau așa. La dracu cu rețetele tale. O să-ți spun...., eu vreau să trăiesc și asta nu e viață.

— Bani pentru Pez.

— Nu, nu; am nevoie pentru avocatul meu și pentru mine. Sînt în zdrențe... Nu mă certa, fiecare are felul lui de a vedea viața. Știu că o să-mi ții predici moralizatoare... Nu-ți înțeleg rețetele. O să-ți spun... Dumnezeu nu vrea să mă ajute, mă persecută, mi-a declarat război...

— Ce pungaș!

— Eu vreau să merg pe drumul drept și El nu mă lasă, continua Isidora atît de agitată încît părea nebună. Să vedem dacă pînă la sfîrșit mă ajută. O să-ți spun... Ceea ce contează e ca eu să cîștig acest proces. Cînd îl voi cîștiga, voi intra în posesia casei mele... Regret mult că nu pot ajunge la ea cu toată onoarea pe care o merită... Dar ce să fac? În același timp, prietene, sărăcia îmi e antipatică, este împotriva naturii și gusturilor mele. Mizeria e plebee iar eu sînt nobilă.

— Isidora, îi spuse Augusto serios, cînd te-ai născut ai greșit țara. Ar fi trebuit să te naști în Franța. Ești prea mare, ești un geniu și nu încapi aici. Vrei să auzi ultimul meu sfat? Pleacă la Paris. Acolo îți vei găsi locul. Aici te vei degrada prea mult. Aici nu cheltuim atîta pe lux ca tine.

Se ridică să plece.

— Nu, nu pleca, spuse ea reținîndu-l cu forța, apucîndu-l de braț. Nu pleca fără să-mi spui dacă pot conta pe tine.

— Cu ce? murmură medicul, tremurînd.

Se înfioră...!

— Am nevoie de bani, spuse Isidora cu febrilitate, cu buzele uscate.

— Nu pot... să-ți fac pe plac, răspunse tînărul lăsîndu-se să cadă pe un scaun.

— Ba poți, ba poți. Augusto, pentru numele lui Dumnezeu!... ajută-mă, ajută-mă. O să-ți spun...

— Dacă nu e decît un ajutor...

Miquis, tulburat pînă la paroxism, analiză cu o rapidă privire interioară situația lui. Se căsătorise de șase zile, era în luna de miere!... S-o trădeze pe buna și tînăra lui soție! „Nu, nu, nu", strigă în el și imediat cu voce tare:

— Sărmană femeie, criminală sau nenorocită, nobilă, plebee sau ce oi fi, nu te pot ajuta... Încearcă în altă parte...

— Ah! Ce prieteni am, exclamă ea în culmea disperării. Și apoi ne jignesc cînd ne văd neajutorate, căzute în degradare! Bine, bine, voi ajunge la pierzanie, mă voi tîrî.

Miquis închise ochii să n-o mai vadă. Dacă o mai vedea o clipă era pierdut... Drept pentru care, fără să mai spună nimic, o luă la fugă din atelier și din casă.

Mergea pe stradă mulțumit de triumful lui cînd auzi în spate pași repezi și ușori. În același timp, răsună un strigăt. O femeie alerga după el. Recunoscînd-o pe Isidora, bietul medic tremură din nou.

— Mi-e teamă, îi spuse Isidora foarte agitată, cu vocea bîlbîită, cu o expresie neliniștită și dureroasă, mi-e teamă că nu mai înțeles... Ai crezut poate că vreau să fiu iubita ta, că ți-am propus să mă cumperi... Nu mă judeca greșit; vreau să fiu onorabilă. Dacă nu reușesc e pentru că... o să-ți spun...

— Onorabilă!

— Da, da. Nu mă înțelegi. Dacă mă ajuți, o să-ți plătesc..., bănuț cu bănuț.

— Lasă-mă în pace, zise Miquis retrăgîndu-se.

— Nu pleca, replică ea, oprindu-l cu forța. Sînt disperată. Am nevoie... În ultimă instanță, suport orice.

— Sînt sărac.

— Disperarea e lege, Augusto. Îți vorbesc cu inima; o să-ți spun... Eu nu iubesc decît un bărbat. Pentru el îmi dau viața și în ultimă instanță, onoarea... Zi, mă ajuți?

— Ai nevoie pentru mîncare?

— Nu, am nevoie de mulți bani.

— Nu pot, nu pot.

— Augusto, Augusto, exclamă ea atîrnindu-se de brațul lui, nevoia mea e atît de mare încît nu pot să am mîndrie, nici demnitate, nici noblețe. Eu nu te iubesc, nu pot să te iubesc; dar cum Dumnezeu mă abandonează, eu mă vînd.

Pauză. Miquis o privea clipind. Deasupra lor un felinar cu gaz scălda într-o lumină roșietică acea scenă nedefinită în care nevoia disperată, de o parte, și integritatea evitantă, de cealaltă, se băteau cu furie. Bani și frumusețe, sînteți două tăișuri ale spadei lui Satana!

— Sînt sărac, repetă Miquis, făcînd un efort; du-te la Paris.

— Augusto!

Augusto simți cum se înfurie. Profitînd de acea înduioșare a sufletului, își desprinse brațul din mîna Isidorei și cu toată energia îi spuse:

— Dumnezeu să te ajute.

Era deja departe cînd auzi acea voce sarcastică:

— Farsorule!

Chiar în acea noapte Isidora dispăru din casa bunilor ei prieteni lăsîndu-le următorul bilețel:

„Emilia, Juan José, prieteni dragi: nu sînt demnă să locuiesc în casa voastră. Aveți grijă de copilul meu în noaptea asta. Și fie-vă milă de mine."

Capitolul 29

ALT ANTRACT

În renumitul proces de filiație se terminase proba cu martori; numeroși martori depuseseră mărturie și ambele părți răspunseseră numeroaselor întrebări și subpoziții; un stol de gulere plisate fîlfîiau în jurul ramurilor acelui copac cu fructe puține; fuseseră prezentate concluziile scrise; se apropia înfățișarea căreia îi va urma sentința și cu asta reclamantei i se arătau sorți de izbîndă. E adevărat că, Isidora, fiind chemată să spună dacă își amintește vreo întîmplare

din copilărie, care ar fi lămurit naşterea ei, tînăra nu a putut furniza nici un amănunt care să ajute în apărarea ei.

Declaraţiile martorilor fuseseră discordante şi confuze din cale afară. Un oarecare Arroyo din Tomelloso, prieten al canonicului şi al lui Tomas Rufete, confirma pretenţia Isidorei. Un oarecare Arias a depus mărturie în termeni diametrali opuşi, iar don José Relimpio, chemat de asemenea, se pronunţă în termeni categorici în favoarea celei pe care o numea fina sa; dar declaraţia acestuia, lipsită de fundament, dădea loc la îndoieli în ceea ce priveşte sinceritatea bătrînului. Într-o problemă atît de misterioasă el nu ştia mare lucru. Ştia, da, şi de asta nu se putea îndoi, că în 1851 botezase o fetiţă, fiica lui Tomás Rufete. La şase luni neîmplinite Relimpio şi Rufete se certară din cauza unei neînsemnate moşteniri şi trecură şapte ani fără să-şi vorbească sau să aibă vreo ştire unul despre celălalt. Odată împăcaţi, după o perioadă atît de îndelungată, ambele familii reluară relaţiile. Atunci văzu familia Relimpio că în casa lui Rufete erau doi copii Isidora şi un băieţel de doi ani. Tomàs îi spuse lui Relimpio în secret că fiica sa murise şi că aceea care trăia şi băieţelul îi dăduse de crescut o doamnă care nu şi-a spus numele. Don José care n-o văzuse pe Isidora de la şase luni nu putea, după figura ei, să discearnă dacă e adevărat sau nu ceea ce afirma ruda sa; dar din obişnuinţă continuă să-i spună fină şi de atunci începu afecţiunea de care va da mari dovezi mai tirziu. În ceea ce o priveşte pe Francisca Guillén, niciodată n-a putut Relimpio să obţină de la ea o declaraţie categorică în privinţa celor doi copii care treceau drept ai ei. Cînd Tomás se afla la Tomelloso, buna femeie îndrăznise să zică ceva care îl umpluse de mare confuzie pe don José; dar cînd celălalt se întorcea totul devenea confuz şi misterios.

Asta ştia Relimpio şi aceste neînsemnate date şi discuţiile sale lapidare cu Tomás şi Francisca trebuie să fi constituit declaraţia lui; dar, condus de un sentiment de cavalerească protecţie în nenorocire, făcu afirmaţii mai conforme cu dorinţa lui şi cu cea a finei sale. Să urmărim acum paşii Isidorei despre care nici Emilia, nici Juan José nu ştiau unde locuieşte. De trei ori în două zile fusese „vicleana" să-l vadă pe *Riquin*, căci ortopedul n-a vrut să i-l dea, dar nici cu cele mai iscoditoare întrebări n-a putut obţine de la ea vreun indiciu asupra locului unde se adăpostea. Don José trebuia să ştie; dar şi el păstra cu sfinţenie secretul. O tristeţe profundă pusese stăpînire pe bunul contabil, ce parcă îi mărise numărul anilor arătîndu-l mult mai bătrîn. Aproape

toată ziua şi-o petrecea în afara casei iar cînd revenea se anunţa cu suspine. Îşi pierduse pofta de mîncare, dormea foarte prost şi avea visele cele mai ciudate din lume. Visa că se bătea în duel cu Pez, Botín şi alţi cavaleri şi că pe toţi îi omora, scoţîndu-le pînă şi ultima picătură de sînge. Oroarea ororilor!

Dar dacă Relimpio era tristeţea personificată, alt personaj foarte cunoscut nouă, marele Bou, îşi vedea dintr-o dată compensate nefericirile sale amoroase cu un mare noroc în problemele financiare. Oh! Dacă ingrata s-ar fi învoit să-şi dea mult doritul consimţămînt, Muncitorul-Soare ar fi un exemplu de om norocos din care puţini se întîlnesc pe lume. Se spune că Providenţa creştină nu mai puţin capricioasă citeodată decît păgîna Fortuna îşi propusese să-l copleşească de binefaceri, refuzîndu-i ceea ce îi poftea inima şi-l umplea de fructe savuroase fără să-l lase să vadă şi să se bucure de splendida floare a dragostei. De la vizita la palatul Aransis începuse acea Providenţă să se distreze cu el. Într-o perioadă de cincisprezece sau douăzeci de zile, pe de o parte îi luase toată speranţa în dragoste dîndu-i, pe de altă parte, trei chilipiruri pecuniare care mai de care mai substanţial. Primul îşi asigură o afacere bună făcînd un contract privind tipărirea de afişe şi etichete cu un renumit industriaş; al doilea: primi o moştenire de 170 de mii de reali; al treilea: cîştigase premiul doi la loterie în valoare de cinci mii de duros. Ce ziceţi de asta? Chiar dacă aceste încasări sînt o piedică în plus pentru a ajunge la mult dorita lichidare socială, Bou îşi păstră banii şi fu mulţumit socotind în colţul cel mai ascuns al minţii sale că putea fi amînată acea lichidare sau să nu participe la ea, în locul şi la ora în care s-ar fi făcut, banii oamenilor cinstiţi.

Miquis, care îl aprecia şi discuta cu el, se duse să-l felicite şi îl găsi în atelierul său lucrînd ca de obicei. Bou se ridică, îl salută zgomotos, strînse mîna prietenului său dar apoi fu cuprins de o tuse atît de violentă încît părea un rac fiert, iar ochiul care i se rotea era pe punctul de a se desprinde din lăcaşul orbitei sale şi de a cădea pe jos.

— Catranul ăsta, băiete, catranul ăsta...

— Lasă-mă cu poţiunile şi catranele dumitale. Nici preoţii, nici spiţerii n-o să vadă un sfanţ de la mine. Să mănînce iarbă... Haida de! Şi pe voi medicii, dacă aş aranja eu lumea, v-aş pune să măturaţi străzile, să desecaţi bălţile, să-mi dezinfectaţi canalele... Iată unde se ascund bolile

— Apăi cu i-aş pune pe litografi să bărbierească toate

broaştele pe care le-ar prinde... Dar să trecem la oile noastre... Mă inviţi sau nu mă inviţi?

— Da, domnule; te invit la un păhărel... şi nimic mai mult.

— Ce mizerabil! Eu mă aşteptam la un banchet regesc.

— Nu-mi place fastul, nici zgomotul.

— Amice, măcar o masă de 50 de reali..., patru prieteni...

— Şi *gata*, exclamă catalanul izbucnind în rîs, chiar şi de două sute de reali. Doar patru, cinci prieteni, nici unul în plus.

Continuară să vorbească despre noroc. Bou îl primise plin de calmitate şi nu se gîndea să facă nebunii. În final se va căsători, va continua să muncească ducînd aceeaşi viaţă modestă şi obscură. Dar dacă nu se va căsători îl bătea gîndul să-şi rezerve cîteva satisfacţii căci, ce dracu! nu există bani mai anoşti decît cei pe care îi lasă omul moştenire după ce moare. E nevoie să te duci pe lumea cealaltă fără să poţi povesti pe acolo ceva din puţinul bine care există pe lumea asta; şi apoi vine lichidarea e trist lucru să-l cureţe pe unul fără să fi fost lipitoare măcar pentru o clipă. Munca e bună, un lucru minunat, da, domnule, admirabilă cu desăvîrşire; şi trîntorii care profită de munca săracului ca să se bucure sînt nişte ticăloşi, da, domnule, mari pungaşi; dar muncitorul care are ocazia să intre măcar pentru scurtă vreme în palatul fermecat al bucuriilor lumeşti, trebuie s-o facă, chiar dacă ar fi numai pentru a cunoaşte felul de viaţă al lipitorilor şi luînd în consideraţie ziua în care se încheie socotelile. El, Juan Bou, se gîndise la asta şi trăsese concluziile că teoriile pure nu rezolvă problema socială; e nevoie să studiezi practic excesele trîndăviei.

Miquis aprobă pe deplin aceste idei şi cu toată energia îl incită pe prietenul său să încerce puţinele bucurii ale acestei scurte vieţi, odată ce fără să vrem avem mereu pe buze amărăciunea ei şi deci ocazia de a fi fericit nu se iveşte întotdeauna, să profiţi cînd apare, că e timp destul pentru privaţiuni, neplăceri şi necazuri.

— Presupun, adăugă, că vom merge cu trăsura, că vom avea o masă bogată şi o lojă la teatrul regal.

Juan Bou începu să rîdă şi spuse că nu se gîndea să umble prea mult, nici să se facă de rîs, nici să devină ridicol ca un găgăuţă; că doar îi va cinsti pe acei patru prieteni şi că, fără să-şi abandoneze atelierul, va încerca să vadă ce gust are sîngele poporului.

Apoi Miquis o pomeni pe ființa aceea ingrată și, auzind numele ei, Bou deveni atît de serios încît părea că într-o clipă și-a pierdut toată bucuria. N-am fi lăsat aici un subiect atît de pe gustul amîndurora dacă în acea clipă n-ar fi intrat don José care fu tulburat la vederea doctorului. Bou și el puțin zăpăcit se scuză față de Miquis și se duse cu Relimpio intr-un mic birou alăturat, unde Augusto îi auzi șușotind.

„I-a adus vreo scrisoare sau vreun mesaj, gîndi doctorul, propunîndu-și să se facă a nu fi înțeles nimic. Da, da..."

Don José ieși pe cît se pare cu alt bilețel sau mesaj, deși e mai probabil că îl ducea pe primul și la plecare vorbi cu Miquis despre timp, despre politică, despre Canovas și despre actele de violență ale englezilor la Gibraltar, care dădeau prilej Spaniei să ceară de la Albion să ne înapoieze cea bucată din teritoriul nostru. Augusto se arată de acord cu aceste idei patriotice și-l lăsă să plece, compătimndu-l pentru cît de îmbătrînit arată și pentru tulburarea pe care chipul bietului bătrîn o exprima. Invitat de Bou la masa ce avea loc în seara următoare, don José veni îmbrăcat cu o redingotă învechită și cu cravata lui albastră prinsă cu ac. Stătu toată noaptea grav și tăcut fără ca ceilalți comeseni să-l poată molipsi cu veselia lor. Era atît de debil încît dacă bea două pahare se îmbăta și, aici e aici, că gustînd șampania bunul contabil, după ce dăduse numeroase dovezi că nu era stăpîn pe cuvintele sale, se îndreptă spre Juan Bou și într-un limbaj solemn deși greoi îi spuse:

— Cavalere, dumneata îmi vei da satisfacție, sau mă voi vedea obligat să duc problema pe un teren...

Toți izbucniră în rîs. Umorul certăreț al lui don José îl făcu pe acesta să devină stacojiu și cu un gest impetuos, cu o dicțiune emfatică, adăugă:

— Pentru că te încăpățînezi să pătezi onoarea unei tinere dintr-o foarte nobilă familie și eu nu permit... înțelegi? Nu permit..., eu, care sînt al doilea ei tată!...

— Are dreptate, zise Miquis. Asta nu poate rămîne așa. Duelul este inevitabil.

— Are dreptate, strigă Relimpio, descărcîndu-și pumnul în masă și spărgînd o farfurie. Alege dumneata ora și arma. Dacă vrei în zori...

— Cînd se crapă de ziuă...

Ce-i mai ciudat este că Bou, care de asemenea era un bărbat incapabil să bea fără urmări trei pahare de vin alb începu să vorbească prostii. Mai întîi rîse mult; apoi se încăpățînă să-l îmbrățișeze pe don José și să-l numească prie-

tenul său. Relimpio, dimpotrivă, se înfuria şi mai mult. Ceilalţi îl incitau şi Dumnezeu ştie cum s-ar fi terminat disputa dacă Juan Bou, care închina în fiece clipă, n-ar fi căzut pe neaşteptate la pămînt, cu greoiul său corp.

Atunci don José se ridică şi, arătînd pe un ton dramatic corpul ce părea cadavru, zise:

— Norocul ne-a surîs, domnilor, semn că am avut dreptate! L-am omorît! ... Am salvat onoarea unei eminente domnişoare, a acelei frumoase între frumoase, a acelei perle orientale, a acelui înger ...

Făcu trei sau patru paşi în gol, se învîrti ca o sfîrleză şi căzu pe un divan acoperit cu o muşama unde Miquis îl stropi cu apă pe faţă.

Capitolul 30

SCENE

1.

JOAQUIN *(Singur, plimbîndu-se meditativ prin camera soundă, murdară, cu mobile simple, urîte şi în dezordine):* Viaţa asta nu va mai dura nici măcar o zi. Protestez cu toată energia mea de fiinţă raţională şi liberă, declar absurdă şi prostească datoria de a trăi. Nu există această datorie. Cînd societatea ne declară război, sau trebuie să te predai dîndu-i cheile de la porţile sufletului, sau altfel spus ruşinii, ori trebuie să le iei pe cele de la Villadiego, emigrînd în eternitate. Asta e dilema, *the question* cum zicea cineva: or trăieşti fără bună-cuviinţă, ori cauţi în moarte imposibilitatea aboslută de a roşi. Optez pentru moarte. *(Suspină adînc, îşi înalţă privirea şi fixîndu-şi-o într-o oglindă de perete, murdară de muşte şi cu argintul curăţat în mare parte, se contemplă, în tăcere, vreme îndelungată).* Eşti tu, cea pe care o văd aici, imaginea lui Joaquín Pez? Nu te cunosc. Tu nu eşti eu. Eu eram frumos dar tu, cu paloarea asta de ascet bătrîn şi veştejit, mă înspăimînţi. Ochii îmi erau plini de veselie şi fericire iar ai tăi sînt stinşi şi fără strălucire. Cum pot să cred că bărbatul cel mai bine îmbrăcat din Madrid este cel pe care îl văd aici în redingota

încheiată pînă-n gît, cu butonierele tocite şi marginile slinoase şi destrămate? Nu; bărbatul care pînă la această oră n-a băut decît o cafea cu o bucăţică de pîine nu poate fi Joaquín Pez pe care l-am cunoscut eu. *(Îşi schimbă direcţia şi îşi continuă plimbarea).* Fiinţa mea îmi repugnă, mi-e scîrbă de mine. A trăi astfel e mai rău decît să mori de o sută de ori. Nu poate să mai treacă mult pînă să mă descopere. Mă vor prinde, mă vor băga la închisoare... Cîtă nedreptate! *(Se înduioşează).* Sînt un nenorocit, un bărbat debil care nu cunoaşte ordinea; sînt un prost; n-am bun simţ, nu ştiu să mă descurc..., nu fac doi bani. Cînd se vorbeşte astfel despre mine e adevărat. Dar să mă facă escroc!... La Paris am făcut datorii; am venit în Spania cu intenţia de a le plăti; un francez s-a luat după mine şi mă urmăreşte; îl întreţin cîteva zile; mă girează unii ca să încasez nişte trate; le încasez şi-l plătesc pe francez; creditorii de aici, invidioşi pe norocul străinului, se aruncă pe mine, mă sufocă, îmi pun sechestru îmi golesc casa; tata se înfurie, se ceartă cu mine şi nu-mi mai dă nici un ajutor, cel care m-a girat îmi cere banii; nu-i pot da; îi cer o amînare; mă refuză; şi luînd-o în serios mă dă pe mîna justiţiei; alerg şi mă zbucium căutînd pe cineva care să mă împrumute dar nu pot găsi pe nimeni; îmi strig bunele intenţii şi dorinţa de a-mi respecta cuvîntul, dar nimeni nu mă crede; mă acuză că sînt scandalagiu şi esc... Nu, nu pot suporta. În mine e o greşeală; dar rea credinţă, niciodată. Nesocotinţa o fi soră cu crima?...Am recurs la jocurile de noroc dar n-am cîştigat; s-au coalizat împotriva mea chiar şi abominabilele năpîrci ale tripourilor. E un război universal împotriva nefericitului căzut; e răzbunarea plebei împotriva celui care a fost idolul societăţii şi femeilor, bărbat ce dădea tonul la modă şi adevăratul arbitru al eleganţei. *(Suspinînd adînc.)* Jur că nu vor mai rîde de mine, nu, nu, nu mă voi umili, nu voi face pe paiaţa. Trebuie să sfîrşesc cu demnitate. Orice lucru care-şi pierde liantul cade conform naturii sale. Mă voi prăbuşi catastrofal, ca turnurile şi cei care vor auzi zgomotul sfîrşitului meu vor spune: „Asta e un om..." *(Se apropie de un colţ în care se afla un cuier de care atîrna un pardesiu. Pipăie stofa, văzînd pe dinafară ceva care umfla un buzunar.)* Aici e paşaportul, biletul de dus fără întoarcere. O să te pun într-un sertar al mesei, *(Îl pune.)* că să nu te vadă Isidora care se sperie atît de tare de armele de foc. Te-am văzut ieri şi am vrut să te arunc. În noaptea asta tu şi cu mine o să fim prieteni buni. Orele care se tîrăsc cu greutate de dimineaţă pînă seara, desprinzîndu-se

ca niște bale lipicioase, îmi îmbibă sufletul cu disperare. Asta nu mai e viață. Să țin seama că totul s-a sfîrșit și să scriu. Nu vreau să plec fără să spun cîteva cuvinte anumitor persoane. *(Se așază pe unul din șubredele scaune la masa care de-abia se ține pe picioare și scrie.)* Voi suprima formula vulgară care zice „Nimeni nu e vinovat de moartea mea". Îi voi spune tatălui meu că... Aud pași. Vine Isidora. Această nefericită e unica ființă care a avut abnegația să fie lîngă mine și să mă ajute cînd m-a văzut părăsit de toți. Oh, inimă generoasă! A vrut să-mi aline necazurile cu iluziile ei și disperarea cu speranța ei. Cînd o văd, am chef să trăiesc și să fiu bun și în rîndul lumii și să rămîn pentru totdeauna cu ea. Iat-o...

2.

ISIDORA *(Intră obosită. E îmbrăcată sărăcăcios și duce o boccea cu haine. Se așază pe o sofa șchioapă, care se apleacă pe o parte și, ațintindu-și privirea plină de tandrețe spre Joaquin, speră ca acesta să-i adreseze vreun cuvînt):* Doamne Dumnezeule, ce scară!

JOAQUIN: Mai lungă e cea a paradisului; cel puțin așa se zice, că eu n-am văzut-o.

ISIDORA: Nașul meu a venit?

JOAQUIN: N-am avut plăcerea s-o văd pe domnia sa.

ISIDORA: Cît am mai umblat, cît am mai alergat azi!... M-am dus la Emilia să-l văd pe *Riquin*. Am vrut să-l iau cu mine, temîndu-mă că-i deranjează; dar Emilia n-a fost de acord... Am plîns... *(E înduioșată.)*

JOAQUIN: Ai făcut bine că l-ai lăsat acolo. Nicăieri nu l-ar merge mai bine

ISIDORA *(Suspinînd adînc.):* Ah! Doamne Dumnezeule, ce chin! În sfîrșit, am reușit să adun suma... *(Își duce mîna la buzunar ca și cum l-ar apăra de o mișcare bruscă a lui Joaquin.)* Nu, nu-ți dau un ban; lasă-mă că eu o să mă duc să aranjez lucrurile. Deocamdată, trebuie să pleci de aici. Casa asta e o mocirlă și ce vecini, ce clienți, ce gazdă! Azi-noapte nu m-au lăsat să dorm toreadorii ăștia de ocazie și restul pleavei care cînta și bătea din palme în sufragerie. Dar spune-mi, n-ai găsit un loc mai bun unde să te ascunzi?

JOAQUIN *(Descurajat):* Urmărit, înspăimîntat, năuc m-am lăsat dus de un prieten, Pepe Nules.

ISIDORA: Acum am cu ce plăti cele opt zile cît ai stat aici. Eu n-am stat decît trei. Cheltuiala e mică. Azi o să-ţi aduc mîncare bună de la restaurant.

JOAQUIN: Nu te nelinişti pentru asta..., mie mi-e totuna.

ISIDORA: Iar mîine vei merge într-o casă mai decentă.

JOAQUIN *(Indiferent)*: De ce?

ISIDORA: Ca să trăieşti cu mai multă bună-cuviinţă.

JOAQUIN: Idei convenţionale!

ISIDORA *(Gînditoare)*: Ieri ţi-am spus că voi închiria o căsuţă şi o să mergem să locuim împreună, în ascuns, fără să ştie nimeni. Acum m-am gîndit mai bine şi asta nu se poate.

JOAQUIN: Ideile astea de a trăi pe ascuns şi a ne face un cuib şi... *(Rîzînd)* Prostii, fetiţo. Asta pot s-o facă păsările care nu cunosc valoarea banului. Sîntem în voia sorţii. Nu trebuie să ne gîndim la căsuţe, nici la prostii. Romancierii au introdus în societate o mulţime de idei greşite. Ei sînt falsificatorii vieţii şi de aceea ar fi trebuit închişi cu toţii.

ISIDORA: Nu-ţi pierde speranţa. *(Surîzîndu-i drăgăstos.)* Şi dacă ţi-aş spune că e posibil să fac rost de ceva bani?

JOAQUIN: Banii tăi ne vor ajunge pentru două, trei zile. Apoi o să ne întoarcem la aceeaşi situaţie mizeră şi, cum bogăţiile tale nu vor fi atît de mari încît să pot rupe acest cerc în care mă aflu...

ISIDORA *(Cu tandreţe)*: Şi dacă aş putea...?

JOAQUIN: Vorbe, vorbe. Te hrăneşti cu iluzii. A apărut din nou fantasmagoria procesului. Tot mai crezi că mîine te culci Isidora şi te trezeşti marchiză de Aransis, plină de milioane. Nu ştiu cum, cu talentul tău, poţi trăi aşa, amăgită de dorinţă.

ISIDORA: Haide, haide, azi le vezi pe toate în negru.

JOAQUIN: Pentru că totul a devenit întunecat pentru mine.

ISIDORA: Dacă vrei să nu ne certăm, nu-mi mai vorbi despre proces cu atîta dispreţ. Eu am încredere şi vreau să ai şi tu. Avocatul mi-a spus că e ca şi cîştigat... Va mai întîrzia puţin, căci bunica va face recurs; dar că-l voi cîştiga, nu încape nici o îndoială.

JOAQUIN: Chiar dacă ar fi aşa cum spui tot vor mai trece trei, patru, cinci ani pînă să-l cîştigi. Ajută-mă să înţeleg. Cum o să scap eu acum şi să-mi spăl onoarea cu acea avere care e atît de departe de tine.

ISIDORA: Dîndu-ţi speranţe nu mă refeream chiar la proces. Mă gîndeam să fac rost de bani printr-un împrumut.

JOAQUIN: Un împrumut! *(Cu stupoare).*

ISIDORA: În sfîrşit, mă gîndesc eu... Nu dispera...

JOAQUIN: Nu mai cred în împrumuturi, cum nu mai cred în minuni. *(Se întoarce şi-şi reia plimbarea.)*

ISIDORA: *(Aparte şi după ce la privit o clipă pe Joaquin.):* Trebuie să ne ridicăm deasupra nenorocirii... Să fac puţină ordine în camera asta care seamănă cu un grajd. *(Pauză lungă. O clipă amîndouă personajele tac. Isidora pune scaunele la loc, aranjează paturile, şterge praful. Cînd ajunge la oglindă, se priveşte puţin şi zice):* Parcă sînt alte alea. *(Tare)* Azi o să aduc două porţii de mîncare de la restaurant.

JOAQUIN: Cum vrei tu. Mi-e indiferent dacă mănînc bine sau prost; dar dacă tu vrei, o să mîncăm bine că n-avem nimic de pierdut.

ISIDORA *(Se aşază obosită):* Sărăcia, băiete, mă îngrozeşte. N-am o rochie ca lumea să pun pe mine, şi tu? Asta se cheamă viaţă!...

JOAQUIN: Viaţa fără bani e o boală a creierului, o febră galopantă, o meningită. Nici dragostea nu e posibilă în sărăcie. Bagă-i pe îndrăgostiţii cei mai nobili şi mai exaltaţi, pe Romeo şi Julieta, de exemplu, într-o cocină şi peste două zile vor ieşi sfîşiaţi. Sărăcia e duşmanul sufletului omenesc. În ea nu e posibil talentul, nici afecţiunea, nici prietenia, nici arta, nici demnitatea, nici nimic. Este forma sintetică a răului. Ascultă, ascultă Isidora: Ceasul călugăriţelor bate ora trei. Mă simt slăbit... Dacă persişti în sibarismul de a aduce ceva de la restaurant, du-te repede şi adu fie dejunul, fie cina, că mor de foame. *(O nouă pauză în timpul căreia intră o servitoare a casei şi un băiat de la restaurant. Acesta serveşte prînzul. Joaquin demonstrează mai multă poftă de mîncare decît Isidora).*

ISIDORA *(La desert):* Ce zici?

JOAQUIN: Langustele au fost delicioase; biftecul m-a întinerit. Fii binecuvîntată, că mereu ai idei măreţe! Surpriza cu cele două sticle de şampanie dovedeşte că la tine totul e nobil, atît inima, cît şi capul. Să păstrăm o sticlă pentru mîine, căci economia e prima dintre virtuţi; nu, a doua, căci prima este să ai grijă de tine.

ISIDORA: Mai am încă o surpriză. Spune-mi: meriţi tot ce fac pentru tine?

JOAQUIN: Bineînţeles că nu merit. De multe ori ţi-am spus-o. Eşti un înger..., nu dintre acei îngeri care

sînt zugrăviți în tablouri și în poezii, care-ți oferă mici consolări de morală emolientă, ci un înger laic ce revarsă asupra inimii nenorocitului balsamul eficace. Într-un cuvînt, ești un înger practic. În toate acțiunile tale este evidentă noblețea. Poți să greșești, să comiți erori, dar să fii josnică niciodată. Nu știu dacă sînt destul de explicit spunîndu-ți că ai eleganța sufletului.

ISIDORA: Ai dreptate. Voi fi oricum; voi fi rea dacă e nevoie; dar mîrșavă niciodată.

JOAQUIN: Fără îndoială, asta îți e în sînge. Pentru numele lui Dumnezeu!... Dacă n-o să cîștigi procesul ăsta blestemat înseamnă că nu mai există dreptate pe Pămînt... și nici în Cer. Ah! Isidora, nu știu de ce șampania dă sufletului meu o vigoare pe care n-o mai aveam. Simt că-mi vine să mă gîndesc la lucruri plăcute. Isidora, Isidora, iubita mea. *(O îmbrățișează tandru).* Să ne întreținem o clipă cu iluzii.

ISIDORA *(Rizînd):* Mai bine e să visezi decît să vezi.

JOAQUIN: O să cîștigi procesul... O să mă căsătoresc cu tine...

ISIDORA *(Întristîndu-se dintr-o dată):* În primul lucru cred, în al doilea nu. Această iluzie e prea frumoasă ca să mă poată înșela.

JOAQUIN: De ce spui asta?... Că ți-am promis de multe ori și niciodată nu m-am ținut de cuvînt? Acum...

ISIDORA: Nici acum, nici niciodată. Tu n-o să te căsătorești cu mine. *(Varsă cîteva lacrimi).*

JOAQUIN: Lumea va uita, prostuțo.

ISIDORA: Dar nu într-atît încît...

JOAQUIN: Și imediat după căsătorie vom face o călătorie prin Italia și Elveția.

ISIDORA: Sau prin Anglia și Scoția. *(Din tot sufletul).* Știi că am auzit vorbindu-se atît despre Italia încît mă plictisește această Italie? Dar vreau să văd Londra, străzile ei nesfîrșite, cheiurile ei interminabile, parcurile ei... Asta știu că înseamnă măreție. Apoi vom face o excursie prin Scoția, unde sînt niște lacuri minunate și niște munți!... Pe acolo se plimbă Ladies vizitînd grote, cercetînd ruine și pictînd peisaje. Nimeni nu înțelege ca englezii modul de a face viața elegantă în mijlocul Naturii. Botín, care a stat în Anglia, îmi povestea lucruri care mă făceau fericită.

JOAQUIN: Dacă vrei vom merge la Londra și în Scoția.

ISIDORA: Taci, taci. Ţi-am spus... Voi merge singură sau cu tine, dacă vrei să mă însoţeşti... Căci n-o să mă căsătoresc, Joaquin; o să trăiesc singură, rîzînd de lume.

JOAQUIN: Necăsătorită! Dacă n-o să mă căsătoresc cu tine o să ai o mie de pretendenţi pe săptămînă.

ISIDORA (*Hotărîtă*): O să le închid la toţi uşa mea aurită în nas. Necăsătorită, liberă! Mă voi îmbrăca foarte bine, voi proteja artele, voi fi o mare doamnă. Ţi-am spus... Casa mea va avea ce să vadă, căci nu vor intra în ea decît lucruri fine. N-ai să vezi acolo nici lucruri vulgare, nici tapiserii ţipătoare, nici obiecte de prost gust, nici ceva care să poată fi văzut şi în altă parte. Voi cumpăra tablouri ale marilor maeştri şi tapiserii şi antichităţi şi tot ce o fi mai deosebit, dar şi frumos, căci raritătile fără frumuseţe îmi displac ca şi frumuseţile comune.

JOAQUIN: Binecuvîntat fie talentul tau!

ISIDORA: În casa mea, nu vor intra proştii; asta pot să ţi-o jur. Mă voi înconjura de oameni deştepţi, distinşi. În sfîrşit, casa mea va fi academia bunului gust, a talentului, a curteniei şi a inteligenţei. Voi da concerte de muzică clasică.

JOAQUIN (*Puţin răutăcios*): Ai ascultat-o? Îţi place?

ISIDORA: Nu ştiu dacă am ascultat-o sau nu; dar pot să te asigur că-mi place. Ţi-am spus... Există o muzică în care nu se aud acele arii de operă pe care le cunoaştem de la ilaşnete, fanfare militare şi cîntăreţi amatori? Asta e muzica mea. Ceea ce te pot asigura e că într-o zi am fost la Conservator să ascult cvartetele şi mi-au plăcut atît de mult încît am fost fascinată... Acela era un cor de îngeri cu mănuşi albe. Ce senzaţii delicate! Zburam în ceruri!

JOAQUIN (*Extaziat*): Isidora, tu eşti nobilă!

ISIDORA: Ţi-am spus... Ascultînd acea muzică uitasem de toate şi-l binecuvîntam pe Dumnezeu că nu m-am născut din plebe... Să trecem la altceva. Eu nu înţeleg pictura, dar cînd o să am casa mea vei intra în ea şi te asigur că n-ai să întîlneşti ceva care să nu fie superior. Rămîn la marii maeştri şi, cum voi fi foarte bogată, o să-mi alcătuiesc o colecţie foarte importantă. De asemenea, voi avea şi contemporani atîta timp cît vor fi foarte căutaţi. De trei sau patru ori, nu mai des, am fost la muzeu. Ce lucruri, băiete! Ala chiar că e mare. Cu talentul care atîrnă pe pereţii aceia se poate face o lume nouă, dacă asta se sfîrşeşte. Eu îmi închipuiam că trecusem pe lumea cealaltă, la Veneţia, la Roma, într-un Palat Regal. Cîteo-

dată. credeam că sînt acoperită cu brocarte şi altădată că mergeam îmbrăcată uşor, cum se umbla prin Olimp. Aceea înseamnă frumuseţe; băiete, aceea înseamnă graţie. Îmi spuneam: asta e a mea, asta îmi aparţine...

JOAQUIN *(Entuziasmat):* Eşti nobilă, eşti nobilă!

DON JOSE *(Intrînd pe neaşteptate, produce, cu erupţia nesperată a personalităţii sale, o frînge bruscă a zborului exaltat al finei sale):* Iată-mă.

ISIDORA: Ah!... Don José...

DON JOSE *(Profitînd de momentul în care Joaquin se întoarce cu spatele, îi dă un bileţel Isidorei):* Ia-l.

ISIDORA *(Ascunzînd bileţelul):* Naşule, acum trebuie să pleci. E noapte şi eşti obosit. Mîine am nevoie de tine. Dar nu te deranja să urci. Aşteaptă-mă la poartă şi o să mă însoţeşti în mai multe locuri în care trebuie să merg. *(Luîndu-şi rămas bun cu o privire tandră).* Cu bine.

DON JOSE *(Cu o anumită concentrare shakespeariană):* Sîngele care îmi picură din inimă îmi amărăşte buzele. *(Iese).*

•

3.

(E noapte. Lumina agonizantă a unei lămpi cu gaz, cu abajurul şifonat şi murdar, luminează încăperea. JOAQUIN, obosit de atîta plimbat prin cameră şi de fumat, se aruncă îmbrăcat de pat şi adoarme. ISIDORA se întinde pe sofa şi închide ochii. Dar, neputînd adormi, vorbeşte cu ea însuşi.

ISIDORA: Hotărît, voi opta pentru cărămiziu în combinaţie cu argintiu, pentru albastru ultramarin şi pentru negru în combinaţie cu auriu şi violet... Pentru pălării nu iau nici o hotărîre pînă nu mă informez bine. Ah, Isuse! Primul lucru pe care trebuie să-l fac e să-mi iau un profesor de franceză... Să presupunem că atunci cînd nici nu te gîndeşti, mîine, sau săptămîna viitoare, sau luna viitoare, cîştig procesul; fie că-l cîştig, fie că marchiza oboseşte, îşi recunoaşte încăpăţînarea şi cedează, şi mă cheamă şi-mi zice... De mult timp îmi imaginez asta şi n-ar fi nimic ciudat ca ceea ce gîndesc să devină realitate. Deci, bunica mă cheamă într-o bună zi; mă duc acolo, urc, intru, aştept o clipă în camera cu pian, ea intră, mă priveşte, îmi ia mîinile, mi le strînge şi-mi spune: „Gata cu procesele, fetiţo; să ne îmbrăţişăm." Şi mă îmbrăţişează iar eu izbucnesc în plîns şi ea, de asemenea, şi totul se sfîrşeşte, şi eu în casă, şi în posesia a ceea ce este al meu... Să presupu-

nem asta care e cel mai firesc, cel mai logic. Ce enormă bucurie, Doamne Dumnezeule! Atunci chiar că o să pot avea tot ce-mi trebuie şi cît îmi mai place să nu mă umilesc. Voi scutura pămîntul care s-a prins de tălpile cizmelor mele şi voi spune: „Gata, gata cu noroiul de pe străzi.“ Cristalul cel mai pur nu se va putea compara atunci cu conştiinţa mea. Voi fi tot atît de onorabilă ca şi îngerii... Îmi voi ridica fruntea... *(Se întrerupe şi suspină adînc.)* Dar voi putea s-o ridic cu preţul anumitor întîmplări din viaţa mea trecută... şi prezentă? Asta mă înnebuneşte. Blestemată fie sărăcia, care nu e altceva decît ceea ce se numea înainte Diavolul. Decenţa îmbrăcăminţii, mîncarea bună, locuinţa şi confortul, care sînt atît de necesare anumitor persoane, ca aerul şi lumina, ne omoară sufletul... Să vină Dumnezeu însuşi să mă scoată din cercul ăsta blestemat! Dacă mă privez de toate, mor de durere, iar dacă nu mă privez sînt dezonorată... Oh, Doamne! Cine e ţoapă, cine face parte din prostime!... Îmi voi petrece viaţa făcînd ţigări, spălînd rufe, mîncînd lături, dormind pe un mindir scîrbos; o să mă căsătoresc cu un neciopliţ respingător şi o să fac cîte un copil pe an, o să trăiesc ca un animal imbecil, murdar...; dar aş fi fericită cum sînt fericiţi cei ce nu cunosc savoarea banilor!... Ce-i mai bine: să fii o piatră, care stă acolo unde o pui, sau să fii o fiinţă raţională care vrea să ajungă undeva? Nu ştiu, nu ştiu! Binecuvîntaţi fie cei mărginiţi care nici măcar nu simt loviturile pe care le primesc!... Vai, ce tare e sofaua asta! Şi bietul Joaquin, ce profund doarme! Dar îi face bine. Cît ai suferit zilele astea nenorocit martir al societăţii! Eşti nechibzuit, dar ai suflet bun. Te-ai bucurat mult, poate prea mult iar acum plăteşti. Cei foarte fericiţi trebuie să-şi plătească fericirea cu nenorociri şi invers. De aceea eu, care am fost şi sînt atît de nenorocită, trebuie să răscumpăr imediat fericirea pe care mi-o datorează... *(Suspină şi se întristează.)* Da, da; Nu-i pe suprafaţa pămîntului o fiinţă mai nefericită decît mine. Şi să nu mi se spună că sînt rea. Nu sînt rea. Împrejurările mă obligă să par astfel. Dacă nu mă credeţi, să coboare o sfîntă din cer şi să se pună în locul meu să vadă dacă n-ar face la fel... *(Se loveşte cu palma peste frunte.)* Cînd mă gîndesc la ce mă aşteaptă mîine, îmi vine să mă omor. Şi, în acelaşi timp, ducă-se dracului renghiurile pe care mi le joacă destinul. Vreau să vină ziua de mîine. Nevoile mele, necazurile acestui nefericit şi urgenţa de a plăti cheltuielile procesului mă fac să închid ochi... Onoarea mă trage înapoi; nerăbdarea de

a-mi satisface nevoile mă împinge înainte. Fiindcă nu există alți căi înainte! Da-ul și nu-ul mă înnebunesc deopotrivă. *(Izbucnește în plîns și pentru a-și înăbuși hohotele mușcă batista. Pauză lungă).* Cît de liniștit dormi! Dacă nu te-aș iubi atît aș putea suprima unul dintre principalele motive pe care le am pentru a face acest pas greșit și, poate, aș găsi alte mijloace... Dar nu-l pot evita; mi se frînge sufletul văzîndu-te așa... Și ca să vezi cum sînt, de cîte ori mă gîndesc la cît de rău te-ai purtat cu mine îmi vine să te ajut, să-ți fiu de folos. Ți-am spus..., așa sînt eu; doamne Dumnezeule, de ce m-ai făcut nobilă? De ce nu ai făcut să mă nasc din oameni simpli? De ce nu m-ai făcut canalie din creștet pînă în tălpi, cu chip de canalie, cu purtări de canalie, cu suflet de canalie?... *(Pauză lungă, în timpul căreia adoarme).* Nu, nu; mă voi hotărî pentru albastru ultramarin în combinație cu roz și argintiu... *(Altă pauză, în timpul căreia se luminează).* S-a făcut ziuă; mă voi scula și voi pleca fără ca el să mă simtă. Încă e prea devreme. O să încerc să nu fac zgomot... O să-i las restul de bani aici și două cuvinte scrise cu acest creion. *(Scrie; pune pe masă biletul și cîteva monezi).* Hai e timpul. *(Întristată peste măsură).* N-aș fi putut să-ți spun adio! Ce viață, ce oameni! Plec, căci dacă se trezește n-o să mai am curajul s-o fac. *(Iese.)*

JOAQUIN *(Treaz, în plină zi):* Isidora, Isidora... Nu e. A plecat. O să mă scol. Așa cum sînt îmbrăcat toaleta mea nu prezintă mari dificultăți. Îmi voi permite pe aici luxul unui pieptene? Posibil. *(Se scoală și face cîțiva pași prin cameră.)* Ce lumină! Ce urîtă și antipatică e ziua! Prefer noaptea întunecată și discretă. Ah! Stăpîna casei, înainte de a pleca, mi-a lăsat aici dispozițiile sale. *(Ia doi duroș de pe masă și bilețelul și-l citește.)* E bine, mi-a lăsat bani pentru dejunul de azi. *(Citește.)* „Trimite să-ți aducă prînzul de la restaurant. Nu te neliniști. N-o să mă întorc pînă diseară, căci am treabă." Biata Isidora, ce bună e! Dacă n-ar fi fost blestemata de manie a procesului pe care nu-l va cîștiga niciodată ar fi o fată extraordinară. Bine, bine; să facem ce ne cere stăpîna. Ticăloasa de patroană n-o să mă otrăvească cu mîncărurile sale. O s-o chem să cer apă să mă spăl și apoi vom aștepta. Imediat după prînz voi da ultimele dispoziții și pînă vine noaptea, scumpa noapte... *(Pauză de cîteva ore în timpul căreia intră și iese o servitoare amărîtă, personajul se aranjează și apoi mănîncă ceea ce i se aduce de la restaurant.)* Am uitat de sticla de șampanie care e în dulap. Nu-mi pasă dacă o bea altul.

În testament o voi lăsa oaspeților acestei case ca s-o golească pentru salvarea mea eternă... că tot sînt singur, voi scrie tatei și Isidorei. *(Se așază și scrie.)* Frumoase lucruri îi mai scriu tatălui meu!... Dacă greșelile fiului au fost mari, tatăl nu are încă motive să se îndoiască de buna lui credință... Niciodată n-am comis vreo mîrșăvie. Lipsurile mele sînt debilități și, pe lîngă asta, un efect sigur al proastei, perversei educații pe care am primit-o. De ce l-au crescut în lux pe fiul unui biet funcționar cu 30 de reali pe lună? De ce de cînd eram copil mă învățau să mă întrec cu fiii granzilor de Spania? De ce nu mi-au dat o profesie, de ce nu m-au învățat orice meserie în loc să mă bage într-un birou ce reprezintă școala trîndăvelii? Acestea sînt consecințele. M-au crescut în vanitate și vanitatea mă conduce la acest deznodămînt dezastruos. *(Continuă să scrie agitat, pălește și, încheind, îi tremură mîna.)* Acum o să-i scriu Isidorei pe care n-am s-o mai văd niciodată. Singura ființă pentru care inima mea are afecțiune e ea. Cît de mult valorezi tu față de alte virtuți seci și orgolioase! Sufletele noastre s-au simpatizat căci sînt asemănătoare. Tu, ca și mine, ai fost educată în ideea de a-i egala pe cei superiori nouă... *(Scrie.)* „Dragă și adorabilă prietenă. Gata de moarte dobîndesc o luciditate extraordinară; văd lumea și viața în adevăratul lor aspect. Acum nu mai am scăpare; tu poți să te salvezi. Încearcă să-ți uiți aspirațiile; renunță la acel proces, fii umilă și dacă ți se prezintă un bărbat onorabil, care vrea să se căsătorească cu tine, mărită-te, chiar dacă e foarte simplu." *(Vorbind.)* Nu, nu mint deloc cînd spun că o iubesc din toată inima. Credința ei față de mine, statornicia afecțiunii cu care a plătit greșelile mele dovedesc măreția sufletului ei. *(Personajul redactează lungi paragrafe de dragoste și umple patru foi de hîrtie.)* Ah! Îl uitasem pe cel mai important, pe *Riquin*, fiul meu. În această tristă clipă simt o dragoste nemărginită pentru el!... Dacă ar fi fost aici l-aș fi acoperit cu sărutări. Îl voi recunoaște. *(Scrie alt foarte lung paragraf și trece timpul și se face seară.)* În sfîrșit, e gata. Acum curaj. Cumplit lucru e să înfrunți îndoielnicul abis al Eternității. Dar nu se poate altfel. Dumnezeu îmi va ierta crima. Îndur orice decît să fiu de rîsul oamenilor și să asist cum îmi este batjocorită onoarea! Acum se va întuneca. Să nu mai ezit. *(Se îndreaptă spre cuier, scoate revolverul și-l examinează.)* Iată-l. Îmi pare un judecător de fier care mă condamnă fără drept de apel.

O VOCE *(Care răsună cavernoasă din colțul ușii, însoțită de două ciocănituri ușoare.)*: E voie?

JOAQUIN: Intră.

DON JOSE *(Intrînd)*: Bună seara.

JOAQUIN: O cauți pe Isidora? Nu este.

DON JOSE: Nu, vin din partea ei. Scrisoarea asta..

JOAQUIN *(Luînd scrisoarea cu mîna tremurîndă.)* Ia să vedem... Unde e Isidora?

Don Jose *(Sec)*: Acum o clipă era la un magazin din strada Carmen și alegea materiale pentru rochii.

JOAQUIN *(Stupefiat.)*: Materiale! *(Deschide scrisoarea, care e voluminoasă. Din plic apar surîzătoare cîteva bancnote; Joaquin pălește)*: Ce-i cu astea? *(Se așează și citește. Pălește și mai tare iar apoi devine stacojiu și pălește din nou.)*...

DON JOSE *(Aparte, privindu-l pe Joaquin cu o expresie de antipatie)*: Nu plîng pentru că sînt bărbat. Inima mea va ajunge ca stîncile în care bate apa mării.

JOAQUIN *(Băgînd scrisoarea în buzunar, se plimbă.)*: Sînt salvat! E toată suma... Dar voi accepta eu asta? De unde provin? E o josnicie să-i accept? Sigur că e; dar împrejurările... Abisul! Să presupunem că un nenorocit se află pe marginea prăpastiei și i se arată demonul imfamiei care-l ridică în mîinile sale. Nu, nu; mai degrabă să mă rostogolesc în fundul abisului. *(Cu voce tare.)* Don José, du-te dumneata acolo și înapoiază-i asta Isidorei.

DON JOSE *(Aparte și mohorît coincizînd în expresiile sale, fără să bănuiască, cu Othello.)*: Oh! floare grațioasă și superbă, de ce te-ai născut?

JOAQUIN *(Ezitînd.)*: Nu, nu; dezonoare pentru dezonoare... Să le cîntărim pe amîndouă în balanța rațiunii, la rece. Care cîntărește mai mult? Oh! Nu trebuie să eziți. Aceasta poartă cu sine impunerea întîmplării, faptului real. O să iau banii... M-am salvat. Dar de ce nu sînt atît de mulțumit precum ar trebui? *(Cu voce tare.)* Don José, cu cine a vorbit azi Isidora? Unde a fost?

DON JOSE: Nu știu... *(Aparte, plin tot de spirit shakespearian.)* Prostule! Cum vrei să-ți spun? Nu voi îndrăzni să vă spun nici vouă, oh! caste stele!

JOAQUIN: Dumneata nu știi niciodată nimic. Ești mereu cu capul în nori. *(Aparte.)* Blestemate fie împrejurările!... Mă voi înșela pe mine însumi făcîndu-mă să cred că banii ăștia provin dintr-o sursă onorabilă. E atît de nerușinată ființa omenească încît cu ușurință se păcălește... Dar să vorbim despre asta; să abordăm problema filosofic.

Dacă aceşti bani mi-au parvenit pe o cale neonorabilă, este evident că eu nu m-am dus să-i caut pe sus-numita cale. Procedeele Providenţei sînt misterioase. E necuviincios şi reprezintă un sacrilegiu să discuţi proiectele sale. Faptul consumat poartă cu sine o doză atît de mare de logică încît nu are nevoie de argumentări retorice. *(Cu voce tare.)* Nu gîndeşti la fel, omule?

DON JOSE *(Ca trezit dintr-un vis.)*: Eu? . . . Eu nu gîndesc.

JOAQUIN *(Privind din nou cu tandreţe bancnotele)*: Şi e toată suma! Sărmana Isidora! Cum să n-o iubeşti? Nu ştiu ce n-aş da ca să cîştige procesul. Dar nu, n-o să-l cîştige Numai ticăloşii au noroc. Don José, don José!

DON JOSE *(Trecîndu-şi mîna pe frunte şi cap ca pentru a opri o idee care încearcă să-i scape)*: Ce? . . .

JOAQUIN: Te invit la o cupă de şampanie.

DON JOSE *(Cu scîrbă)*: Mulţumesc, nu . . , mă ameţeşte. *(Ezitînd.)* Dar hai, treacă; aşa mai uită omul de necazuri.

JOAQUIN: Dumneata ai multe necazuri de uitat?

DON JOSE *(Privindu-l cu ochi dulcegi)*: Eu? . . . Necazuri, eu? *(Îşi contractă groaznic muşchii feţei încercînd să-şi oprească un suspin).*

JOAQUIN *(Turnînd în pahare)*: Să bem.

DON JOSE (*Bea*): Cum mai pişcă, blestemata! *(De-abia ajunse în stomacul său prima picătură din preţiosul lichid că şi îi căzu capul în piept şi închise ochii spunînd)*: Lume mizerabilă!

JOAQUIN: Ce? . . . Pentru atîta lucru?

DON JOSE *(Se ridică brusc, ochii îi strălucesc şi scapără scîntei, îşi ia o atitudine tragică)*: Da, o repet. Un cavaler nu-şi retrage cuvintele. Eşti un mizerabil şi o să-ţi crăp capul!

JOAQUIN *(Izbucnind în rîs)*: Don Pepe!

DON JOSE *(Luînd poziţia de drepţi)*: Cu sabia sau cu pistolul, cum vrei. Mie mi-e totuna. Oricum voi şti să pedepsesc îmfamia. Dumneata, un om ordinar, un monstru, o brută, ai îndrăznit să iei în ghearе acel crin! *(Se învîrteşte prin cameră urmărit de fantome)* Nu, nu mă tem de voi, nu. Pez, Botín, Melchor, Bou, nu mă tem de voi. O să vă omor pe toţi, o să vă fac praf. Sînt apărătorul virginităţii ultragiate, inocenţei persecutate, castei porumbiţe . . . Haideţi, acum, pe loc, mă bat cu toţi patru!

JOAQUIN *(Îl împinge pe sofa)*: Sărmanul!

DON JOSE *(Căzînd pe sofa ca un sac)*: M-aţi omorît fiindcă sînteţi patru. Vă iert pe toţi, în afară de unul. Vă

iert pe toți trei; dar pe tine, bestie respingătoare, pe tine, tulpină de ipecacual, nu pot să te iert. *(Leșină).*

JOAQUIN *(Pregătindu-se să plece):* Aici o să rămîi pînă îți trece.

4.

(Schimbare. Scena reprezintă o cameră semielegantă care pare a fi resturant).

ISIDORA *(Privind cu îngrijorare spre ușă în care o mînă indiscretă ciocăne):* Cine e?

DON JOSE *(Ridicîndu-se dintr-un jotoliu în care zace somnoros):* Dacă ai vreo vizită eu plec.

UN DOMN *(Intrînd cu pălăria în mînă și adresîndu-se Isidorei):* Dumneata ești doña Isidora Rufete?

ISIDORA *(Tremurînd):* La dispoziția dumneavoastră...

DOMNUL ACELA *(Înaintînd, urmat de alt individ nu prea simpatic și deloc politicos):* Doamnă, obiectul vizitei mele e neplăcut. Vin să vă arestez, din ordinul judecătoruiui *(îi arată mandatul de arestare).*

ISIDORA *(Îngrozită):* Să mă arestați!... Pe mine! Sînteți sigur?...

REPREZENTANTUL ORDINII PUBLICE *(Arătîndu-i din nou mandatul):* Uitați-vă... Așa că aveți bunătatea de a mă urma...

DON JOSE *(Aparte, regretînd că n-are spada și, pe deasupra, nefiind un om capabil s-o scoată în caz că ar ți avut-o):*
Ce mîrșăvie!

REP. ORD. PUBLICE *(Dorind, ca un om binevoitor ce era, s-o scoată pe Isidora din extraordinata ei perplexitate):* Dumneavoastră știați deja că partea adversă a cerut să se dovedească faptul că sînteți întrucîtva vinovată...

ISIDORA *(Confuză și amețită):* Da.

REP. ORD. PUBLICE: Și judecătorul a găsit dovada.

ISIDORA: Voi plăti cauțiune.

REP. ORD. PUBLICE: Tocmai în delictul despre care este vorba nu se admite cauțiune.

ISIDORA: Delict! Sînteți sigur de ce spuneți?

REP. ORD. PUBLICE: Procesul se ocupă acum de încriminarea dumneavoastră...

ISIDORA *(Furioasă):* Și de ce mă acuză?

REP. ORD. PUBLICE: De falsificare.

ISIDORA: Eu falsificatoare?... *(Ieşindu-şi din fire.)*

DON JOSE *(Aparte, strîngînd din dinţi, încruntîndu-se şi contractîndu-se tot):* Nu te pierde cu firea José.

ISIDORA: Asta e o uneltire infamă a duşmanilor mei... Dar Dumnezeu nu va admite să mă distrugă, nici să mă dezonoreze. *(Plînge.)* Şi asta numesc ei justiţie, lege!... *(Învingîndu-şi durerea şi ştergîndu-şi lacrimile de parcă se pălmuia.)* O să-mi dovedesc nevinovăţia... Asta îmi mai lipsea, asta: să fie martiră. *(Aparte, cu interes şi orgoliu.)* Fie binevenită această nobilă coroană. Martiriul mă purifică de greşelile mele şi va face să-mi strălucească drepturile astfel încît le vor putea vedea pînă şi orbii. *(Cu voce tare.)* Să mergem unde vreţi dumneavoastră.

Capitolul 31

LA ÎNCHISOAREA MODELO

1.

Iritarea şi ruşinea, împreună cu o dezordine nervoasă ce aproape o priva de sensibiltate, o ţinură pe Isidora toată seara şi noaptea aceea într-o stare asemănătoare somnambulismului. Vedea lucrurile, le atingea, punea întrebări şi chiar răspundea de parcă ar fi cedat unei forţe mecanice. Nu era sigură că e trează, nici dacă a fost realitate ceea ce i se întîmplase; umbla aproape orbeşte, ameţită, cu ceva în creier, între durere şi nebunie, fiind surprinsă cînd vedea cum străluceau dintr-o dată, pe densa tristeţe a durerii sale, cîteva fulgere de bucurie. Oboseala o înfrînse după miezul nopţii; se culcă îmbrăcată, închise ochii, încercînd să-şi adoarmă durerea de cap, şi atunci retrăi în minte, în vibraţia nervilor encefalici, tot ce se întîmplase de cînd reprezentantul ordinii publice se prezentase în casa ei pentru a o aresta. Se vedea în trăsura închiriată care o dusese în strada Quiñones, unde se afla vulgarul şi tristul edificiu numit *Modelo* cu o nerușinată nepotrivire, trăsura se oprise în faţa unei porţi la care se afla un soldat de pază iar mai la stînga un grup de săraci care se certau pe resturile din tainul prizonierelor.

Isidora şi reprezentantul ordinii publice intrară într-un vestibul strîmt; le ieşi în întîmpinare un funcţionar ce purta un chipiu cu galoane; străbătură un coridor cu geamuri şi întorcîndu-se puţin la dreapta dădură de o poartă cu zăvoare grele pe care scria cu litere negre: „Intrare celule". O femeie între două vîrste deschise uşa. Isidora intră, urcă pe scara mare, albă, şi ajungînd sus citi inscripţia „Prima sală", şi, privind prin gaura cheii, văzu o galerie mare şi luminoasă în a cărei incintă se odihneau, făcînd plajă, cea mai zgomotoasă şi mai pitorească turmă feminină ce se poate imagina. Numai ideea că trebuia să trăiască printre acei oameni o oripila pe fiica lui Rufete. Dar ea avea bani; ea va plăti o cameră decentă şi va trăi într-un oarecare confort şi bună-cuviinţă puţinele zile pe care, după părerea ei, trebuia să le petreacă în acel cumplit azil.

O doamnă în vîrstă, binevoitoare şi amabilă, îi însoţi, iar după ea venea o supraveghetoare, o şefă sau vreo puşcăriaşă cu merite deosebite, cu un aspect gigantesc, de namilă. La stînga se afla camera ce i se destinase Isidorei şi care avea o fereastră cu gratii ce da spre stradă, un pat amărît de fier, masă şi două scaune... O lăsară singură, puţin după aceea intră supraveghetoarea care, în termeni de adoraţie vicleană şi numind-o domnişoară, se oferi s-o servească şi s-o însoţească. Isidora o privi cu repulsie. Cînd se înseră le dădu cina de care nu vru să se atingă şi, în sfîrşit, închisă, împovărată de necazuri, de oboseală şi de durerea de cap, se întinse pe pat, unde creierul ei îi reproduse o dată, de două ori, de trei şi de mai multe ori seria de impresii şi întîmplări la care ne-am referit.

Dimineaţa, o treziră ţipetele şi înjurăturile neruşinate ale unei femei ce locuia de partea cealaltă a peretelui camerei sale, croncănitul unei păsări domestice, zgomotul străzii, zarva din „Prima sală" ce se afla în apropiere şi bang-bang-ul clopotului de la Montserrat, biserica mănăstirii care azi este închisoare pentru sexul frumos. Şi dacă sufletul omenesc în situaţiile de mare zbucium se vede mereu scuturat de rafale de inexplicabilă veselie, care mai degrabă pare protest izolat al vreunui nerv rebel împotriva durerii, la Isidora exista un motiv pentru ca acele rafale de veselie să fie ceva mai de durată şi mai eficace, căci închisoarea, fiind atît de odioasă, o eliberase de altă sclavie cumplit de respingătoare. „Aproape că mă bucur de asta, zicea, căci dacă n-aş fi fost aici aş fi fost deja moartă de oroare şi de scîrbă..."

În plus de asta, detenția nu putea să dureze, căci judecătorul, lucru evident! se va convinge imediat de nevinovăția sărmanei reclamante. Dumnezeu i-a hărăzit, fără îndoială, această situație pentru a o pune la încercare și a-i da, pe neașteptate, cînd va fi mai necăjită, marea bucurie a cîștigării procesului și, împreună cu aceasta, împăcarea cu implacabila bunică. Dar unde ni se dezvăluie cel mai mult firea ei în acel punct în care intervine talentul său de a idealiza lucrurile pentru a obține cele mai dulci recompense. Nu înnobilează martiriul pe oameni? Dacă vinovații, cînd sînt urmăriți, inspiră milă, nevinovății care suferă chinul justiției ce valoare capătă și cît se înalță în concepția sufletelor sensibile! Era nevinovată, suferea persecuții nemaipomenite; apoi avea destul motive pentru a se erija în creatură celestă. Puțin îi mai lipsea în acea dimineață pentru a-și imagina că tot Madridul o compătimea, că era idolul mulțimii, că devenise foarte interesantă, că era un personaj de roman și chiar că ieșeau peste tot bravi cavaleri dispuși să facă orice ticăloșie pentru a o scoate din acel impas.

Dar ce urîtă, ce sărăcăcioasă cameră! Ce pat, ce mobilă, ce pereți goi! Poți să mori de deprimare! Și totuși, cum ea, pentru a face față unei situații, avea mereu pregătită o idee, se sprijini pe una foarte frumoasă care o ajută mult să se consoleze. Cu cine crede cititorul că se compara? Cu Maria Antoaneta la Conciergerie. Era, nici mai mult nici mai puțin, decît o regină jignită de o canalie. Se hotărî deci s-o imite în toate acțiunile și în vorbire, pînă unde realitatea i-ar permite, demnitatea acelei nefericite doamne, cu care creștea în propriii săi ochi și se vedea idealizată de martiriul măreț în umilință, bogată în sărăcie și purificată prin suferință. Ziua și-o petrecu în aceste reflecții, amintindu-și de Delfin, de Joaquín Pez și de alte persoane. Îi trimiseră rochii, iar Juan Bou, căruia îi ceruse o carte ca să-și omoare timpul, îi trimise *Girondini* de Lamartine și un mare buchet de flori. Isidora citi cartea și rupse petalele florilor satisfăcîndu-și plăcerea de a le călca în picioare. Îi aminteau lucruri foarte neplăcute, îndrăzneala și trăncăneala canaliei profanatoare.

Începu instrucția preliminară. Cînd cobora să presteze declarația în cămăruța cu polog roșu, care se afla lîngă biroul paznicului, Isidora răspunse la întrebările judecătorului cu seninătate, cu calm, cu încredere în drepturile ei și, în același timp, cu un aer de superioritate care captiva, trebuie s-o spunem, chiar pe foarte demnul judecător și pe reprezentantul ordinii publice. Pe drumul parcurs de la camera

ei în birou, şi la urcare şi la coborîre, fiica lui Rufete constituise obiectul curiozităţii deţinutelor care se îmbulziseră la uşă pentru a o vedea trecînd şi apoi comentară despre asta trei, patru ore. Una le asigura că era o ducesă persecutată de soţul ei; alta zicea că e o rătăcită de pe căile Domnului; iar alta, care o cunoştea într-adevăr, povestea o parte din viaţa ei sinuoasă, adăugînd răutăcioase născociri. Şi ea, singură, scufundată în adînci rătăciri şi tristeţi, îşi repeta în gînd întrebările judecătorului, deplîngea faptul că nu răspunsese aşa sau altfel, amesteca ceea ce era sigur cu ceea ce era îndoielnic, acuzaţia legii cu faptele din memoria sa, martorul conştiinţei sale cu anumite prezumţii şi bănuieli, pentru a încerca să sondeze acea peşteră obscură care, de la acuzaţia de falsificare, se deschisese în faţa ochilor ei. Nega din tot sufletul şi negînd conştiinţa ei se arăta în plenitudinea adevărului. Documentele îi fuseseră înmînate aşa cum erau; şi ea nu adăugase nimic, nici nu scosese ceva, nici nu ştia să fi făcut asta cineva. Nu se putea ca unchiul ei, canonicul, să falsifice actele respective iar, în ceea ce-l priveşte pe primitivul lor posesor, Tomás Rufete... Ajungînd în acest punct al reflecţiilor sale, Isidora se încruntă şi se scufundă, se scufundă în acea marea imensă a îndoielii. Dar de ce să-şi martirizeze gîndul? Judecătorul, legea, marchiza de Aransis, tribunalul înfam, lumea aleasă, atotputernică, erau adevăraţii autori ai acelei confuzii, cu scopul nedrept de a deposeda o nobilă orfană, un înger lipsit de apărare. Dar Dumnezeu îi va pedepsi, Dumnezeu se va întoarce spre adevăr şi inocenţă. Nu mai era mult!

În timpul instrucţiei preliminare, izolarea n-a fost atît de aspră după cum spune legea, căci zăvoarele carcerelor noastre se slăbesc cu uşurinţă. Isidora, ca o persoană cu aspect decent şi cu ceva bani, captă simpatia compasibilelor femei care le păzeau pe tovarăşele lor. Aşa a putut avea plăcerea să vadă, deşi pentru scurtă vreme, pe *Riquin* şi pe don José, pe mătuşa ei *Vînzătoarea de lipitori* şi pe Miquis. Acesta s-a dus s-o vadă chiar în ziua în care a încetat izolarea şi a avut cu prietena lui o discuţie lungă şi substanţială. Simpaticul doctor a fost puternic impresionat cînd a văzut apărînd din spatele gratiilor duble ale vorbitorului acel chip frumos, acea faţă palidă, cu o expresie de nobilă resemnare.

— Isidora, eşti măreaţă, îi spuse, prefăcîndu-se glumeţ, pentru a-şi ascunde emoţia. Eşti frumoasă. Reprezinţi coruperea legii şi substanţa corozivă a codului penal. Continuînd aşa, tribunalul în loc să-ţi ia declaraţii ţi le va face şi vei

călca pe un covor de robe şi vei urca pe o scară de barete.

— Lasă prostiile, replică ea, sprijinindu-şi coatele de grilajul interior şi punîndu-şi capul în mîini, poziţie de plictiseală pe care o lua întotdeauna cînd stătea mai mult la vorbitor. Ah, Miquis, asta înseamnă moarte!

— Cu voia ta, asta înseamnă viaţă. Ce credeai?... Toată viaţa e o închisoare, numai că de o parte sînt gratii iar de cealaltă nu. Unii se află între zăbrele, iar alţii între pereţii albaştri ai cerului... Dar să trecem la altceva. Azi am venit să-ţi dau nişte veşti care vor fi pentru tine vesele sau triste, după cum le vei lua.

— Spune-mi-le repede.

— Socrul meu mi-a vorbit despre tine, mi-a vorbit, de asemenea, şi despre marchiză.

Isidora, fără să spună nimic, arăta un imens interes.

— Marchiza a sosit ieri. E în trecere spre Córdoba. Buna doamnă devine nervoasă şi tristă de cîte ori i se pomeneşte de acest proces şi de arestarea ta. „Muñoz y Nones, i-a spus doamna socrului meu, eu vreau ca dumneata să rezolvi asta. Ocupă-te dumneata de asta, vorbeşte-i acestei nefericite, demonstrează-i cît de inutilă e tenacitatea ei şi oferă-i, în numele meu, ce crezi dumneata, în aşa fel încît să mă lase în pace."

— Asta i-a spus?...

— Da; ştii deja că documentul fals, căci existenţa acestei falsificări nu permite nici o îndoială, apare întocmit de Andréu, colegul şi prietenul socrului meu. Ştii ce zice socrul meu? Că falsificarea nu e făcută de tine.

Isidora tăcu. Pînă cînd discuţia nu luă altă întorsătură, rămase ca o stană de piatră, cu ochii aţintiţi asupra lui Miquis.

— Ascultă, ştii că semeni cu o panteră? De ce mă priveşti aşa şi nu zici nimic? Socrul meu, care e notarul casei de Aransis, o să vină să-ţi vorbească; îţi anunţ această plăcută vizită. Îţi va oferi libertatea, dovada nevinovăţiei tale şi, mai mult, o gratificaţie, un ajutor. Sărăcuţa, ai fost victima unei mari şi îngrozitoare înşelătorii. Glumă mai sinistră nu s-a făcut şi nici nu se va face. Cine a fost autorul ei, o să afli... Dar ce ai amuţit? Eşti de piatră? Unde te uiţi? Ai vreo viziune? Ai căzut în extaz?

Tăcu şi el şi o privi. Băgă mîna prin grilajul exterior şi pocni din degete, aşa cum se face cînd vrei să atragi atenţia unui animal leneş. Degeaba. Isidora nu spunea nimic.

— O să-ţi vorbesc despre altceva, continuă Miquis. Ieri am avut o surpriză plăcută. Mergeam pe strada Preciados

cînd am auzit o voce: „Domnișorule Miquis, domnișorule Miquis,“ M-am întors și am văzut-o pe mătușa ta, inegalabilă *Vînzătoare de lipitori*. „Nu știi, mi-a zis, că am găsit oaia rătăcită?...“ Pe cine? „*Pe Pecado*“. Așa, în limbajul ei specific, mi-a povestit că primise vești despre fratele tău de la alți băieți. A trăit o vreme într-o țiglărie, în spatele noii arene. Sărmanul puști! Ne-am dus acolo și două femei pe care le-am întîlnit, și care nu era nevoie să se prezinte, ne-au spus că, pentru că se îmbolnăvise și făcuse febră, îl duseseră la spital.

— La spital! repetă Isidora, ieșind din letargie.

— Am alergat numaidecît la Spitalul General și l-am găsit în convalescență. Boala trebuie să fi fost groaznică fiindcă e aproape idiot și atît de șubrezit cum nici nu-ți închipui. Despre viața lui la țiglărie și despre incursiunile și marile isprăvi făcute înainte de a se îmbolnăvi am aflat cîte ceva și-ți vom povesti cînd vei fi mai liniștită... Și acum, o să-ți vorbesc de o a treia problemă, despre Juan Bou. Spune că-l disprețuiești, că nu-i răspunzi la scrisori, că-i calci în picioare florile pe care ți le trimite... Zice că ești nerecunoștința întruchipată.

— Augusto, murmură Isidora cu gravitate, îndepărtîndu-se de grilaj, trebuie să plec. Iartă-mă că te gonesc. Sînt obosită. Adio. Vino mîine.

Și se îndepărtă ca o regină, după cum remarcă Miquis în sinea lui, văzînd-o intrînd în celulă. Iar el ieși pe stradă repetînd: „Teribilă femeie, teribilă femeie!“

2.

Falsificarea! Profanarea acelui sfînt act din care emana cel mai sfînt dintre drepturi! Dacă era delict, cine era autorul? Canonicul sau Tomás Rufete? Cumplită, blestemată confuzie!... Dar ceea ce puse capăt îndoielii și neliniștii sufletești ale nefericitei prizoniere a fost faptul că avocatul ei i-a spus într-o zi aceste cuvinte:

— Chestiunea s-a schimbat total. Casa de Aransis și domnul Muñoz y Nones încearcă să dovedească falsitatea unui document, care este baza cererii noastre. Dacă o dovedesc sîntem în aer, fetițo. Procesul ia o asemenea întorsătură încît cu greu vom mai putea obține un rezultat satisfăcător. Vom depune toate eforturile și vom vedea. În cazul că falsificarea se dovedește a fi reală, cred că voi demonstra cu ușurință că nu dumneata ai fost autoarea și că în afface-

rea asta ai procedat de bună credință. Pe scurt: certitudinea succesului în cauza pentru care ai fost încriminată, certitudinea eșecului în procesul de filiație. Știi deja că probele noastre au fost destul de slabe, fiindcă dumneata nu ți-ai adus aminte nimic din copilărie care să ne ajute și pentru că mărturiile altor persoane au fost neconcludente.

Acestea fiind spuse, avocatul, rece, onorabil și crud, plecă scoțînd un suspin, ultimul tribut al legii devenindu-i ostil.

— Mi-au corupt pînă și avocatul! exclamă Isidora cînd rămase singură. Bine, voi fi o martiră; să mă omorîți odată, să se termine cu mine, să mă duceți la eșafod!

Trecîndu-i criza de furie, stătu două zile fără să se ridice din pat; de-abia vorbea; n-avea putere; se simțea cu mintea amorțită, ca fratele ei, convalescent după o febră mare. Din cînd în cînd, înjura dreptatea omenească, exaltîndu-se, pentru a cădea apoi brusc în descurajare și a vărsa șuvoaie de lacrimi. Somnul ei era atunci scurt, chinuit de coșmaruri, ca un drum nesigur și întortocheat, plin de obstacole. Cîteodată îi apărea imaginea lui *Riquin*, clătinîndu-și cu grație enormul său cap frumos, cu pușca sa mică la umăr, mergînd în pas soldățesc. Și năzdrăvanul o privea ducîndu-și pușca la ochi cu un umor copilăresc și poc! trăgea un glonț care o omora pe loc; alți copilași, prieteni de-ai lui *Riquin*, alergau și, printre rîsete și țipete, o luau și o tîrau pe stradă. Se isca o zarvă de nedescris și mulțimea striga în bătaie de joc: „Marchiza, marchiza!"

Altădată se făcea că era mare doamnă și se afla în palatul ei cînd, pe neașteptate, îi apărea un schelet de copil cu capul foarte umflat și oasele fine și lustruite de parcă erau de fildeș. Scheletul își ducea mica lui pușcă la umăr și mergea în pas cadențat. Ajungînd la ea își mișca marele cap și rîdea și vorbea. Dar Isidora, fără să poată înțelege cuvintele, tremura de groază auzindu-le. Apoi copilul se ștergea din lumea viselor și-i apărea *Joaquin* în mijlocul unei orgii, beat de fericire și de șampanie. Prin fața mesei se plimba o umbră zdrențuroasă, era ea, Isidora. Toți o priveau și izbucneau în hohote de rîs. Rîdea și ea, dar, lucru ciudat, rîdea de foame. Slăbiciunea îi contracta mușchii făcînd-o să rîdă... Și așa continua din delir în delir pînă cînd se trezea și se întorcea la chinul realității, nu mai puțin crud decît cel din vise.

După trei luni de viață cumplit de tristă, cu care ajunsese să se obișnuiască, fiind lege ca noi să ne obișnuim cu toate, gardienele îi aplicau cu multă largheță regulamentul

Model-ului, permiţîndu-i vizite lungi, fără să coboare la vorbitor. Comportarea Isidorei în închisoare era ireproşabilă: nu făcea scandal, le trata cu politeţe şi consideraţie pe supraveghetoare, se făcuse iubită de toate, iar prizonierele, care s-au putut bucura de intimitatea ei, o lăudau pentru mărinimia, finețea şi plăcuta ei înfăţişare. Generozitatea inculpatei şi promptitudinea ei îndatoritoare în a răsplăti serviciile care i se făceau aveau şi ele importanţa lor. Ce era mai rău era faptul că banii se împuţinau cu repeziciune de la o zi la alta mergînd pînă la epuizarea lor. De cîte ori se gîndea la asta, Isidora era cuprinsă de năduşeli şi neliniști şi-şi sonda viitorul pentru a vedea dacă se întrezărea vreo speranţă în refacerea capitalului. Mare i-ar fi fost durerea dacă n-ar fi distras-o, din cînd în cînd, prietenii. Juan Bou se dusese la ea de puţine ori, căci sinceritatea cu care ingrata îşi arăta antipatia era un antidot lent pentru veninul pasiunii sale şi astfel, sau din demnitate sau din răceală, bunul om se retrăgea şi se îndepărta de acel mare pericol al vieţii sale.

„Fluture de o zi, îşi zicea în sinea lui, întoarce-te la coliba ta şi nu-ţi pierde minţile. Te-ai bucurat destul; ai aflat ce înseamnă viaţa acestor infame lipitori... Haide pînă cînd această divinitate nu se întoarce în celulă, sărmane Juan Bou, nefericit muncitor!... O să fiu în continuare un om simplu, independent, liberal şi cînd o să-mi cadă altă pleaşcă o să vedem dacă-mi convine să rămîn simplu sau să o iau razna în lumea burgheziei. Mari ticăloşi! Dar aceea înseamnă viaţă..."

Vînzătoarea de lipitori se ducea aproape în fiecare zi să-şi vadă nepoata. Cînd îl aduse pe Mariano, Isidora se mîhni nespus, căci era atît de slab, de extenuat şi consumat băiatul încît abia dacă îl mai recunoscu. Febra îl adusese într-un hal fără de hal, numai oase şi o piele transparentă. În comportare, în felul de a vorbi, chiar în spiritul lui, boala lăsase poate urme mai adînci, căci vorbea puţin, răspundea cu întîrziere, parcă ar fi avut nevoie de mult timp pentru a-şi culege şi ordona ideile lui dezlînate şi fugitive. O privea pe sora lui cu ochi îngroziţi.

— Vezi, spuse Isidora, fără să ştie ce termen să folosească pentru a da o explicaţie situaţiei ei mizerabile. Vezi unde m-au dus vicleniile, infamiile duşmanilor noştri.. Ca să-ţi faci o idee despre ce înseamnă lumea asta mizerabilă, unde nu există nici dreptate, nici legi... Şi tu, ce ai făcut? Povesteşte. Ai fost bolnav! Vezi? Dacă nu plecai

de la mătuşa ta, ea te-ar fi îngrijit bine. Ce lecţie îngrozitoare ai primit!

Mariano nu zicea nimic şi cu bărbia înfundată în piept privea cînd în jos, cînd la chipul surorii sale.

— Nu spui nimic? întrebă ea, nerăbdătoare. Ai amuţit? Ce înseamnă privirea asta? Căinţă sau dovezi de şi mai mare sălbăticie? Ah! Mariano, Mariano, singura consolare pe care aş fi putut s-o am acum era să te văd mergînd pe drumul cel bun, băiat serios şi la locul tău. Ridică-ţi capul, deschide-ţi gura, mişcă-ţi limba, vorbeşte, răspunde...

Şi, lovindu-l în bărbie, îl făcu să ridice capul.

— Domnia sa foloseşte acum puţine cuvinte, zise Encarnación. O să-l punem într-o colivie, într-o cameră întunecată ca pe papagali ca să-l învăţăm să vorbească... Vrei să vezi ce repede se înviorează pasărea? Arată-i ceiul. Să vezi...

Băgînd mîna în buzunar scoase o peseta şi i-o arătă băiatului ai cărui ochi somnolenţi se însufleţiră pe loc şi întinse mîna spre monedă zicînd cu un mîrîit:

— E a mea.

— Da, e a ta, zise rîzînd *Vînzătoarea de lipitori*, punînd la loc moneda cu mai mare repeziciune decît un prestidigitator.

Mariano se uită la sora sa care, înduioşată, scoase din buzunar două pesetas şi le dădu puştiului.

— Sînt ale tale..., dar cu condiţia să-mi povesteşti ce ai făcut în tot acest timp, cum ai trăit, cum te-ai îmbolnăvit, cine ţi-a dat să mănînci...

Cu mare promptitudine *Pecado* luă banii, ridicînd din umeri şi, scoţînd un suspin adînc, pronunţă cu stîngăcie aceste cuvinte:

— Eu..., asta e situaţia..., cînd m-am văzut singur, şi... nu mi s-a întîmplat nimic.

— Am aflat.

— I-a secat înţelegerea, *remarcă Vînzătoarea de lipitori*. Fierbinţeala i-a aprins creierii. Domnişorul Miquis zice să-l scăldăm în rîu. Auzi tu, adăugă, ridicînd vocea, cum se vorbeşte cu un surd, vrei să muncesti, vrei să te întorci în atelierul domnului Bou?

Ca şi cum n-ar fi auzit nimic, Mariano se ridică întinzîndu-se şi zise:

— Stai pe loc amice, replică Encarnación luîndu-se după după el. Tebuie să te leg ca pe un cătel. N-o să pleci fără mine.

Dar Mariano n-o băgă în seamă şi ieşi. Bătrîna se duse după el, strigînd:

— Așteaptă-mă, așteaptă-mă, soi rău. Să nu crezi c-o să-mi scapi. Și eu am picioare bune de alergat.

Rămînînd singură, Isidora se gîndi multă vreme la nefericitul ei frate și zise:

— Imbecil, imbecil!... Așa n-o să simtă nimic... Și eu, de fiecare dată mai înclinată spre reflecții, spre comparații... Ce nenorocită sînt și el, ce fericit!

3.

După trei zile, Mariano veni singur. Părea mai viol, mai ager, mai stăpîn pe gîndurile și pe vorbele sale.

— Ai venit singur? îl întrebă Isidora, speriată că nu-l însoțea mătușa lor.

— Singurel.

— Și mătușa Encarnación?

— Bătrîna? E acasă. Eu sînt bărbat... prin urmare n-am nevoie să mă ducă și să mă aducă cineva.

— Ai fost la lucru?.

— Da.

— Mincinosule!

— Uite, zise *Pecado*, deschizînd pumnul și arătîndu-i cîteva pesetas.

— Cine ți le-a dat?

— Gaitica.

— Gai...?

— Tica, tica. Nu-i cunoști? E un domn, un prieten de-al meu.

— Și de ce ți-a dat banii ăștia?

— Că i-am cîștigat.

— Cum?

Mariano ascunse monedele pentru a-și lăsa mîna liberă, o băgă apoi printr-o deschizătură a pantalonilor și:

— Nu ne vede nimeni aici?... întrebă bănuitor, privind pereții și ușa.

— Nimeni.

— Că dacă mă ginesc...

Și scoase din buzunar un obiect cilindric, lung de vreo cincisprezece centimetri și cu diametru de trei, patru centimetri. Era un tub legat stîns cu o sfoară.

— Ce e asta?

— O petardă.

— Ah! Din aia care explodează? întrebă Isidora îngrozită. Și o să explodeze aici?

— Proasto..., nu explodează atîta timp cît nu e aprins

fitilul. Asta e pentru la noapte. Azi-noapte am pus una la ușa casei ducelui și cînd a explodat s-au spart geamurile de la două case.

— Și tu te ocupi cu asta? Sălbaticule!... Nu spun fiindcă mi-ar păsa dacă palatul ducelui ar sări în mii de bucăți. Eu aș fi pus, dacă aș fi putut, o petardă atît de mare încît să ridice pînă la ceruri palatele acestei lumi egoiste care ne ia ce e al nostru.

— O s-o punem, replică Mariano cu o expresie de răutate și stupizenie.

— Dar ăsta e un joc de copii... E ca și cum ai purta un război cu săgeți în loc de tunuri. Și ce cîștigăm? Face mult zgomot, sperie persoanele care trec pe acolo, se sparg geamurile și nimic mai mult. Prostii!

— O să punem una de mărimea asta, zise *Pecado* întinzîndu-și mîinile lateral, arătînd astfel mărimea planurilor sale de războinic. În Madrid există mulți ticăloși. Ei au toți banii care trebuiau să fie ai noștri, nu?

— Asta e cel mai puțin important. Mai rău e că ne iau numele nostru, demnitatea noastră socială, ne bagă în închisori murdare, ne chinuie, și în acest timp ei se bucură și se distrează cu ceea ce au furat. Lumea e pierdută. Dacă nu vine cineva care s-o întoarcă pe dos și să-i pună pe cei de sus jos și pe cei de jos sus...

— Cei de jos sus și cei de sus jos, repetă Mariano cu bucuria celui care a găsit formularea unui gînd pe care n-a știut să-l exprime. Știi?... Asta e viața! Ieri l-am văzut pe domnișorul Melchor într-o trăsură cu doi cai. Era cu două doamne, două bătrîne și un domn. Părea un marchiz.

— Nu-i pomeni în fața mea, zise Isidora închizînd ochii

— Cît a furat! exclamă băiatul cu oarecare efuziune. Și noi atît de săraci..., căci sîntem buni, că nu furăm!

— Oh! exclamă Isidora, simțind un nod în gît. Dumnezeu o să ne apere. Persecuțiile, chinurile sînt coroanele noastre deocamdată; dar asta se va schimba. Cine știe ce se va întîmpla într-o bună zi? Eu am citit că cei trufași vor fi umiliți iar umilii vor fi ridicați în slăvi. Interpretarea atît de particulară a textului biblic căzu în creierul lui Mariano ca sămînța în pămînt fertil și în curînd se vor naște și vor rodi în el ideile cele mai ciudate.

— Ei ne-au luat ce-i al nostru, nu-i așa, surioară?

Isidora izbucni în plîns

— Da, da, da, spuse printre lacrimi și suspine. Cu mu.. i viclenie ne-au luat dreptul nostru, adică ni l-au refuzat... Cum? Scornind minciuni, cumpărînd legea. Legea se vinde.

băiete. Tu și cu mine avem dreptul la o casă și la o moștenire. Să știi că ni le-au luat. Uite ce au făcut cu mine: m-au băgat în închisoare. Și cu tine vor face la fel, și ne-ar spînzura dacă ar putea.

Mariano asculta absorbit și ea scotea din disperare admirabile mostre de elocvență.

— Un marchizat, o avere de milioane, asta ne aparținea. Păi acum vezi: închisoare, infamie, sărăcie. Tu și cu mine vom fi cerșetori sau Dumnezeu știe ce. Și Dumnezeu permite asta și cerul nu se prăbușește și viața continuă! Și să cerem cu disperare strigînd că nimeni nu ne va auzi. Dimpotrivă, la strigătele noastre ne răspund cu hohotele lor de rîs și ne numesc cerșetori, invidioși și ne disprețuiesc, ne înjură. La nimic nu ne ajută dacă invocăm legea. Legea e a lor, căci, ei avînd bani au și conștiința judecătorilor... Să-mi dea mie banii măcar pentru opt zile și ar vedea cine sînt. Dar n-avem arme și vezi acum ne distrug, ne omoară. Ce e legea? O păcăleală, o farsă. Cei ce o reprezintă, ce sînt dacă nu hoți? Autoritatea..., ah! ce favoare îmi face mie autoritatea? E comedia comediilor, prost jucată, ca să ne înșele, să ne exploateze.

— Le punem o petardă, ce zici?

— Una? O mie; un milion!... Tu ești un nefericit, băiete, tu nu știi cît de rea e lumea asta.

Continuară să vorbească și a doua zi vorbiră despre același lucru, căci Isidora, cînd începea acest subiect, nu-l părăsea cu ușurință. Pe măsură ce i se spulberau iluziile, în sufletul ei avea loc o schimbare de sentimente, simpatiza mai mult cu poporul pe care îl credea oprimat și căpăta o puternică ură pentru lumea aleasă. Ceea ce era mai ciudat e că fără a ceda în vanitatea ei, nici în ceea ce am putea numi cochetăria nenorocirii, continua să îndrăgească frumosul rol al Mariei Antoaneta la Conciergerie. Dar în acel caz, buna regină era martirizată de cruda și egoista aristocrație din care provenea, fiindcă simpatizase la început cu vulgul, cu prostimea, cu amărîții; și spunem în principiu că nici o idee de pe lume unită cu toată disperarea inimii sale n-ar fi făcut-o să suporte grosolănia și murdăria clasei de jos. Gîndindu-se la asta ea da viață, în mintea ei, unei mărețe utopii, adică unei posibile existențe a unui vulg stilat sau a unei plebe elegante și bine îmbrăcate. Dar asta nu era o îndrăzneață incursiune în viitor? Avea ceva genial în ea căci, tulburată și amețită de atîtea gînduri, obișnuia să-și încheie cugetările despre plebea subțire spunînd: „Cît de înzestrată sînt și ce mi se întîmplă!"

Capitolul 32

DESPRE CELE TRECĂTOARE...

1.

După ce Mariano a început să se întremeze mătușa lui, Encarnación, a încercat să scoată ceva din el dar fără rezultat. Dezmierdări și alinări, blîndețe și asprime erau la fel de ineficace. I-ar fi plăcut bunei femei să-l vadă neastîmpărat, mincinos și nesupus ca în copilărie decît să observe acea indolență taciturnă, acel calm melancolic asemănător animalului care stă la pîndă, în care răbdarea e precursoarea ferocității.

— La ce te gîndești, animalule? îi zicea pe neașteptate O să inventezi praful de pușcă sau ce? Ești ca un bolovan. De ce stai ore întregi privind în jos? Privește măcar cerul înstelat și învață ceva, la dracu! O să alcătuiești Almanahul străzilor? Ce prost ești! Soră-ta, de atîta uitat în sus, a ajuns la pierzanie. Tu mergi pe alt drum, dar vei avea același sfîrșit. De ce nu muncești?

— Că n-am chef... d'aia..., răspunse Mariano, ieșind din somnolența lui intelectuală în virtutea unei ciupituri.

— Atunci o să te ții de pomană.

— N-am nevoie să mă ții dumneata. Am cu ce trăi.

— Hai, hai, nerușinatule!... Și cu ce tipi te-ai înhăitat tu ca să faci rost de bani? Ce drăcii faci? Cu ce-ți ocupi nopțile? Ce ai aici sub bluză?

— Un artofor.

— Ii... suse! Ce blasfemie spui! Să știi, tu și cu mine nu vom face casă bună. Dacă o ții așa ia-ți tălpășița băiete, ia-ți tălpășița și pleacă din casa mea. În ziua în care o să te stingă în bătaie, o să vin să te văd.

— Adio!... murmură *Pecado* cu un sunet gutural.

Și plecă încet, cu mîinile în buzunar, cu șapca înfundată pe cap, cu privirea rătăcită și fără fermitate ca și mersul și gîndul lui. Cîteva zile, dînd plimbării teoretice o direcție determinată, se duse la casa lui Juan Bou, nu pentru a cere de lucru, ci pentru a pălăvrăgi puțin cu meșterul pentru

care păstra o anumită afecțiune. Într-o zi se duse la atelier, era în ianuarie 1877, și îl găsi pe bunul catalan vesel și cufundat în lucru ca în vremurile sale bune.

— Bună, vlăjganule. Ce cauți pe aici? îi zise, atins de acea limbuție, care ar fi fost nesfîrșită dacă n-ar fi fost întreruptă de tuse. Ia loc. Nu te simți prea bine. Băiete, ia să văd dacă te-ai tuns. Ai capul ca de șoarece fătat de curînd... Stai jos și pune-ți șapca. Aici nu încap politețurile Așa că spune: lucrezi sau nu?

Mariano vru să răspundă că nu va mai lucra niciodată ca zilier; dar Bou avea atita chef să spună ceva, că îi tăie cuvîntul cu vorbăria lui interminabilă, spunîndu-i astfel:

— Profit de ocazie să-ți spun că sora ta e o nebună, o nerecunoscătoare, o femeie ușoară, o proastă, o risipitoare, o descreierată. Eu am iubit-o cum numai eu știu să iubesc și m-aș fi căsătorit cu ea. Mii de draci, bine că am scăpat de ea! Căci sora ta e o calamitate. Acum iat-o la închisoare de îndărătnică ce e, că i-a intrat în cap că e marchiză. E ea marchiză cum sînt eu popă. În sfîrșit, ea a vrut-o, a găsit ce-a căutat. I-a mers bine cu mine, dar să nu crezi ce se spune pe aici, nu, nu-i adevărat că eu am cheltuit cu ea ce am cîștigat la loterie și ce am moștenit de la unchiul meu În concluzie, nu stau eu în două mii de duros, și cum justiția mi-a luat-o din mînă, cînd mă așteptam mai puțin... Să se zică orice, băiete, există Providență. Banii mei s-au salvat printr-o hîrtie: mandatul de arestare; cîrpe ici, cîrpe colea, moftul x, fleacul y, cert e că mi s-au evaporat zece sau douăsprezece mii de reali într-o dimineață. Sora ta e o cheltuitoare cum nu s-a mai văzut. În inima ei plină de pofte e scris cu litere de aur: „Jos bogații!" Bună bucățică da. E un tigru pentru buzunarul bărbatului. Cine îi vede chipul, de unde să bănuiască ce zace în ea? Cine-i vede ochii aceia divini, unde își au îngerii lăcașul, cum să se gîndească oare că acei îngeri sînt o bandă de sechestratori?... Eu am fost orb, am fost prost. Cînd mi-a trimis prima scrisoare prin mijlocul ei să-mi ceară ajutor mi s-a părut că mi se deschid porțile raiului. „Asta e a mea, mi-am zis, și cu două, trei scrisori cu făcîndu-i propuneri, ea acceptîndu-le, o să ne înțelegem." Am dus-o la un hotel pînă să fac rost de o căsuță, eu eram înnebunit, vroiam să încerc deliciile lumii, cînd justiția... știi... Acest animal de Bou a rămas cu buzele umflate... Acum îmi pare bine Cît de puțin am gustat mi-e de ajuns ca să pot spune: „Cunosc lumea, domnilor, și-i cunosc plăcerile mincinoase, blîndețea și necazurile, știu cît costă bucuriile. De la sobrieta-

tea săracului la risipa imorală a bogatului, cunosc tot. totul e ticăloșie, la cei de sus, ca și la cei de jos. Faci un bine? Nimeni nu-ți mulțumește. Faci un rău? Nimeni nu te pedepsește. Rău și bine totul e la fel. Dacă iubești, te disprețuiesc; dacă ești bogat te proslăvesc, dacă ești sărac te scuipă." Sau dacă nu, observă ceea ce a făcut sora ta cu mine. Am scos-o din mizerie, am îmbrăcat-o, am încălțat-o, i-am făcut cadouri, i-am asigurat confortul, după cum a dorit. Ea deschidea gura iar eu deschideam punga. Și tot așa. Iată răsplata. Zice că sînt o brută, că-i repugn, că-i produc greață. Îi trimit un buchet de flori și-l calcă în picioare. Îi scriu scrisori și nu-mi răspunde la ele. Mă duc s-o văd și mă primește cu o mutră... În sfîrșit, am trimis-o la plimbare. Îți spun astea ca să i le transmiți. Du-te, du-te, spune-i tot; nu-mi pasă. O să vedem ce o să facă în ziua în care o să isprăvească banii și n-o să mai aibă cu ce să-și achite camera la pușcărie. O s-o bage în sălile alea mari, unde o să poată să se plimbe și să mănînce și să doarmă cu acele frumoase ducese și baronese care se află acolo pentru furt, vătămare corporală și alte amabilități... Și pe bună dreptate. Ea n-o să te întrebe despre mine. Dacă te întreabă să-i spui că domnul Ipecacuana — așa îmi zice — e mulțumit că a pierdut-o din vedere, că s-a împăcat cu buzunarul lui și cu bunul simț și că-i merge foarte bine. Spune-i că muncesc ca mai înainte, că voi căuta o femeie cumsecade cu care să mă căsătoresc; că, fiind din popor, rîd de aristocrația ei stupidă și că m-aș bucura dacă toți aristocrații și vampirii laolaltă n-ar avea decît un singur gît pentru a-i spînzura pe toți odată.

Ar mai fi continuat dar tusea, fiindcă era homerică, avea oarecare asemănare cu rîsul zeilor, îl invadă brusc și praful s-a ales de tot. După ce i se potoli tusea, ochiul care i se rotea vărsă lacrimi din belșug, în timp ce celălalt, mai închis decît punga zgîrcitului, nu da semne de existență.

Și acum, continuă Bou, bucuros de mutismul lui Mariano, dacă vrei să-ți dau sfaturi ți le voi da. Căci tu, atît de tăcut, tu, atît de sumbru, n-ai venit să-ți dau de lucru, nici bani, ci un sfat bun care valorează milioane. Ascultă-mă bine. Dacă vrei să muncești, muncește; dacă nu vrei, nu munci. Pe lumea asta cel care muncește mai mult are posibilitatea să moară de foame, dacă nu-l ajută loteria sau vreo moștenire. Tu ești priceput, caută o afacere îndrăzneață, întreprinde ceva, speculează naivitatea celorlalți. Am cunoscut mulți oameni și știu că cei mai ticăloși sînt cei care au mai mulți bani. Cînd o să-i ai și tu, cheltuie-i,

că sînt proşti care văzîndu-te că-ţi aunci banii, ţii vor da pe ai lor; aşa e lumea. Fă lucruri îndrăzneţe, fă-te cunoscut fie chiar şi printr-un mare scandal; caută ca numele tău să stîrnească vîlvă fie chiar şi pentru a se spune: „Ce sălbatic e!“ Aici sînt două roluri: cel al victimei şi cel al călăului. Care valorează mai mult? Cel al călăului. Să sugi întruna tot ce se poate. Poporul e sacrificat. Cei mari mănîncă tot ce există în naţiune. Nu sînt decît două căi de urmat: sau să termini dintr-o dată cu cei mari, ceea ce nu e uşor, sau să intri printre ei şi să le înveţi şiretlicurile şi tertipurile. Alege, ia-ţi măsuri de prevedere şi o să-ţi meargă totul ca pe roate.

— Eu, spuse Marino brusc însufleţit, vreau să se vorbească despre mine.

— Să se vorbească despre tine!... Păi fă zgomot.

— În privinţa zgomotului... l-am şi făcut, replică Mariano.

— Cum? cu o talangă?

— Cu asta, zise Mariano arătîndu-i un tub.

— Ah, pungaşule!... exclamă Bou înspăimîntat văzînd instrumentul „muzical“ pe care băiatul i-l arăta. Aşadar cu asta te ocupi... Uite, de azi înainte nu mai sîntem prieteni, căci cu tipul ăsta de arme nu se apără poporul. Petarda, arma trădătoare a celor ajunşi la pierzanie, a escrocilor, jucătorilor de noroc şi a altor scursori! Auzi, tu, uită-te la mine. Mă vezi bine? Asta pe care îl vezi aici, acest nepot al bunicii mele, cînd vrea să-şi arate dispreţul puterii publice, cînd vrea să dea o lovitură oricărui reprezentant al autorităţii uzurpate şi al legii tiranice, o face faţă în faţă, cu pieptul gol, aşezîndu-se între pericol şi nemurire, între călău şi glorie. Dar să arunci petarde din umbră, să sperii femeile şi să-i aduci la disperare pe cei din Ordinea Publică... gîndeşte-te băiete, adăugă după o pauză, pe un ton emfatic de propagandă evanghelică, pe care ştia să-l adopte în anumite cazuri, gîndeşte-te că dacă vrei să-ţi educi virtuţile civice şi să ajungi la gradul de stimă publică la care au ajuns cei plini de răni, cei care au fost aruncaţi din închisoare în închisoare, cei care au mîncat şoareci...

Dumnezeu ştie unde ar fi ajuns pe acest drum strălucitor, dacă Mariano nu s-ar fi sculat nerăbdător să plece. În starea sa deosebită în care se afla, vlăguirea-i lugubră se întrerupse brusc printr-o nerăbdare inexplicabilă. Puţin ironic îi mulţumi meşterului pentru sfaturile sale şi plecă mîncînd pămîntul ca un suflet răpit de diavol.

„Băiatul ăsta are ceva", își zise Bou.

Uitînd apoi de pușți, își continuă în tihnă viața sa metodică; se plimbă puțin după-amiază, apoi mîncă, se duse la cafenea, se întoarse acasă și cînd să se culce, vai, Doamne! se auzi o bubuitură atît de puternică de parcă o mină ar fi explodat lîngă casă iar aceasta s-ar fi dărîmat pe loc. Zguduitura și zgomotul îl lăsară pe Bou interzis și fără suflare. geamurile se făcură țăndări, ușa casei sări din balamale iar vecinii, foarte alarmați, ieșiră pe stradă strigînd cuprinși de-o panică îngrozitoare...

— Ah, aristocrat ticălos! zise Bou liniștindu-se cînd înțelese despre ce era vorba. Dacă te prind...

2.

La cîteva zile după această întîmplare, Mariano se afla la răspîntia care se numește Cele patru străzi, privind nehotărît drumurile ce se întretaie acolo, fără să știe pe care să-i aleagă. Îl auzim:

„Să mă duc acasă la mătușa-mea? Nu, că-i cheamă pe cei de la Ordinea Publică și mă înhață. Să mă duc s-o văd pe soră-mea? Nu, că acolo o fi Gaitica. Unde să mă duc?... O s-o iau pe aici, pe Șosea în jos, o să văd lumea care merge la plimbare, o să văd trăsuri, o să urc în Parc și o să stau acolo toată după-amiaza... E timp frumos, am doi duros și n-am nici o grijă... Începe să treacă șleahta de pungași. Pe acolo trece o trăsură... și încă una... și încă una. Uite, aia e de ministru. Vampirul, îi știu trăsura? Și dacă i-ar spune: Lasă ce nu e al tău?... Uite alta. Cît o fi furat omul ăsta ca să aibă vizitii atît de galonați!... Și acolo, uite un vizitiu călare pe calul din dreapta, cu șapcă albastră și epoleți... Uite niște tîrfe și cum se mai răstoarnă pe perne! Ia spuneți-mi, de unde ați scos atîtea dantele? Și ce înfofolite sînt în blănurile lor... Azi-noapte mie mi-a fost groaznic de frig și umblu cu pantofii rupți. Opriți, opriți trăsura că o să urc și eu o clipă. Sînt obosit. Mari tîrfe!... O s-o iau pe 2 Mai. Pe aici merg mulți oameni pe jos. Parcul e frumos; numai că...., asta e situația, fiind atîția care îngheață de frig, poporul ar trebui să vină aici să taie lemne... O iau pe alcea cu păpuși de piatră, cu mîinile și nasurile rupte. Ce urîte sînt!... Iote-te, copilași cu mănuși? Și cîte zorzoane și a pus familia asta! Cu ceea ce poartă numai servitoarea ai îmbrăca patru mii de săraci... Tata trebuie să fi furat mult. E gras ca un porc... drept care ar trebui în curînd să-l

taie... S-a iau pe aici, la dreapta, ca să mă duc la menajerie... Dar n-o să intru; am obosit de cînd tot le văd. Drace, cîte trăsuri! Acolo se duce don Melchor însoţit de două fete. Da, pentru tine erau, brută. Sînt fetele lui Pez. Şi domnul Pez are burta plină de banii pe care i-a furat... Şi mai multe trăsuri, şi mai multe. Bine zice meşteru că bine ar fi ca toată lumea să aibă un singur gît pentru a o spînzura dintr-o dată... Prin urmare, toţi am trăi după placul fiecăruia... Dar ce e aceea ce se vede venind, acolo? Ah, ştiu. Mai întîi, un servitor călare. Apoi marea trăsură cu şase cai... La dracu! Şi toţi oamenii ăştia cu galoane la ce folosesc? Uite-i, uite-i cum salută pe toată lumea, cu pălăria în mînă iar ea salută clătinîndu-şi capul. Nu-ţi fă iluzii c-o să-ţi rezolve necazurile. Eu ceea ce zic e că odată mort căţelul se termină şi cu turbarea şi că odată omorît capul mor şi mîinile şi picioarele... Uite-i, uite-i, se întorc ca să-i vadă mai bine. Acum o iau pe aici; acum v-am văzut bine. Mari ticăloşi! Dacă aţi fi oameni buni aţi trece în tabăra săracilor. Trăiască săracii! spun eu. Fie ce-o fi! Jos cu hoţii!... La dracu! Mai vin trăsuri, toate cu babe hidoase sau cu fete frumoase şi ţepene Da, da; cu pălărioare ca soarele să nu le ardă faţa! Păi eu, vrăjitoarelor bătrîne, merg pe soare şi pe vînt şi în aer liber, cu pantofii rupţi şi cămaşa ruptă, mort de frig, aşa că... Eh! Cine e ăla care vine călare? Nu e *Gaitica?* Chiar el e, un pungaş deghizat în om cinstit. Şi-i salută pe doi care sînt în trăsură. Totul pentru că zilele astea a cîştigat la joc multe mii. Hoţ, jucător de ruletă, trîntor, ordinar, canalie. Pun pariu că trece pe lîngă mine şi nu mă salută. Pariem? Uite-l; o să mă apropii ca să mă vadă. O să-i vorbesc în flamenco. Bună seara, domnule Zurupa."

Asta îşi spunea Mariano apropiindu-se de un călăreţ ce înainta spre el, pe marginea aleei, pe un cal spaniol pur, cu gîtul arcuit şi mişcări pe cît de graţioase, pe atît de încete Călăreţul îl văzu pe băiat şi mai în glumă, mai în serios îşi scutură braţul stîng şi cu un bici, poate fără să vrea, îl plesni peste faţă, zicîndu-i:

— *Granujiya*...*

3.

Într-o casă care prin aspectul ei dezordonat, prin mobilierul murdar, prin înfăţişarea ordinară a camerelor, părea aceeaşi în care Joaquín şi Isidora au petrecut tristele ore des-

* — Granujiya — diminutiv pentru vagabond

pre care am povestit în altă parte a acestei istorii, se aflau Mariano și „cavalerul" (se numește astfel pentru că mergea pe cal) desemnat cu numele de *Gaitica*. Mariano intră în camera în care se afla cel mai sus pomenit și, fără să-l salute, îi zise:

— Am venit aici pentru treaba aia.

— Ah, ce deștept ești! Fii mulțumit de asta. Ține, amăritule.

Scoase trei duros din buzunar și fără să se uite la el îi aruncă pe masă.

— Deunăzi, zise Mariano sălbatitc și temător, m-ai plesnit cu biciul.

— N-am vrut, băiete. Păi ce, unui cavaler adevărat ca tine i se dau bice? Puștiule, ce mîndru ești! . . . Prinde musca asta. Deocamdată nu am nevoie de tine. Dacă vreodată o să-ți trebuiască vreo amărîtă de pesetă, să te faci încoa. Dacă vreodată n-o să ai ce să mănînci, aici n-o să lipsească o amărîtă de bucată de pîine pentru tine. Vei mînca resturile de la masă. Ești un amărît de leneș, un amărît de trîntor, un amărît de pungaș și-o să sfîrșești la pușcărie.

— Ca și tine, spuse Mariano cu nerușinare.

— Gura și nu mi te urca în cap că-ți dau un picior undeva de te oprești la Flandes. Eu sînt om cinstit. Leneșii și haimanalele mă țin în spate, puștiule! Pentru că nevoia îi obligă pe unii să joace la ruletă, nu înseamnă că nu sînt oameni cinstiți. Acum sînt om serios și o să cumpăr catîri ca să-i vînd Artileriei; om de afaceri; om care poate sta în fața regelui, da, domnule; căci e un om care plătește contribuția. un om care iubește ordinea, legea, căruia nu-i place să se audă vorbind despre amărîtul ăsta de popor, nici despre amărîta de revoluție; un om, în sfîrșit, mai onorabil decît Dumnezeu, mai darnic decît amărîta de biblie.

Mariano îl asculta înspăimîntat și înciudat. Și *Gaitica*. acea ființă de pe ultima treaptă morală, acel om pe care *Pecado* îl considera inferior, se exalta în virtutea micului său capital obținut prin infame jocuri de noroc și-și dădea ifose de burghez pașnic și demn, de proprietar conservator și se considera printre cetățenii cinstiți care sînt baza, sprijinul ordinii sociale! Era ultimul om pe care Mariano dorea să-l vadă.

— Da, continuă acel individ, al cărui portret nu-a vom face, căci o mînă mai abilă îl va face mai tîrziu, sînt om mărinimos. Știi că am văzut-o pe soră-ta și că am ajutat-o? Am cunoscut-o zilele astea, cînd am fost la *Model*, ca să-mi

văd o verişoară care se afla acolo pentru nişte amărîte de vînătăi... Soră-ta e foarte frumoasă; am ajutat-o; era foarte mîhnită că i se terminaseră banii şi trebuia să se mute în sala comună. Un bărbat ca mine să vadă asemenea lucruri!... Am aranjat pe loc cu paznicul şi am plătit camera. Sînt om generos, un cavaler care ştie să cheltuie nişte amărîte de pesete în beneficiul unui sărac, unui nevoiaş... Soră-ta e foarte bună şi foarte doamnă. O s-o vizitez în fiecare zi şi-o să-i ofer serviciile mele. Oh! Nu e ca tine, care eşti un parazit, o molie a ordinii sociale, un vagabond. Tu şi tovarăşii tăi ar trebui să fiţi exterminaţi, căci amărîta de societate..., în sfîrşit, ştiu eu ce spun. Pleacă. Roiu. Ce faci aici ca o statuie? Tu n-ai minte, nu înţelegi ce-ţi spun... Valea.

În creierul lui Mariano se repercutau, ca vibraţiile unui clopot, acele execrabile concepţii care sînt copia fidelă a textelor autentice ale celebrului *Gaitica*. Cunoscut în tot Madridul, acest tip a venit în povestirea noastră chiar prin forţa realităţii. Povestitorul n-a făcut decît să cureţe pe cît se poate limbajul său cînd l-a transcris, ştergînd cu pana atîtea grosolănii şi bestialităţi, pentru a nu lăsa decît miezul de care este absolută nevoie.

Cînd Mariano se retrase în acea noapte la mizerabila sa locuinţă, după ce hoinărise toată seara şi o parte din noapte pe străzi, fără să mănînce nimic, suferi un atac de epilepsie. Părea că se descompune din cauza groaznicelor convulsii şi-şi muşca mîinile şi se lovea peste tot făcîndu-şi numai vînătăi. În sfîrşit, îi trecu, Dumnezeu ştie cum, şi revenindu-şi descoperi o mare noutate în creierul său. Avea o idee: dar o idee măreaţă, limpede, categorică, într-adevăr izvorîtă din inteligenţa lui. Nu dormi toată noaptea, nu mîncă nimic în dimineaţa următoare. Avea momente cînd îl apuca tremuratul şi i se tulbura mintea, iar altele în care o activitate febrilă îl obliga să alerge pe străzi, fără să vadă pe nimeni, fără să se uite la nimic decît la trăsurile care se duceau şi veneau.

Lua cîte un sandviş în vreo cîrciumă oarecare şi se plimba, se plimba. Plimbarea era viaţa lui şi hrana spirituală a ideii sale. Rupse orice fel de relaţii, nu se mai duse la sora lui s-o vadă, nici la mătuşă, nici la Bou, nici la *Gaitica* şi singurul cu care mai schimba o vorbă era Modesto Rico, care locuia cu el şi care era aproape întotdeauna beat. Nopţile următoare şi le petrecu tot fără să doarmă. Un rău inexplicabil care uneori lua forme ca entuziasmul, alteori ca deprimarea mortală, acţiona fără încetare în el, absorbindu-i mintea şi toate puterile. I se repetă atacul de epilepsie iar cînd îi trecu, aiura de parcă şi-ar fi pierdut minţile. Dormi apoi

profund; se sculă vesel, ieşi şi, îndreptîndu-se spre Hala de vechituri, se opri la o prăvălioară pentru a cumpăra ceva. Se tocmi cu discreţie şi tact, iar la întoarcerea acasă ascunse sub saltea obiectul pe care îl cumpărase, spunînd aceste cuvinte:

— Stai liniştită, aici, liniştită.

Capitolul 33

E SAU NU E?

1.

Generos a fost domnul acela care a scăpat-o pe Isidora de tristeţea şi zăduful din sala comună; grăbindu-se să plătească mizerabila cotă de întreţinere! Cine era acea fiinţă binefăcătoare care practica, plină de noblete, o filantropie atît de oportună? Favorizata nu-l cunoştea, doar îl văzuse de două, trei ori în camera vecinei sale (o anume Antoñita Surupa, care pentru nişte lovituri calificate drept grave leziuni, se afla acolo ispăşind impetuozitatea naturii sale meridionale) şi tocmai pentru că erau cunoştinţe atît de superficiale, recunoştinţa ei era cu atît mai mare. A doua zi, după acea faptă demnă de cele mai mari laude, autorul ei, Frasquito Surupa, poreclit *Gaitica* în cercuri de care nici nu îndrăznesc să pomenesc, o vizită pe Isidora în mod solemn.

După cum el însuşi a dat de înţeles, era o persoană remarcabilă şi înstărită, om cu mari merite obţinute prin propriile-i puteri, căci, părăsit de nobilii săi părinţi şi dezmoştenit de foarte nobilii săi bunici (mizeriile şi potlogăriile lumii şi ale legii!) a trebuit să-şi creeze o poziţie prin talentul şi munca sa. Isidora simţi pentru noul ei prieten simpatie şi antipatie în proporţii aproape egale, căci deşi acea idee de a fi fiu natural şi abandonat, victimă a egoismului părinţilor săi, îl făcea peste măsură de interesant, în schimb purtările şi limbajul său erau dintre cele mai grosolane şi de prost gust. Figura lui frumoasă, tînără, şi pînă la un anumit punct elegantă, care o amintea pe cea a lui Joaquín Pez, pierdea toate atuurile prin ceea ce îi ieşea din suflet pe buze unei creaturi atît de neobişnuite, eflorescenţă a fiinţei, care se numeşte conversaţie. Uneori, Isidora îl găsea agreabil, alteori,

odios. El, vorbind fără încetare despre nedreptățile umane și povestind chinurile și persecuțiile a căror victimă fusese, captiva mai mult atenția prizonierei.

Singurătatea Isidorei era tot mai mare. Emilia și Castaño n-o mai vizitau; Bou o rupsese cu ea; Miquis venea foarte rar. Rămăseseră statornici don José și *Vînzătoarea de lipitori* care-l aducea pe *Riquin*. Joaquin Pez, a cărui companie în acea singurătate i-ar fi fost binevenită Isidorei, era la Havana, de unde îi scria cîteva scrisori tandre. *Riquin*, Encarnación și Relimpio erau deci singurii care aduceau veselie și speranță în trista celulă, pentru scurt timp, dar care se lungea cît se poate, bazîndu-se pe bunătatea gardienelor

Miquis se duse într-o zi s-o vadă pentru a-i anunța vizita lui Muñoz y Nones.

— Ascultă, femeie teribilă, îi zise, mîine va veni iubitul meu socru. Să-l primești cum se cuvine. I-am vorbit despre tine și e dispus să te ajute pe cît îi stă în putință. Îți va vorbi pe larg despre procesul tău și despre cauza pentru care te afli aici și punînd lucrurile la punct, te va face să vezi limpede, fără pînze de păianjen. Să nu te sperie francheța lui E un om dintr-o bucată. Cîteodată spune enormități, dar enormitățile lui valorează mai mult decît aurul, argintul și pietrele prețioase, pentru că sînt adevărul pur. Ce-ți va spune el, să iei drept literă de evanghelie. Dacă încearcă să te îndrume pe calea A sau pe calea B (aici fiind vorba despre Ipecacuana al nostru), mergi înainte cu ochii închiși. Lasă la o parte orgoliul, cum se lasă o coroană de teatru după ce se termină spectacolul. Așa cum se face un examen de conștiință înainte de a te spovedi, trece-ți în revistă toate prostiile făcute pentru a te lepăda de ele. Înarmează-te cu bun simț și analizează toată noaptea ca să apreciezi adevărata dimensiune, numărul și greutatea exactă a lucrurilor omenești. Ori de cîte ori fantezia ta vrea să te ducă la o apreciere falsă a realității, ciupește-te zdravăn .. și, în sfîrșit, nu face pe cocheta în fața socrului meu căci, deși foarte bun la suflet, nu-l prea impresionează fetele frumoase și s-ar putea întîmpla ...

Prima impresie a Isidorei, cînd îl văzu intrînd pe Muñoz y Nones, a fost foarte plăcută, căci notarul era un om admirabil dotat de la natură la chip, în maniere, cu o grație a expresiei și cu darul de a fi plăcut în societate. Vîrsta lui nu trecea de 50 de ani și era îmbrăcat cu eleganță și corectitudine. Marea sa chelie lucioasă, sub care acționa fără încetare dorința fondării unui Penitenciar pentru tinerii delincvenți, îl caracteriza în primul rînd. Pe lîngă asta,

era un om care privea cu o extraordinară putere de pătrundere persoanele cu care vorbea şi care, pentru a aproba sau afirma, spunea mereu: mult, mult, iar pentru a nega folosea irevocabil expresia: nu există aşa ceva, nu eşti pe drumul cel bun. Nu folosea decît o comparaţie. Pentru el totul era... ca lumina zilei. Dacă obiceiul de a purta veste albe chiar şi iarna, însemna ceva, Muñoz y Nones era un om deosebit în această privinţă. Dacă dorinţa de a nu părea vîrtos deosebeşte pe un om gras de altul, Muñoz y Nones trebuia să intre în categoria celor care sînt hotărîţi să moară zvelţi. Spunînd că era puţin prezumţios şi foarte simpatic îl vom termina de descris pe dinafară pe notar. Francheţea lui îi adusese cîteva neplăceri, dar şi mari triumfuri, căci cultul adevărului, proclamînd onoarea, aduce mereu avantaje care nu se limitează la conştiinţă şi la morală, decît că se extind la sfera utilitară a vieţii. De aceea şi punînd în relaţie virtuţile cu succesele sale, marele notar zicea că şi cinstea e o afacere.

— Doamna marchiză, zise Muñoz după ce se salutară, se află în cea mai bună dispoziţie în ceea ce te priveşte. Nu ştiu dacă ştii că această doamnă e un înger, o creatură celestă. Dacă nu ştii îţi spun eu şi e suficient. Imaginează-ţi fiinţa cea mai bună, cea mai prudentă, cea mai sensibilă şi tandră şi ceea ce rezultă din acest efort de imaginaţie va fi întotdeauna inferior marchizei de Aransis.

— Nu mă îndoiesc, replică Isidora contrariată, căci ar fi dorit să audă vorbindu-se rău despre bunica ei, avînd în vedere cele întîmplate. Doamna marchiză o fi foarte bună, deşi în cazul meu...

— Dar, creatură, zise Muñoz fără să se poată abţine, încă nu te-ai vindecat de boala acestei idei absurde? Încă mai crezi că aparţii casei de Aransis?

— Mi-au dovedit contrariul?

— Dovedit!... E mai clar decît lumina zilei! Nu mai e vorba de procesul de filiaţie, nu te afli pe drumul cel bun. Cu ăla s-a terminat. Încăpăţînează-te să-l continui şi-ţi vei consuma viaţa, banii şi sănătatea zadarnic.

Isidora asuda.

— Astfel că, spuse, forţîndu-se să-şi înfrîngă descurajarea şi să-şi stimuleze curajul, dumneata crezi în născocirea asta cu falsificarea?

— De ce e o născocire?... Ah, copilă, copilă, tu nu ştii ce spui! Falsificarea e clară, e atît de evidentă ca lumina zilei. Tribunalul a declarat-o categoric. Procesul de filiaţie nu e fondat şi se prăbuşeşte ca un castel din cărţi de joc.

Isidora simți că amețește, că își pierde vederea, că încăperea se învîrtește cu ea, că Muñoz y Nones se reproducea în infinite imagini sau copii ale aceluiași Muñoz y Nones.

— Explicați-mi..., bîigui cu voce îndurerată, închizînd ochii. Nu pot să înțeleg...

— Păi e foarte simplu... dar ți-e rău? Vrei un pahar cu apă?

— Nu, nu-i nimic. Dumneata care te pricepi la astfel de lucruri...

— Mult, mult. Falsificarea există. Că nu ești tu autoarea ei asta nu încape îndoială, căci s-a perpetuat acest duliet, după toate aparențele, de cînd tu aveai trei ani.

— Atunci...

— Tatăl dumitale, Tomás Rufete, era un om ușuratic, cu o viață dezordonată. L-am cunoscut, fiind un copist. De multe ori i-am împrumutat bani pe care nu mi i-a înapoiat; dar nu aceasta e problema și nici acesta nu e drumul...

— Tata!... Dumneata ești sigur că a fost tatăl meu? exclamă Isidora cu o forță la care nu te așteptai. Aceste lucruri nu se pot aprecia așa, domnule.

— Nu s-au putut aprecia, doamnă? Eu mă bucur spunîndu-ți că familia de Aransis n-a avut nici cea mai mică participare la venirea ta pe lume. Doi copii s-au născut dintr-o domnișoară nenorocită.

— Ai cunoscut-o? zise Isidora energic, apelînd la un mijloc de mare efect.

— Da.

— Te-ai uitat bine la mine?

Muñoz y Nones, care o privise bine drept urmare a dulcei pasiuni declarate de Miquis, o privi din nou.

— Într-adevăr, zise surîzînd, ești foarte frumoasă.

— Și n-ați văzut asemănarea?...

— În natură, replică Muñoz foarte serios, se observă fenomene de asemănare... Totuși, tu și cu Virginia vă asemănați ca două femei frumoase. Părul... într-adevăr. La ochi e ceva..., dar nu, nu este atît de mare asemănarea încît să poți ajunge să presupui o legătură de sînge.

Isidora nu-și putu stăpîni durerea și izbucni în plîns.

— Chiar dacă te superi, pentru mine adevărul e cel mai important. Nu există asemănare, nici acesta nu e drumul.

— Oh! Domnule Muñoz, spuse ea cu o extraordinară emfază, dacă dumneata în ceea ce îmi spui, în ceea ce îmi faci, nu procedezi de bună credință, îți declar că ești cel mai rău om, cel mai mare monstru...

— Poți să crezi ce vrei. Am eu faimă de monstru?

— Nu, nu. Să vedeți . . .

Nerăbdătoare, neliniștită pe locul ei, ca și cum ar fi fost năpădită de purici, își mișca brațele vrînd să exprime cu ele convingerea mai energică decît o puteau face vorbele.

— Astfel încît, după dumneata, după dumneata domnule Nonez, eu sînt, sînt . . . o oarecare.

— Depinde ce înțelegi tu prin oarecare. Ceea ce afirm eu că declarîndu-te succesoarea casei de Aransis ai fost victima unei mari înșelătorii. Investigațiile pe care le-am făcut ne-au condus la ideea că autorul acestei execrabile comedii a fost Tomás Rufete, reușind să-l înșele mai întîi pe don Santiago Quijano iar după aceea pe propria sa fiică . . .

— L-ați cunoscut pe unchiul meu, canonicul?

— Și încă foarte bine. Și trebuie să-ți spun că era unul dintre oamenii cei mai simpli, să vorbim limpede, cei mai proști care s-au născut pe suprafața pămîntului. Am avut mult de furcă cu el. Ce om, doamne Dumnezeule! Odată l-am făcut să creadă că miezul de pîine ajută la înnegrirea firelor albe de păr și mergea cu capul plin de pîine de parcă era o brutărie. De asemenea, l-am făcut să creadă că saliva iepurelui e veninoasă și a consultat patru doctori și și-a cauterizat un braț. I se făceau glumele cele mai neobișnuite ce se pot închipui. Nu era curajos, după cum știi, dar era demn. Am simulat o ceartă pentru un motiv oarecare. Unul dintre noi s-a prefăcut jignit. Ceilalți ațîțau cearta. Nu era altceva de făcut decît să se bată în duel. Quijano tremura ca varga. L-am dus pe cîmpul de onoare unde cu multă teamă, dar cu dîrzenie, ținti pieptul rivalului său, dar cum pistoalele erau încărcate cu sare, nu se întîmplă nimic . . . Ciudat e că deși era destul de școlit, credea în influența stelelor, în presimțiri și în farmece. Scria în stil clasic, citea romane, era foarte pasionat de lucrurile aristocratice, și avea la degetul cel mic toate semințiile Spaniei. Judecă tu dacă acest om sărac cu duhul nu era cel mai potrivit pentru a crede în gluma de prost gust pe care Tomás Rufete a vrut să le-o facă copiilor lui.

— Poveștile astea, domnule Nones, spuse Isidora, afișînd, o hotărîre pe care n-o avea, nu-mi dovedesc nimic.

— Bine, bine, dar sînt date certe. Să trecem la altceva. Un colonel de artilerie, al cărui nume trebuie să-l cunoști, s-a prezentat la biroul lui Andréu, vărul și tovarășul meu, acum 15 ani, și i-a vorbit despre o problemă dureroasă și

delicată. A doua zi, Andréu a întocmit un document pe care îl numim act de recunoaștere. În el recunoștea ca fii ai săi pe o fetiță... (răbdare..., lasă-mă să termin), pe o fetiță și pe un băiețel, născuți de știi tu cine, de acea nefericită tînără care, o spunem încă o dată, n-are nici o asemănare la chip cu tine, și nu sîntem pe drumul cel bun. Mai departe. În același document, se constată că a încredințat ambii copilași în grija unui vechi servitor și datornic al său, retras din Garda Civilă, care trăia... știi unde?

— De unde să știu eu? replică Isidora cu dispreț și detestabil umor.

Muñoz y Nones se ridică. Îndreptîndu-se spre grilaj și privind spre stradă arătă o casă din rîndul din față ce dădea spre piațeta Comendadores.

— Cine locuia în casa aceea?

— Eu.

— Tomás Rufete avea ca vecin, la etajul trei, un fost soldat din Garda Civilă. Îți amintești?

— Eu nu.

— Nici cînd a ars casa nu-ți amintești?

— De asta parcă îmi aduc aminte ceva; eram foarte mică. Fratele meu învăța să meargă pe atunci.

— Bine, bine. Cînd a luat foc casa, Nicolás Font...

— Cel din Garda Civilă?

— Da, era grav bolnav. Ce s-a întîmplat în acea zi nu știu. Font a murit mai tîrziu; fetița de asemenea; văduva s-a mutat în Getafe; băiatul e luat mai tîrziu de marchiza de Aransis. Timpul trece și te prezinți tu cu pretențiile tale, bazate pe mărturia tatălui decedat pe tradiția familiei și pe diferite documente. Certificatele de botez ale celor doi copii ai colonelului nu s-au găsit nicăieri. Trebuie să fi fost sustrase din casa lui Font în ziua incendiului. Dar există alt document: actul făcut de Andréu. În el apare o noutate și anume că numele lui Nicolás Font e substituit de cel al lui Tomás Rufete. Falsificarea e făcută cu multă abilitate și împrejurările o favorizează. Colonelul pe care dumneata îl iei drept tată a murit în Filipine și ți-e tată așa cum îmi e și mie, au murit și soția lui Font și cei trei martori; dar din fericire, trăiește Andréu. Se caută în registru cotorul actului și se găsește aceeași substituire sau îndreptare. Tomás Rufete a fost prieten bun cu un copist al colegului meu... Ai făcut legătura?...

— Nu fac nici o legătură, nici nu ne aflăm pe drumul cel bun, domnule Nones, spuse Isidora, oferindu-și, în ciuda sa, plăcerea de a drege puțin stilul notarului.

— Acum o să vedem. Se caută complicele lui Tomás Rufete, pe care Andréu l-a concediat de mult timp pentru incorectitudine. Se pricepe la chimie şi e foarte abil, dar principala sa îndemînare este să fugă de Justiţie. Documentul original este încredinţat experţilor caligrafi şi chimiştilor, şi pe loc falsificarea iese la iveală. Făcută în grabă, e mult mai grosolană decît cea de pe copie. Tribunalul s-a lămurit şi cum dumneata, în procesul de filiaţie, ai prezentat mărturii atît de neconcludente, cum dovada a fost atît de nesemnificativă, cum nici o amintire nu ţi-a rămas din copilăria dumitale, e aproape sigur că vei merge la închisoare pentru delictul de uzurpare a stării civile.

— Eu nu sînt falsificatoare, afirmă Isidora, devenind ca de ceară.

— Ce nostim! Nu eşti dumneata falsificatoarea unei hîrtii, dar eşti a unui drept şi cu mărturii şubrede şi documente apocrife încerci să uzurpezi o poziţie care nu-ţi aparţine.

Fata lui Rufete era umilită şi abătută. Îi intra foarte greu în cap ideea de a nu fi cine credea ea şi din lupta pe care o susţinea cu îndoielile ei rezulta o descurajare asemănătoare agoniei morţii. Nones o privea în tăcere, aşteptînd un cuvînt.

— Spune-mi, murmură ea, în sfîrşit, cu teamă, ce trebuie să fac pentru a evita... să mă duc la puşcărie?

— Să declari că ai fost înşelată; să arunci responsabilitatea pe domnul tătic; să recunoşti că n-ai nici un drept.

— Şi cine mă asigură că nu-l am?... zise ea din nou, îmbalîndu-se.

Instinctul de conservare a greşelii sale era atît de mare încît acesta avea nevoie de multe şi foarte puternice lovituri pentru a ceda. Muñoz y Nones îşi luă pălăria.

— Nu plecaţi, vă rog, spuse ea temîndu-se să rămînă singură cu chinuitoarele îndoieli. Mai spuneţi-mi ceva. Nu sînt convinsă, mă îndoiesc. Oh! Dacă aş muri chiar acum, dacă aş muri înainte de a începe să se distrugă această credinţă, ce fericită aş fi! Domnule Nones, dumneata eşti un om onorabil. Augusto mi-a spus-o. Dumneata nu eşti capabil să te prefaci, nici să minţi, nici să înşeli. Jură-mi pe Dumnezeu, pe tatăl dumitale, pe copiii dumitale, că nu crezi în dreptul meu; jură-mi dumneata că ce spui e adevărat şi atunci, poate, voi începe să mă obişnuiesc cu ideea..

— Să jur! Asta e un procedeu învechit. Ajunge cuvîntul unui om cumsecade... N-ai motive să fii atît de supărată şi nu te afli pe drumul cel bun. O existenţă modestă

și fără tulburări ale ambiției te poate face fericită Doamna marchiză m-a autorizat să-ți ofer ajutor, imediat ce, consimți să dai acestei supărătoare probleme un final rapid și decisiv. Doamna e foarte dezgustată; urăște scandalul și plînge mult văzînd că numele bietei sale fiice e tîrît și umblă pe buzele care se bucură că dezgroapă dezonoarea trecută. Doamna nu se îndoiește de rezultatul procesului. Dacă mai speri încă, poți consulta toți avocații Madridului și dacă există unul care să-ți încurajeze speranțele îmi tai capul. Dar legile noastre îi favorizează pe pledanții îndărătnici și pe tine, care te încăpățînezi să continui; ei pot prelungi litigiul, fără nici un avantaj pentru dumneata, dar cu un procent de sută la sută că vei fi condamnată la închisoare... Mă retrag și-ți dau un răgaz de gîndire. Ginerele meu mi-a spus că ai un fond bun și o inteligență vie, deși orbită de aiureli și false aprecieri asupra vieții. Dacă ai reuși să vezi fiecare lucru așa cum e în realitate, ai fi de cealaltă parte, prin urmare... curaj. Și pentru a încheia, știu că ai o podoabă de frățior. Îți promit să-i ofer primul loc cînd vom inaugura *Penitenciarul pentru tinerii delincvenți*. Îl vom reforma, și tu încearcă... să te reformezi.

2.

Sînt sau nu sînt? Această întrebare a fost pentru Isidora, de la acea vizită, axul tuturor gîndurilor sale, al întregii sale simțiri și acționări în viață. Uitînd de neplăcerile și umilințele din carceră, nu mai avea creier și nici inimă pentru a se gîndi logic la acea problemă și a se căi pentru ea; căci da, era o problemă asemănătoare unei răni, o problemă care o înnebunea ca un logogrif indescifrabil și o supăra ca un ulcer deschis în cel mai delicat și mai profund colțișor al intestinelor sale. Îndoiala groaznică avea alternative cîmpuri de bătaie. Cînd învingea convingerea, dar făcea pe grozava dintr-un orgoliu pueril; cînd, dimpotrivă, triumfa bănuiala, proclamînd cu gemete amarnice eșecul vanelor sale grandori. Cît de încărcate ar fi fost hotărîrile judecătorești, nu conțineau atîtea idei, atîtea formule de investigație, atît de multe și de variate argumente ca cele pe care ea, cu febrilitate, le acumulase în acea după-amiază, în acea noapte și în orele de lumină și de întuneric din trei zile succesive. Căci diabolice erau cu siguranță claritatea și insistența cu care se iveau în mintea ei toate

argumentele ce erau împotriva dreptului său. Ea vroia să le respingă iar ele se înmulțeau, fortificîndu-se, îmbrăcate în imaculatele veșminte ale evidenței. Da, unchiul ei, canonicul, era prost. Nu putea să dea ea o mie de dovezi de prostească lui credulitate? Chiar ea îi inoculase, de cîteva ori, idei extrem de ciudate.

Ca și don José, unchiul ei, canonicul, se înflăcăra în sinea lui la ideile cele mai absurde, le atîța, se împăuna cu ele. Unchiul ei, înșelat de Rufete, jucase în fața sa comedia funestă care o făcuse atît de nenorocită. De cîte ori, în nopțile de iarnă, el o fermeca spunîndu-i că va fi marchiză, că va avea un palat, trăsuri, lachei, un lux fără sfîrșit și bogății asemănătoare celor din 1001 de nopți! El o învățase să nu muncească, să spere totul de la o moștenire, să viseze grandori nebune, să se îndrăgostească de fantasmagorii. Îi umplusе capul cu frivolități, o educase în contemplarea mentală a unui standard de viață superior situației ei adevărate. Cînd ea obosea, el îi spunea: „O să ai trăsură." Cînd ea încerca să-și aranjeze vreo rochie, el îi zicea: „O să ai 20 de croitorese la ordinele tale." Îi spunea: „Ce palat o să ai!" și alte cuvinte care îi aprindeau tot mai mult vulcanul ambițiilor ce-i ardeau în piept... Da, unchiul ei fusese un prost, un prost incurabil, un om nefericit, în buna sa credință, un om fără creier, un profesor împotriva realității, apostolul a tot ce era extravagant, fantezist și convențional, a tot ceea ce zămislește, în stadiul său morbid, gîndirea umană.

Apoi se gîndea la tatăl ei. Da, da, Tomás Rufete era un om degradat, un om cu nepotolite pofte și devorat de invidie. Putea foarte bine să fie adevărat ceea ce spunea Nones, și Tomás să fie autorul acelei dramatice farse pentru a-și satisface lăcomia sau pur și simplu pentru a obține de la marchiză, prin intermediul unui proces neplăcut, orice sumă. Asta era rațional. Ce drac de logică se ascundea în aceste idei dîndu-le formă și viață?... Se gîndea, de asemenea, la mama ei. De ce, ori de cîte ori Tomás Rufete vorbea despre marchiză, despre copiii marchizei și despre neîndoielnica moștenire și rangul acestor copii, Francisca Guillén își cobora capul, se indispunea și nu adăuga nimic la vorbele soțului ei? Mama ei, căci, fără îndoială trebuia s-o numească astfel, era o femeie cinstită. Rufete o amețea și o domina. El îi impusese comedia lui infamă, iar ea, de frică sau, poate, datorită iluziei că odraslele ei vor fi marchizi, chiar și prin uzurpare, tăcea. De ce mătușa ei — căci nu mai încăpea nici o îndoială că era mătușa ei — își bă-

tea joc de marchizat și de ideile ambițioase ale lui Rufete? Iar don José, care la proba cu martori depusese favorabil din dragoste pentru ea, se îndoia, de asemenea, sau poate știa de farsă. Se vedea clar la contabil că n-avea încredere în povestea cu moștenirea, căci vorbea puțin despre asta și întotdeauna în termeni evazivi.

După ce s-a chinuit trei zile cu aceste îndoieli și bănuieli, mîncînd foarte puțin, fără să doarmă, cu febră și pe jumătate amețită, Isidora atinse culmea crizei. Într-o noapte, aflîndu-se singură, alergă furioasă la zăbrele, se agăță de ele vrînd să le rupă în bucățele și, urlînd, tulburînd liniștea străzii, spuse:

— Și totuși sînt nobilă. Judecători, notari, bunico, toată lumea care mă ține aici, sînt nobilă!

Apoi alergă dintr-un colț în altul al camerei, cu mîinile în cap, strigînd:

— Sînt nobilă, sînt nobilă. N-o să-mi luați nobleţea fiindcă asta e esența mea și eu nu pot exista fără ea, și nici ăsta nu e drumul cel bun, și nici ăsta nu e drumul cel bun.

Gardiana și două amice intrară și vrură s-o pot liniști. Îi aduseră ceva de mîncare pentru a nu mai delira, combătînd slăbiciunea; dar ea aruncă mîncarea și goni femeile.

— Mie să nu-mi dați lăturile astea. Astea nu-s pentru mine, exclama. Aduceți-mi baia. Eu nu pot trăi fără baie! Scoteți-mă din cocina asta; să mi se aducă rochiile mele, trăsura mea; să vină Joaquín...

Totul a fost în zadar pentru a o calma, dar, în sfîrșit, excesul iritației aduse în dimineața următoare istovirea și, odată cu ea, nepăsarea pentru un rău atît de chinuitor. Totuși, era imposibil s-o facă să mănînce ceva. Își scoase rochia, zicînd că nu poate suporta pe ea zdrențe și-și ceru încă o dată baia ei, draga ei baie. La sfîrșit, i-l aduseră pe *Riquín* și văzîndu-l, și mîngîindu-l coborî încet pe aripile dragostei materne din dogoritoarele înălțimi în care rațiunea ei fusese atît de înceţoșată.

Capitolul 34

IDEILE LUI MARIANO. SINTEZA

Vînzătoarea de lipitori veni la nepoata ei în dimineața următoare, cadorisind-o cu o droaie de prețioase sfaturi, care trebuiau adunate și puse la arhivă ca unele dintre cele mai bune exemple ale înțelepciunii omenești.

— Chestia asta cu moştenirea ta e deja apă de ploaie. După atîta scîrbă şi greţuri, ai vomitat, în sfîrşit, tot răul. Dacă vrei să fii onorabilă, te duc să stai la mine acasă, îţi cedez prăvălia, şi n-o să ai altă obligaţie decît să mă întreţii şi să mă îngrijeşti pînă o să mă ia moartea. Cînd am văzut că-ţi merge rău, nu ţi-am cerut o lescaie şi te-am ajutat cît am putut; dacă acuma te îndrepţi, tot ce am e pentru tine şi pentru acest soare căpos şi scump... Vrei să devii cinstită, da sau nu? Uite, ai nenumărate căi: sau te căsătoreşti cu ştanţatorul din strada Juanelo, sau pleci în căutarea acelui domn Botín de altădată şi-i ceri debitul de tutun pe care ţi l-a promis. Vom pune debitul şi prăvălia mea una lîngă alta, pe o stradă cu vad şi n-o să avem treabă cu nimeni... dar în casa mea nu vreau să intre nădragi. Îţi convine? Îţi propun altceva. Vrei să fii nevastă de popă? Cunosc un duhovnic de călugăriţe, un bun creştin destul de bătrîn şi care converteşte pe oamenii răi, căci are o gură de aur, şi mare trecere la Dumnezeu; şi preoţelul ăsta mi-a spus mereu să-i caut o nevastă serioasă.. Hotărăşte-te. Atelierul lui Bou, debitul de tutun sau închisă la mănăstire?

Isidora nu răspunse nimic, căci nici măcar n-auzea ce-i spunea Encarnación. Apoi îl pomeniră pe Mariano.

— Mariano e pierdut. Parcă a intrat dracu în el. Locuieşte cu Modesto şi Angustias într-o cameră de pe strada Ministriles ce pare mai degrabă o cocină decît o locuinţă. Modesto lucrează la un magazin de vinuri, iar *Paloconojos* spală rufe şi ar fi trăit bine dacă el n-ar bea atît de mult. E un burduf cu mîini şi picioare. Bine e că n-o mai bate căci, cînd ridică braţul s-o lovească, se dezechilibrează şi cade grămadă.

Isidora începu să rîdă. În aceeaşi clipă *Riquín* începu s-o bată.

— Nu-i frumos, nu-i frumos să loveşti.

— Hai, atinge-o zdravăn... Lasă-l să te bată. Ăsta o să fie mai deştept ca tine... O să-l facem popă. O să vezi ce predici o să iasă din căpăţîna asta. Nu-i aşa, puiule? O să-l vezi episcop, poate chiar Papă... Să-i ardă pe eretici şi protestanţi; dur, hotărît!

Apoi Encarnación luă copilul de mînă şi se pregăti să plece.

— Unde te duci?

— Să văd Curtea, care se duci azi la Atocha cu toată pompa. Mor să văd gala de la Curtea Spaniei, care e cea mai frumoasă din lume. Dar acum, fetiţo, e o mizerie nu

alta. Îmi amintesc de pe vremea reginei, de acele timpuri, fetiţo, în care pîinea costa 12 cuartos şi în care era mai multă credinţă, mai multe principii, în care cei mari erau mari, iar cei mici erau mici, şi era mai mult respect pentru toate. Eu îmi aduc aminte de acele vremuri şi-mi vine să plîng. Aia însemna majestate, ăla rang de senior şi măreţie. Pe atunci se striga trăiască regina şi-ţi plăcea s-o vezi atît de rumenă, atît de doamnă, cu aerul ăla... Şi cu cîtă dragoste privea ea poporul! Părea că spune: „Iat-o pe mama voastră...“ Dar acum...! Trece curtea şi toată lumea *mutis*. Zic că e Libertate... O mizerie, fetiţo. Săracii sînt mai săraci şi binefacerea publică nu-i poate cuprinde pe atîţia. Libertatea!... O ticăloşie, fetiţo, o ticăloşie. Pe vremea aia erau mai mulţi seniori, crede-mă, şi unde sînt seniori sînt şi bani, şi poate să trăiască şi săracul. Aşa că, la revedere, cu bine.

Encarnación plecă cu *Riquin* îndreptîndu-se spre centrul Madridului. Era o zi solemnă la Curte din motive pe care nu e nevoie să le precizez. Străzile din centru erau foarte animate. Lumea circula veselă, gălăgioasă, cu frivolitatea şi bucuria caracteristică madrilenilor, îngrămădindu-se pe unde putea pentru a face loc regimentelor care ajunseseră să acopere şoseaua. Balcoanele, cu draperii împestriţate etalau frumoase doamne. Muieretul, muzica militară şi cerul Madridului, care este cerul perfect pentru sărbătorile populare, se întreceau să dea solemnităţii expresia lor caracteristică.

Vînzătoarea de lipitori, care văzuse şi se bucurase de un număr nesfîrşit de asemenea spectacole, începînd cu instalarea Mariei Cristina pînă la cea a lui don Juan Prim, şi de la acesta pînă la festivităţile actualului regat, găsea în acel spectacol plăceri dezinteresate. În ea erau întruchipate curiozitatea, hărmălaia şi entuziasmul monarhic ale vechii populaţii a Madridului. Ea cunoştea, ca pe propriile buzunare, toate trăsurile Palatului: cea cu baga, cea cu sidef, cea cu globuri şi chiar cea cu podoabe şi harnaşamente, şi putea să furnizeze despre ele informaţii amănunţite. Cunoştea ca pe degetele propriei mîini, ceremonialul şi originea trăsurilor, rangul diferitelor grupuri de servitori şi alte particularităţi care interesau mai mult pe oamenii din alte vremuri decît pe cei contemporani. De asemenea, n-o întrecea nimeni în ceea ce priveşte alegerea locurilor celor mai potrivite şi comode pentru a vedea totul.

Pe strada Mayor se întîlni cu vecina ei *Paloconojos*. Aceasta împreună cu Encarnación, care îl luă în braţe pe Riquin, se aşezară la intrarea în stradela San Ginés, loc unde nu era mare aglomeraţie şi de unde se puteau retrage repede în caz de înghesuială.

— E încă devreme. Mai avem puţin, spuse Angustias, dezlegîndu-şi şi legîndu-şi basmaua sub bărbie cu acea mişcare automată care la oamenii nevoiaşi înlocuia mişcarea evantaiului.

— Şi pungaşul meu?

— Azi a plecat cu noaptea în cap. De ieri m-a înnebunit să aibă azi cămaşă curată; a ieşit ca scos din cutie, cu cravată negru cu galben pe care şi-a cumpărat-o săptămîna trecută.

— Zi înainte.

— Azi şi-a pus pantofi şi pantaloni. Nu ştiu de unde a avut bani. Eu i-am spus: „Ai dat cep pe undeva?“ Iar el mi-a zis: „Ia mai lasă-mă în pace“. Şi pe-aici ţi-e drumul. E..., ce să zic, dacă-l vezi, nu-l mai recunoşti. A avut cinci accese şi e moale ca o cîrpă. Ochii îi ies din orbite, mîinile îi tremură şi limba îi e ca o zdreanţă. Cîteodată se pune pe învîrtit şi ameţeşte, fetiţo, ameţeşte. În sfîrşit, eu nu ştiu ce se va alege de el. Nu munceşte, nu e de nici un folos. Modesto îi dă sfaturi: dă-ţi seama... Modesto şi sfaturi! El, care e îmbibat cu rachiu din cap pînă-n picioare...

— Cum o vrea Dumnezeu, zise Encarnación şi ar mai fi vrut să spună ceva, dar în acel moment răsunară cornuri şi trîmbiţe, apoi marşul regal şi murmurul lumii în aşteptare însoţit de strigăte răzleţe „Vin, vin.“ Marea stupefaţie a lui *Riquin*, care niciodată nu văzuse ceva mai frumos, extazul *Vînzătoarei de lipitori* căreia nu-i mai tăcea pliscul nici o clipă la trecerea alaiului sau procesiunii regale, făcînd comentarii la fiece pas.

— Ce bătrîni sînt acum heralzii!... Vezi? Acum vin caii înşeuaţi... Urmează trăsura galbenă..., panaşe violete... acum vin majordomul şi intendentul..., panaşe albastre şi albe. Uite ce frumoşi băieţi... Acum vine trăsura de sidef..., panaşe verzi. Cine o fi domnul ăsta cu chivără şi cruce? Trebuie să fie vreun străin. Trăsura de baga..., panaşe albe... Acum vine ce-i mai interesant... Ce superbe sînt!... panaşe roşii.

Şi continuă aşa, spunînd vrute şi nevrute după pofta inimii, cu entuziasm crescînd, pînă la trecerea escortei, trena şi încheierea procesiunii.

— Rămînem să-i mai vedem o dată cînd se întorc? zise apoi nesătulă încă de bucuria acelui variat și teatral spectacol.

Lumea se îngrămădi; gloata se agită și în mulțimea fremătîndă *Paloconojos* zări un individ ce mergea în direcția Plaza Mayor.

— Se duce încolo, se duce încolo, strigă, arătîndu-l.

— Cine?

— Pungașul.

— Da, el e... Mariano, *Pecado!*

Dar Mariano, care le văzuse și auzise strigătele mătușii sale, făcu pe prostul și grăbi pasul, ca cineva care vrea să evite o întîlnire neplăcută. La puțin timp după aceea stătea pe o bancă în Plaza Mayor, lîngă una dintre acele grațioase fîntîni în care apa, curgînd dintr-o falsă stîncă, formează un glob elastic ai cărui pereți se umflă și se dezumflă după cum bate mai mult sau mai puțin vîntul. În mișcătoarea crustă lichidă soarele face capricioase curcubee și reflectă convexe imagini ale grădinii și trecătorilor. Fascinația globușorului de apă era completată de un zgomot jucăuș în care orice poet ar fi putut asculta, cu bunăvoință, hohotele de rîs ale copiilor naiadelor. Mariano își puse coatele pe genunchi, fălcile în palme și rămase cu privirea ațintită la ciudata fîntînă arteziană... Dumnezeu știe cît timp.

Așa precum sora lui, care invada cu îndrăzneț zbor sferele viitorului și își reprezenta mereu întîmplările probabile și nepetrecute încă, *Pecado*, cînd se simțea predispus spre melancolie, reînvia întîmplările din trecutul apropiat și se recrea cu o urmă a impresiilor deja primite. Era o muncă de rumegătoare și o plăcere leneșă. Văzu, prin urmare, tot ceea ce făcuse în ziua aceea, aproape la fel de însuflețit ca și cum se mai petrecea încă.

Se sculase foarte devreme, după o noapte de insomnie și chin, își pusese o cămașă curată, pantaloni și pantofi, manifestînd un zel deosebit pentru a-și arăta cea mai decentă înfățișare de care era în stare; plecase și-și băuse cafeaua într-o cafenea de pe strada Avemaria, iar apoi se duse să hoinărească pe străzi. La zece mîncă într-o cîrciumioară șuncă și roșii, foarte gustoase, apoi își cumpără un ziar și citi jumătate din el, indignîndu-se de toate șmecheriile pe care le denunța și participînd la furia nobilă a redactorilor săi împotriva Guvernului.

Mai tîrziu se plimbă pe Șosea pentru a vedea lumea bună și gloata venită de la periferie. Totul era minunat; dar el privea cu dispreț și la impresia primită adăuga un gînd de melancolică batjocură și sarcasm. Într-un balcon îl văzuse pe Melchor Relimpio, foarte îngîmfat, lîngă niște tipe care i se păruseră a fi fetele lui Pez. Nu departe de acolo, unul dintre Pești — el nu-i cunoștea bine, dar trebuie să fi fost Luis Pez — se afla în alt balcon, în tovărășia familiei ducelui de Cutare. Merse mai departe și la colțul unei străzi dădu nas în nas cu nesăbuitul *Gaitica;* acesta venea călare ca un potentat, ca un satrap. Rătăcita imaginație a lui Mariano vedea acest personaj ca pe un rezumat al tuturor claselor suspuse și al preamăririi personale. „Cîtă ticăloșie!" exclamă în sinea lui.

Toți erau învingători și trăiau regește, ocupînd în fiece zi o poziție și mai elevată, în timp ce el, săracul și neajutoratul *Pecado,* rămînea mereu la același nivel de mizerie, neînsemnat, fără ca nimeni să-l bage în seamă și fără ca nimeni să-i remarce personalitatea în imensa masă a mulțimii. De ce se întîmpla așa, cînd el valora mai mult decît aceste furnici în surtuc? El, după credința fermă a surorii sale, se născuse din sînge nobil. Îi luaseră ceea ce era al lui, îl despuiaseră de toate, aruncîndu-l gol și sărac în mijlocul prostimii, așa cum se aruncă la gunoi resturile nefolositoare. Cine știe dacă multe dintre acele case împodobite cu draperii de diferite culori nu erau ale lui? Cine știe dacă banii cu care erau umplute buzunarele acelor cavaleri și dame nu proveneau din bogățiile care, după lege, îi aparțineau lui? Dar cui să-și reclame drepturile? Nimănui, căci de la primul pînă la ultimul toți erau mari șarlatani.

Națiunea în masă, care națiune? societatea întreagă complota împotriva lui. Deci ce trebuia să facă? Să crească, să crească pînă cînd va ajunge să fie doar prin forța voinței atît de important încît să poată el singur să pedepsească societatea, sau cel puțin să se răzbune pe ea. Cum? În mintea lui de mult se învîrtea o idee care ar rezolva problema. Ideea și hotărîrea de a o pune în aplicare puseseră stăpînire pe el, dominîndu-l și absorbindu-l pe de-a-ntregul. Ideea și hotărîrea erau ca o plagă cei stimula creierul, care îl durea și îi transmitea o vigoare neobișnuită. De nenumărate ori pusese în practică ideea sa, dar cum? în vis și, de asemenea, cîteodată treaz, cedînd parcă unei forțe mecanice și fatale care nu era forța lui proprie. În aceste cazuri de repetiții sau încercări mentale ale faptei obosea și

devenea orgolios de parcă ar fi executat-o în realitate. Sondîndu-se pentru a vedea cînd apăruse în el acea idee şi acea hotărîre socotea că le avea de cînd s-a născut. Atît de vechi, tenace şi înrădăcinate i se păreau!

Privind întruna globul de apă se gîndea că dacă nu ar fi avut, în acel moment, acea dîrzenie de fier, spaima lui ar fi fost nemărginită. Îşi vedea teroarea ascunsă sub orgoliu şi scoţîndu-şi capul; dar orgoliul, sau mai bine-zis încăpăţînarea, n-o lăsa să iasă. Nu simţea teamă, ci durere, o durere inexplicabilă în gînd, o senzaţie rară de a nu dormi niciodată, de a nu se odihni datorită unei alerte veşnice. În spatele punctului negru, pe care îl avea înaintea ochilor şi care deja era aproape, vedea sigur şi clar un triumf răsunător. În primul rînd, ideea că toată lumea se va ocupa de el în curînd, îl ameţea, îl făcea să surîdă într-un anume fel diabolic şi îngîmfat. Aberaţia gîndului său îl ducea la generalizări, ca în alte multe cazuri în care demenţa pare să aibă drept rudă talentul. Chiar instinctul criminal îl ajuta să personalizeze şi, într-adevăr, fiind atît de mare şi multiplu duşmanul, cum să aspire să-l pedepsească fără să facă în prealabil din el o singură persoană?

Rumoare, cornuri şi muzici anunţau că marele cortegiu se întorcea de la Atocha. Mariano se ridică şi prin strada Ciudad Rodrigo ajunse în strada Mayor şi în piaţa Villa. Mulţime, gloată, cai, uniforme, panaşe, culori, laude şi gălăgie îl ameţeau într-aşa hal încît nu vedea altceva decît o masă mobilă şi ştearsă, asemănătoare cu reflexele schimbătoare şi contorsionările globului de apă pe care îl privise cu cîteva clipe înainte. Ochii i se împăienjeniră şi sprijinindu-se de un felinar îşi spuse: „M-apucă, m-apucă". Era atacul de epilepsie care se anunţa; dar atît de mare i-a fost excitaţia încît nu s-a lăsat dominat de boală, şi-a ridicat capul, s-a menţinut drept...

Trecu o clipă. Niciodată nu s-a simţit mai energic, mai hotărît, mai curajos. Zgomotul muzicii îl îmbăta. Văzu trecînd trăsuri. Cînd sosi cea pe care o aştepta, Mariano era cu ochii în patru. Se uită bine... Pe loc scoase de sub bluză un pistol vechi şi ţintind cu mîna tremurîndă glonţul ieşi cu un zgomot scurt... Agitaţie şi stupoare în mulţime, strigăte, panică, ghionturi. Glonţul se înfipse în zidul din faţă fără să rănească pe nimeni şi autorul mîrşavului atentat căzu într-o capcană, indignarea publică, al cărei angrenaj de braţe îl strîngea ca şi cum ar fi vrut să-l pulverizeze.

Capitolul 35

DECĂDEREA

1.

Vestea acestei fapte, dusă de vîntul curiozității, pătrunse pînă și în cele mai îndepărtate colțișoare ale Madridului, în palate și în cocioabe și cînd o știa deja toată lumea, aflară despre eveniment călugărițele, bolnavii din spitale și puș-căriașii. Deținutele au fost cele din urmă care au aflat întîmplarea. Cît de mult s-au bucurat cele o sută de guri de la *Model* de această gustoasă hrană sufletească nu se poate spune. Au comentat-o în infinite feluri. O țigancă le-a asigurat că ea visase asta cu o noapte înainte, iar alta făcea caz de un entuziasm monarhic atît de zgomotos încît a fost nevoie s-o închidă ca să-și vină în fire. Mila dicta să nu i se dezvăluie Isidorei o întîmplare ce ar fi impresionat-o teribil; dar prietenele sale n-au avut timp ca să i-o spună pe ocolite. Ea nu vroia să creadă; zicea că e imposibil, că anumite lucruri nu se pot întîmpla niciodată. Încet, încet se convinse și, la sfîrșit, judecă astfel întîmplarea:

— Da, e de ajuns să fie ceva absurd și îngrozitor pentru a fi adevărat. Dumnezeu se întoarce împotriva mea; Dumnezeu mă părăsește.

Și spunînd acestea, o cuprinse o durere și o disperare atît de mari încît dacă în acea clipă nu-și îndrepta spiritul spre credință, ar fi fost în pericol să-și piardă mințile. Ceru gardienei, stăruitor, cheia de la capelă și se duse acolo singură hotărîtă să facă un act spiritual care să-i ofere o rezolvare sau un răgaz durerii condensate în pieptul ei. În capelă încercă să se roage în genunchi, cu fața spre altar. Încăperea liniștită, spațioasă și alburie a bisericii oferi tensiunii spiritului său o alinare dulce și lentă; dar cînd era mai reculeasă simți că amețește și neavînd timp să se agațe de gratii căzu jos fără simțire.

Cînd o duseră în camera ei, revenirea la realitate însemnă întoarcerea la disperare și la țipete; dar acum nu-și mai amintea de credință, ci de libertate, spunînd:

— Să mă scoateți de aici. Domnule Nones, o să semnez ce vrei dumneata, numai să mă scoți din grajdul ăsta. Vreau aer, spațiu, baia mea, casa mea, vreau să mă îmbrac așa cum trebuie și să fiu onorabilă și fericită.

Apoi, fără să-şi poată îndepărta din minte crima fratelui său, îl dojenea cu asprime pe acesta, cu frazele cele mai dure. Era ceva în străfundul fiinţei sale care însemna o timidă aprobare a încercării lui Mariano; dar nu în forma în care a fost realizată. Dar nu; crima şi violenţa nu-şi vor găsi niciodată în spiritul ei nici bunăvoinţă, nici simpatie. Fratele său era un bandit incorigibil; ea era o martiră angelică. Ceea ce dorea ea în primul rînd era libertatea, libertatea chiar fără noblеţe, căci rolul Mariei Antoaneta la Conciergerie, fiind foarte poetic, începea să-i devină odios. Mirosul urît al murdarului său adăpost, lipsa de confort, mîncarea detestabilă şi îmbrăcămintea proastă erau împotriva naturii sale aristocratice şi chiar coroana martiriului, cu toată noblеţea şi strălucirea gloriei sale, îi apăsau tîmplele atît de cumplit încît prefera, da, prefera de o mie de ori o pălărie ultima modă. Dar drepturile sale? Acum se îndoia de ele. Vai de dogma aceea care e contaminată de îndoială! Imediat se deteriorează şi moare şi devine bătaie de joc pentru cel ce înainte o adora. Şi chiar presupunînd că dogma ei era adevărată ce putea obţine dacă insista? Nimic, căci toate legile au conspirat împotriva ei şi ar condamna-o şi ar întemniţa-o. Libertate, deci şi adio pentru totdeauna iluziei de-o viaţă, sprijinul şi fundamentul ei moral; adio noblеţe, marchizat, avere.

Dar de ce să se năcăjească atît dacă Isidora găsea în ea însăşi alinări de nedescris? Liberă şi acum fără pretenţii, va încerca să fie întotdeauna o doamnă. Oare adevărata demnitate nu poate exista fără titluri şi mari bogăţii? Da, da; va fi o doamnă, foarte onorabilă, foarte decentă, se va aranja, va munci — din nou! — va pune ordine în viaţa sa, îşi va educa admirabil fiul, se va căsători cu un om modest şi cu judecată... Gîndindu-se la asta, un miros de *ipeca* îi contractă buzele. „Hai, hai, spuse; închide ochii şi ia doctoria, cum zice Augusto. E absolut necesar să mă adaptez împrejurărilor şi să-mi călesc sufletul în nenorociri. Sufletul meu nu se va lăsa învins de disperare. Minunat plan: femeie cumsecade, ordonată, femeie muncitoare, femeie exclusiv practică, asta e, practică". Oh, ce tîrziu e!

Gîndindu-se la asta, care o ajuta atît de mult să-şi înfrîngă descurajarea, îl văzu intrînd pe don José, care venea ţanţoş, cu privirea vioaie, cu surîsul pe buze, iar pe chip cu o expresie ciudată, neobişnuită, care o alarmă pe Isidora. Aşezîndu-se pe singurul scaun care se afla în celulă, bătrînul o contemplă extaziat. Ce era cu el? Îndobito-

cire sau delir? Isidora îl cercetă atît cu milă, cît și cu uimire, spunîndu-i: „Nașule...!"

Relimpio o privi ca pe o apariție celestă, și țintuind-o uluit și ca transportat într-un spațiu ideal prin delirul inspirației poetice, murmură cu un uruit de porumbel aceste cuvinte:

— Hurie, hurie... Nimeni nu va îndrăzni să-ți păteze albeața! Toți dragonii au fost învinși de brațul puternic al cavalerului tău căruia îi aparții și care-ți aparține.

Imediat se congestionă la față, capul îi căzu, închise ochii și începu să sforăie cu nerușinare. Foarte speriată Isidora îl stropi, îl strigă din ce în ce mai tare:

— Nașule, nașule!

Printr-un suspin don José anunță că și-a revenit. Bătrînul deschise ochii, mai suspină o dată și văzînd-o pe Isidora, și dîndu-și seama de situație, se rușină puțin.

— Mi-a și trecut, spuse, frecîndu-și fruntea cu palma. A durat mult?... Am spus multe prostii?... Nu mă dojeni, nu mă certa.

— Dar ce înseamnă asta?

— Nimic, nimic. Acum am... amețelile astea... Toți avem slăbiciunile noastre, fetițo... Mizeria omenească! Am căpătat un mic viciu; n-a fost din cauza slăbiciunii; a fost de tristețe, datorită nenumăratelor mele nenorociri. Cred că mă înțelegi.

De fapt Isidora nu înțelegea nimic.

— Sînt foarte nenorocit; îndur cele mai groaznice chinuri... Chinuri morale, ale inimii, spuse Relimpo cu vocea scăzută. Într-o zi, niște prieteni m-au făcut să beau șampanie. Ce crezi? S-a produs în mine o revoltă, mi-a venit amețeală și odată cu amețeala am devenit altă ființă, vreau să spun că eram altul, un cavaler, un tînăr, un erou și mai știu eu ce... Nu e bine să fii cineva măcar pentru zece minute? Apoi am repetat doza și efectele au fost identice. Totul se sfîrșește cu o toropeală pe cît de scurtă, pe atît de profundă, și imediat revin la ceea ce sînt eu de fapt, vai! la mizeria omenească, la realitatea scîrboasă, la bătrînețea caducă...

— Don José! Scumpul meu don José!

— Nu mă certa; te rog nu mă certa. Să fii cineva timp de zece minute! Cei care nu sîntem nimic, cădem în acest pericol. Ți-am mărturisit totul ca să nu mă certi. Mi-am cumpărat o sticlă din aia pe care scrie *Fine Champagne* și cînd văd că mă cuprinde marea tristețe, cînd simt că mi se sfîșie inima și mă strînge sufletul, beau un păhărel...

— Naşule!

— Sîntem fragili... La vîrsta mea... Nu te supăra. Cînd sînt ameţit, te văd, te apăr, te ridic în slăvi, fac pentru tine lucrurile cele mai frumoase, mai riscante şi mai sublime...

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea, punîndu-i mîna pe gură.

— În sfîrşit, şi de data asta mi-a trecut... Am mers pe stradă ameţit. Cînd am intrat am crezut că mă aflu într-un palat superb şi fermecat; deţinutele mi s-au părut unele nişte nimfe diafane, altele nişte flori însufleţite, fiice ale vîntului, ce zici? Scara, o scară de argint, iar gardiana, un înger...

— Isuse, ajunge, ajunge!...

— Da, ajunge; acum mi-a trecut, mi-a trecut. Acum o să vorbesc despre ce vrei tu.

— Eu nu mai am încredere în capul ăsta al meu... Totuşi, ascultă-mă naşule. Sînt înclinată să renunţ la drepturile mele pentru a scăpa de necazuri. Ce şarlatani nemernici! Trebuie sau nu trebuie s-o fac? În ceea ce priveşte drepturile mele, le am? Sînt un vis sau o realitate? Dumneata, care mi-ai cunoscut părinţii, care trebuie să fi fost la curent cu ceea ce se petrecea în casa lor, spune-mi, în sfîrşit, odată pentru totdeauna şi foarte sincer, ce gîndeşti; dar adevărul adevărat.

— Fetiţo, draga mea fetiţă, reluă bătrînul cu o greutate în vorbire şi în gînd care demascau o lamentabilă stare cerebrală. Ştii ce mi se întîmplă?...

— Ce?

— Mi-am pierdut complet memoria. Nu-mi amintesc despre nici un fapt anterior perioadei în care ai venit să locuieşti în casa mea din strada Hernán Cortés. Ieri am fost toată ziua obsedat de o idee, şi anume că am fost un as în contabilitate.

— Da, da.

— Păi ai crede că am încercat să-mi amintesc ceva din această sublimă ştiinţă, mamă a tuturor celorlalte ştiinţe, şi n-am putut?...

— Sărmanul meu naş, bietul meu naş!... Ai aflat ce-a făcut Mariano?

— Da, fetiţo. Ce ruşine!

— Ce ruşine!... Dumnezeu s-a întors împotriva mea, m-a părăsit. Dar eu o să mă fac femeie serioasă, la locul ei..., muncitoare..., o să mă căsătoresc...

— Să te căsătoreşti! exclamă bătrînul speriat.

— Să mă căsătoresc cu un bărbat onorabil... Juan Bou

m-a cerut în căsătorie şi, deşi nu prea-mi place, e un bărbat cu calităţi...

— Să te căsătoreşti... cu monstrul, cu dragonul...?

Şi supunîndu-se unei forţe superioare, care se năştea nu se ştie în ce parte a fiinţei sale tulburate, bătrînul tremurînd se îndreptă spre uşă. Se ducea în căutarea băuturii miraculoase?... Dintr-o dată se opri, se lovi cu palma peste frunte, izbucni în rîs şi privind-o bucuros pe Isidora, zise:

— Blestemata mea de memorie! Nu-mi aduceam aminte...

— Ce?

— Linişteşte-te, José. Juan Bou a cerut ieri mîna fetei unui fierar foarte bogat de pe strada Navas de Tolosa; chiar el mi-a spus-o.

Isidora căzu pe gînduri.

2.

Prima întîlnire pe care a avut-o cu *Vînzătoarea de lipitori*, după atentatul lui Mariano, a fost înduioşătoare. Fiica lui Rufete n-o văzuse niciodată plîngînd pe mătuşa ei, care, îmbătrînită considerabil în acele zile triste, purta un şal negru pe cap din care cauză înfăţişarea ei era destul de lugubră şi respingătoare. Nu spunea decît: „Ce cumplit, ce ruşine!" Şi de pe buzele ei pergamentoase fugiseră glumele, poate pentru totdeauna. Părea că se dublase, datorită nenorocirii comune, afecţiunea pe care o purta nepoatei sale şi care devenea patimă în ceea ce-l priveşte pe *Riquin*. Zile în şir buna bătrînă nu încetă să-i pună întrebări Isidorei în legătură cu planurile acesteia şi insistînd în ideea de a o aranja convenabil, îi spunea mereu:

— Decide-te repede, să fii soţie de duhovnic e ceea ce ţi-ar conveni, căci aşa prinzi doi iepuri dintr-un foc, că te căpătuieşti şi îţi salvezi sufletul, pentru că în tovărăşia aceluia sfînt bărbat vei deveni, deşi nu doreşti, o sfîntă de femeie... Vai, ce cumplit, ce ruşine!

Fata lui Rufete nu părea prea înclinată să accepte asemenea ofertă în ciuda surîzătorului orizont spiritual pe care mătuşa ei i-l înfăţişa.

— Onoarea familiei, spuse apoi Encarnación, se află în ocnă şi are de-a face cu domnii judecători. Odată ce nu ne e posibil să salvăm onoarea familiei, la dracu! să ne ascundem unde nu ne vede nimeni, să ne băgăm într-un colţ şi să trăim liniştite spunîndu-i lui Dumnezeu: „Doamne, noi nu

sîntem vinovate de acea ticăloşie, noi am vrut ca el să fie bun; dar el s-a înhăitat cu derbedeii... şi a făcut numai prostii." Aşa că, fetiţo, vino să locuieşti cu mine şi uită-ţi nebuniile, şi dacă cineva vrea proces, apoi să-l facă de unul singur.

Isidora nu era încă decisă să-şi cumpere libertatea cu preţul renunţării totale la pretenţiile ei. Muñoz y Nones îi făcu altă vizită în care discutară mult; dar argumentele ei erau atît de fragile, încît abilul notar le dărîma fără cel mai mic efort. În ceea ce priveşte fapta oribilă a lui Mariano, Nones îi dădu puţine speranţe şi singura consolare pe care a putut să i-o ofere mîhnitei surori a delincventului a fost ca vîrstă fragedă şi evidenta dezordine cerebrală a acestuia o să atîrne ceva în balanţa justiţiei.

La o lună de la prima întîlnire cu socrul lui Miquis, Isidora îşi pierduse deja încrederea în drepturile sale asupra casei de Aransis. Din ele nu mai rămăseseră în sufletul ei decît o imensă ironie. Nu mai avea încredere în ea însăşi sau, ceea ce e acelaşi lucru, nu mai avea încredere în nimic. Desfrunzită încet, încet de o logică la început timidă dar în final irezistibilă, acea superbă floare a presupusei ei origini aristocratice, care, în lipsă de altă morală, juca în sufletul ei un rol defensiv de prim ordin, rămase complet uscată, moartă, mai potrivită ridicolului sambenito decît împodobirii sufletului şi corpului... Într-o zi, Muñoz îi aduse o hîrtie, Isidora o semnă, după ce refuzase cu hotărîre ajutorul pe care îl oferea marchiza, iar după două săptămîni judecătorul o achită punînd-o în libertate.

— Unde o să te duci acum? întrebă părinteşte don José Relimpio.

Isidora avea o hîrtie pe care îşi notase diferite sume. Era o femeie ordonată. Acele cifre reprezentau datoriile făcute în închisare.

— Nu-ţi face griji din cauza asta, puicuţo, zise o voce, o voce aspră şi antipatică a unei fiinţe omeneşti după chip, care apăru în clipa în care tînăra îşi fixase toată atenţia pe funesta hîrtie. La ce oră pleci? La trei? Te întreb ca să-ţi aduc o trăsură cu care să te duc la mine acasă. Pricepi?

Isidora, aşezată şi cu tîmpla sprijinită în mînă, părea dusă cu gîndul spre cele mai îndepărtate lumi.

— Dacă nu vrei, mă jigneşti, continuă fiinţa umană pe care Relimpio o privea, o spunem în treacăt, cu expresia cea mai ostilă. Casa mea e un palat. Pricepi? N-o să stau cu tine în seara asta ca să iau masa cu *Frascuelo* şi cu marchizul de Torbischón... Ai auzit, Isidora, tu comanzi în

căsuța mea, unde n-o să lipsească o bucățică de pîine. Cineva care iese din pușcărie nu poate fi în stare să-și satisfacă nevoile imediate. Astfel încît cînd vei intra pe ușa aceea vei găsi acolo o croitoreasă și un băiat de la magazinul de pălării... pricepi?... Am o baie mare... gîndește-te bine..' Așa că ne vedem la trei. Mă duc la soră-mea, care o să fie foarte tristă, gîndește-te bine, că i-a plecat prietena. Adio... Cu bine, *Pepillo.*

Și la plecare făcu un gest atît de necuviincios în fața bărbii venerabile a lui don José Relimpio, încît acesta, deja furios de cînd i se adresase cu *Pepillo,* nu-și putut stăpîni indignarea și cînd ființa umană nu se mai afla acolo, exclamă:

— Canalia!... Dar e posibil, copila mea, ca tu, tu să accepți?...

— Provizoriu, răspunse Isidora parcă trezindu-se dintr-un vis neplăcut. Sînt într-o situație atît de proastă! .. Am nevoie...

Am nevoie! Cum sună acest verb în creierul bunului bărbat! Îl auzise de atîtea ori în momente groaznice, încît era pentru el un semnal de alarmă care-i zburlea părul în cap și-i oprea sîngele în vîne. Deprimarea sa era mare, încît dacă ar fi avut acolo sticla, cine știe, poate ar fi terminat-o, curajos, dintr-o sorbitură.

Libertate, confort, îmbrăcăminte fină, baie, casă, lux, bani!... Așa cum pe don José îl apuca amețeala, știe cititorul de la ce, pe Isidora o apuca același rău numai la eventulitatea de a deveni realitate ideile exprimate prin acele cuvinte magice. Fiecare ființă are magneții ei.

Oh, cel mai groaznic chin! Cînd don José o văzu că pleacă și se urcă în trăsura acelei ființe care-l numise *Pepillo,* cînd o văzu că pleacă... oh, ce lucruri groaznice luminează nerușinatul soare, acest foc cinic care nu știe să întunece pămîntul cînd se petrec fapte atît de împotriva frumoaselor legi ale binelui! Sărmanul om uitase că greșeala are, de asemenea, legile ei și că în mersul universului fiecare dorință arzătoare aspiră către împlinire și o obține, rezultînd armonia generală și acest clar-obscur în care constă toată grația omenirii și toată sarea și piperul vieții.

Dar bunul bătrîn nu putea să vadă așa ceva. Spiritul său se înflăcăra, sentimentele i se răzvrăteau, vru să se izbească cu capul de pereții bisericii Montserrat pentru a sfîrși acolo prețioasa și obosita lui existență; dar nu avu curaj s-o facă. Trebuia să se amețească, da, să facă o plimbare bună prin ținuturile aurite ale imaginației. Această ne-

voie s-a impus naturii sale într-un mod atît de imperios încît n-a avut răbdarea pentru a parcurge distanța care-l despărțea de casă și intră în prima circiumă pe care o întîlni în drum.

3.

Într-o zi Emilia și Juan José Castaño o văzură intrînd în casa lor pe marea Isidora îmbrăcată elegant în negru, cu un lux, cu o prestanță, cu o asemenea înfățișare, încît amîndoi soții rămaseră perplecși de parcă aveau vedenii și nu reușiră să răspundă la primele ei întrebări. Mama venise să-și vadă copilul, pe nobilul, pe drăgălașul și căpățînosul *Riquin* care, retras și îngrijit în casa lui Castaño, în timpul celor cinci luni de închisoare, o privea pe Emilia ca pe o mamă, iar pe copiii ei ca pe propriii lui frățiori. Emilia se arătă foarte mîhnită aflînd de hotărîrea Isidorei de a-și lua copilul, și nu îndrăzni să opună rezistență; dar Juan José, vorbind cu fermitate, spuse că nu i-l va da pe Juaquinito, căci Isidora, prin comportarea ei imorală, pierdea drepturile de mamă și că el era decis să ajungă cu chestiunea la tribunal, convins că judecătorul îl va autoriza să-l crească pe nefericitul copil.

Isidora, iritată, spuse că nu admite asemenea idei și situația începuse să se agraveze, cînd se deschise o ușă și apăru un episcop... adică *Riquin*, care purta pe cap o mitră înaltă de hîrtie și dînd binecuvîntarea grațios, cu mîna dreaptă, cînta în cea mai scîlcită latinească *Dominus vobiscum*.

Trebuie să spunem că cei doi copii ai lui Castaño aveau o pasiune nebună pentru jocurile de-a biserica, lucru foarte obișnuit la copiii acelor timpuri, în care orice lucru mare are manifestarea sa infantilă. În șufrageria se afla un magnific altar și în fiecare zi puneau pe el un obiect nou, fie un sfeșnic, fie un potir, fie o cruce. Prin diferite colțuri ale casei se vedeau catapetesme în miniatură, tabernacole și chiar anvoane improvizate din scaune. Ultima dată făcuseră feloane din hîrtie și spuneau rugăciuni ca niște canonici, aruncînd cîte un cuvînt latinesc de nerecunoscut și observînd toate regulile acelui ritual cu o punctualitate notorie. Că liturghierul era un roman iar artoforul un păhărel pentru ouă, nu era motiv de scandal, căci inocența le sanctifica pe toate cu caracterul său profund divin. *Riquin* făcea la început pe paracliserul; dar în curînd își arătă anu-

mite înclinații, încît foarte repede ținu și el slujbe și predici nostime. Certurile frecvente și marea larmă, cu care adesea își disputau ierarhiile ecleziastice, cereau din cînd în cînd intervenția Emiliei care accepta de multe ori să fie ministrant pentru a calma spiritele și a-i duce la capitulări cinstite. În acea zi, duminică, *Riquin* fusese ridicat în scaunul arhiepiscopal și oficia ca papă, cînd mama lui și Juan José se certau.

— Vino, îi spuse Isidora, punîndu-l pe genunchi, sărutîndu-l de multe ori, și-ți voi face un felon de aur și un altar de argint.

Micuțul o privea speriat.

— Să hotărască el, zise Juan José, luînd băiatul și așezîndu-l în mijlocul camerei. *Riquin*, vrei să pleci cu mama ta?

Atît de puternic dădu din capul său mare că nu, încît îi căzu mitra. În realitate e o cruzime să-i propui unui om să-și părăsească eparhia pentru a pleca cu o femeie rea...

— Nu, zici că nu?

Băiețelul spuse atunci răspicat.

— Nu *vleau*.

Și o luă la fugă din cameră.

— Nu-i cinstit, nu-i cinstit, asta nu-i cinstit, strigă Isidora cu obidă. Fiul meu va merge cu mine.

Această scenă fu urmată de lacrimi, dar Castaño își luă atunci un ton împăciuitor și-i arătă îngrijoratei mame că dacă micuțului îi mergea la ortopedie mai bine decît oriunde, să-l lase acolo. Poate ea, cu multiplele sale ocupații de importantă doamnă, nu putea să-l îngrijească și să facă față și prea ilustrei ei persoane așa cum merita și astfel, rămînînd el unde se afla, cîștigau cu toții: familia lui, pentru că-l păstrau pe *Riquin*, pe care îl considerau fiul lor, Isidora, pentru că va fi mai în largul ei și va putea să facă pe independenta cît vroia și *Riquin* că nu se despărțea de Cabildo al său. Isidora ceda, dar nu fără a obține permisiunea de a veni să-l vadă cînd dorea.

Și, într-adevăr, venea de două, trei și chiar patru ori pe săptămînă, aducînd dulciuri pentru *Riquin* și prietenii lui și, pe lîngă asta, lumînări, potire de tinichea, efigii, stampe cu subiecte biblice, mitre, stole și, în sfîrșit, un monument de Săptămîna Sfîntă atît de complet și frumos, încît nu-și mai putea dori altceva. Citeodată se întîlnea acolo cu *Vînzătoarea de lipitori*, care îl vizita și ea adesea pe adoratul ei căpățînos, și amîndouă se certau chiar dacă Encarnación își pierduse umorul ei suculent și era foarte îmbătrînită și

ofta într-una, neputînd șterge din mintea ei o clipă dezonoarea ce căzuse asupra familiei lor. Cînd se vorbea despre asta, plîngeau amîndouă și uitînd toată ranchiuna își confundau sufletele într-un singur sentiment.

Miquis nu mai locuia vizavi de ortopedie, nici nu-i mai vizita atît de des pe bunii săi prieteni; dar de cîte ori se ducea în casa lui Castaño întreba cu mult interes de Isidora. După trei luni de la ieșirea acesteia din închisoare Emilia povestind doctorului despre Isidora îi spuse într-o seară:

— De prima dată cînd a venit în această perioadă și pînă acum s-a schimbat mult... Și se pare că e în declin, că pe zi ce trece mai coboară o treaptă. Prima dată părea o mare doamnă, purta o rochie de stofă neagră, și o pălărie clasa întîi... Puțin după aceea a venit îmbrăcată cu o rochie mai ponosită și cu broboadă și nu arăta prea bine la față. Săptămîna următoare mi s-a părut că îmbrăcămintea ei avea cîteva pete, iar cizmele cîteva găuri. În sfîrșit, lunea trecută era foarte palidă și se plîngea că o doare în piept cu o voce răgușită. Sîmbătă am observat pe fața ei cîteva vînătăi și avea o mînă bandajată. Ieri, domnule doctor, a venit cu o basma pe cap, cu o fustă de percal, în papuci și era foarte răgușită, dar ce-i mai nostim a fost... Că mi-a cerut doi reali... Trebuie să-i meargă rău. Ca de obicei..., ce caracter și ce viață!

Apoi discutară despre cel cu care trăia Isidora și în legătură cu acesta Miquis îi spuse lucruri pe cît de îngrozitoare pe atît de adevărate, de care se scandalizară foarte mult Emilia și soțul ei. Tipul acela conducea un tripou, era jucător de ruletă și impresarul codoșilor, un om de o condiție atît de specială că dacă-l trimiteau la închisoare, dar nu-l vor trimite, asasinii și hoții s-ar crede dezonorați de compania lui.

— Sărmana noastră prietenă, zise Augusto, purtată de mizerabilul ei destin, sau, dacă vreți mai clar, de atît de imperfecta ei condiție morală, a decăzut mult și asta nu-i cel mai rău, ci că o să mai decadă încă. Fratele ei și cu ea au alergat spre pierzanie; el a ajuns, ea va ajunge. Fiecare a folosit alte mijloace: el a mers tropăind ca un animal, ea zburînd ca o pasăre; dar oricum și pe oriunde se poate merge spre pierzanie, la fel pe drumul prăfuit, ca și pe cerul albastru.

După ce înțeleptul Miquis pronunțase aceste sentențioase fraze și altele pe care nu le mai pomenim, trecură multe zile pînă ce Isidora se prezentă din nou în casa Emiliei. Don José eclipsase și el, fapt pentru care familia Castaño era

foarte supărată și îngrijorată. În sfîrșit, într-o zi, Relimpio intră în casa lui Miquis, tulburat și cu lacrimi în ochi și-i spuse:

— Vino, vino, don Augusto s-o salvezi.

— Ce e, ce s-a întîmplat? E bolnavă? întrebă Miquis, punîndu-și pălăria și luîndu-și bastonul.

— Nu, domnule, ... da, domnule... Vreau să spun că nu se simte bine, deși nu e bolnavă, căci acum se ridică din pat.

— Adică a fost bolnavă.

— Da, domnule.

— Și de ce nu m-ai anunțat, omul lui Dumnezeu, sau mai bine-zis omul tuturor dracilor?

— Că n-a vrut ea... Azi, fără să știe, vin să-ți cer dumitale să-i scoți din cap...

— Ce să-i scot, omule?

— O idee, zise Relimpio pe cînd mergeau amîndoi grăbiți pe stradă.

— Și dumneata crezi că eu sînt chirurg de idei?... Ia să vedem, azi dumneata judeci bine sau ai avut ameţeli?

— Nu don Augusto; demult nu mai ameţesc. Ea nu mă lasă. De cînd locuim împreună...

— Cum?

— Da; acel sălbatic, canalia aceea, acea scîrboasă reptilă, acel mîrșav...., acel mîrșav..., iartă-mă don Augusto, nu găsesc cuvinte potrivite... Ca să nu te obosesc, acel gunoi însufleţit a părăsit-o după ce i-a dat atîtea lovituri încît puţin a lipsit să n-o omoare, după ce i-a crestat faţa..., să nu-ţi vină să crezi, cu un brici. Din fericire, rana n-a fost gravă, deși i-a lăsat o cicatrice care desfigurează acel chip îngeresc, aceea faţă încîntătoare...

Își șterse cu mîna o lacrimă.

— Da... Da; de la acea întîmplare, sărăcuţa, cu puţinii bani pe care i-a putut salva și cu cîteva lucrușoare..., în sfîrșit, a închiriat o cameră pe strada Pelayo nr. 93, etajul 4, apartamentul 6 și a stat acolo o lună, izolată, fără să vadă pe nimeni, în afară de mine..., dar onorabil, don Augusto, onorabil. Ţi-o jur pe ce am mai sfînt...

Și cu mîna dreaptă desfăcută și pusă pe piept ca o decoraţie, privindu-l fix, depuse mărturie bătrînul de purtarea lui cinstită.

— Te cred, omule, te cred.

— Eu am stat cu ea, eu am îngrijit-o pînă s-a vindecat, eu am ajutat-o. Ce zice, ce nopţi! Eu: „Mă duc să-l chem pe Miquis", dar ea: „Nu-l chema pe Miquis, nu chema pe ni-

meni; nu vreau să mă vadă nimeni; sînt o anonimă, eu nu exist". În sfîrșit, azi dimineață mi-a spus niște lucruri care mi-au sfîșiat inima.

— Ce lucruri? întreabă Miquis, oprindu-se în portalul casei și privindu-l atent pe nefericitul bătrîn.

— Vai! Nu pot să le repet! exclamă Relimpio plîngînd ca un copil.

4.

Augusto urcă și intră în casă. Dacă Isidora rămase uluită și tulburată văzîndu-l, mai mare a fost uimirea și mila tînărului medic dînd cu ochii de ridicola și deplorabila înfățișare a celei pe care a cunoscut-o cu totul altfel. Nu numai că pierduse foarte mult din aspectul general, din aerul ei distins și cuviincios, dar chiar frumusețea ei suferise mult din cauza decăderii și, mai mult încă, datorită cicatricei pe care o avea pe maxilarul inferior, sub urechea stîngă. Ea călca niște bluze și neglijența îmbrăcămintii lăsa să se vadă frumoasele ei forme îmbătrînite înainte de vreme. Făcu o pauză și se așeză pe o mizerabilă sofa de paie. Plînse cîteva minute, apoi vorbi astfel:

— Aș fi vrut ca nimeni să nu mă vadă în halul ăsta. Cum mă gîndesc să ies din situația asta, căci încă se poate... Ia zi, cum mă găsești?

— Rău, foarte rău.

— Sînt schimbată mult? Nu-mi răspunzi? Am fost foarte bolnavă, ce dracu!...

Miquis nu zise nimic. Surpriza pe care i-a provocat-o vocea răgușită a Isidorei și, mai mult decît vocea, anumite expresii care îi scăpară de pe buze îl lăsă perplex pentru cîteva momente.

— Te găsesc foarte schimbată, tu nu ești Isidora.

— O să-ți spun... Și eu îmi dau seama că sînt alta, căci cînd am pierdut speranța de a mai ajunge o doamnă din lumea bună m-a cuprins o furie încît mi-am zis: „Acum nu mai am nevoie de demnitate și nici de rușine". Înțelegi?... Pentru o idee un om devine cinstit, iar pentru altă amărîtă de idee devine canalie. Dar tu să nu crezi asta, încă mai am ceva noblețe, deși nu-i momentul s-o spun acum... Ce vrei, băiețică..., mediul formează omul. Am trăit trei luni printre lupi. Să nu te mire dacă o să muște într-o bună zi...

— Da, această voce, aceste expresii, accentul ăsta andaluz. Spune-mi, ce ți-a mai rămas din noblețe?

— Nu știu, nu știu..., spuse Isidora zăpăcită, ca și cum și-ar fi cercetat inima și mintea. Mi-a rămas doar visul, generozitatea... Știi? Ieri nu mai aveam decît doi duros; azi dimineață a venit o prietenă să mi se plîngă...; pe scurt, am rămas fără un sfanț.

— Ai nevoie de ceva? o întrebă Augusto, ducîndu-și mîna la buzunar.

Și scoase cîteva monede. Isidora le privi cu lăcomie, își întinse mîna spre mîna lui Augusto. Dar se opri dintr-o dată, spunînd:

— Nu, încă sînt nobilă.

— În ce constă nobleţea ta?

— În faptul că nu accept pomană... dar fiind de la tine...

Ezita, privind alternativ la chipul și la mîna lui Miquis. Brusc scoase o exclamație nu foarte delicată și spuse:

— Știi?... M-a părăsit delicateţea. Dă-mi banii.

Și înainte ca Miquis să-i dea, ea îi luă din mîna prietenului ei.

— De ce te sperii, prostule?... De noua mea comportare? Acum așa sînt. O să-ţi spun... Pe bărbaţi să-i jumulești și pe dinafară și pe dinăuntru, dar să nu-i iubești niciodată. Sînt foarte antipatici, îi disprețuiesc pe toți.

— O să te faci călugăriță?...

— Vorbești serios?... Ce chestie! Eu călugăriță?

— Știi că Joaquin Pez a venit de la Havana căsătorit cu o americană foarte bogată. Îți face plăcere să-l vezi cît e de vesel și mulțumit.

Isidora păli. Apoi zise:

— Știam... L-am văzut într-o seară. Eu mergeam pe Red de San Luis și el a trecut într-o trăsură. M-a văzut, dar s-a prefăcut că nu mă vede, ticălosu. Mi-a trecut un cuțit prin inimă; am plîns în noaptea aceea; dar o să mă stăpînesc și voi sfîrșit prin a mă răzbuna. E un pungaș.

— Dar *Gaitica*...

— Ah! Ăsta e unul dintre aceia ce trebuie luaţi cu o hîrtie ca pe gîndaci și apoi aruncaţi la gunoi. Ce să mai vorbim că doar privindu-i și ţi se murdăresc ochii...

— Și, totuși, l-ai iubit.

— Eu?... Ce, nu-ţi e bine? Să-ţi iasă asta din cap. Dacă-ţi spun că-mi aminteam de Juan Bou și mi se părea un buchețel de trandafir... Săracu *Gaitica*! Cînd ne-am certat, l-am scuipat în ochi...! E un om căruia nu trebuie să i te adresezi prin cuvinte, ci prin șuturi; e o jivină spurcată. Să-l strivești și să-l mături imediat. Dar, ce vrei, destinul,

tristul meu destin... Eu mă încăpăţînam să fiu bună, dar Dumnezeu, Providenţa şi amărîtul meu destin se încăpăţînau să mă facă rea. Am ieşit din închisoare, îi datoram bani, n-aveam după ce să beau apă, m-a dus la el acasă, mi-a dat tot ce am avut nevoie şi încă mult mai mult... Am acest defect de a fi nebună după lux. Am văzut hainele, banii, confortul, dar n-am văzut omul. Încet, încet l-am cunoscut. A început prin a-mi ţine socoteală la cheltuieli. Pe zi ce trecea viaţa mi se părea mai tristă şi el mai oribil. Şi nu zic de chipul lui, care nu e urît, deşi genul ăsta efeminat nu-mi place. Îl cunoşti? Ai văzut ce figură de îngeraş, ce favoriţi de şofran şi ce buze roşietice are? Acei obraji netezi îmi provoacă scîrbă... Dar cine are aur, mă interesează. Ia nerușinarea, trădarea, jaful, cruzimea, amestecă-le, adaugă tot gunoiul pe care poţi să-l strîngi, fă o marionetă, suflă peste ea, dă-i viaţă şi-l vei avea pe cel ce mi-a fost domn şi stăpîn timp de trei luni: mai rău ca Bou, mai rău ca Botín şi ca Joaquín, care era mai rău decît Iuda. În sfîrşit, bărbaţii sînt toţi la fel. Trebuie să ne răzbunăm ducîndu-i pe toţi la pierzanie şi tîrîndu-i în mocirlă. Noi ne răzbunăm prin noi înşene.

— Isidora, Isidora, îi zise Augusto cu milă profundă, era mai bine de o mie de ori dacă ai fi murit.

— Nu mă gîndesc la aşa ceva... O să-ţi spun. Cînd eram la puşcărie, am vrut să mă omor. Viaţa mă apăsa ca o pălărie de plumb. Cînd *Gaitica* mă maltrata şi n-am putut să-l fac bucăţi, nici să-l strivesc cu papucul, ca pe un gîndac, şi atunci am avut un moment de furie şi de disperare în care am vrut să mă sinucid. Dar după aceea mi-am revenit. Chestia cu sinuciderea e lăsată pentru proşti. Cine vrea să moară, n-are decît. Să-ţi trăieşti viaţa asta scurtă că e cel mai sigur. Sufletul înapoi... Îl vrea lumea, deci înainte. Că societatea e sus şi morala jos... Eu îmi ajung şi îmi prisosesc. Nu eram eu nobilă? N-aveam eu înclinaţii frumoase? De ce mi-au închis uşile?

— Sărmană femeie, încă, încă mai e timp...

— Pentru ce?

— Să începi o viaţă ordonată. Eu o să-ţi caut de lucru.

— Nu ştiu să fac nimic.

— O să te înscriu la o pensiune mică...

— Vor spune că sînt iubita ta. Voi sfîrşi prin a fi...

— Caută-ţi un mod de viaţă. Du-te la mătuşa ta...

— Nu există *mătuşa ta*, nu, nu...; lasă-mă. De ce ai venit aici? Nu-ţi duceam lipsa... Valea, valea. N-am nevoie de sfaturi.

— Te-ai certat cu Surupa, şi, totuşi, cît ai fost de legată de el! Cînd îmi aduc aminte cum erai şi cum eşti acum, cum vorbeai şi cum vorbeşti, nu ştiu ce-mi vine...

— Aşa e lumea: unii rămîn, alţii se duc. Eu m-am dus, pricepi? Eu am murit. Acea Isidoră nu mai există decît în imaginaţia ta. Asta pe care o vezi nu mai păstrează din acea nici măcar numele.

— Păi aceea era buna mea prietenă, spuse Augusto cu fermitate, asta îmi repugnă.

Isidora se emoţionă cînd auzi asta; dar se prefăcea, făcînd eforturi, printr-o inexplicabilă modificare a orgoliului său, să pară mai rea decît era.

— Şi neavînd ce să fac aici, zise Miquis ridicîndu-se, plec.

Isidora îl privi în aşa fel încît i se ghicea în ochi dorinţa de a nu pleca; dar apoi dădu din umeri.

— Am fost atît de umilită, murmură ea între două suspine, încît nu mă mai impresionează cînd îl văd plecînd pe ultimul meu prieten.

— Iubitul meu don Augusto, zise în aceeaşi clipă Relimpio, care pînă atunci, martor mut şi îndurerat, nu îndrăznise să spună nimic; nu pleca, ci îndeamn-o, dojeneşte-o şi ceart-o ca să-şi scoată... asta... din cap.

— Ce?

— Asta.

— Care asta?

— Prostia pe care vrea s-o facă. Uite cum tace şi surîde, şireata... Mie mi-a spus, dar dumitale nu vrea să-ţi spună.

— Să se sinucidă?

— Cam aşa ceva... Nu, nu e sinucidere, exclamă bătrînul cu disperare, smulgîndu-şi (sau încercînd să-şi smulgă, ceea ce e mai verosimil) o şuviţă de păr. Vezi? Rîde... Şi să nu spună c-o face pentru că n-are ce minca. Eu... încă mai pot să muncesc.

Isidora, fără să-şi dezlipească buzele, îşi fixase privirea în jeratecul deasupra căruia se încingea fierul de călcat. Părea că din acea spuză arzătoare şi melancolică îşi ia ideile.

— Eu trebuie să-i scot din cap aceste prostii, spuse doctorul aplecîndu-se spre ea şi privind-o de aproape.

— Ştii ce? replică Isidora cu tonul insolent pe care îl căpătase de la societatea lui *Gaitica*. Ştii ceva? Nu mă duce cu zăhărelu, că nu se prinde. Nu ţin seamă de ce spui:

Inima mi s-a împietrit iar capul îmi e precum fierul ăsta de călcat.

Se ridică și murmurînd nu se știe ce cuvinte, deși e de presupus că nu erau dintre cele mai alese, luă fierul greu și începu să calce cu o adevărată furie. Miquis plecă fără să mai spună un cuvînt, iar don José îl urmă pînă la scară, cu mîinile încrucișate la piept, cu privirea îndurerată și rugătoare.

— Dragul meu don Augusto, îi spuse, pentru numele lui Dumnezeu, n-o părăsi... Fii atent c-o face, și dacă o face, eu mor...

Capitolul 36

MOARTEA ISIDOREI. SFÎRȘITUL FAMILIEI RUFETE

Deși Augusto nu și-a manifestat hotărîrea, el era decis să n-o abandoneze pe nefericita femeie, care era atît de singură și în pragul ruinei... Reveni a doua zi; dar Dumnezeu a vrut să fie una dintre acele zile triste care anulează perpetua veselie a locuitorilor Madridului, una dintre acele zile, din nenorocire nu foarte rare, în care lumea este neplăcut impresionată de o soluție teribilă a dreptății umane și întîlnește în drumul său, pe anumite străzi, manifestări odioase, care te duc cu gîndul la lucruri și persoane foarte îndepărtate.

În seara zilei anterioare, o femeie îmbrăcată în negru, cu un șal înfășurat pe cap, înaltă, slabă, bătrînă, asemănătoare cu o mumie însuflețită de durere, stătea la pîndă în apropierea palatului Regal urmărind ieșirea unei trăsuri. Neliniștea ei era mare, speranța firavă, deși avea cea mai vie fervoare monarhică ce a existat poate în acest secol. Ideea ei de putere, a misiunii providențiale a regilor, și, mai ales, asemănarea pe care o presupunea între suveranul vizibil și Regele din ceruri, îi da puțin curaj. De aceea, cînd apăru trăsura, țîșni dintr-o dată fără teamă că va fi călcată în picioare de cai, ajunse pînă la ușiță și cu iuțeala asasinului, care își aruncă pumnalul, aruncă o hîrtie făcută sul. Hîrtia căzu în trăsură, iar cele două personaje care se aflau înăuntru se aplecară în același timp ca s-o ridice. Ce fericire! Vor

citi memoriul sau cel puțin îl vor parcurge cu vederea. Cine știe dacă vor accepta ceea ce se cerea în el în forme atît de respectuoase și sentimentale? Așa cum jignirea e caracteristică poporului, caracteristică și demnă de regi este iertarea. Iertarea! Aici se vede unde se aseamănă și se înrudește cu divinitatea. „La ce ar folosi regii, spuse *Vînzătoarea de lipitori*, concretizîndu-și ideile sale monarhice, dacă nu pentru a ierta?“

Sărmana femeie, în momentul în care aruncase hîrtia în trăsură, scăpase și o exclamație care sintetiza respectuoasa ei afecțiune față de primul personaj al națiunii și chinul ei sfîșietor: „Regele meu ... Copil-Dumnezeu ai Spaniei, ai milă pentru un nebun nenorocit.“

Invocase tinerețea, grandoarea, sentimentul religios pentru a-l îndupleca în cererea ei. Mulțumită de ceea ce realizase și cu o oarecare încredere în reușită, se îndreaptă încet spre Saladero. Lungă și cumplită zi, imensă și apăsătoare noapte! Sînt ore care par bucăți smulse din înspăimîntătoarea eternitate a infernului. *Vînzătoarea de lipitori* aștepta, aștepta grațierea care nu mai venea. Nefericita femeie, atît de încrezătoare în puterea autorității, nu știa că suveranul are o soție, legea, și că după înțelegerea pe care a făcut-o cu inelul nupțial al acestei căsătorii trebuie să pecetluiască și pedeapsa și iertarea.

9

Am spus că Augusto revenise în casa Isidorei. O găsi într-o stare și mai deplorabilă, stînd într-un colț al camerei pe o sofa veche, cu picioarele goale, îmbrăcată neglijent, adusă de spate, cu splendidul ei păr în dezordine. Cu degetele arătătoare își astupa urechile iar privirea ei dezvăluia o spaimă de coșmar. Augusto o contempla neștiind de unde să înceapă acțiunea lui caritabilă, cînd don José se apropie și, precaut, îi spuse:

— Prietene Miquis, azi n-am mîncat. Azi e o zi groaznică ...; poți presupune de ce e așa de abătută.

Augusto îi dădu bani lui Relimpio ca să aibă cu ce să cumpere un prînz bun și vru s-o liniștească pe Isidora și s-o oblige să se culce. Ea nu spunea decît: „Azi! Azi!“

După ce se întoarse nașul, reușiră amîndoi, folosindu-se și de puțină violență, s-o convingă să se culce. Relimpio pregăti masa. Augusto o mîngîie pe prietena lui cu cuvintele cele mai alese, cu gîndurile cele mai creștine pe care i le sugera bogata sa imaginație; dar toată dialectica sa, împodobită cu forme poetice și frumoase paradoxuri, nu reuși

să înseninеze tulburatul spirit al sărmanei femei care îi spuse:

— Mîine, mîine e rîndul meu.

Spunînd acestea, tăcerea ei se prelungi toată ziua. Miquis şi don José îi puneau mii de întrebări, dar ea nu răspundea nimic. Noaptea, Augusto, după ce îi prescrise repaos, plecă sigur că a doua zi o va găsi mai bine, dar nu se întîmplă aşa căci în dimineaţa următoare doctorul o găsi pe nefericita bolnavă în aceeaşi muţenie, în aceeaşi apatie lugubră şi indiferentă ca în ziua precedentă. Totuşi, Isidora mîncă relativ cu poftă, iar Miquis nu-l găsi simptome evidente de boală. Don José ofta în fiece clipă; se plimba de colo colo prin cameră, într-o neliniştе continuă. După-amiază, cînd Miquis se retrase după a treia vizită, don José îi spuse în şoaptă pe scară:

— Nu ne părăsi, domnule doctor. Trebuie să fim cu ochii în patru... E în mare pericol...

— Ce înseamnă asta?

— Deşi pare că nu vorbeşte, vorbeşte, domnule; azi pe la 12 a fost aici o femeie care tot vine de cîteva zile... E o vrăjitoare, mă înţelegi?... Isidora a stat mult de vorbă cu ea. N-am putut înţelege ce-şi spuneau că mi-au zis să ies afară; dar vorbeau cu înflăcărare şi femeia aceea, trăzni-o-ar Dumnezeu! îi arăta, vai! nişte modele de rochii.

— O să vedem; va trebui să facem ceva hotărîtor, zise Augusto coborînd încet ultimele trepte. Mîine dimineaţă o să vin cu Emilia, *Riquín* şi Encarnación O să încercăm s-o ducem undeva.

Don José clătină din cap în semn de îndoială profundă şi, după ce încuie uşa, puse cheia în buzunar.

Isidora dormea, pe cît se pare liniştită; don José, care de la o vreme se supusese unui meritoriu regim de sobrietate în alimentaţie şi somn, se lungi îmbrăcat pe sofaua de paie, în faţa patului finei sale, de unde o supraveghea pentru a nu pierde nici cea mai uşoară mişcare a bolnavei. Toată noaptea ardea o lumînare pusă într-un lighean astfel încît, de cînd Isidora părea neliniştită, don José se scula prompt si se repezea la ea.

Era 10 cînd Relimpio, care reuşise să tragă un pui de somn, se sculă speriat, căci auzise vocea Isidorei. Se mai afla cineva în cameră? Nu, nu mai era nimeni. Isidora vorbea cu ea însăşi. Don José o privea fără să se miste din chinuitoarea sa sofa; dar atentia lui s-a preschimbat în groază văzînd că tînăra s-a sculat, s-a îmbrăcat, deşi superficial, punîndu-şi halatul, s-a încălţat şi s-a îndreptat spre mica ei măsuţă de toaletă, de lîngă pat. O groază apăsătoare

și superstițioasă, care pusese stăpînire pe bunul don José, îl împiedica să se miște și să vorbească. I se părea că asistă la o scenă de somnambulism sau poate că era victima unui fenomen optic, format și destrămat în propria lui minte. „Se poate, își spuse, ca ceea ce văd să fie un vis și că sărăcuța de ea să stea liniștită în pat în timp ce eu o văd scotocind prin sertare."

Isidora, căci era chiar ea în persoană și nu vreo deșartă imagine, se privi multă vreme în oglindă. Deși aceasta era mică și de proastă calitate, ea dorea să-și vadă nu numai chipul, ci și corpul și lua cele mai ciudate și mai violente poziții, încovoindu-se și contorsionîndu-se. Fiind îmbrăcată subțire, îi ieșeau cu ușurință în relief formele ireproșabile ale corpului său. Don José rămase interzis, împietrit, inert, cînd auzi aceste cuvinte pronunțate clar de Isidora:

— Încă sînt frumoasă... Iar cînd mă voi reface, voi fi și mai frumoasă. Valorez mult și voi valora încă și mai mult.

Apoi începu să strîngă în liniște cîteva lucruri de îmbrăcăminte care erau aruncate în diverse colțuri ale camerei și făcu o boccea. Atunci bietul bătrîn făcu un efort pentru a-și învinge inerția înspăimîntătoare, se scuturâ tot și cu o voce puternică zise:

— Copila mea, unde pleci?

— Vai, exclamă ea, scoțînd un țipăt, m-ai speriat. Credeam că sînt singură.

Singură! După ea, don José era o mobilă. Această idee produse asupra nefericitului o mare mîhnire.

— Dar ce faci acolo? Ai înnebunit? Ești bolnavă și te-ai ridicat din pat?...

— Eu bolnavă? zise Isidora izbucnind în rîs cu nerușinare. Dumneata ești, la cap, la fel ca tontul ăla de Miquis. Eu n-am nimic, sînt zdravănă.

— Dar unde te duci?

— Pe stradă.

— Pe stradă? Și ce-o să faci pe stradă? Ai nevoie de ceva? Mă duc eu.

— Hai, hai! Nu fi pisălog. Culcă-te, dormi dacă ți-e somn și lasă-mă pe mine că eu știu ce trebuie să fac. Nu depind de nimeni, ne-am înțeles? Sînt stăpînă pe voința mea. Ai priceput?

Hotărîrea formă pe care o dezvăluiau aceste cuvinte îl duse pe naivul don José în culmea uimirii, zăpăcelii, confuziei. Înainte ca el să poată spune ceva, Isidora continuă astfel:

— Mă plictisești cu întrebările. Nu te mai băga în toate și nu-mi mai purta atîta de grijă...

Fiecare cuvînt era ca o lovitură de măciucă pentru inima bună a lui Relimpio care, pe punctul de a izbucni în plîns, se ridică din patul său tare și spuse:

— Fetițo, eu te iubesc mai mult decît lumina ochilor mei. Am grijă de tine pentru binele tău și nu vreau să faci prostii, nici să ți se întîmple vreun rău...

— Și eu te iubesc pe dumneata dar... vreau să fiu liberă și să fac ce-mi place și n-am nevoie să mă răsfeți, ne-am înțeles?

— Îl mînii pe Dumnezeu, zise Relimpio, dîndu-și seama că se ivise ocazia să pună piciorul în prag. Bănuiesc c-o să apuci pe un drum greșit și că te vom pierde pentru totdeauna, și nu te pot părăsi; tu ești tot ce am mai scump, te iubesc mai mult decît pe fiicele mele, căci te iubesc în două feluri; ca tată și ca..., în sfîrșit, știu eu cum. Dacă, acum bănuiesc, vrei s-o iei pe calea pierzaniei, să te afunzi în mocirlă, nu voi fi de acord atîta timp cît mai am viață în mine; dar te voi ruga, te voi implora, chiar dacă va trebui să îngenunchez în fața ta.

Era atît de tulburat încît fraza i se opri în gît și socoti că mai mult decît cuvintele faptele vor fi mai elocvente, îngenunche în fața fiicei sale și-i luă mîinile să i le sărute, apoi, emoționați amîndoi, Relimpio putu să articuleze aceste cuvinte:

— Copila mea, nu face acest pas, oprește-te...

— Ce nenorocire!... murmură ea, ducîndu-și mîna la ochi pentru a-și ascunde o lacrimă. Și cine o să mă întrețină?

— Eu! exclamă Relimpio, lovindu-se atît de puternic în piept încît acesta răsună a gol ca o cutie.

— Dumneata!... Vai, ce nostim! Dumneata trebuie să fii ajutat și nu invers.

— Voi munci.

— Da, și vom ciuguli mei... Nașule, nașule, lasă-mă în pace; nu te băga în treburile mele... Eu mă gîndesc de mult ce trebuie să fac; am luat o hotărîre și nu mai dau înapoi.

Bătrînul se întoarse pe sofa, fără puteri pentru a continua lupta.

— Uite, îi spuse, cu ochii scăpărînd, eu pot munci...; voi cere o slujbă și mi-o vor da...

— Cîtă naivitate!

— Şi cu ce-o să cîştig eu şi cu ce-o să-ţi mai dea Emilia şi Miquis, o să trăim împărăteşte.

— Da, împărăteşte, replica Isidora cu o teribilă ironie. Mizerie, zdrenţe, murdărie, lipsuri, privaţiuni! Păstrează dumneata toate astea pentru proştii de porumbei care le doresc.

— Dacă-ţi provoacă remuşcări vreuna din faptele tale trecute, nu încerca s-o ştergi cu o ruşine şi mai mare, spuse Relimpio, simţindu-se dotat de Providenţă, în acel moment, cu o luciditate filosofică ce nu-i era caracteristică. Cel mai bine e să ştergi trecutul cu o purtare exemplară. Vrei un nume, o poziţie? Eu ţi le voi da pe amîndouă. Ascultă-mă, adăugă solemn; eu mă voi căsători cu tine; şi ca să nu interpretezi greşit propunerea mea, îţi promit să nu-ţi fiu soţ decît cu numele şi să te privesc ca pe o fiică.

Din milă pentru sărmanul bătrîn nu izbucni Isidora în rîs cu dezinvoltura pe care o căpătase în ultima vreme. Pierzînd atîtea nobile calităţi, mai păstra încă puţin respect.

— Deci nume şi poziţie? Mulţumesc, mulţumesc; dumneata eşti foarte bun. Prin urmare nu-mi ajunge numele meu şi dumneata vrei să-mi mai dai altul pe deasupra? Ce dracu!... Dacă aş putea să renunţ la nume şi urechile mele să nu mai audă niciodată numele Isiodora, aş face-o... Mă urăsc; vreau să sfîrşesc, să fiu anonimă, să port numele care-mi convine, să nu dau socoteală nimănui de acţiunile mele.

— Isidora!...

— Nu mai sînt Isidora. Nu mai pronunţa numele acesta.

Să nu-l mai pronunţe, cînd lui i se părea atît de dulce, de armonios, esenţa melodiei infinite! Don José scoase un suspin adînc şi apoi aceste cuvinte:

— A fost o prostie să-ţi ofer mîna şi numele unui bătrîn ofilit. Tu nu poţi trăi fără dragoste. Cum să mă iubeşti pe mine care sînt tînăr doar în inimă?... Ascultă-mă...

De cîte ori zicea „Ascultă-mă" lua o atitudine sacerdotală şi tonul cel mai solemn.

— ... Ascultă-mă, tu ai iubit un singur bărbat; acest om s-a întors de la Havana. Din toţi iubiţii tăi el era cel mai simpatic, cel mai domn. Înainte de a te vedea mergînd spre ultima treaptă a decăderii, sînt de acord să reînnozi legătura cu el. Nu-mi place, dar decît altceva..., asta e părerea mea. Vrei să-i duc un mesaj de la tine; vrei să-l caut şi să-i vorbesc despre tine?... Odioasă misiune, copila mea; dar dacă prin ea te îndepărtez de la dezonorarea finală, voi crede că am realizat o acţiune meritorie.

— Joaquín, ticălosul ăla?... Să vezi... De cîte ori dau cu ochii de el îmi trece un cuțit prin inimă. Un cuțit, l-am iubit și încă cred că-l iubesc... Dar lasă-l acolo unde e. Eu mă simt mai bine așa. E o canalie nerecunoscătoare... Și am vorbit destul, domnule. Eu plec...

— Pentru numele lui Dumnezeu, fetițo...

— Mi-am dat cuvîntul.

— Aceste promisiuni nu se îndeplinesc. Și adică n-o să te mai văd?

— O să mai vin pe aici... Să nu te miști din casa asta. Eu o să-ți dau bani pentru mîncare și chirie...

Pe Relimpio îl trecu o sudoare rece.

— Pentru fiul meu și pentru dumneata consimt să fiu Isidora din cînd în cînd. Deci... cu bine, bătrîne...

Alergă spre ușă și văzînd că era încuiată se întoarse să caute cheia.

— Nu, nu-ți dau cheia. N-o să ieși de aici atîta timp cît mai trăiesc, exclamă don José, întrecîndu-se pe sine și arătînd o forță care uneori decurge din curajul debililor, cum în anumite momente de criză lucruri sublime țîșnesc din creierul proștilor.

Isidora îl privi cu furie și respirînd repede strînse la piept bocceaua cu lucruri.

— Cheia, cheia!

— N-o să ieși de aici decît trecînd peste cadavrul meu, strigă cu voce cavernoasă Relimpio, simțindu-se erou de teatru.

Și spunînd aceste cuvinte își apăsa pe piept cheia pentru a o proteja de vreun atac al dușmanului.

— Haide, haide, că n-am chef de glume, spuse fiica lui Rufete mînioasă. Scoate cheia sau o s-o iau de oriunde ai ascuns-o. Fii atent că nu mai sînt ce-am fost: din mielușică am devenit lupoaică. Acum nu mai sînt nobilă, domnule Relimpio; acum nu mai sînt nobilă.

— Dar chiar dacă nu ești nobilă, n-o să fii în stare să ultragiezi un bătrîn, pe tatăl tău...

Însoțite de lacrimi, aceste cuvinte erau destul de elocvente.

— Hai, moșulică, încep să obosesc, îmi pierd răbdarea și prostiile astea nu le suport. N-am chef de glume...

Și cu o nerăbdare nebună, furioasă, insensibilă la tot ce nu era dorința sau hotărîrea ei, întinse mîinile spre bătrîn, îi strînse brațele ca într-un clește, îl zgudui o clipă... Vai, vai! Relimpio își simți brațele ca de cîrpă. Ca și cum atingerea cu pielea Isidorei ar fi fost un contact mortal, rămase

ca o statuie. Şi în timp ce ea îi lua cheia el, inert, fără viaţă, o privea înspăimîntat şi nu se putea apăra, nici nu ştia cum s-o oprească, nu era stăpîn pe nici una dintre energiile fiinţei sale şi de parcă n-ar fi vorbit, de-abia putu să articuleze printre dinţi:

— Şmechero! . . .

Isidora se îndreptă spre uşă. Pe neaşteptate, căindu-se de fapta ei, se întoarse spre sofa unde zăcea statuia lui Relimpio, îl privi impresionată, căci încă mai avea puţină noblețe sufletească, şi punîndu-i mîna pe părul alb îi spuse:

— Năşicule, te-am jignit . . ., dar . . . nu pot îndrepta nimic. Ăsta e destinul meu . . . ; poate nu ne vom mai vedea... Adio.

A dat singura dovadă de respect şi s-a aplecat peste el să-l sărute repede pe venerabilul păr alb. El n-a avut forţă decît ca s-o vadă plecînd. Ieşi repede, hotărîtă, cu pas de sinucigaş; şi cum acesta cade furios, bezmetic, dement în abisul care l-a atras cu o forţă de neînvins, aşa căzu ea prăvălindu-se în prăpăstiosul labirint al străzilor. Prada fu devorată şi puţin timp după aceea, la suprafaţa socială, totul era liniştit.

Don José se sculă, merse ca o maşină stricată pînă la o cămăruţă unde-şi avea lucrurile şi, pipăind cu mîini tremurătoare în întuneric, găsi o sticlă. Bău destul de mult din conţinutul ei şi, încercînd să se întoarcă la sofa, nu-l mai ţinură picioarele şi căzu ameţit în mijlocul camerei.

•

Cum uşa rămăsese deschisă, Miquis, Emilia şi *Riquín* intrară fără să mai oboosească cristalinul clopoţel la o oră, care după calcule aproximative era 9 din dimineaţa zilei următoare. Şi cum îl văzură pe don José căzut jos, singur, pe loc făcu Miquis legătura că Isidora lipsea. În timp ce Emilia alergă în ajutorul tatălui ei, care părea în pragul morţii, Augusto făcu o rapidă recunoaştere a încăperii, căutînd-o pe Isidora. Dar nu era!

— A plecat! A plecat! exclamă, aşezîndu-se în genunchi lîngă bietul bătrîn pentru a-i da primul ajutor.

Cu puţin efort, îl transportară pe sofa, *unde îl întîlnseră* şi el atunci întredeschise ochii şi buzele aruncînd o privire şi scoţînd un suspin spre lumea de care se îndepărta pentru totdeauna. Vizibila schimbare a înfăţişării bătrînului îl alarmă pe Miquis care răspundea cu o expresie mută de dezolare nerăbdătoarelor întrebări ale Emiliei.

— Dar asta e beție sau ce e?... întrebă mîhnită.

Și auzind-o, don José se însufleți pe neașteptate ca flacăra muribundă care își revine în întuneric; spiritul lui aruncă o scînteie de viață și mișcîndu-și limba nu mai ușoară decît limba unui clopot, pronunță foarte rar aceste cuvinte:

— Huria a coborît în infern și mă duc și eu... după ea.

Chiar atunci intrară niște vecini și se oferiră să-i ajute. Miquis, fără să înceteze să-l consulte, își dădea seama că leacurile vor fi inutile. Aproape de sfîrșit, spiritul lui don José scînteie din nou, spunînd cu o expresie îndrăgostită și cavalerească:

— Am iubit-o și am slujit-o... Am fost paladinul ei... Dar aici văd că ingrata părăsește locuința regală și se aruncă în stradă. Vasali, sclavi, aduceți-o, respectați-i nobilele-i farmece. O atît de celestă creatură e pentru regi, nu pentru voi. A căzut în mocirla voastră datorită îndrăznelii de a se urca pe înălțimi cu aripi false.

Auzind aceste elucubrații, Emilia fu scăldată în lacrimi. Miquis o duse într-o încăpere vecină și o închise acolo împreună cu sărmanul *Riquín*, care plîngea și el; pentru ca nici unul să nu asiste cînd bunul Relimpio își da sfîrșitul ce se produse o jumătate de oră mai tîrziu și care a fost liniștit și ușor. Moartea sa îl vindeca de accesele plăcute de beție care-l transportau, cu ajutorul unei mici doze, din mizeriile realității în deliciile unei vieți apocrife, compusă din stranii simulări de tinerețe, pasiun și energie. Intra, în sfîrșit într-o ameteală veșnică? Devenea imediat nobilul, îndrăgostitul și curajosul cavaler, apărătorul și sprijinul huriei la orice vîrstă și în orice loc? José, ești un înger.

Îmbrățișîndu-l puternic pe *Riquín* și acoperindu-i fața cu sărutări, Emilia îi spuse:

— Ești la fel de orfan ca și mine; dar în mine vei avea mama care-ți lipsește. Mama ta nu mai există, a plecat pentru totdeauna și n-o să se mai întoarcă; a căzut la fund, dragul meu, la fund... O să înțelegi mai tîrziu.

Capitolul 37

MORALA

Dacă jinduiți să ajungeți la o înălțime amețitoare, nu vă încredințați în aripi false. Încercați să folosiți aripi reale, iar în cazul că nu reușiți, sînt nenumărate exemple care confirmă contrariul, cel mai bine, credeți-mă, cel mai bine ar fi să vă folosiți de o scară.

CUPRINS

Cap. I	Sfîrşitul unui alt roman / 5
Cap. II	Doftoroaia / 25
Cap. III	„Pecado“ / 31
Cap. IV	Celebrul Miquis / 39
Cap. V	O carte de vizită / 58
Cap. VI	Oameni! / 60
Cap. VII	Punînd stăpînire pe Madrid / 81
Cap. VIII	Don José şi familia sa / 87
Cap. IX	Beethoven / 101
Cap. X	Tot Beethoven / 110
Cap. XI	Insomnia numărul cincizeci şi ceva / 115
Cap. XII	Peştii (predică) / 119
Cap. XIII	Fandosita! / 129
Cap. XIV	Crăciun / 134
Cap. XV	Mariano promite / 148
Cap. XVI	Anagnoris / 151
Cap. XVII	Egalitate. Sinuciderea Isidorei / 160
Cap. XVIII	Ultimele sfaturi ale unchiului meu, canonicul / 166

Partea a doua

Cap. XIX	Efemeride / 173
Cap. XX	Lichidarea / 181
Cap. XXI	Antract în biserică / 195
Cap. XXII	...şi gata... / 197
Cap. XXIII	Antract în cafenea / 209
Cap. XXIV	Scena a 25-a / 214
Cap. XXV	Flamenca Cytherea / 224
Cap. XXVI	Antract pe strada Abades / 230
Cap. XXVII	Tandreţea ursului / 242
Cap. XXVIII	Reţetele lui Miquis / 250
Cap. XXIX	Alt antract / 266
Cap. XXX	Scene / 271
Cap. XXXI	La închisoarea modelo / 285

Cap. XXXII Despre cele trecătoare... / 297
Cap. XXXIII E sau nu e? / 305
Cap. XXXIV Ideile lui Mariano. Sinteza / 314
Cap. XXXV Decăderea / 321
Cap. XXXVI Moartea Isidorei. Sfîrşitul familiei Rufete / 336
Cap. XXXVII Morala / 347

Lector: DANA PRELIPCEANU-POP
Tehnoredactor: GHEORGHE SANDU
Corector: ILEANA BRAŞOVEANU

Apărut: 1990 Bun de tipar: 12.12.1990. Comanda nr. 3198
Coli de tipar 21,75. Hîrtia: velină 70 g/mp. Format 54×84/16

Tiparul executat sub comanda nr. 47
la ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ CLUJ,
Municipiul Cluj, B-dul. 22 Decembrie nr. 146
România